

จดหมายฝากของเปาโล

ผู้เป็นอัครทูต

ถึงชาวเธสะโลนิกา

โดย

โอลิเวอร์ ปี กรีน

บทนำ

นครสมัยโบราณส่วนใหญ่ที่เปาโลได้รับใช้และก่อตั้งคริสตจักรหลายแห่งที่นั่นได้เสื่อมสูญหรือหมดความสำคัญไปแล้วตามยุคสมัยทั้งหลายที่ล่วงเลยไป กรุงโรมและเมืองเธสะโลนิกา ยังคงอยู่ต่อไป

ในสมัยของเปาโลเมืองเธสะโลนิกา ซึ่งเป็นเมืองท่าที่สำคัญมากแห่งหนึ่งของแคว้นมาซิโดเนีย ตั้งอยู่ตรงปากอ่าวเธอร์ไมคัส ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่ออ่าวแห่งเธสะโลนิกาเช่นกัน เมืองนี้อยู่บนทางเอ็กนาเซียนอันยิ่งใหญ่ และเป็นที่ยึดเพราะการพาณิชย์ของมันเป็นหลัก เรือทั้งหลายมาสู่ท่าเรือนั้นจากทั่วแคว้นเอเชียไมเนอร์ เช่นเดียวกับจากประเทศอื่น ๆ เมืองนี้ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองฟิลิปปี โดยห่างจากเมืองเปโรอาไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือเพียงเล็กน้อย

เมืองเธสะโลนิกามีผู้อยู่อาศัยเป็นชาวกรีก ชาวโรม และชาวยิว การนับถือรูปเคารพมีอยู่แพร่หลายทุกหัวระแหง มีพระหลายองค์ แต่พระที่โดดเด่นคือพระจูปีเตอร์ ในสมัยของเปาโลชาวยิวหลายพันคนอาศัยอยู่ในเมืองนี้ และมีธรรมศาลาของพวกยิวอยู่แห่งหนึ่งที่นี่

เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับสถานการณ์ด้านศีลธรรมในเมืองเธสะโลนิกา แต่มีเหตุผลที่ควรเชื่อว่าเมืองนี้เต็มไปด้วยความอธรรม เพราะการนับถือรูปเคารพก่อให้เกิดการทำผิดศีลธรรมอันร้ายแรงอยู่เสมอ โดยเฉพาะในท่ามกลางพวกผู้หญิง

เมืองนี้ซึ่งในยุคสมัยใหม่ถูกเรียกกันว่า เมืองซาโลนิกิ บัดนี้มีชื่อทางการคือ เธสะโลนิกิ และยังเป็นสถานที่ ๆ มีความสำคัญอยู่ต่อไป ตามที่ International Standard Bible Encyclopaedia ว่าไว้ “เมืองเธสะโลนิกาในปี 1204 ได้กลายเป็นศูนย์กลางแห่งอาณาจักรหนึ่งของละตินภายใต้โบนิเฟส ชุนนางแห่งมอนเฟอรัลต์ และตลอดเวลาสองศตวรรษเมืองนี้ได้ผ่านจากมือสุมีอ เดียวถูกปกครองโดยชาวละติน เดียวก็โดยพวกกรีก จนกระทั่งในปี 1430 เมืองนี้ได้ตกอยู่ในมือของสุลต่านอามูร์ที่ที่สอง หลังจากเวลานั้นเมืองนี้ยังอยู่ภายใต้การครอบครองของพวกเติร์ก และมันเป็นเมืองหลักในยุโรปที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของคนเหล่านั้น ยกเว้นกรุงคอนสแตนติโนเปิล จนกระทั่งมันถูกยึดคืนโดยพวกกรีกในสงครามบอลข่านในปี 1912 ประชากรของมันรวมถึงพวกเติร์กประมาณ 32,000 คน ยิว 47,000 คน (ส่วนใหญ่แล้วเป็นลูกหลานของพวกอพยพจากสเปน) และพวกกรีกและชาวยุโรปอื่น ๆ 16,000 คน เมืองนี้อุดมไปด้วยตัวอย่างทั้งหลายของสถาปัตยกรรมและศิลปะแห่งศาสนจักรไบแซนไทน์ และนอกเหนือจากมัสยิดขนาดใหญ่หลายแห่งแล้ว เมืองนี้ยังมีโบสถ์สิบสองแห่งและธรรมศาลายี่สิบห้าแห่งด้วย”

เมืองเธสะโลนิกามีความสำคัญเพราะตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ของมันเสมอมา มันเป็นเมืองที่งดงามถึงภาพวาด ถูกปกป้องทั้งสองฟากโดยเทือกเขาสูงสุดซิด เปาโลไปเยือนแคว้นมาซิโดเนียเป็นครั้งที่สองระหว่างทางที่เขาไปยังประเทศกรีซจากเมืองเอเฟซัส ในระหว่างการเดินทางแบบมิชชันนารีครั้งที่สามของเขา (กิจการ 20:1,2) และเชื่อกันว่าเขาใช้เวลาเยอะที่เมืองเธสะโลนิกาในคราวนี้ ในกิจการ 20:4 เราทราบว่าชาวเธสะโลนิกาสองคนเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับเขาตอนที่เขาจากมา: “และพวกคนที่เข้าไปในแคว้นเอเชียพร้อมกับท่าน คือโสปาเทอร์ชาวเมืองเปโรอา และในพวกชาวเมืองเธสะโลนิกามี อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัส และกาย

อัสชาวเมืองเดอรัป และทิโมธี และของแคว้นเอเชียมี ที่คึกคักกับโตรพิมัส”

อาริสทาร์คสอยู่ต่อกับเปาโลอีกสักพักใหญ่ ๆ และถูกกล่าวถึงอย่างมีเกียรติโดยเปาโลในโคโลสี 4:10 (เปาโลติดคุกอยู่ในกรุงโรม ณ เวลานั้นและพูดถึงอาริสทาร์คสว่าเป็น “ผู้เป็นนักโทษร่วมกับข้าพเจ้า”) จาก แคว้นมาซิโดเนียนั่นเองที่เปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับที่สองของเขาถึงชาวโครินธ์ (2 คร. 2:13; 7:5; 8:1) เมื่อเขียนถึงชาวฟิลิปปีในปี ค.ศ. 63 จากห้องขังของเขาในคุกที่โรม เขากล่าวว่า: “แต่ข้าพเจ้าไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ข้าพเจ้าเองจะมาหาในไม่ช้าด้วย

2:25 ถึงอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ได้คิดเอาเองว่า จำเป็นจะต้องส่งเอปาโฟรดิทัสมาหาพวกท่าน ซึ่งเขาเป็นน้องชายของข้าพเจ้าและเป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนทหาร แต่เป็นผู้นำข่าวของพวกท่าน และเป็นผู้ที่ได้ปรนนิบัติต่อความต้องการต่าง ๆ ของข้าพเจ้า” (ฟป. 2:24,25) ต่อมา เมื่อเปาโลถูกปล่อยตัวจากคุก เขาก็ไปเยือนแคว้นมาซิโดเนียจริง ๆ (1 ทธ. 1:3)

การพูดถึงเมืองเธสะโลนิกาครั้งสุดท้ายที่ถูกพบในภาคพันธสัญญาใหม่คือใน 2 ทิโมธี 4:10: “เพราะว่าเดมาสได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปแล้ว โดยหลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้จากไปยังเมืองเธสะโลนิกา” เป็นไปได้หรือไม่ว่าเดมาสมิสาตายจบบ้างอยู่ที่ทรพยาสมบัติ? เขาเป็นนักล่าสมบัติไหม? หากใช่ เราก็คงเข้าใจได้ว่าทำไมเขาถึงไปที่เมืองเธสะโลนิกา เพราะว่ามันเป็นเมืองที่มั่งมีและอนาคตสดใสอย่างแน่นอนสำหรับใครก็ได้ที่ปรารถนาที่จะทำเงิน

การเดินทางแบบมิชชันนารีครั้งที่สองของเปาโลได้พาเขาไปยังเมืองเธสะโลนิกา ซึ่งที่นั่นเขาประกาศข่าวประเสริฐและทำให้เกิดคริสตจักรของชาวเธสะโลนิกา ในปี ค.ศ. 52 หรือ 53 เปาโลเดินทางอย่างขำมาก ๆ ทั่วแคว้นเอเชียไมเนอร์ จากทิศตะวันออกเฉียงใต้ไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือ โดยถูกกักตัวอยู่ในแคว้นกาลาเทียเป็นเวลานานเพราะความเจ็บป่วย แต่ความล่าช้านี้ได้ให้ออกาสอันเปี่ยมสง่าราศีแก่เขาที่จะเทศนาเรื่องกางเขนนั้นแก่ผู้คน เขาเทศนาเรื่องพระเยซูผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น จะเสด็จมาอีกที่-ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ คริสตจักรที่สำคัญ ๆ หลายแห่งได้ถือกำเนิดขึ้นเพราะเวลานี้แห่งงานรับใช้ด้านข่าวประเสริฐ อ่านกิจการ 16:6; 18:23; กท. 4:13-15

เปาโลเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า-ถูกเรียกโดยพระเจ้า ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า และถูกส่งไปโดยพระเจ้า เพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกคนต่างชาติ แผนการของเขาถูกขัดขวางสองครั้งในระหว่างการเดินทางรอบนี้ โดยเฉพาะ ดูเหมือนว่าเจตนาหลักของเขาก็คือ ประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วแคว้นเอเชียของโรม (กิจการ 16:6) ซึ่งที่นั่นเขาใช้เวลาหลังจากนั้นถึงสามปีเต็มแบบเกิดผลมากโดยการประกาศข่าวประเสริฐ (กิจการ 20:31) แคว้นเอเชียนี้ พร้อมกับเมืองเอเฟซัสที่เป็นเมืองหลวงของมัน เป็นภารกิจที่สำคัญของเปาโล ซึ่งมีความสำคัญที่สุดอยู่ระหว่างกรุงเยรูซาเล็มกับกรุงโรม อย่างไรก็ตาม ณ เวลานั้นโดยเฉพาะเขา “ถูกขัดขวางโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ต่อมาไม่นานเขาพยายามที่จะเข้าไปในแคว้นบิธีเนีย แต่ก็เหมือนเคย “พระวิญญาณไม่โปรดให้พวกท่านไป” (กิจการ 16:7)

ดังนั้นเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมทางที่สัตย์ซื่อของเขา นั่นคือ สilas และทิโมธี จึงเข้าไปในเมืองโตรอัส ลุกามาสพบกับพวกเขาด้วยที่นั่น และ ณ เวลานั้นเอง พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เปาโลถึงทิศทางในอนาคตของ

เขา: “และมีนิมิตหนึ่งปรากฏแก่เปาโลในเวลากลางคืน นั่นคือ มีผู้ชายคนหนึ่งแห่งแคว้นมาซิโดเนียยืนอยู่ และ อ้อนวอนท่าน โดยกล่าวว่า “ขอโปรดเข้ามาในแคว้นมาซิโดเนีย และช่วยพวกเราเถิด” (กิจการ 16:9) ในแคว้น มาซิโดเนียข่าวประเสริฐถูกรับเอาโดยคนกลุ่มหนึ่งที่ถูกจัดเตรียมไว้แล้วสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และสิ่งดี ๆ อันเป็นนิรันดร์มากมายได้สำเร็จผล เปาโลอยากเห็นชนชาติของเขาได้รับความรอด เขาจึงประกาศว่า “พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาแห่งจิตใจของข้าพเจ้าและคำอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขาทั้งหลายรอด” (รม. 10:1) ในโรม 9:1-3 เปาโลประกาศว่าเขาเต็มใจที่จะถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์หาก นั่นจะช่วยชนชาติของเขาให้รอดได้ คือพี่น้องในฝ่ายเนื้อหนังของเขา พระเจ้าทรงเรียกเขาให้ไปหาพวกคนต่าง ชาติ แต่เมื่อประสบทุกโอกาสที่มี เขาก็พยายามที่จะแอบย่องไปและประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกยิว

ข่าวประเสริฐได้ถูกประกาศเป็นครั้งแรกในเมืองเธสะโลนิกาโดยเปาโลและสิลาสเพื่อนร่วมงานของเขา พวกเขาไปเยือนที่นั่นหลังจากที่พวกเขาถูกปล่อยตัวจากคุกในเมืองฟิลิปปี พวกเขาผ่านเข้าไปในหลายเมือง ระหว่างการเดินทางรอบนั้น แต่เข้าไปในเมืองเธสะโลนิกาโดยตรง-น่าจะเพราะว่ามีพวกยิวอยู่เป็นจำนวนมากที่ นั้น เปาโลไปเยือนธรรมศาลาของพวกยิวเสมอเมื่อเขาอยู่ในเมืองหนึ่งที่มีธรรมศาลาสักแห่ง และประกาศข่าว ประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่พวกยิว มีธรรมศาลาของพวกยิวอยู่แห่งหนึ่งในเมืองเธสะโลนิกา และเขา เข้าไปในธรรมศาลานั้นและยกเหตุผลกับชนชาติของเขาเองเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์นานสามวันสะบาโต เขามี ความรักอันลึกซึ้งและแผดเผาต่อชนชาติของเขาเอง และเขามุ่งมั่นที่จะชักจูงพวกยิวให้เชื่อว่าตามที่เขียนไว้ใน พระคัมภีร์ จำเป็นที่พระเมสสิยาห์ต้องถูกประหารชีวิต เพื่อที่พระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากตาย และคำพยากรณ์ ทุกคนข้อที่เล็งถึงพระองค์ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในพระเยซูชวาวนาซาเร็ธ (กิจการ 17:1-3)

เปาโลเทศนาอย่างจริงจังและอย่างร้อนรนแก่พวกยิวในเมืองเธสะโลนิกา-และมีไม่กี่คนที่เชื่อ แต่พวกที่ กลับใจรับเชื่อส่วนใหญ่ของเขานั้นเป็น “พวกชาวกรีกที่เกรงกลัวพระเจ้า” (กิจการ 17:4) มีสุภาพสตรีหลายคน ที่รับความรอดเช่นกันเมื่อเปาโลประกาศข่าวประเสริฐแห่งการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ จากผู้ที่กลับใจเชื่อชาวเธสะโลนิกาเหล่านี้เอง คริสตจักรที่นั่นจึงถูกก่อตั้ง และเป็นไปได้ว่าตั้งแต่ต้นเลยคริสต จักรนี้ได้รับการอวยพรด้วยผู้กลับใจเชื่อจำนวนมากพอสมควร

เหล่านักประวัติศาสตร์ไม่เห็นพ้องตรงกันว่าเปาโลและสิลาสอยู่ต่อในเมืองเธสะโลนิกานานเท่าใดใน ระหว่างการไปเยือนครั้งแรกของพวกเขา เราทราบว่าพวกเขาเทศนาในธรรมศาลานั้นนานสามวันสะบาโต และ ถ้าพวกเขาอยู่ต่อที่นั่นไม่นานเกินสามวันสะบาโต การไปเยือนของพวกเขาก็คงประมาณสามสัปดาห์ พวกเขา อาจอยู่ต่อในเมืองนี้นานกว่านี้ก็ได้ เป็นไปได้ว่าพวกเขาออกไปจากธรรมศาลานั้นและเทศนาในสถานที่อื่นอีก อย่างไรก็ตาม ระยะเวลาที่พวกเขาไปเยือนที่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ สิ่งที่สำคัญก็คือข้อเท็จจริงเรื่องฤทธิ์เดช ของข่าวประเสริฐ ถึงแม้ว่าเขาเทศนาแค่สามวันสะบาโตในธรรมศาลานั้น คริสตจักรแห่งหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ก็ได้ถูก ก่อตั้งขึ้น และข่าวประเสริฐยังมีฤทธิ์เดชนั้นอยู่เหมือนเดิมวันนี้

ในกิจการ 17:5 ดูเหมือนว่าเปาโลกับสิลาส ไปอาศัยอยู่กับยาโสสน้อยสักพักหนึ่ง และผู้คน จำนวนมหาศาลนั้นก็มาฟังการเทศนาของพวกเขา ใน 1 เธสะโลนิกา 2:9 เปาโลบอกเราว่าเมื่อเขาอยู่ใน ท่ามกลางพวกเขา เขาก็ “ทำงานหนักทั้งกลางคืนและกลางวัน” เพราะเขาไม่อยากจะเห็นภาระแก่ผู้ใดในพวกเขา

เลย และเขาประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกเขา นี่ดูเหมือนจะบอกเป็นนัยว่าเปาโลอยู่ที่นั่นนานกว่าสามวันสะบาโตตั้งเยอะ และดูเหมือนว่าเหล่าผู้เชื่อที่เมืองฟิลิปปี้ได้ส่งข่าวของมาให้เขาในระหว่างที่เขาพักอยู่ในเมืองเธสะโลนิกาด้วย: ฟิลิปปี้ 4:16: “เพราะแม้แต่ในเมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ได้ส่งมาช่วยหลายครั้งหลายหน สำหรับความขัดสนของข้าพเจ้า” เป็นไปได้มากทีเดียวว่าเปาโลและสิลาสได้ปรนนิบัติอยู่หลายสัปดาห์-อาจจะหลายเดือนเลย-ในเมืองนั้น

พญามารทำงานหนักอยู่เสมอ และในสมัยของเปาโล ดูเหมือนมันจะทำงานล่วงเวลา เปาโลและสิลาสถูกขับไล่ออกไปจากเมืองเธสะโลนิกาในที่สุดโดยพวกยิวที่ต่อต้าน พวกยิวได้ปลุกปั่นฝูงชนที่โกรธแค้น บ้านของยาโสนถูกโจมตี และ “พี่น้องบางคน” ถูกลากตัวไปอยู่ต่อหน้าพวกเจ้าหน้าที่และถูกกล่าวหาว่าต้อนรับคนเหล่านั้น “ที่ทำให้โลกกลับหัวกลับหาง” พวกเขาจึงถูกกล่าวหาว่ามีความผิดในข้อหากบฏต่อจักรวรรดิโรม (กิจการ 17:5-7)

ความซุกมุ่นวุ่นวายนี้ใหญ่โตมากและภัยอันตรายต่อเปาโลและสิลาสก็ร้ายแรงมากหากพวกเขาจะอยู่ต่อไปในเมืองนี้ จนสมาชิกบางคนของคริสตจักรนั้นตัดสินใจว่านักเทศน์ผู้เป็นที่รักของพวกเขาและผู้ช่วยของเขาควรถูกส่งไปยังสถานที่ที่ปลอดภัย และเขาทั้งสองถูกลอบพาออกมาตอนกลางคืนไปยังเมืองเบโรอาที่อยู่ใกล้เคียง ทุกที่ที่เปาโลไป พวกเขาก็มีการฟื้นฟูหรือไม่ก็การจลาจล ใครสักคนได้รับความรอดหรือไม่ก็ติดคุกทุกครั้งที่เขาบุกเข้านครหนึ่งพร้อมกับลูกระเบิดแห่งข่าวประเสริฐ

ในเมืองเบโรอาข่าวประเสริฐถูกรับไว้ด้วยใจที่ยินดีหลายดวง และเปาโลเทศนาโดยปราศจากการขัดขวางนานสักพักหนึ่ง จนกระทั่งพวกยิวที่ได้ก่อความยุ่งยากมากมายขนาดนั้นในเมืองเธสะโลนิกาได้ยื่นว่าเขาอยู่ในเมืองเบโรอาและข้ามมาปลุกปั่นผู้คนให้ต่อต้านเขา (อ่านกิจการ 17:13) เปาโลต้องจำใจหนีไปยังสถานที่ที่ปลอดภัยอีกครั้งและถูกส่งตัวไปยังกรุงเอเธนส์ ขณะที่สิลาสและทิโมธียังอยู่ต่อในเมืองเบโรอาเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ ดูเหมือนว่าทิโมธีได้มาสมทบกับเปาโลและเขาก็กับนายแพทย์ลูคาได้อยู่กับเขาที่เมืองฟิลิปปี้และที่เมืองเธสะโลนิกาเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เขาไม่ถูกกล่าวถึงว่าอยู่กับพวกเขาจนกระทั่งเปาโลไปถึงในเมืองเบโรอา

เมื่อเปาโลไปยังกรุงเอเธนส์ เขาก็ให้คำบัญชาแก่คนเหล่านั้นที่มีหน้าที่ดูแลเขา ว่าสิลาสและทิโมธีควรมาหาเขาโดยเร็วที่สุด ขณะที่เขารอคอยทั้งสองคนอยู่ที่กรุงเอเธนส์ เขาก็เทศนาคำเทศนาอันน่าจดจำของเขาบนเนินเขาอารีโอ ซึ่งเราพบว่าถูกบันทึกไว้ในกิจการ 17:22 เป็นต้นไป

การไปถึงที่กรุงเอเธนส์จริง ๆ ของเปาโล พร้อมกับทิโมธีและสิลาส ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในบทนี้ แต่ที่ทิโมธีมาสมทบกับเขาที่นั่นก็ดูเหมือนจะแน่นอนจาก 1 เธสะโลนิกา 3:1-2: “ เหตุฉะนั้นเมื่อพวกเราทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว พวกเราจึงคิดว่าดีที่จะถูกปล่อยไว้ที่กรุงเอเธนส์ตามลำพัง และได้ส่งทิโมธีน้องชายของพวกเรา และเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเป็นเพื่อนร่วมงานของพวกเราในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไป เพื่อจะตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคง และเพื่อจะปลอบประโลมใจของพวกท่านในเรื่องความเชื่อของพวกท่าน” ดังนั้นทิโมธีจึงน่าจะอยู่กับเปาโลที่กรุงเอเธนส์ในช่วงเวลาสั้น ๆ เปาโลส่งเขากลับไปยังเมืองเธสะโลนิกา และก่อนเขากลับไปเปาโลเองก็ไปยังเมืองโครินธ์แล้ว โดยทิโมธีตามไปที่หลัง (กิจการ 18:5)

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่า 1 เธสะโลนิกา ถูกเขียนในปี ค.ศ. 52 จดหมายฝาก

ฉบับที่สองน่าจะถูกเขียนในปีเดียวกันนั้น คริสตจักรนั้นที่เมืองเธสะโลนิกาประกอบด้วยพวกยิว-ผู้ซึ่งเปาโลเทศนา ก่อน (เปาโลเชื่อว่า “แกยิวก่อน และแก่ชาวกรีกเช่นกัน” ดังนั้นเขาจึงส่งมอบข่าวสารนั้นแก่ชนชาติของเขาเองก่อนเสมอเมื่อใดก็ตามที่ทำได้) ยิวไม่กี่คนได้เชื่อ แต่ฝูงชนหมู่ใหญ่เหล่านั้นปฏิเสธข่าวสารนั้น (กิจการ 17:4)

มีคนกลุ่มที่สองในคริสตจักรนั้น (พวกกรีก) ผู้ซึ่งได้เข้าจาริตมานับถือศาสนาคริสต์และซึ่งได้เข้าร่วมประชุมในธรรมศาลานั้นในเมืองเธสะโลนิกา (กิจการ 17:4) เปาโลเรียกผู้เชื่อเหล่านี้ว่าเป็น “พวกชาวกรีกที่เกรงกลัวพระเจ้า” นั่นคือ พวกเขาเป็นชาวกรีกที่เคร่งศาสนาผู้ซึ่งเลิกการบูชารูปเคารพแล้วและขณะนั้นกำลังร่วมประชุมอยู่ในธรรมศาลาของพวกยิว...เคร่งศาสนาแต่หลงหาย! พวกเขา น่าจะเป็นกลุ่มคนที่พวกยิวเรียกว่าพวกเข้าจาริตแห่งประตูรั้ว ชาวกรีกเหล่านี้ที่ถูกรับเข้าธรรมศาลาก็ถูกรับเข้าสู่อภิสิทธิ์หลายประการแห่งศาสนาของพวกยิวเช่นกัน

มีคนกลุ่มที่สามที่ถูกเรียกว่าพวกผู้หญิง และสุภาพสตรีเหล่านี้เป็นเหล่าสมาชิกของชนชั้นสูง-กลุ่มที่มีสถานะแบบยกระดัดของชุมชนนั้น (กิจการ 17:4) คนจำนวนมากที่เคยกราบไหว้รูปเคารพได้กลับใจรับเชื่อ และพวกเขาเองก็รวมกันเป็นสมาชิกกลุ่มแรกของคริสตจักรนั้นที่เมืองเธสะโลนิกา ในบทที่ 1:9 ของ 1 เธสะโลนิกา เราอ่านว่า: “เพราะคนเหล่านั้นเองได้รายงานเกี่ยวกับพวกเราว่า การที่พวกเราได้เข้ามาหาพวกท่านนั้นเป็นแบบไหน และการที่พวกท่านได้หันมาหาพระเจ้าจากการไหว้บรรดารูปเคารพ เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้เป็นอย่างไร”

คริสตจักรนั้นประกอบด้วยพวกยิว พวกกรีก บรรดาสุภาพสตรีที่โดดเด่น และคนเหล่านั้นที่กลับใจรับเชื่อมาจากการบูชารูปเคารพ คนหลายกลุ่มเหล่านี้มีใจสามัคคีเปิดรับข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐ-การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จมาอีกทีของพระเยซูเจ้า พวกเขาแสดงความแตกต่างแต่ก่อนทั้งหมัดของตนและอาศัยอยู่ในสันติสุข ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และความรักที่มีต่อกันและกัน

หมายเหตุ 1 เธสะโลนิกา 2:13

เปาโลอยู่ในเมืองโครินธ์ ณ เวลานี้และไม่สามารถไปเยี่ยมลูก ๆ ของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าในคริสตจักรนั้นในเมืองเธสะโลนิกาได้ เขารักพวกเขาอย่างสุดหัวใจ และพวกเขาก็รักเขาด้วยความรักอันลึกซึ้งและสัตย์ซื่อ ลักษณะเฉพาะตัวที่ไม่ธรรมดาเหล่านั้นของคริสตจักรในเมืองเธสะโลนิกาและสภาพการณ์แวดล้อมทั้งหลายที่มีอยู่ในเมืองนั้นทำให้เกิดจดหมายฝากสองฉบับที่ส่งถึงคริสตจักรนั้น โปรดอ่านกิจการ 17 -ทั้งบท

เหล่าสมาชิกของคริสตจักรนั้นในเมืองเธสะโลนิกาได้เต็มใจเปิดรับเต็มใจที่ด้วยไม่ตรีจิตต่อข่าวประเสริฐที่ถูกส่งมอบโดยเปาโล พวกเขาเป็นมิตรสหายที่ใกล้ชิดและอบอุ่นของเขาและปรารถนาเป็นอย่างยิ่งที่จะรับคำสอนและการอบรมฝ่ายวิญญาณของเขา แต่เนื่องจากเขาไม่สามารถไปเยี่ยมพวกเขาได้ ความถวิลหาอันจริงจังเหล่านี้แห่งหัวใจของชาวเธสะโลนิกาจึงกระตุ้นเขาให้เขียนถ้อยคำเหล่านี้ที่เขาอยากที่จะพูดกับพวกเขาด้วยตัวเอง อ่าน 1 เธสะโลนิกา 2:17 และจากนั้นจงเปรียบเทียบ 1 เธสะโลนิกา 1:5-6; 2:8, 9, 13, 19 และ 20 ในใจของเปาโลมีความรักอันแรงกล้าต่อเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกา-ความรักแบบที่แม่นมคนหนึ่งมีต่อเด็ก ๆ ที่ถูกฝากไว้ให้เธอดูแล (1 ธส. 2:7,11) นี่จึงเป็นเหตุให้มีการเขียนจดหมายฝากทั้งสองฉบับนั้น

พวกยิว พวกกรีก บรรดาสตรีที่มีศักดิ์และพวกคนที่เคยนับถือรูปเคารพไม่เพียงยอมรับข่าวประเสริฐที่เปาโลประกาศเท่านั้น แต่พวกเขาปรารถนาที่จะเผยแพร่ข่าวประเสริฐนั้นไปยังชุมชนอื่น ๆ ด้วย (1 ธส. 1:8) เปาโลทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้ และมันทำให้ใจของเขาตื่นเต้นมากเสียจนเขาอยากที่จะชมเชยพวกเขาสำหรับความรักอันลึกซึ้งของพวกเขาและความกระตือรือร้นที่มีให้แก่คนเหล่านั้นที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐแท้และไม่มีความรักที่แท้จริง ดังนั้น เปาโลจึงเขียนไปเพื่อหนุนใจพวกเขาให้มีความรักที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นและความกระตือรือร้นที่มากขึ้นในความพยายามแบบมิชชันนารีนั้นซึ่งได้ถือกำเนิดขึ้นแล้วในใจของพวกเขาผ่านทางฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐที่เขาประกาศ

ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาได้รับข่าวประเสริฐในช่วงเวลาและเหตุการณ์ที่มีการวิวาทมากมาย (1 ธส. 2:2) พวกเขาถูกข่มเหงและถูกต่อต้านโดยพวกยิวและโดยชนร่วมชาติของพวกเขาเอง (1 ธส. 2:14) ดูเหมือนว่าผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นถูกเรียกให้ทนทุกข์การลงใจและความทุกข์ลำบากมากเป็นพิเศษ พลเมืองที่โดดเด่นบางคนของเมืองเธสะโลนิกาได้ถูกนำไปโดยพวกครูสอนผิด พวกเขาได้สูญเสียบางคนผู้เป็นที่รักยิ่งต่อใจของพวกเขาให้แก่พวกครูสอนผิดเหล่านั้น (อ่าน 2 ธส. 2:3-5 และ 3:13) เปาโลปรารถนาที่จะปลอบประโลมใจและปลอบโยนพวกเขาในช่วงโมงแห่งความเสียใจของพวกเขา

ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาใจสลายเพราะการจากไปของบางคนที่พวกเขารักยิ่ง ดูเหมือนว่าพวกเขาบางคนเกิดเข้าใจว่าพระเยซูจะเสด็จมาแม้กระทั่งก่อนที่คนใดในพวกเขาจากชีวิตนี้ไปด้วยซ้ำ มีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับการรับขึ้นและการเปิดเผยของพระเจ้าแล้วในตอนนั้น ดังนั้นเปาโลจึงเขียนจดหมายฝากฉบับที่สองนั้นเพื่อแก้ไขความแตกต่างระหว่างการรับพวกวิสุทธิชนขึ้นไปและการเปิดเผยขององค์พระผู้เป็นเจ้าพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูจะเสด็จมาเพื่อเปลี่ยนแปลงพวกเขาและรับพวกเขาขึ้นไปในฟ้าอากาศก่อนคนใดในพวกเขาจากชีวิตนี้ไป

ดูเหมือนว่าคำสอนผิดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ได้แพร่หลายอยู่ท่ามกลางผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นเช่นกัน ดูเหมือนพวกเขาจะคิดว่าคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่ตอนที่พระเยซูเสด็จมาจะมีข้อได้เปรียบมากกว่าผู้เชื่อทั้งหลายที่ได้ตายไปแล้ว และว่าผู้เชื่อทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่จะได้รับอนุญาตให้มองดูสง่าราศีนั้นและมีส่วนในการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นและความเจิดจรัสแห่งการครอบครองของพระเยซูบนแผ่นดินโลกนี้ ขณะที่คนเหล่านั้นในหลุมศพทั้งหลายจะพลาดอาณาจักรและการครอบครองอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ เปาโลไม่ได้สอนหลักคำสอนเช่นนี้เลย ชาตานเป็นผู้ยุงให้เกิดความเชื่อเช่นนั้นในท่ามกลางเหล่าคริสเตียนที่นั่น การแก้ไขทัศนคติเหล่านี้ดูเหมือนจะเป็นเหตุผลหลักประการหนึ่งสำหรับจดหมายฝากทั้งสองฉบับนั้นถึงชาวเธสะโลนิกา

เปาโลประกาศว่าเมื่อพระเจ้าเสด็จมาในการรับขึ้น ทุกคนที่มีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้วจะมีส่วนในสง่าราศีของพระองค์ บรรดาผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้นมาก่อน จากนั้นเราที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลง และเราทั้งสองจะถูกรับขึ้นไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ (1 ธส. 4:13-18) คุณเชื่อใจได้เลยว่าพญามารจะบิดเบือนความจริงในหัวของผู้เชื่อหากมันทำเช่นนั้นได้ ถ้าพญามารทำให้คุณตกนรกไม่ได้ สิ่งถัดไปที่มันจะทำได้ก็คือ ปล้นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของคุณไปจากคุณ-และมันเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคนที่จะมีประสบการณ์กับชีวิตอันบริบูรณ์และความชื่นบานอัน

เต็มเปี่ยม (ยอห์น 10:10; 1 ยอห์น 1:4)

เห็นได้ชัดว่าเหล่าศัตรูของเปาโลได้เผยแพร่ความเท็จในท่ามกลางผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกา เขาได้ละพวกเขาไว้ในเวลาที่พวกเขาต้องการผู้นำคนหนึ่งจริง ๆ และไม่ได้ฝากใครให้ดูแลเพื่อสั่งสอนพวกเขา ศัตรูเหล่านั้นพยายามที่จะนำคริสเตียนเหล่านั้นที่นั่นให้เชื่อว่าสิ่งที่เปาโลเทศนานั้นไม่เป็นความจริง-เป็นข่าวประเสริฐหนึ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น พวกเขาอยากให้ผู้เชื่อเหล่านั้นคิดว่าเปาโลเป็นคนลวงโลกและเป็นนักปลุกปั่นคนชั้นต่ำทางศาสนา แต่เพื่อตอบข้อกล่าวหานี้ เปาโลประกาศว่า ตามที่พวกเขาทราบ เขาเทศนาข่าวประเสริฐเดียวกันในเมืองเธสะโลนิกาเหมือนที่เขาเทศนาในเมืองฟิลิปปี ถึงแม้ว่าเขาถูกข่มเหงอย่างรุนแรงในเมืองฟิลิปปี เพราะการเทศนาของเขาก็ตาม การข่มเหงไม่ได้หยุดยั้งเขา เขามายังเมืองเธสะโลนิกาและเทศนาข่าวประเสริฐเดิมนั้น และได้รับการต่อต้านแบบเดียวกัน (1 ธส. 2:2)

เปาโลประกาศว่าการเทศนาของเขาไม่ได้มีการฉ้อโกงและการหลอกลวงเลย ว่าเขาได้ให้ข้อพิสูจน์อันแน่ชัดแล้วแก่พวกเขาเรื่องความจริงใจของเขา (1 ธส. 2:3-5) เขาได้พิสูจน์ให้พวกเขาเห็นแล้วว่าเขาไม่ได้กำลังแสวงหาสง่าราศีจากมนุษย์ และเขาไม่ได้กำลังแสวงหาเงินทอง เขาทำงานหนักด้วยมือของเขาเองและเทศนาข่าวสารเดิมนั้นแก่ทั้งชนชั้นสูงและแก่เหล่าคนที่ต่ำต้อย เขาไม่ได้มาที่เมืองเธสะโลนิกาด้วยเหตุผลอันเห็นแก่ตัว เพราะเขาไม่ได้กำไรอะไรเลยนอกจากการถูกข่มเหงโดยการมาที่นั่น และหากเขาไม่ได้ไปจากที่นั่น เขาก็คงถูกฆ่าเป็นมรณะสักขีไปแล้วเพราะการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า

ใน 1 เธสะโลนิกา 2:17-18 เขารับประกันพวกเขาว่าเขาได้พยายามที่จะกลับไปเยี่ยมพวกเขา แต่ซาตานได้ขัดขวางการกลับไปของเขา และเนื่องจากเขาไม่สามารถกลับไปเยี่ยมด้วยตัวเองได้ เขาจึงลาจากทิโมธีมิตรสหายคนโปรดของเขาและส่งทิโมธีไปเยี่ยมคริสตจักรนั้นแทนตัวเอง (1 ธส. 3:1,2)

เหมือนกับที่เป็นปกติธรรมดาในคริสตจักรทุกแห่งในสมัยของเปาโล ผู้คนที่รวมกันเป็นคริสตจักรเหล่านั้นได้กลับใจเชื่อจากการนับถือภูติผี การบูชารูปเคารพ และบาปอันน่าเกลียดทั้งหลายแห่งตัมหา เพราะทราบถึงอันตรายของการหลงกลับไปสู่บาปเหล่านั้น เปาโลจึงเตือนผู้เชื่อเหล่านั้นให้ระวังการนับถือรูปเคารพและความเลวทรามและตัมหาเหล่านั้นที่พวกเขาพบเจอ (1 ธส. 4:1-7) ตามที่กล่าวไว้ใน 1 เธสะโลนิกา 5:12-14 ดูเหมือนว่ามีคนกลุ่มเล็กมาก ๆ ในคริสตจักรนั้นที่เป็นศัตรูต่อเหล่าผู้นำคริสตจักรของพวกเขา และเป็นผู้ซึ่ง ภายใต้อิทธิพลของการเสแสร้งว่าเสริมสร้างผู้อื่น มีความผิดในการก่อความไม่เป็นระเบียบ เปาโลเขียนไปเพื่อแก้ไขบาปอันน่าเกลียดนี้ในคริสตจักรนั้น

ความรักของเปาโลที่มีให้แก่เหล่าคริสเตียนชาวเธสะโลนิกานั้นลึกซึ้ง ใจของเขาอบอุ่นต่อพวกเขา และความอบอุ่นแห่งหัวใจของเขาและความกล้าลึกแห่งความรักของเขาก็ปรากฏชัดเจนตลอดทั่วจดหมายฝากเหล่านั้น คำพูดที่แสดงถึงความนุ่มนวล เช่นเดียวกับถ้อยคำอันขมขื่นแห่งหน้าที่ ปรากฏเต็มไปหมด มันเป็นความปรารถนาจากใจของเขาที่สูง ๆ ของเขาในความเชื่อนั้นควรเติบโตเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ในพระคริสต์ ความปรารถนาและคำอธิษฐานแห่งหัวใจของเขาต่อพระเจ้าเพื่อชนชาติของเขาเอง (พวกยิว) ก็คือ ขอให้พวกเขาได้รับความรอด ความปรารถนาและคำอธิษฐานแห่งหัวใจของเขาสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรเหล่านั้นที่เขาได้ก่อตั้งก็คือ ขอให้พวกเขาบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัยแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้าในพระเยซู

คริสต์ เขาอยากให้เหล่าทหารของเขาในพระคริสต์เติบโต เขาอยากให้เด็กเหล่านั้นกลายเป็นผู้ใหญ่ และเขาอยากให้ผู้ใหญ่เหล่านั้นกลายเป็นทหารที่ดี เขาปรารถนาให้ผู้เชื่อเหล่านั้นดำเนินชีวิตและประพฤติตนในลักษณะที่พวกเขาสามารถตีความคำกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตนได้

จดหมายฝากสองฉบับที่เขียนถึงชาวเธสะโลนิกาถูกเขียนจากหัวใจที่เปี่ยมล้นด้วยคำยกย่องที่มีต่อความรัก ความทุ่มเท และความสัตย์ซื่อของคริสเตียนชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้น แต่จดหมายฝากทั้งสองฉบับนี้เป็นคำเตือนเช่นกันเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่อยากนำพวกเขาให้หลงเงินไปและแอบนำสิ่งผิดเข้ามาในคำสอนที่ถูกนำเสนอในที่ประชุมที่นั่น

1 เรสะโลนิกา - บทที่ 1

1:1 เปาโล และซิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเรสะโลนิกา ซึ่งอยู่ในพระเจ้าพระบิดาและในพระเยซูคริสต์เจ้า ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

1:2 พวกเราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านเสมอ โดยกล่าวถึงพวกท่านในบรรดาคำอธิษฐานของพวกเรา

1:3 โดยระลึกถึงอย่างไม่หยุดหย่อนถึงกิจการแห่งความเชื่อของพวกท่าน และการทำงานหนักแห่งความรักและความอดทนแห่งความหวังในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระบิดาของพวกเรา

1:4 โดยทราบทั่ว ฟ้องร้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรพวกท่านไว้แล้ว

1:5 เพราะข่าวประเสริฐของพวกเรามีได้มาถึงพวกท่านในถ้อยคำเท่านั้น แต่ในฤทธิ์เดชด้วย และในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และในความเชื่อมั่นอย่างมาก ตามที่พวกท่านทราบอยู่แล้วว่า พวกเราเป็นคนแบบไหนในท่ามกลางพวกท่านเพราะเห็นแก่พวกท่าน

1:6 และพวกท่านได้กลายเป็นผู้ดำเนินตามแบบอย่างของพวกเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยได้รับถ้อยคำนั้นในความเจ็บปวดรวดร้าวเป็นอันมาก พร้อมด้วยความปีติยินดีของพระวิญญาณบริสุทธิ์

1:7 ดังนั้นพวกท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่เชื่อในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญา

1:8 เพราะว่าพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลื่องลือออกไปจากพวกท่าน ไม่ใช่ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่ความเชื่อที่มีต่อพระเจ้าของพวกท่านได้เลื่องลือไปทุกแห่งหนด้วย จนพวกเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก

1:9 เพราะคนเหล่านั้นเองได้รายงานเกี่ยวกับพวกเราว่า การที่พวกเราได้เข้ามาหาพวกท่านนั้นเป็นแบบไหน และการที่พวกท่านได้หันมาหาพระเจ้าจากการไหว้บรรดารูปเคารพ เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้เป็นอย่างไร

1:10 และเพื่อรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซู ซึ่งได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น

1 เรสะโลนิกาเป็นจดหมายฉบับแรกสุดของเปาโลที่ส่งถึงคริสตจักรเหล่านั้น และเราจึงควรหมายเหตุรูปแบบของคำนำของเขา เพราะถึงแม้คำนำของเขามีลักษณะยาวมากขึ้นตามกาลเวลาที่ผ่านไปและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขาให้เขียนจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ เขาก็ไม่เคยพรากไปจากรูปแบบนี้ คำนำในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ ของเขามีลักษณะยาวกว่านี้ โดยกล่าวถึงสภาพการณ์แวดล้อมอันหลากหลายในพื้นที่ที่แตกต่างและในคริสตจักรเหล่านั้นที่จดหมายเหล่านั้นถูกส่งถึง

ในสมัยของเปาโล รูปแบบการจำหน่ายของจดหมายเป็นดังนี้: คนที่เขียนจดหมายใช้ชื่อของตนเองก่อน และจากนั้นจึงเป็นชื่อของคนที่เขากำลังเขียนไปหา... “นาย ก ถึง นาย ขอ สวัสดิ์” คำนำเป็นภาษาละติน ภาษากรีก หรือภาษาฮีบรู คำนำสมัยโบราณในภาษาละตินเป็นคำอวยพรอย่างจริงจังให้มีสุขภาพแข็งแรง ในภาษากรีกคำอวยพรเช่นนั้นบ่งบอกถึงความชื่นชมยินดี ขณะที่ในภาษาฮีบรูมันบ่งบอกถึง “สันติสุขจงมีแก่

ท่าน”

คำคำนำของเปาโลถึงคริสตจักรเหล่านั้นรวมรูปแบบของภาษาฮีบรูและภาษากรีก (ยิวและคนต่างชาติ) เข้าด้วยกัน เพราะว่าในจดหมายฝากเหล่านี้เขากำลังท้าทายผู้คนเหล่านั้นที่เป็นผู้เชื่อทุกคนและผู้เชื่อทุกคนก็เป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์ เปาโลอวยพรให้พวกเขามีความสุขภาพแข็งแรงในฝ่ายร่างกาย มีความชื่นชมยินดีในฝ่ายวิญญาณ และสันติสุขในใจของพวกเขา เขาขอพรให้พระคุณและสันติสุขสถิตอยู่บนและภายในผู้เชื่อทุกคนในคริสตจักรเหล่านั้นที่เขาได้ก่อตั้ง พระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาก็ก่อให้เกิดสันติสุขและนำความชื่นชมยินดีอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมสง่าราศีมาให้เช่นกัน ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงกล่าวแก่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นดังนี้: “ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

พระคุณของพระเจ้าคือสรุปรวมของพระพรทั้งหมดนั้นที่ทรงโปรดประทานอย่างเสรีและอย่างเต็มพระทัยให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โดยทางพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นพระคุณ (ยอห์น 1:14) และสันติสุขเป็นสรุปรวมทั้งหมดของพระพรฝ่ายวิญญาณทุกประการที่ถูกรับเอาโดยมนุษย์และถูกประสบโดยผู้เชื่อทั้งหลายในพระเยซูคริสต์เจ้า สันติสุขคือพระคุณในผลอันเต็มเปี่ยมที่สุดของมัน-มันคือการทำให้เป็นจริงอันเต็มเปี่ยมที่สุดของบรรดาผลและประโยชน์เหล่านั้นของพระคุณ

ไม่มีสิ่งใดบนแผ่นดินโลกที่มีค่าประเสริฐมากไปกว่าสันติสุข พระเยซูตรัสว่า “เราขอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่าน” สันติสุขไม่อาจถูกซื้อ ใช้คุณความดีเข้าแลก หรือถูกบรรลुให้ถึงได้ยกเว้นโดยพระคุณของพระเจ้า สันติสุขเป็นมากกว่าการสิ้นสุดลงของความเป็นศัตรูและความไม่เป็นระเบียบระหว่างคนบาปกับพระเยซูฮาวาห์พระเจ้า: มันบ่งบอกถึงสุขภาพและความสามัคคีแห่งเนื้อแท้และจิตวิญญาณระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์...มันคือความสงบและความผาสุกที่อยู่ภายใน สันติสุขกับพระเจ้าไม่รู้จักความกลัวหรือความหวาดหวั่นที่อยู่ภายใน และสันติสุขเช่นนั้นยิ่งลึกมากกว่าที่ผู้เชื่อโดยเฉลี่ยเคยตระหนักถึง สันติสุขของพระเจ้าก่อให้เกิดความสงบสุขโดยแท้ของหัวใจ

พระคุณเป็นความโปรดปรานของพระเจ้าที่ประทานให้แก่คนบาปที่ไม่คู่ควรและสมควรตกนรก และไม่อาจใช้คุณความดีเข้าแลก ลงแรง หรือได้มายกเว้นโดยทางความเชื่อในพระเจ้า พระคุณยังกลายเป็นกรรมสิทธิ์ภายในอย่างหนึ่งของผู้เชื่อเช่นกันทันทีที่เขาใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้า โดยสำแดงตัวมันออกมาเป็นจิตวิญญาณและนิสัยแห่งชีวิตของเขา ทิตัส 2:11-15 บอกเราว่าพระคุณของพระเจ้านำมาซึ่งความรอด-และจากนั้นก็กลายเป็นครูของเรา โดยสอนเราว่าเราควรทำอะไรและเราควรเว้นเสียจากการทำสิ่งใด การแสดงออกแบบสูงสุดแห่งพระคุณของพระเจ้าได้ถูกแสดงออกแล้วในความมรณาโดยการถูกตรึงกางเขนของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระเยซูคริสต์เจ้า

พระเยซูบนกางเขนนั้นเพื่อมนุษยชาติที่บาปหนาและสมควรตกนรกเป็นการแสดงออกของสิ่งยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าและสิ่งเลวร้ายที่สุดของมนุษย์ หากไม่มีกางเขนนั่นก็ไม่อาจมีสันติสุขได้ เพราะว่าเครื่องมืออันยิ่งใหญ่แห่งสันติสุขคือความมรณาของพระเยซูบนกางเขนนั่น ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยคุณและผมให้มองเห็นข้อเท็จจริงอันศักดิ์สิทธิ์ของพระคัมภีร์ที่ว่าพระเยซูโดยพระคุณของพระเจ้าได้ทรงขมิความตายเพื่อมนุษย์

ทุกคน (ฮบ. 2:9) พระเยซู พระบุตรแห่งความรักของพระเจ้า ผู้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นในความปวดร้าว และความอับอายที่ถ้อยคำไม่อาจพรรณนาได้ ทรงเป็นผู้ที่, เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์, กำลังสร้างสันติสุข “โดยทางพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์” (คส. 1:20; อพ. 2:14-18)

คำสำคัญของเปาโลคือ พระคุณ-และนั่นคือข่าวประเสริฐที่เขาประกาศ ไม่ว่าจะแกยิวหรือคนต่างชาติ ทาสหรือไท รวยหรือจน ปราศจากพระคุณก็ไม่มีมารอด ไม่มีการไถ่ แต่ด้วยพระคุณในใจของคน ๆ หนึ่ง สันติสุขก็ตามมาโดยอัตโนมัติ ไม่ว่าจะครุฑผู้ยิ่งใหญ่คนนี้ไปเทศนาที่ใด เขาก็ตั้งใจแน่วแน่ที่จะไม่ทราบสิ่งใด นอกจากพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ถูกตรึงกางเขน การกลับใจเชื่อของเปาโลและการทรงเรียกของเขานั้นเป็นการเปิดเผยแห่งพระคุณของพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด (1 คร. 15:9,10) เขากล่าวว่า “โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่” โปรตอ่านเอเฟซัส 2:7; 3:2-8; และ 1 ทิโมธี 1:12-15

ในข้อ 1 ของการศึกษาค้นคว้าของเราตอนนี้ เปาโลแนะนำตัวโดยไม่ใช้ตำแหน่งอัครทูต ไม่มีการมอบตำแหน่งส่วนตัวใด ๆ เลย (นี่เป็นจริงเช่นกันในจดหมายฝากของเขาถึงชาวฟิลิปปีและในจดหมายของเขาถึงฟีเลโมน สหายของเขา) ในจดหมายฝากเหล่านี้เปาโลไม่มีความปรารถนาและไม่มีความต้องการที่จะหยิ่งในศักดิ์ศรีของตนในฐานะอัครทูตคนหนึ่งเลย ในการปฏิบัติต่อชาวเธสะโลนิกา ชาวฟิลิปปี และฟีเลโมน เขามีความอ่อนโยนเหมือนพี่เลี้ยงกับลูก ๆ ของเธอ (ดู 1 เธสะโลนิกา 2:6-8) เขาปรารถนาที่จะนำเสนอตัวในฐานะมิตรที่รักคนหนึ่งที่มีความปรารถนาอันลึกซึ้งที่จะหนุนใจ ปลอบประโลมใจ และช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่เขา กำลังเขียนไปหา

ข้อ 1: “เปาโล และซิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกา ซึ่งอยู่ในพระเจ้า พระบิดาและในพระเยซูคริสต์เจ้า ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

ถ้อยคำเปิดของพระคำข้อนี้คือ “เปาโล และซิลวานัส (ซิลาส) และทิโมธี” ซิลาสและทิโมธีได้เป็นเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโลเมื่อเขาประกาศข่าวประเสริฐในเมืองเธสะโลนิกาและก่อตั้งคริสตจักรที่นั่นที่นั่น เปาโลเอ่ยชื่อของเพื่อนร่วมงานของเขาเสมอตอนเขียนไปถึงคริสตจักรเหล่านั้น โดยเอ่ยชื่อผู้ช่วยเหลือคนใดของเขาซึ่งเป็นที่รู้จักโดยผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรทั้งหลายเหล่านั้น แน่แน่นอนว่าเขาทำเช่นนี้ส่วนหนึ่งเป็นเพราะมารยาท แต่โดยการเอ่ยชื่อคนเหล่านั้นซึ่งเป็นที่รักโดยคริสตจักรเหล่านั้น เขาก็ส่งเสริมความเข้าใจและความเห็นอกเห็นใจร่วมกัน เปาโลไม่เคยริษยาหรืออิจฉาเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาเลย

ซิลวานัสเป็นคนเดียวกันกับซิลาสที่ถูกกล่าวถึงในกิจการ บทที่ 15 ถึง 18 อ่าน 2 เธสะโลนิกา 1:1, 2 โครินธ์ 1:19 และ 1 เปโตร 5:12 เปาโลและซิลาส แม้เป็นยิว ทั้งคู่ก็เป็นพลเมืองสัญชาติโรม (กิจการ 16:37) และซิลาสเป็นสมาชิกชั้นนำคนหนึ่งของคริสตจักรนั้นในกรุงเยรูซาเล็ม เขาเป็นผู้พยากรณ์ ผู้ได้รับการดลใจเช่นกัน (กิจการ 15:22,23) เขาทำงานกับเปาโลและร่วมแบ่งปันเกียรติยศแห่งการส่งมอบข่าวประเสริฐ แฉมยังร่วมแบ่งปันการทนทุกข์หลายอย่างของเปาโลเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐในยุโรป ชื่อของซิลาสคู่ควรกับการปรากฏในตอนต้นของจดหมายฝากเหล่านี้ ซึ่งเป็นงานเขียนแรกสุดของเปาโล ถึงแม้ว่าความเกี่ยวข้องกันของชายสองคนนี้ของพระเจ้าได้สิ้นสุดลงพร้อมกับการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สองของเปาโล ไม่ต้องสงสัย

เลยว่าสิลาสคือ “สิลวานัส” ผู้คนที่ถูกกล่าวถึงใน 1 เปโตร 5:12 และเกี่ยวข้องกับมาระโกเช่นกันในข้อพระคำตอนอื่น ๆ

ทิโมเธอัส (ซึ่งถูกกล่าวถึงในบทที่ 3:1-2) คือทิโมธี ผู้ซึ่งร่วมแบ่งปันเช่นกันในจดหมายฝากฉบับที่หนึ่ง และที่สองถึงชาวโครินธ์ ในจดหมายฝากถึงชาวฟิลิปปี ในจดหมายถึงชาวโคโลสี และในจดหมายทั้งสองฉบับถึงชาวเธสะโลนิกา ตอนใกล้สิ้นสุดการเดินทางของเปาโล ก่อนที่เขาประทับตราคำพยานของตนด้วยโลหิตของตน เขาเขียนจดหมายสองฉบับที่ได้รับการคล้อยไปถึงเพื่อนร่วมเดินทางหนุ่มผู้เป็นที่รักนี้ บุตรชายของเขาในข่าวประเสริฐ

ทิโมธีร่วมพบกับคณะของเปาโลในระหว่างการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สองของเขา (กิจการ 16:1-3) และอยู่ใกล้ชิดกับเปาโลต่อไปจนสิ้นสุดการสัญจรบนโลกนี้ของเปาโล ตอนที่ก่อตั้งคริสตจักรชาวเธสะโลนิกา ทิโมธียังเป็นคนหนุ่มมาก ๆ อย่างไม่ต้องสงสัย เพราะเปาโลพูดถึงเขาว่าเป็นคนหนุ่มใน 1 ทิโมธี 4:12 และ 2 ทิโมธี 2:22 และนี่เป็นเวลาอย่างน้อยสิบสองปีหลังจากจดหมายฝากฉบับนั้นถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่เมืองเธสะโลนิกา ในหนังสือกิจการ ทิโมธีอยู่ในฉากหลัง โดยสิลาสเป็นผู้ช่วยเหลือที่โดดเด่นของเปาโลและทิโมธีเป็นผู้ช่วยอายุน้อยของพวกเขา เหมือนกับที่ยอห์น มาระโกเคยเป็นผู้ช่วยของเปาโลและบารนาบัสในงานรับใช้ของเปาโลช่วงก่อนหน้า (กิจการ 13:5)

ผู้รับใช้สามคนนี้-เปาโล สิลาส และทิโมธีคนหนุ่ม-นำเสนอความจริงที่ว่าคริสตจักรเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์ ไม่ว่าจะยิวหรือต่างชาติ คริสตจักรแรกนั้นประกอบด้วยสังคมแบบผสม: เปาโลและสิลาสเป็นยิว แต่พวกเขาก็เป็นพลเมืองสัญชาติโรมพร้อมกับเชื้อแบบโรม ขณะที่ทิโมธีเป็นชาวกรีก บุตรชายของมารดาชาวยิวและบิดาชาวกรีก (กิจการ 16:1-3) ทุกที่ที่อัครทูตเปาโลไปรับใช้ เขาประกาศว่าเราทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์-องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว กายเดียวซึ่งประกอบด้วยหลายอวัยวะ ทุกคนถูกให้บัพติศมาเข้าในกายเดียวโดยพระวิญญาณองค์เดียว ทุกคนถูกทำให้ดื่มเข้าในพระวิญญาณองค์เดียวนั้นแล้ว กำแพงที่กั้นกลางนั้น (เครื่องกั้น) ได้ถูกพังลงแล้วโดยพระเยซู ดังนั้นในคริสตจักรจึงไม่มียิวหรือต่างชาติ รวยหรือจน ทาสหรือไทอีกต่อไปแล้ว เปาโลเทศนาแก่พวกนายทาสว่าเหล่าทาสและนายทาสที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นของกายเดียวนั้น, คริสตจักรพันธสัญญาใหม่, ซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะ

จดหมายฉบับนี้ถูกส่งถึง “คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกา ซึ่งอยู่ในพระเจ้าพระบิดาและในพระเยซูคริสต์เจ้า” รูปแบบการจำหน่ายที่ไม่เหมือนใครนี้ซึ่งถูกใช้โดยเปาโลใน 1 และ 2 เธสะโลนิกาไม่เคยถูกใช้โดยเขาอีกเลย สิ่งที่เขากำลังกล่าวจริง ๆ แล้วก็คือ: “ถึงที่ประชุมนั้นของชาวเธสะโลนิกา ซึ่งถูกรวบรวมในพระนามทั้งสองนั้น โดยกล่าวยอมรับพระเจ้าเป็นพระบิดาและพระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ยอห์นเตือนเราในจดหมายฝากฉบับที่สองของเขาว่าถ้าผู้ใดไม่กล่าวยอมรับว่าพระเยซูเสด็จมาแล้วในเนื้อหนัง คนนั้นก็ไม่มีพระเจ้า เราจะต้องไม่ชวนคนเช่นนั้นเข้ามาในบ้านของเรา และไม่ขอให้พระเจ้าอวยพรเขาด้วย เพราะถ้าเราให้การต้อนรับคนอย่างนั้น เราก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำที่ชั่วร้ายของเขา! ถ้าเรากล่าวยอมรับพระบิดา เราก็กล่าวยอมรับพระบุตร และถ้าเรากล่าวยอมรับพระบุตร เราก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร แต่ถ้าเราไม่ยอมรับว่าพระเยซูได้เสด็จมาแล้วในเนื้อหนัง เราก็ไม่มีทั้งพระบิดาและพระบุตร

มีอยู่สองสิ่งที่ผมอยากชี้ให้เห็นในคำพรรณานี้เกี่ยวกับผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกา: สิ่งแรกคือ-คุณสมบัติด้านท้องถิ่น “คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกา” เปาโลเกือบใช้วลีนี้อีกครั้งในกาลาเทีย 1:2 “...คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย” ซึ่งชี้ไปยังแคว้นนั้น-ไม่ใช่ผู้คนเหล่านั้น

ในการเขียนถึงชาวโครินธ์ เปาโลจำหน่ายจดหมายเหล่านั้นของเขาว่า “ถึงคริสตจักรของพระเจ้าซึ่งอยู่ที่เมืองโครินธ์” เขาเขียนถึงชาวเอเฟซัสว่า “ถึงวิสุทธิชนทั้งหลายซึ่งอยู่ที่เมืองเอเฟซัส” โปรดจำไว้ว่าคริสตจักรในเมืองเธสะโลนิกาเป็นหนึ่งในคริสตจักรแรก ๆ และด้วยเหตุนี้จึงจดหมายฝากฉบับนี้จึงเป็นหนึ่งในหนังสือที่เก่าแก่ที่สุดของภาคพันธสัญญาใหม่ การเปลี่ยนจาก “คริสตจักรของชาวเธสะโลนิกา” ไปเป็น “คริสตจักรในเมืองโครินธ์” เป็นเรื่องที่ควรหมายเหตุไว้ มันบ่งบอกถึงการขยายใหญ่ขึ้นของแนวคิดเกี่ยวกับคริสตจักรในช่วงสี่ปีนั้น ระหว่างการก่อตั้งที่ประชุมทั้งสองแห่งนั้น นี่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าคริสตจักรในสมัยของเปาโลไม่ได้เป็นแค่กลุ่มคนในท้องถิ่นหนึ่งในเมือง ๆ หนึ่งอีกต่อไปแล้ว แต่ไม่ว่าในเมืองโครินธ์ เมืองเอเฟซัส เมืองโคโลสี กรุงโรมหรือกรุงเยรูซาเล็ม มันก็เป็นคริสตจักรเดียวกัน ใน 1 เธสะโลนิกา 2:14 เปาโลพูดถึง “คริสตจักรเหล่านั้นของพระเจ้าในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์” ไม่ว่าจะมิคริสตจักรท้องถิ่นก็แห่งบนแผ่นดินโลกวันนี้ ผู้เชื่อแท้ทุกคนก็เป็นของคริสตจักรที่ไม่ปรากฏแก่ตาหนึ่งเดียวนั้นซึ่งมีพระเยซูคริสต์เป็นศีรษะและรากฐาน (อฟ. 5:25-33; 1 คร. 3:11-15)

ประเด็นที่สองที่ผมอยากชี้ให้เห็นในคำพรรณานี้ก็คือ ที่ประชุมนั้น (คริสตจักร) “...ซึ่งอยู่ในพระเจ้าพระบิดาและในพระเยซูคริสต์เจ้า” คำว่าคริสตจักรในภาคพันธสัญญาใหม่มาจากคำกรีก เอ็คเคลเซีย และมีความหมายว่า “ที่ประชุม” มันยังหมายถึงที่ประชุมที่ถูกกฎหมายของเหล่าพลเมือง คนกลุ่มใดก็ได้ “ที่ถูกเรียกออกมา” โดยเหล่าผู้นำหรือเหล่าผู้ปกครองแห่งสมัยนั้น ดังนั้นเปาโลจึงระมัดระวังมาก ๆ ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ ที่จะสร้างความเด่นชัดที่ว่าคนกลุ่มนี้ “ซึ่งถูกเรียกออกมา” เพื่อชุมนุมกันในเมืองเธสะโลนิกา ไม่ใช่แค่ที่ประชุมหนึ่งที่ถูกเรียกออกมาเช่นนั้น แต่เป็นที่ประชุมหนึ่งในพระเจ้าพระบิดาและในพระเยซูคริสต์เจ้า ดังนั้นที่ประชุมนั้นในเมืองเธสะโลนิกาจึงถูกแยกแยะจากที่ประชุมของคนนับถือญาติหรือที่ประชุมทางกฎหมายซึ่งเรียกว่า เอ็คเคลเซีย ได้เช่นกัน ที่ประชุมนั้นของคริสเตียนทั้งหลายในเมืองเธสะโลนิกากล่าวยอมรับพระเจ้าองค์เดียว-พระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า บทพยานนี้ในข้อหนึ่งแยกแยะคริสตจักรนั้นที่เมืองเธสะโลนิกากอกจากที่ประชุมทั้งหลายของพวกเขาและพวกนับถือญาติ คำกล่าวยอมรับของคริสตจักรนั้น (“พระบิดาองค์เดียว, องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว”) แยกแยะมันออกจากที่ประชุมอื่น ๆ ทั้งปวง (1 คร. 8:5,6)

ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาได้รับบัพติศมาเข้าในคริสตจักรท้องถิ่นนั้นในพระนามของพระบิดาพระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงถูกเผยให้ประจักษ์ในสามพระภาค พวกเขารู้จักพระเจ้าว่าเป็นพระบิดา และพวกเขาก็เป็นลูก ๆ ของพระองค์ พวกเขาเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว-พระเยซูฮาว์พระเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์สูงสุด-แต่พวกเขาก็กล่าวยอมรับพระบุตรของพระองค์เช่นกันผู้ได้เสด็จมาในเนื้อหนัง (ถ้าผู้ใดไม่กล่าวยอมรับว่าพระเยซูได้เสด็จมาในเนื้อหนัง คน ๆ นั้นก็เป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ไม่ใช่คริสเตียน)

เปาโลกล่าวแก่ชาวโรมเหล่านั้นว่า “คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อ

ในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด เหตุว่าด้วยใจมนุษย์จึงเชื่อไปสู่ความชอบธรรม และด้วยปากเขาจึงยอมรับไปสู่ความรอด” (รม. 10:9,10) จำเป็นที่เราต้องกล่าวยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาในเนื้อหนัง และว่าพระองค์ทรงทำสำเร็จแล้วสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติไม่อาจทำสำเร็จได้ เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง (รม. 8:1-3) พระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนพระทัยของพระองค์เกี่ยวกับพระราชบัญญัติ-พระราชบัญญัตินั้นบริสุทธิ์ แต่พระเยซูทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จจริงแล้ว (มธ. 5:17,18) ดังนั้น “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4)

ข้อ 1 กล่าวต่อไปว่า “ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

พระคุณซึ่งโดยทางมันเราได้รับความรอดนั้น (อฟ. 2:8) เป็นของประทานของพระเจ้าที่แลกด้วยคุณความดีไม่ได้ซึ่งประทานให้แก่คนบาปทั้งหลายที่สมควรตกนรก (ฮบ. 2:9) และพระคุณนั้นอยู่ในพระเยซูคริสต์เจ้า (ยอห์น 1:14) พระพรทั้งหมดของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่มีต้นกำเนิดในพระองค์ คนเหล่านั้นที่เชื่อแท้และถูกให้บังเกิดใหม่ในพระกายของพระคริสต์แล้ว (1 คร. 12:12,13) มีพระสัญญาแห่งพระพรฝ่ายวิญญาณทุกประการในพระเยซูคริสต์เจ้า ซึ่งหากไม่มีพระองค์แล้วก็ไม่มีความรอด ไม่มีชัยชนะ ไม่มีบำเหน็จ และไม่มีพระพรฝ่ายวิญญาณเลย

ข้อ 2: “พวกเราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านเสมอ โดยกล่าวถึงพวกท่านในบรรดาคำอธิษฐานของพวกเรา”

หนังสือกาลาเทียเป็นจดหมายฝากฉบับเดียวที่เปาโลไม่ได้ถวายคำขอบพระคุณและคำสรรเสริญในตอนแรกนั้น ในงานเขียนทั้งหมดของเขากว่าเจ็ดร้อยเจ็ดสิบคำถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่แคว้นกาลาเทีย ถ้อยคำแรกของเขาคือถ้อยคำแห่งการถวายคำขอบพระคุณและคำสรรเสริญแด่พระเจ้าสำหรับผลฝ่ายวิญญาณแห่งพระคุณของพระเจ้า ซึ่งถูกพบในชีวิตและหน้าที่คนต้นเรือนของลูก ๆ ของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าในคริสตจักรทั้งหลายนั้น แต่ในจดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทีย หลังจากคำคำนับของข้อ 1 ถึง 4 เปาโลเริ่มคำเตือนที่จริงจังทันทีเกี่ยวกับพวกครูสอนผิดและพวกนักเทศน์แห่งพิซัยฝ่ายวิญญาณ โดยประกาศว่าผู้ใด-ไม่ว่าพวกเขาเป็นใครหรือพวกเขามาจากที่ไหนก็ตาม-ควรถูกสาปแช่งหากพวกเขาประกาศข่าวประเสริฐใดนอกจากข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า (กท. 1:6-9)

ใน 1 เธสะโลนิกา 5:18 เปาโลเตือนสติว่า “ในทุกกรณีจงขอบพระคุณ” แต่ในกรณีของคริสตจักรเหล่านั้นที่แคว้นกาลาเทียเปาโลไม่สามารถถวายคำขอบพระคุณได้ เพราะว่ามีคนที่รักเหล่านั้นกำลังฟัง (และกำลังเชื่อฟัง) คำสอนผิดของพวกถือลัทธิยูดายและพวกถือบัญญัติซึ่งกำลังพยายามผสมพระราชบัญญัติกับพระคุณ เปาโลหวางแผนเพื่อพระเยซู เพื่อกางเขนของพระองค์และเพื่อพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาให้ และสอนเราให้ดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ โดยสอนเราให้ตั้งตาออกพระบุตรของพระเจ้าจากสวรรค์ในการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นซึ่งถูกพรรณานาใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18

ในข้อ 2 สำนวนที่ว่า “พวกเราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านเสมอ โดยกล่าวถึงพวกท่านใน

บรรดาคำอธิษฐานของพวกเขา” เป็นภาษาที่อบอุ่นที่สุดและนุ่มนวลที่สุดที่เป็นไปได้ เปาโลมีที่อ่อนบอบอ่อนมาก ๆ อยู่ในใจของเขาสำหรับลูก ๆ ฝ่ายวิญญาณของเขาในเมืองเธสะโลนิกา มีเหตุอันดีที่เขาไม่ลังเลใจเลยที่จะเอ่ยคำเยินยอและคำขอบพระคุณนี้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่นั่น เพราะว่าพวกเขาได้แสดงออกถึงการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่จริงจังและอุทิศตนในกิจกรรมประจำวันทั้งหลายของพวกเขา (ข้อ 3) ในการหันมาหาพระเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลาย การปรนนิบัติพระเจ้าที่แท้จริงและทรงพระชนม์อยู่ด้วยใจที่หนักแน่น พวกเขาได้พิสูจน์ให้เห็นว่าการกลับใจเชื่อของพวกเขาเป็นของแท้ และเพราะการรับใช้อันทุ่มเทนี้ ชาวประเสริฐจึงได้แพร่ไปถึงชุมชนอื่น ๆ (ข้อ 7 และ 8) ในทุกชุมชนทั่วประเทศนั้นผู้เชื่อทั้งหลายที่เมืองเธสะโลนิกาเป็นที่รู้จักว่าได้ทิ้งการนับถือรูปเคารพอย่างสิ้นเชิงแล้วเพื่อที่จะกลายเป็นเหล่าทาสรับใช้ของพระเจ้าที่แท้จริงและทรงพระชนม์อยู่ พวกเขากำลังรอคอยและปรารถนาการเสด็จกลับมาของพระเยซูจากสวรรค์ (ข้อ 9 และ 10)

เปาโลขึ้นต้นข้อ 2 ด้วยคำสรรพนาม “พวกเรา” ซึ่งรวมถึงตัวเขาเอง สilas และทิโมธีด้วย คำกล่าวที่ว่า “พวกเราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านทุกคนเสมอ” ถูกใช้แค่ครั้งเดียวโดยเปาโล (ดู ฟิลิปปี 1:4) แน่นนอนว่าในคริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นกาลาเทีย เมืองโครินธ์ และกรุงโรม สิ่งต่าง ๆ ไม่ได้อยู่ในสถานะฝ่ายวิญญาณเสมอไปซึ่งเปาโลจะมีใจขอบพระคุณได้ เพราะว่าสมาชิกบางคนเหล่านั้นห่างไกลจากการเป็นอย่างที่พวกเขาควรจะเป็นในการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า (1 คร. 3:1-3)

ตามที่กล่าวไว้ใน 2 เธสะโลนิกา 1:3 มีความรักต่อกันและกันในที่ประชุมนั้น: “...ความรักของพวกท่านทุกคนที่มีต่อกันและกันก็มากมาย” แน่นนอนว่ามันเป็นเรื่องผิดธรรมดามาก ๆ ที่จะพบคริสตจักรหนึ่งที่สมาชิกทุกคนของที่ประชุมท้องถิ่นนั้นรักซึ่งกันและกัน โดยใช้เหยื่อล่อหรือกลโกงพญามารปลุกความริษยา ความอิจฉา และการวิวาทในใจของสมาชิกคริสตจักรจำนวนมาก-ใช่แล้วครับ แม้แต่เหล่าผู้เชื่อแท้บางครั้งก็มีความผิดในสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้น แต่ผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นรักซึ่งกันและกัน และดูเหมือนจะไม่มี ความริษยาเลยในท่ามกลางผู้คนที่นี่

“...โดยกล่าวถึงพวกท่านในบรรดาคำอธิษฐานของพวกเขา” สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวความจริง ๆ แล้วก็คือนี้: “เมื่อ Silas, Timothy และข้าพเจ้าอธิษฐานร่วมกัน เราก็ไม่เคยลืมเหล่าวิสุทธิชนที่แท้จริงและเป็นที่ยกใน เมืองเธสะโลนิกา เรากล่าวถึงพวกท่านในคำอธิษฐานทั้งหลายของเรา-พวกท่านทุกคน, เสมอ” หมายเหตุ 1 เธสะโลนิกา 5:17 และ 18 ผมแน่ใจว่าหนึ่งในบาปเหล่านั้นที่เล่นงานคริสเตียนส่วนใหญ่วันนี้คือ การขาดการอธิษฐาน-โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอธิษฐานเผื่อกันและกัน แน่นนอนว่าผู้เชื่อทุกคนเผชิญหน้าพญามารตนเดียวกัน การทดลองแบบเดียวกันเหล่านั้น ความปวดร้าวใจแบบเดียวกันเหล่านั้น ใน 1 โครินธ์ 10:13 เราถูกบอกว่า “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย (มนุษย์ทุกคน, ผู้เชื่อทุกคน, บุคคลทุกคน) แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้”

เราต้องอธิษฐานเผื่อกันและกัน เราต้องแบกรับภาระของกันและกันและร่วมแบ่งปันความเสียใจของกันและกัน แต่นี่เป็นยุคสมัยที่เย็นชาและเห็นแก่ตัวที่เรามีชีวิตอยู่ในยุคนี้ และผู้เชื่อหลายคนมักมีเวลาหรือความ

ปรารถนาที่จะอธิษฐานเพื่อผู้เชื่อด้วยกัน อย่างไรก็ตาม ขอขอบคุณพระเจ้าที่มีข้อยกเว้น และวันนี้มีผู้เชื่อบางคนที่อยู่ทิศตวันซึ่งมีใจร้อนรนในการอธิษฐานเพื่อ-และอธิษฐานโดยไม่หยุดหย่อน-เหมือนอย่างคริสเตียนเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกา

ข้อ 3: “โดยระลึกถึงอย่างไม่หยุดหย่อนถึงกิจการแห่งความเชื่อของพวกท่าน และการทำงานหนักแห่งความรัก และความอดทนแห่งความหวังในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระบิดาของพวกเรา”

ผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรนี้ได้ทำให้เปาโลประทับใจอย่างมากด้วยหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขารัก ความทุ่มเท ความร้อนรนในการประกาศข่าวประเสริฐและความพากเพียรแบบมิชชันนารีในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐแก่ชุมชนอื่น ๆ จนขณะที่เขายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงอยู่ทุกหนทุกแห่งผู้ทรงเห็นความคิดทุกอย่างของเขา เขาอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อนเพื่อผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกา

เปาโลใช้วลีที่ว่า “ในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระบิดาของพวกเรา” วลีที่คล้าย ๆ กันถูกใช้หลายครั้งในงานเขียนทั้งหลายของเขา เขาตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงทราบทุกความคิดและทุกความมุ่งหมาย ใน 1 เธสะโลนิกา 3:9 เขาร้องประกาศว่า “เพราะว่าพวกเราจะขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านได้อย่างไรอีกจึงจะเหมาะ สำหรับบรรดาความปีติยินดีซึ่งพวกเรามีอยู่เพราะเห็นแก่พวกท่าน ต่อพระพักตร์พระเจ้าของพวกเรา”

เปาโลอ้างพระเจ้าให้เป็นพยานของเขาย่อย ๆ พยานเกี่ยวกับบรรดาความรู้สึกของเขา ความคิดของเขา และพฤติกรรมของเขา (อ่าน 1 เธสะโลนิกา 2:4,5 และ 10) เมื่อเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่กรุงโรม เขากล่าวว่า “พระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้า ... ว่าข้าพเจ้าได้เอ่ยถึงพวกท่านเสมอในการอธิษฐานทั้งหลายของข้าพเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อน” (รม. 1:9) อีกครั้งในฟิลิปปี 1:8 เขากล่าวว่า “พระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าปรารถนาพวกท่านทุกคนมากเพียงไร...” เมื่อเราอ่านถ้อยคำเหล่านี้จากหัวใจและริมฝีปากของอัครทูตเปาโล เราก็คิดถึงเอเลียห์ขณะที่เขาร้องประกาศว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ซึ่งข้าพระองค์ปรนนิบัติอยู่ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด!” (1 พงศ์กษัตริย์ 17:1)

เปาโลกล่าวว่า “ในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระบิดาของพวกเรา” เพราะว่าเปาโลเข้าเฝ้าพระเจ้าในการอธิษฐานโดยอ้างอิงอุปนิสัยของพระเจ้าในฐานะ “พระบิดา” (อ่าน 1 เธสะโลนิกา 3:11 และ 2 เธสะโลนิกา 2:16) คุณจะระลึกว่าพวกสาวกทูลขอว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน” และพระเยซูทรงตอบกลับว่า “ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้: พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์...” ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นได้กลายเป็นสมาชิกของคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ “ในพระเจ้า” ในฐานะพระบิดา (ข้อ 1) พระพรเหล่านั้นที่พวกเขาได้รับซึ่งเปาโลซาบซึ้งยิ่งนัก ได้มาถึงเพราะพระคุณของพระเจ้า (ฮบ. 2:9) ในการอนุญาตให้พระเยซูชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคนและโดยเหตุนี้จึงทรงกลายเป็นศิระของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ (อพ. 5:26) ในโรม 5:11 เปาโลกล่าวว่า “เราทั้งหลายยังปีติยินดีในพระเจ้า”

“โดยระลึกถึงอย่างไม่หยุดหย่อนถึงกิจการแห่งความเชื่อของพวกท่าน และการทำงานหนักแห่งความ

รัก และความอดทนแห่งความหวัง...” เปาโลจำได้ว่าผู้เชื่อเหล่านั้นนั้นแข็งขันและสัตย์ซื่อขนาดไหน พวกเขาทุ่มเทให้กันและกันขนาดไหน ความเชื่อ ความหวัง และความรักเป็นแก่นแท้ หัวใจ และจิตวิญญาณของความเชื่อแบบคริสเตียนในทางปฏิบัติ: “และบัดนี้ ความเชื่อ ความหวัง ความรักดำรงอยู่ ทั้งสามสิ่งนี้ แต่ใหญ่ที่สุดของสิ่งเหล่านี้ก็คือความรัก” (1 คร. 13:13) ความเชื่อ ความหวัง และความรักแสดงตัวพวกมันเองออกมาในงานและความอดทน อ่านบันทึกเกี่ยวกับคริสตจักรที่เอเฟซัสตามที่มีบันทึกไว้ในวิวรณ์ 2:2-3

มีเรื่องราวอันน่าทึ่ง การงานหนักที่ไม่ธรรมดาและไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ความกล้าหาญฝ่ายศีลธรรมที่พิเศษเหนือธรรมดาและกิจกรรมในชีวิตของผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรชาวเอเธสโลนิกา เปาโลชื่นชมยินดีในข้อเท็จจริงนี้มากยิ่งขึ้นกว่าเขาชื่นชมยินดีในโหวทาร์อันไพเราะและความรู้ของคริสตจักรนั้นในเมืองโครินธ์ (1 คร. 1:5) จุดเด่นที่โดดเด่นและเด่นชัดมากที่สุดของคริสตจักรที่เมืองเอเธสโลนิกา คือ การแสดงออกโดยผู้เชื่อทั้งหลายถึงจิตใจอันอบอุ่นและพลังงานแห่งการปฏิบัติในการรับใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันของพวกเขา พวกเขาไม่ได้เกียจคร้านหรือเฉื่อยชา ใจของพวกเขาเปี่ยมล้นด้วยความรัก และร่างกายของพวกเขาเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตซึ่งอุทิศถวายแด่พระเจ้า พวกเขาพิสูจน์ให้เห็นการอุทิศตนนี้โดยพลังงานที่ไม่ธรรมดาและความกระตือรือร้นในการรับใช้ของพวกเขา

“กิจการแห่งความเชื่อ” ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้รวมถึงสองวลีนั้นที่ตามมาทันที: “การทำงานหนักแห่งความรัก” และ “ความอดทนแห่งความหวังในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา” กิจการแห่งความเชื่อครอบคลุมการปฏิบัติทั้งหมดที่ออกมาจากชีวิตของผู้เชื่อแท้ กิจการแห่งความเชื่อบ่งบอกถึงซึ่งความเชื่อส่งผล... ผลลัพธ์ของมันตามที่ถูกแสดงออกในชีวิตของผู้เชื่อคนนั้น ในภาษาของพระคัมภีร์ กิจการแห่งความเชื่อคือ “ผลของพระวิญญาณ” (กท. 5:22) และ “ผลของความสว่าง” (อฟ. 5:8,9) เปาโลใช้สำนวนเดียวกันนี้ใน 2 เธสะโลนิกา 1:11: “...ทั้งการงานแห่งความเชื่อด้วยฤทธิ์เดช” เขาไม่ได้เทศนาความเชื่อที่อารมณ์พาไป... เขาเชื่อในความเชื่อที่กระทำกิจ

ในหนังสือกาลาเทียและโรม เราพบความเชื่อแท้ซึ่งถูกเปรียบเทียบความแตกต่างกับการประพฤติ- “การประพฤติแห่งพระราชบัญญัติ” พวกครูสอนผิดได้นำเสนอหลักคำสอนที่ว่ามนุษย์รับความรอดโดยพระคุณอย่างเดียวไม่ได้ ว่าพระคุณต้องถูกเสริมโดยพระราชบัญญัติของโมเสสหรือพิธีกรรมต่าง ๆ แห่งศาสนายูดา- และเปาโลยืนหยัดต่อสู้คำสอนเช่นนั้นอย่างหนักแน่น คุณจะพบหัวใจแห่งหลักคำสอนของเปาโลเกี่ยวกับความรอดว่าไม่ขึ้นกับการประพฤติเลยแม้แต่นิดเดียว หากคุณจะตั้งใจศึกษาค้นคว้าโรม 4:1-4; 9:32; กาลาเทีย 2:16; 3:10-14 คำสอนผิดนี้ (พระคุณบวกพระราชบัญญัติ, หรือพระคุณบวกพิธีกรรมต่าง ๆ) ยังไม่ได้รุกรานเข้ามาในคริสตจักรที่เมืองเอเธสโลนิกา

ไม่มีความขัดแย้งกันระหว่างเปาโลกับยากอบ เปาโลประกาศว่า “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้” (อฟ. 2:8,9) แต่เขาก็เห็นพ้องกับยากอบว่าความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติก็ตายเสียแล้ว (ยากอบ 2:17) เปาโลสอนว่าความเชื่อแท้คือหลักการเชิงปฏิบัติของชีวิตคริสเตียน-ฤทธิ์เดชที่กระทำกิจในชีวิตของผู้เชื่อคนนั้น ในกาลาเทีย 5:6 เขาเรียกมันว่า “ความเชื่อซึ่ง

กระทำกิจด้วยความรัก”

ในคริสตจักรชาวเฮสะโลนิกา “กิจการแห่งความเชื่อ” ถูกเผยให้ประจักษ์ในสองรูปแบบ: รูปแบบแรกคือ การทำงานหนักแห่งความรัก รูปแบบที่สองคือ ความอดทนแห่งความหวัง ใน 2 เฮสะโลนิกา 1:3-4 เปาโลกล่าวว่า “พวกเราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านอยู่เสมอ พี่น้องทั้งหลาย ตามที่สมควร เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านจำเริญขึ้นอย่างเหลือล้น และความรักของพวกท่านทุกคนที่มีต่อกันและกันก็มากมาย ดังนั้น พวกเราเองจึงรอดในพวกท่านในบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าเนื่องด้วยความเพียรของพวกท่าน และความเชื่อในบรรดาการถูกข่มเหงของพวกท่านและบรรดาการยากลำบากที่พวกท่านสู้ทนอยู่นั้น”

ในที่นี้เราเห็นว่าความเชื่อถูกเชื่อมเข้ากับความรักในด้านหนึ่ง และเชื่อมเข้ากับความอดทนในอีกด้าน คริสเตียนชาวเฮสะโลนิกาเหล่านั้นรักซึ่งกันและกันอย่างร้อนรนในคริสตจักรนั้น และด้วยความอดทนพวกเขาสู้ทนการข่มเหง การลงใจและความทุกข์ลำบากขณะที่พวกเขาเป็นพยานแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก นี่คือสองกิ่งก้านสาขาหลักของต้นไม้แห่งหน้าที่คนต้นเรือนแบบคริสเตียน-การรับใช้ด้วยความรักในคริสตจักรแก่พวกพี่น้อง และคำพยานที่ไม่กลัวเกรง ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อพระคริสต์ต่อหน้าชาวโลกซึ่งเกี่ยวข้องกับคนไม่เชื่อทั้งหลายภายนอกคริสตจักร พร้อมกับความทรหดและการทนทุกข์แบบคริสเตียน-และถึงขนาดถูกทอดทิ้งโดยครอบครัวและเพื่อนฝูง ในการศึกษาค้นคว้าตอนนี้ของเรา จงตั้งใจพิจารณาบทที่ 4:9-10 และ 5:13 และจากนั้นจงเปรียบเทียบบทที่ 2:13-14 และ 3:2-4

เปาโลพูดถึง “การต่อสู้อันดีแห่งความเชื่อ” (1 ทธ. 6:12) เปาโลไม่ได้เทศนาข่าวประเสริฐ “ดีมี ๆ” ที่อ่อนไหวง่ายและอ่อนนุ่ม-เขาเป็นลูกผู้ชายทุกกระเบียดนิ้ว ก่อนประสบการณ์ของเขาบนถนนเมืองดามัสกัสเขาได้ตื่นตัวและไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย-ทหารที่ดีเพื่อศาสนายูดาห์ และเขาร้อนรนและไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยพอ ๆ กัน ในการอุทิศตนของเขาต่อการสงครามแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน เปาโลเทศนาความรัก-แต่เขาเทศนาความแข็งแกร่ง ความทรหดอดทน และการทนทุกข์เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐเช่นกัน ความรักที่เยื่อใยเต็มใจที่จะทนทุกข์เพื่อคนที่เรารัก

ในภาษากรีกมีการแบ่งแยกระหว่างคำว่า “กิจการ” และ “การงานหนัก” กิจการซึ่งไปยังสิ่งซึ่งถูกกระทำ เป็นเรื่องของความสำเร็จ ขณะที่การงานหนักซึ่งไปยังความเจ็บปวดหลายอย่างในการทำมัน เป็นเรื่องของการออกแรง เปาโลใช้คำหลังเมื่อเขาพูดถึงการงานหนักที่ใช้มือ เช่นใน 1 เฮสะโลนิกา 2:9 และ 2 เฮสะโลนิกา 3:8 พร้อมกับความอ่อนกำลังหลายอย่างของเขา การงานหนักของเปาโลคงเป็นงานที่หนักบ่อยครั้งจริง ๆ เขาพูดถึงการงานหนักของเขาในฐานะผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเยซูคริสต์เจ้าด้วย เช่นใน 1 เฮสะโลนิกา 3:5 และ 2 โครินธ์ 10:15 ใน 1 โครินธ์ 3:8 เราอ่านว่า “ทุกคนจะได้รับบำเหน็จของตนตามการทำงานหนักของตนเอง” สำหรับผู้เชื่อ กิจการอาจเป็นสิ่งที่น่าชื่นบาน ง่าย และนำไปดียินดี แต่การงานหนักเป็นสิ่งที่น่าเหน็ดเหนื่อยและบางครั้งอาจกลายเป็นสิ่งที่ทำให้เนื้อหนังอ่อนล้า คุณเชื่อใจได้เลยว่าไม่มีคนที่เห็นแก่ตัว สนใจแต่ตัวเองคนใดจะสู้ทนการงานหนักเพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่นได้ การงานหนักเป็นบททดสอบแห่งความรักแท้

“...ความอดทนแห่งความหวัง...” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้บอกเป็นนัยถึงความทรหดอดทนที่แข็งขันและต่อเนื่อง มันไม่ใช่การถอดใจแบบคนที่ยอมรับการทนทุกข์ มันคือความทรหดและความหนักแน่นที่ถูกต้อง

แสดงออกโดยทหารคนหนึ่งที่มีใจเข้มแข็ง ทหารนายหนึ่งซึ่งบากบั่นมุ่งไปในความหวังสู่ชัยชนะ เขาไม่เริ่มเหนื่อยล้าในวันเหล่านั้นที่แสนยาวนานแห่งการสู้รบ เพราะเขามองเลยการสู้รบนั้นไปยังชัยชนะอันเปี่ยมสง่าราศี ความหวังแบบคริสเตียนคลใจทหารแห่งกางเขนให้มองเลยหุบเขาแห่งน้ำตานี้ไปยังวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นที่ไม่รู้สิ้นสุดกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา!

ผู้รู้พระคัมภีร์ที่โดดเด่นท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่า “ความหวังเป็นยาหม่องและโลหิตชีวิตของจิตวิญญาณ” พระเยซูทรงแสดงออกถึงความหวังนี้: “พระเยซู ผู้ให้กำเนิดความเชื่อของพวกเราและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของพวกเราสำเร็จ ผู้ซึ่งเพราะเห็นแก่ความปีติยินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความอายนั้น และประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว” (ฮบ. 12:2) องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ได้มีความสุขกับกางเขนนั่นหรือความน่าอับอายของมัน...พระองค์ทรงสู้ทนมัน พระองค์ทรงเห็นความปีติยินดีนั้นที่อยู่อีกฟากของกลโกธา!

เหล่าผู้เชื่อในคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาเป็นผู้ประพฤติตามแบบขององค์พระผู้เป็นเจ้า (1 ธส. 1:6) พวกเขาดำเนินตามแบบอย่างแห่งความอดทนที่ถูกวางไว้แล้วโดยพระเยซูเจ้า (2 ธส. 3:5) มันไม่ใช่ถนนที่ง่ายสำหรับพวกเขา พวกเขาถูกลองใจ ถูกทดสอบ และตั้งแต่นั้นเลยพวกเขาสู้ทนการข่มเหงอันดุเดือด (1 ธส. 1:6; 3:2-6) เพราะความอดทนและการสู้ทนของพวกเขา เปาโลอดในคริสตจักรชาวเธสะโลนิกาและพระคริสต์ทรงได้รับเกียรติในพวกเขา (2 ธส. 1:4-12) ความกล้าหาญและความทรหดเช่นนั้นไม่อาจถูกมองข้ามโดยเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐ แต่ตรงกันข้าม มันให้คำพยานที่มีพลังและไม่อาจตั้งคำถามได้แก่ฤทธิ์เดชของชาวประเสริฐและความหวังแห่งความรอด (1 ธส. 1:7,8) ความหวังที่แท้จริงในใจของผู้เชื่อคลใจและก่อให้เกิดความอดทนแบบคริสเตียน ในโรม 5:3 และ 4 เราอ่านว่า “โดยทราบว่าคุณทุกข์ยากทำให้เกิดความอดทน และความอดทนทำให้เกิดประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดความหวัง” ความหวังของเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาอยู่ “ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

ขอให้ผมชี้ให้เห็นตรงนี้ว่าพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในการเสด็จกลับมาครั้งสุดท้ายของพระองค์ยังแผ่นดินโลกนี้ ทรงถูกนำเสนอบ่อยครั้งและพร้อมกับการเน้นหนักมาก ๆ ในจดหมายฝากทั้งสองฉบับให้เป็นเป้าหมายหลักแห่งความหวังของเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา (1 ธส. 1:10; 2:12-19; 3:13; 4:14; 5:11; 2 ธส. 1:7-10; 2:1-8) การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูเจ้าและการพิพากษาสุดท้ายของเหล่าคนชั่วเป็นใจความหลักของเปาโลในการเทศนาของเขาที่นั่น หลักคำสอนเรื่องการรับขึ้นและการพิพากษาสุดท้ายของเหล่าคนชั่วได้เกาะกุมหัวใจและความคิดของผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้น เพราะว่าผู้คนที่รักเหล่านี้เชื่อทุกคำของเปาโลนักเทศน์ผู้เป็นที่รักของพวกเขา พวกเขาไม่ได้ตั้งคำถามการเสด็จมาของพระเยซูเจ้า และในการพูดกับพวกเขาเกี่ยวกับการเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลกล่าวว่า “แต่เรื่องเวลาและวาระเหล่านั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านไม่จำเป็นต้องให้ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่าน เพราะพวกท่านเองก็ทราบอย่างถ่องแท้แล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยในเวลากลางคืน” (1 ธส. 5:1,2) ตามถ้อยคำเหล่านี้ เปาโลได้ทำให้หลักคำสอนเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์เจาะทะลุเข้าไปในใจของพวกเขา โดยประกาศว่าพระองค์จะเสด็จมาเหมือนขโมยในเวลากลางคืน และเขาได้เทศนาความจริงนั้นแก่

พวกเขาอย่างสม่ำเสมอจนพวกเขาทราบเรื่องนี้อย่างถ่องแท้ กุญแจสำคัญในจดหมายฝากสองฉบับนี้ถึงชาวเฮ
สะโลนิกา คือ “ความหวัง” ขณะที่กุญแจสำคัญของจดหมายฝากถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองฟิลิปปีคือ “ความชื่นชม
ยินดี”

ข้อ 4: “โดยทราบทั่ว ฟื่อน้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรพวกท่านไว้แล้ว”

ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า “โดยทราบทั่ว ฟื่อน้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักของพระเจ้า การทรงเลือกของพวก
ท่าน” 2 เธสะโลนิกา 2:13 ใช้คำว่า “ฟื่อน้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เปาโลคิดและพูดเสมอ
ถึงคนเหล่านั้นในคริสตจักรทั้งหลายที่จดหมายฝากเหล่านั้นถูกส่งไปถึงว่าเป็น “ฟื่อน้องทั้งหลาย” - และแท้จริง
แล้วเราทุกคนเป็นฟื่อน้องกันในพระคริสต์ (คำสอนที่ว่าพระเจ้าเป็นบิดาของมนุษย์ทุกคนและมนุษย์ทุกคนเป็นฟ
ื่อน้องกันนั้น ไม่มีในพระคัมภีร์เลย แต่ผู้เชื่อทุกคนเป็นฟื่อน้องกัน ไม่ว่าจะมีความเชื่อชาติใดหรือแตกต่างกันในเรื่องใด
ก็ตาม)

เมื่อทราบทั่วพระเจ้าพระบิดาทรงรักลูก ๆ ของพระองค์และได้ทรงเลือกพวกเขาให้เป็นของพระองค์
เองแล้ว เปาโลให้การรับประกันและความมั่นใจเมื่อเขาอธิษฐานเพื่อผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรนั้นที่กำลังถูก
ทดสอบและถูกลองใจอย่างหนัก เขาไม่สงสัยเลยว่าพวกเขาจะผ่านการทดสอบนั้น และเขาอธิษฐานด้วยความ
ชื่นบานและการขอบพระคุณ 2 เธสะโลนิกา 2:13: “พวกเราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านอยู่เสมอ
ฟื่อน้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าตั้งแต่เริ่มแรกพระเจ้าได้ทรงเลือกสรรพวกท่านไว้”
จงเปรียบเทียบกับเอเฟซัส 1:3-5: “สาธุการแด่พระเจ้า... ผู้โปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญานแก่พวกเราทุก ๆ
ประการ... ตามที่พระองค์ได้ทรงเลือกสรรพวกเราไว้ในพระเยซูคริสต์นั้น” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “ผู้เป็น
ที่รัก” บ่งบอกถึงความรักอย่างหนึ่งซึ่งถูกให้กำเนิดและถูกดำเนินชีวิตในนิรันดร์กาลที่ผ่านพ้นเราไปแล้ว ความ
หมายตรงนี้ไม่ใช่ว่าพระเจ้าได้ทรงรัก ณ เวลาใดเวลาหนึ่งโดยเฉพาะ แต่ว่าพระองค์ได้ทรงรักแม้กระทั่งก่อน
พระองค์ได้ทรงวางรากฐานของโลกนี้ด้วยซ้ำ! คำกรีกนี้บอกเป็นนัยถึงความรักที่เคยมีตัวตนก่อนนิรันดร์กาล
เหล่านั้นที่ผ่านพ้นเราไปแล้ว ซึ่งบัดนี้ถูกทำให้เป็นจริงแล้วในใจของชาวเฮสะโลนิกาเหล่านั้นเพราะความเชื่อ
ของพวกเขาในพระเยซู

ยอห์นพรรณนาถึงความรักนี้ดังนี้: “ดูเถิด พระบิดาโปรดประทานความรักเช่นไรแก่พวกเรา ที่พวกเรา
จะถูกเรียกว่าบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” (1 ยอห์น 3:1 วรรคต้น) ความรักที่ทำให้เราเป็นบุตรทั้งหลายของ
พระเจ้า เหล่าทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระคริสต์ คือความรักอย่างหนึ่งซึ่งถูกประทานให้แก่เรา
เมื่อเราเชื่อ-ทว่าเป็นความรักหนึ่งที่มีอยู่มาตลอดตั้งแต่ต้นนิรันดร์กาลทั้งหมด: “พระเจ้าทรงเป็นความรัก!” (1
ยอห์น 4:8) “ในเริ่มแรกนั้น-พระเจ้า...” (ยอห์น 1:1) ความรักที่ทำให้เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าได้มีอยู่
ในเริ่มแรกนั้น แต่กลายเป็นของเราเมื่อเราเปิดรับความเชื่อแบบคริสเตียนโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้น
แล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า อำนาจสิทธิขาดสูงสุดของพระเจ้า การทรงเลือกตามพระคัมภีร์ การลิขิตไว้ล่วงหน้า
ตามพระคัมภีร์ และการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเจตจำนงเสรีของมนุษย์ พระ
เยซูตรัสแก่ชนชาติของพระองค์เองว่า “และท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต” ทว่า
พระองค์ทรงรักพวกเขาอย่างนุ่มนวลมากเสียจนพระองค์ทรงนั่งอยู่ข้างนอกกรุงเยรูซาเล็มบนภูเขาเมกอกเทศ

และทรงร้องไห้ด้วยน้ำตาอันขมขื่น: “โอ เยรูซาเล็ม ๆ เราใคร่จะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนือง ๆ เหมือนแม่ไก่ กกลูก ๆ ของมันให้อยู่ที่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย!” โปรดตั้งใจอ่านมัทธิว 23:37-39 และยอห์น 5:40

ถ้าคุณตกนรกเมื่อคุณตายไป มันก็จะไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้าเลย...มันจะเป็นเพราะเจตจำนงอัน ต้อรันของคุณเอง มันจะเป็นเพราะเหตุผลเดียวกันกับพวกยิวที่ไม่เชื่อตกนรกหมกไหม้อยู่วันนี้ พวกเขาได้ ปฏิเสธพระคริสต์และตะโกนว่า “จงมอบบาร์บัสให้พวกเรา! พวกเราไม่ยากให้ชายผู้นี้มาครอบครองเหนือ พวกเรา!” พวกยิวที่ตะโกนถ้อยคำโกรธแค้นเหล่านั้นตอนนี้อยู่ในนรกเพียงเพราะว่าพวกเขาไม่ยอมมาหาพระ คริสต์เพื่อพวกเขาจะได้ชีวิต ถ้าคุณใช้เวลาชั่ววันรันดร์ในนรก ท่านผู้อ่านที่รัก มันก็จะเป็นอย่างคุณไม่ยอมมา หาพระเยซูเพื่อคุณจะได้ชีวิต

นี่เป็นครั้งแรกในจดหมายฝากเหล่านั้นของเปาโลที่เราเห็นคำว่า “การทรงเลือก” ซึ่งแสดงออกถึงหลัก คำสอนหนึ่งที่สำคัญที่สุดในภาคพันธสัญญาใหม่-และในสมัยนี้และโมงนี้หลักคำสอนนี้ต้องถูกศึกษาค้นคว้า อย่างระมัดระวัง คำนี้ซึ่งถูกใช้ในภาคพันธสัญญาใหม่มีต้นกำเนิดในภาคพันธสัญญาเดิม โดยเกี่ยวข้องกับ ชนชาติอิสราเอลในฐานะเป็น “กรรมสิทธิ์พิเศษเฉพาะ” ของพระเจ้า อิสราเอลถูกเรียกในภาคพันธสัญญาเดิม ว่าเป็น “ชนชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกเพื่อเป็นมรดกของพระองค์” โปรดอ่านเพลงสดุดี 33:12; พระราช บัญญัติ 14:2; อีสยาห์ 43:1-7

การทรงเลือกที่แท้จริงตามพระคัมภีร์บอกเป็นนัยถึงสองสิ่ง:

1. การทรงเลือกออกมาจากผู้อื่น- (นั่นคือ จากบรรดาประชาชาติหรือชนชาติทั้งหลาย)-หมู่ชนหนึ่ง สำหรับพระองค์เอง พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานฤทธิ์เดชเพื่อจัดเตรียมหมู่ชนเหล่านั้นในฝ่ายวิญญาณเพื่อ ที่จะถูกนำเสนอต่อพระองค์ แบบไร้ตำหนิและปราศจากริ้วรอย และคนเหล่านั้นที่มาหาพระเจ้าก็มาไม่ ได้นอกเสียจากว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชักนำ (ยอห์น 6:44)
2. หมู่ชนเหล่านี้ ซึ่งถูกชักนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้มาถึงพระเจ้า และเปิดรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้น แล้วของพระคริสต์โดยการไถ่ยืมพระวจนะและเชื่อฟังพระวิญญาณ จึงถูกพระเจ้ารับไว้เป็นของ พระองค์เองเพื่อที่จะทรงรักและปกป้อง และเป็นของพระองค์เองในการรับใช้ฝ่ายวิญญาณ

ข่าวประเสริฐได้ถูกประกาศแก่ผู้คนในเมืองเธสะโลนิกา และทุกคนมีโอกาสเดียวกันที่จะไถ่ยืมมัน แต่ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนจำนวนมาก-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพวกยิว-ได้ปฏิเสธข่าวสารของเปาโล พวกเขาไม่ ยอมมาหาพระคริสต์เพื่อพวกเขาจะได้ชีวิต แต่ “ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่ พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อบนพระนามของพระองค์” ดังนั้น คน เหล่านั้นที่ไถ่ยืมข่าวสารของอัครทูตผู้นี้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง ที่พระเจ้าทรงเจิมตั้ง, คนเหล่านั้นที่ยอมรับการ สิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์นั้น, จึงได้กลายเป็นเหล่าสมาชิกของการทรง เลือกที่แท้จริงนั้น...พวกเขาได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของอิสราเอลนั้นของพระเจ้า (กท. 6:16) คนเหล่านั้นที่ได้ ปฏิเสธการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้าคือคนเหล่านั้น “ซึ่งไม่มีความหวัง” พวกเขาเป็น “คนอื่น” ที่ถูกกล่าวถึงใน 1 เธสะโลนิกา 5:6

เปาโลทราบว่าเป็นฐานะชนชาติหนึ่ง อิสราเอลได้ปฏิเสธพระเยซูแล้ว เขาทราบเช่นนั้นเมื่อปีลาตถามว่า “พวกท่านจะให้เราปล่อยผู้ใด?” พวกเขาได้ตะโกนว่า “บาร์บัส!!” เขาจึงต้องจำใจยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่า ชนชาตินั้นซึ่งเป็นแก้วตาดวงใจของพระเยโฮวาห์, ผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้าในภาคพันธสัญญาเดิม, ได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งเปาโลได้พบเจอบนถนนเมืองดามัสกัส เมื่อทราบเช่นนั้นแล้ว จึงต้องมีการสร้างความแตกต่างระหว่างอิสราเอลที่เป็นชนชาติหนึ่งกับการทรงเลือกที่แท้จริงนั้น-หมู่ชนฝ่ายวิญญาณที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า ผู้ซึ่งได้รับความโปรดปรานนิรันดร์ของจริงของพระเจ้า เปาโลร้องประกาศเพื่อให้เกียรติความแตกต่างนี้ในโรม 11:7: “ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร คนอิสราเอลไม่ได้รับสิ่งซึ่งเขาแสวงหา แต่การทรงเลือกไว้ก็ได้รับสิ่งนั้น และพวกที่เหลือนั้นก็ถูกบังตา” ด้วยเหตุนี้ ในยุคสมัยปัจจุบันนี้เราจึงมีการทรงเลือกที่แท้จริงของพระเจ้าผ่านทางพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และทรงเป็นขึ้นแล้ว คนต่างชาติทุกคนที่เชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ถูกระบุตัวตนว่าเป็น: “กึ่งมะกอกเทศป่าซึ่งถูกนำมาต่อกิ่งเข้าในต้นมะกอกเทศพันธุ์ดี” (รม. 11:17-24) ดังนั้นเราจึงเห็นว่าการทรงเลือกฝ่ายชนชาติเปิดทางให้แก่การทรงเลือกฝ่ายวิญญาณ- “อิสราเอลนั้นของพระเจ้า”

ข่าวสารของเปาโลถึงยิวและคนต่างชาติเหมือน ๆ กันคือ “โดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ ทุกคนกลายเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์” และเขาประยุกต์ใช้หลักคำสอนนี้โดยไม่แบ่งแยก ใน 1 เปโตร 2:9 เราอ่านว่า “แต่พวกท่าน (ที่เชื่อในพระคริสต์) เป็นชนชาติอันบริสุทธิ์ เป็นชนชาติอันประหลาด” ในยุคแห่งพระคุณนี้ การทรงเลือกที่แท้จริงของพระเจ้าไม่ใช้กับประชาชาติหนึ่งหรือคนกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะอีกต่อไปแล้ว แต่เกี่ยวข้องกับบุคคลทั้งหลาย ไม่ว่าจะเชื่อชาติใดหรือมีสถานะทางสังคมแบบใด ผู้เชื่อแต่ละคนในพระคริสต์เป็นผู้รับการทรงเลือกที่รักของพระเจ้าซึ่งเป็นที่รู้จักในจดหมายฝากทั้งหลายของเปาโลว่าเป็น “การทรงเลือกไว้แห่งพระคุณ” (รม. 11:5)

ใน 2 เธสะโลนิกา 2:13 เรามีคำกล่าวที่ชัดเจนว่าทำไมพระเจ้า ในความกรุณาที่รัก ความเมตตาอันนุ่มนวลและพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์ ทรงเลือกมนุษย์ทั้งหลาย: พระเจ้าได้ทรงเลือกท่านทั้งหลายมาสู่ความรอด นั่นหมายความว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ มาสู่การช่วยให้พ้นสุดท้ายจากบาป ความตาย และความชั่วร้ายทุกอย่าง ผู้เชื่อแต่ละคนถูกลิขิตให้ถูกทำให้เป็นเหมือนพระฉายแห่งพระบุตรที่รักของพระเจ้า นี้จะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้น และเพราะความรักอันยิ่งใหญ่ที่ทรงโปรดประทานให้แก่เรา เมื่อนั้นเราจะได้รับร่างกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับพระกายที่เป็นขึ้นใหม่อันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์!

จงสังเกตการใช้คำของ 1 เธสะโลนิกา 1:10: “และเพื่อรอดคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซู ซึ่งได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น” คำกล่าวสุดท้ายนั้นบอกเราตรง ๆ ว่า “ซึ่งได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น” (ไม่ใช่ “จะช่วยพวกเราให้พ้น” ณ วันหนึ่งในอนาคต แต่เราถูกช่วยให้พ้นเรียบร้อยแล้ว) การช่วยให้พ้นสุดท้ายจากความตาย นรก และหลุมศพ จากความเปื่อยเน่าแห่งเนื้อหนัง ถูกรวมอยู่ในความรอดนั้นที่พระคุณนำมาให้

ใน 1 เธสะโลนิกา 2:12 เราอ่านว่า “พระเจ้า...ได้ทรงเรียกพวกท่านมาสู่อาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์” และใน 1 เธสะโลนิกา 5:9 และ 10: “พระเจ้าไม่ได้ทรงกำหนดพวกเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับให้ได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา เพื่อที่ว่า ไม่ว่าพวกเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ พวกเราจะยังมีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระองค์” ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ตกอยู่ในอันตรายในเรื่องที่เกี่ยวกับลิขิตนิรันดร์ของตน ผู้เชื่อแท้ทุกคนถูกลิขิตล่วงหน้าให้ถูกทำให้เป็นเหมือนพระฉายแห่งพระบุตรที่รักของพระเจ้า พระเจ้าองค์นั้นผู้ได้ทรงรักเรามากเสียจนพระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ในวันไม่ได้ทรงเลือกและช่วยเราให้รอดโดยมีจุดประสงค์เพื่อมอบเราให้แก่ผู้ชั่วร้ายนั้น

ในเอเฟซัส 1:4 เปาโลกล่าวอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกเราให้เป็นผู้บริสุทธิ์และ “ปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์พระองค์ในความรัก” และในโรม 8:28-34 เราอ่านว่า: “และพวกเราทราบทั่วทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะว่าผู้ที่พระองค์ได้ทรงทราบล่วงหน้าอยู่แล้ว พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ล่วงหน้าให้เป็นตามลักษณะพระฉายของพระบุตรของพระองค์ด้วย เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก ยิ่งกว่านั้น ผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ล่วงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงเรียกคนเหล่านั้นด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น พระองค์ได้ทรงนับว่าคนเหล่านั้นชอบธรรมด้วย และผู้ที่พระองค์ทรงนับว่าชอบธรรมแล้วนั้น พระองค์ก็โปรดให้คนเหล่านั้นมีสง่าราศีแล้วด้วย แล้วพวกเราจะว่าอย่างไรเรื่องสิ่งเหล่านี้ ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้ พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้โปรดประทานพระบุตรนั้นไว้เพื่อพวกเราทุกคน พระองค์พร้อมกับพระบุตรนั้น จะไม่โปรดประทานสิ่งสารพัดแก่พวกเราโดยไม่คิดค่าได้อย่างไร ใครเล่าจะฟ้องสิ่งใด ๆ ต่อคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แล้ว คือพระเจ้าผู้ทรงนับว่าชอบธรรม ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก คือพระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ไขแล้ว ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้วต่างหาก ผู้ซึ่งทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงอธิษฐานขอเพื่อพวกเราด้วย”

ผู้เชื่อทุกคนวางใจได้ว่าทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า และว่าผู้เชื่อทุกคนถูกลิขิตล่วงหน้าให้เป็นไปตามพระฉายของพระบุตรของพระเจ้า ดังนั้น ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครเล่าจะต่อสู้เราได้? พระเจ้าไม่ได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เองเพื่อที่เราจะได้รับพระคุณนี้ที่นำมาซึ่งความรอด พระองค์ได้ทรงมอบพระบุตรของพระองค์ไว้เพื่อที่เราจะได้รับ ความรอด เมื่อเผชิญหน้ากับความรักเช่นนั้น ใครเล่าจะสามารถกล่าวโทษผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้าได้? พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่นับว่าชอบธรรมแล้ว-และหนทางเดียวที่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะสามารถเป็นผู้ชอบธรรมได้-และยังทรงนับว่าคนอธรรมเป็นคนชอบธรรม-คือในพระคริสต์ พระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์โดยทรงทำให้โลกคืนดีกับพระองค์เอง พระเยซูทรงรับสภาพที่เหมือนกับมนุษย์ที่บาปหนาไว้บนพระองค์เอง และในกายนั้นแห่งเนื้อหนังพระองค์ได้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง และพญามาร ดังนั้น “สิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้ ในการที่พระราชบัญญัติอ่อนกำลังโดยทางเนื้อหนังนั้น” พระเจ้าทรงทำแล้วในพระบุตรของพระองค์ในเนื้อหนังนั้น (รม. 8:1-3)

บัดนี้พระเจ้าทรงสามารถเป็นผู้บริสุทธิ์ ยุติธรรมและชอบธรรมได้-และยังทรงนับว่าคนอธรรมเป็นคนชอบธรรมเมื่อคนอธรรมนั้นเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าและวางใจในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืน

พระชนม์ของพระองค์ ผู้ใดเล่าที่ปรับโทษ? พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ได้สิ้นพระชนม์ ได้ทรงเป็นขึ้น และประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงทำการอธิษฐานวิงวอนเพื่อผู้เชื่อทุกคน มีพระเจ้าองค์เดียว และคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์-มนุษย์ผู้หนึ่ง พระเยซูคริสต์ (1 ทธ. 2:5) พระเยซูได้ทรงรักผมมากพอที่จะหลังพระโลหิตของพระองค์เพื่อผม พระองค์ได้ทรงรักผมมากพอที่จะเรียกผมผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ได้ทรงรักผมมากพอที่จะให้ผม “บังเกิด” เข้าในครอบครัวของพระเจ้าผ่านทางฤทธิ์เดชแห่งข่าวประเสริฐ (1 ปต. 1:23 และรม. 1:16) และบัดนี้พระเยซูประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาเพื่อทำการอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อผม! ถ้าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่ปรับโทษผม-และไม่มีผู้ใดนอกจากพระเยซูที่สามารถปรับโทษผมได้-แล้วทำไมผมถึงควรกลัวผลที่ตามมาของประสบการณ์แบบคริสเตียนของผมเล่า? พระคริสต์ทรงเป็นผู้เริ่มต้นและผู้ทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ “และนี่แหละเป็นพยานหลักฐานนั้นว่า พระเจ้าได้โปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต และผู้ที่ไม่ มีพระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต” (1 ยอห์น 5:11,12) โปรดอ่าน 1 ยอห์น 5:1-13 ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่ ถูกลิขิตล่วงหน้าให้เป็นไปตามแบบพระฉายของพระบุตรที่รักของพระเจ้า

1 เปโตร 1:18-23 เป็นข้อพระคำตอนหนึ่งที่น่าสนใจ ข้อพระคำเหล่านี้บอกเราว่าก่อนพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลกนี้-ก่อนทรายเม็ดหนึ่งได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้น ก่อนอาดัมได้ถูกสร้างขึ้นจากผงคลีดิน ก่อนเอวาถูกชักออกมาจากซี่ข้างของอาดัมในรูปของกระดูกซี่โครงอันหนึ่ง-พระเจ้าได้ทรงดำริวางแผน วางพิมพ์เขียว ทำให้ความรอดสมบูรณ์และเสร็จสิ้นสำหรับทุกคนที่จะเชื่อและวางใจในพระองค์ เราถูกไถ่ด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระเยซู ไม่ใช่ด้วยสิ่งที่เปื่อยเน่าได้ใด ๆ ความเชื่อและความหวังของเราอยู่ในพระเจ้า เราชำระตัวเองให้บริสุทธิ์โดยเชื่อในพระเจ้า เราได้รับการบังเกิดใหม่โดยทางเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่า-พระวจนะ ความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า-ใช่แล้วครับ ความรอดคือพระคริสต์ในท่านทั้งหลาย (คส. 1:27) ผู้เชื่อบางคนจะสามารถตีความคำกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตนได้หากพวกเขาจะยอมเผชิญหน้าข้อเท็จจริงตามพระคำที่กล่าวว่าความรอดไม่ใช่ “ศาสนา” มันไม่ใช่ “การไปโบสถ์” มันไม่ใช่พิธีปฏิบัติสมาและไม่ใช่การดำเนินชีวิตที่ดี ความรอดคือธรรมชาติของพระเจ้าที่อยู่ภายในใจ ในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในฐานะเป็นสิ่งมีชีวิตหนึ่งซึ่งมีพระเยซูคริสต์เป็นศิระะ คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ได้ถูกเลือกและถูกคัดสรรโดยพระเจ้าในเริ่มแรกนั้น และการทรงเลือกของพระกายนั้นไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการกลับใจเชื่อของคนเหล่านั้นที่รวมกันเป็นพระกายนั้น ในกิจการ 2:47 (หลังจากฟื้นเทออสต์ไม่นาน) เราอ่านว่า “และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มเข้ากับคริสตจักรทุกวัน ๆ คือผู้ซึ่งกำลังรับความรอด” พระคำข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่างค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มเข้ากับคริสตจักรทุกวัน ๆ คนทั้งหลายที่ถูกเลือกให้มารับความรอด-และทรงปฏิเสธคนอื่น ๆ ที่ไม่ได้ถูกเลือกให้มารับความรอด ความรอดจากบาปเป็นเรื่องส่วนตัวแห่งความเชื่อส่วนตัวในพระเยซูเจ้า

การทรงเลือกตามพระคำไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับความรอดของแต่ละคน เราที่เชื่อได้ถูกเลือกโดยพระเจ้าแล้วในเริ่มแรกนั้น แต่นั่นไม่ได้ตัดสินชี้ขาดความรอดของเรา ความรอดของเราถูกตัดสินชี้ขาดโดยการที่ว่าเรารับหรือปฏิเสธพระเยซูเจ้า: “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า” (ยอห์น 3:18) จิตวิญญาณทั้ง

หลายที่ตกนรกหมกไหม้ก็ไม่ทำเช่นนั้นเพราะว่าพวกเขาถูกเลือกแล้วให้ตกนรกหมกไหม้ และคนเหล่านั้นที่ไปสวรรค์ก็ไม่ได้ไปที่นั่นเพราะว่าพวกเขาได้รับความรักอันลึกซึ้งมากกว่าคนบาปเหล่านั้นที่ตกนรกหมกไหม้ พระเจ้าได้ทรงรักโลกเช่นนั้น-และมันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระองค์ที่ผู้ใดควรพินาศ พระเยซูทรงเป็นผู้ที่ลบมลทินบาปของเรา-และสำหรับบาปของคนทั้งโลก!

ผมเชื่อในอำนาจสิทธิขาดสูงสุดของพระเจ้า พระเจ้าทรงทราบตอนจบในตอนต้นนั้น แต่นั่นไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับอิสราเอลแห่งเจตจำนงสำหรับแต่ละคน พระเจ้าได้ทรงสร้างอาดัม ทรงให้เขาอยู่ในสวนเอเดนและประทานสิทธิที่จะเลือกได้ให้แก่เขา ศาสดาพยากรณ์สมัยโบราณผู้นั้นกล่าวไว้ว่า “จงเลือกเสียในวันนี้ว่าพวกท่านจะปรนนิบัติผู้ใด” (โยชูวา 24:15) การที่พระเจ้าทรงเลือกเราแน่นอนว่ามาก่อนการที่เราเลือกพระองค์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความรอด แต่การที่พระองค์ทรงเลือกเราไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่าเราในฐานะบุคคลต้องเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าเพื่อที่จะรับความรอด คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นกายเดียว อันประกอบด้วยหลายอวัยวะ (1 คร. 12:12-31) และแต่ละอวัยวะเหล่านี้ย่อมรับองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตนหลังจากได้ยินพระวจนะของพระองค์ (ยอห์น 5:24; โรม 10:17; ยอห์น 3:3,5; 1 เปโตร 1:23)

ภายนั้นได้ถูกเลือก ถูกคัดสรร และถูกลิขิตล่วงหน้าก่อนการวางรากฐานของโลก แต่คนเหล่านั้นที่รวมกันเป็นกายนั้นต้องวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยใช้เจตจำนงเสรีของตัวเอง พระเจ้าทรงเป็นความรัก และความรักไม่เคยบังคับหรือขังการ ความรักนำพา ความรักเป็นผู้เลี้ยงแกะที่คืนนั้น และผู้เลี้ยงแกะที่ดีย่อมนำฝูงแกะไป เขาไม่ไล่ต้อนพวกมัน

ตอนพูดกับชาวฟิลิปปี เปาโลกล่าวว่า “...จงให้ความรอดของพวกท่านเองกระทำกิจออกมาด้วยความกลัวและตัวสั่น เพราะพระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ในพวกท่าน...” (ฟป. 2:12 วรรคท้าย, 13 วรรคต้น) หลังจากที่เรารับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าแล้ว เราก็คือเหล่าคนงานด้วยกันกับพระเจ้า เรา “ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” (อฟ. 2:10)

ผมขอรับสารภาพอย่างซื่อตรงและอย่างสิ้นสุดใจต่อพระพักตร์พระเจ้าว่าการเข้ากันได้ของเจตจำนงเสรีของมนุษย์ทุกคนกับอำนาจสิทธิขาดสูงสุดของเจ้านั้นเป็นเรื่องลึกลับที่ไม่อาจหาข้อยุติได้อย่างแน่นอน ผมเชื่อในอำนาจสิทธิขาดสูงสุดของพระเจ้า แต่ผมก็เชื่อยอห์น 3:16 และอีกหลายข้อพระคำที่เหมือนกับข้อนี้ ผมไม่สามารถเข้าใจหรืออธิบายอำนาจสิทธิขาดสูงสุดของพระเจ้าได้ และผมไม่อาจหยั่งถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้ แต่ผมก็รู้ว่าพระเจ้าทรงรักผม ว่าพระองค์ทรงอำนาจสิทธิขาดสูงสุดและว่าพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง ผมทราบเช่นกันว่ามนุษย์รับความรอดโดยการวางใจพระเยซูด้วยเจตจำนงเสรีและความพร้อมใจของตัวเอง หลังจากได้ยินเรื่องราวแสนมหัศจรรย์แห่งความรักของพระเจ้า-ข่าวสารแห่งความรอดที่ถูกจัดหาให้โดยพระคุณของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์

เป็นไปได้ว่าเปาโลไม่แน่ใจเรื่องความรอดในท้ายที่สุดของทุกคนในคริสตจักรนั้นที่เมืองเธสะโลนิกา เพราะเขาเขียนว่า “เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ส่งคนไปเพื่อจะได้ทราบถึง

ความเชื่อของพวกเขา เกรงว่าโดยประการหนึ่งประการใดผู้ทดลองนั้นได้ทดลองพวกเขา และงานหนักของพวกเขาเราจะเปล่าประโยชน์” (1 ธส. 3:5) เขากล่าวแทบจะเหมือนกันแก่ชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้น:

“ข้าพเจ้ากลัวพวกเขา เกรงว่าข้าพเจ้าได้ทำงานหนักเพื่อพวกเขาไปอย่างเปล่าประโยชน์” (กท. 4:11)

ถ้อยคำเหล่านี้ไม่ได้หมายความว่าคนเหล่านั้นที่เปาโลพูดถึงนี้ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงแล้ว-รับความรอดแล้วโดยพระคุณ-และว่าพวกเขาจะสูญเสียพระคุณและการไถ่ แต่กล่าวว่าพวกเขาไม่ได้มาถึงข่าวสารอันครบถ้วนแห่งการไถ่โดยทางความเชื่อในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูโปตกของพระเจ้า เปาโลไม่ได้หมายความว่าทุกคนในที่ประชุมท้องถิ่นนั้นเป็นส่วนหนึ่งของผู้ถูกเลือกเหล่านั้นเมื่อเขากล่าวว่า “โดยทราบการทรงเลือกของพวกเขา” แต่เขากำลังหมายถึงคริสตจักรนั้นโดยทั่วไป

ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายจะต้อง “ดำเนินอย่างสมควรต่อพระเจ้า ผู้ได้ทรงเรียกพวกเขาเข้าสู่อาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์” (1 ธส. 2:12) “แต่จงให้พวกเรา ผู้ซึ่งเป็นของกลางวัน ไม่เมามาย โดยสวมใส่ทับทรวงป้องกันอกแห่งความเชื่อและความรัก และสำหรับหมวกเหล็ก ความหวังแห่งความรอด” (1 ธส. 5:8) และสุดท้ายแล้ว “พระองค์ผู้ทรงเรียกพวกเขานั้นสัตย์ซื่อ ผู้จะทรงทำให้สิ่งนั้นสำเร็จด้วย” (1 ธส. 5:24)

พระเจ้าได้ทรงนำทางเปาโลไปยังเมืองเธสะโลนิกาและทรงให้เกียรติข่าวประเสริฐในฤทธิ์เดชและความมั่นใจมาก ผู้คนเหล่านั้นได้รับข่าวประเสริฐด้วยใจที่เปิดรับ และทั้ง ๆ ที่พวกเขาถูกข่มเหงอย่างหนักโดยชาตานและเหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐ พวกเขาก็เดินทางไปและเผยแพร่ข่าวดีไปทั่วแคว้นนั้น เปาโลทราบข่าวพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงส่งเขาไปที่นั่น และเขามีความชื่นบานยิ่งนักเกี่ยวกับงานนั้นที่ถูกรักษาสำเร็จโดยทางข่าวประเสริฐในเมืองเธสะโลนิกา

ข้อ 5: “เพราะข่าวประเสริฐของพวกเรามีได้มาถึงพวกเขาในถ้อยคำเท่านั้น แต่ในฤทธิ์เดชด้วย และในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และในความเชื่อมั่นอย่างมาก ตามที่พวกเขาทราบอยู่แล้วว่า พวกเราเป็นคนแบบไหนในท่ามกลางพวกเขาเพราะเห็นแก่พวกเขา”

เปาโลและสิลาสตระหนักดีถึงฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ขณะที่พวกเขาส่งมอบข่าวสารของตนในเมืองเธสะโลนิกา เนื่องจากพวกเขามั่นใจในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่บนงานรับใช้ของตน พวกเขาจึงทราบว่าการเทศนาของตนจะไม่สูญเปล่า มันปรากฏชัดเจนแก่เปาโลและสิลาสว่าพระเจ้า “ทรงมีคนมากในเมืองนี้”

“ข่าวประเสริฐของพวกเรา” คือข่าวดีของพระเจ้าที่ว่าพระองค์ทรงรักคนบาปทั้งหลายเช่นนั้นจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ อย่างเต็มพระทัยและอย่างให้เปล่า เพื่อชำระหนี้บาปนั้น และข่าวดีนี้ถูกประกาศโดยเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า (อ่านโรม 1:1-17) ด้วยเหตุนี้ ขณะที่ข่าวประเสริฐเป็นข่าวประเสริฐของพระเจ้า มันจึงเป็นข่าวประเสริฐของเราเช่นกัน ข่าวสารของพระเจ้าคือข่าวสารนั้นที่ถูกเทศนาโดยผู้รับใช้ที่แท้จริงทุกคนของพระเจ้า

ข่าวสารที่เปาโลส่งมอบในเมืองเธสะโลนิกาเป็นข่าวสารหนึ่งที่พิเศษเฉพาะ-ไม่พิเศษเฉพาะตรงที่ว่ามันแปลก แต่เปาโลมีฤทธิ์เดชที่ไม่ธรรมดาและข่าวสารของเขาได้มาในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก่อนที่พระเยซูทรงลอยขึ้นกลับไปสู่สวรรค์ พระองค์ตรัสว่า “...พระวิญญาณแห่งความจริง ...จะทรงเป็นพยานถึงเรา

และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย...” (ยอห์น 15:26,27)

พวกสาวกเศร้าใจเมื่อพระเยซูทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์ต้องเสด็จจากไป พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์ทรงหมายถึงอะไรเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ถ้าเราไม่จากไป ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมายังท่านทั้งหลาย แต่ถ้าเราจากไปแล้ว เราก็จะส่งพระองค์มายังท่านทั้งหลาย และเมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงเป็นพยานถึงเรา” พระวิญญาณไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อเป็นพยานถึงพระองค์เอง และไม่ใช้เพื่อประทานฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติให้แก่มนุษย์เพื่อที่ว่ามนุษย์จะได้รอดในความสามารถของตนเอง ยิ่งคน ๆ หนึ่งถูกควบคุมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์มากเท่าไร คน ๆ นั้นก็จะยกชูพระเยซูมากเท่านั้นและเขาจะพูดถึงตัวเองและความสามารถของตนน้อยลงเท่านั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงยกชูพระบุตรของพระเจ้าเสมอ

พระเยซูทรงสั่งพวกสาวกให้รออยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจนกว่าพวกเขาจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชจากเบื้องบน ก่อนพระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ตรัสว่า “พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน...” (กิจการ 1:8) ใน 1 โครินธ์ 2:4 เปาโลกล่าวว่า “คำพูดของข้าพเจ้าและการประกาศของข้าพเจ้า ไม่ใช่ด้วยถ้อยคำอันชักชวนแห่งสติปัญญาของมนุษย์ แต่ในการแสดงออกของพระวิญญาณและของฤทธิ์เดช” พญามารไม่สนว่าเราเทศนาเยาะขนาดไหน เราเทศนาบ่อยขนาดไหน ชาวสารของเรายืดยาวหรือร้อนรนขนาดไหน トラบใดที่มันไม่ใช่พระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้า ซึ่งเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันไม่ใช่โดยกำลัง ไม่ใช่โดยฤทธิ์เดช แต่ “โดยวิญญาณของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา ตรัสดังนี้” และไม่มีผู้ใดมาถึงพระเจ้าได้นอกเสียจากว่าพระวิญญาณทรงชักนำเขา พระวิญญาณทรงอยู่ในโลกเพื่อตำหนิมนุษย์เรื่องบาป เรื่องความชอบธรรม และเรื่องการพิพากษา และหากพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ประทานฤทธิ์เดชแก่ชาวสารใด ชาวสารนั้นก็จะเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง

ชาวประเสริฐที่เปาโลเทศนาในเมืองเธสะโลนิกาได้ถูกเทศนา “ในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และในความเชื่อมั่นอย่างมาก” คำกรีกตรงนี้ที่ถูกแปลแบบครบถ้วนที่สุดมีความหมายว่า “เต็มเปี่ยมด้วยความมั่นใจแห่งความเข้าใจ” คำกล่าวเดียวกันนี้ถูกพบในโคโลสี 2:2 และ 3: “เพื่อใจของพวกเขาจะได้รับการปลอบประโลมโดยถูกผูกพันกันในความรัก และให้ถึงความอุดมสมบูรณ์ทั้งสิ้นแห่งความมั่นใจอันเต็มเปี่ยมแห่งความเข้าใจ ไปสู่การรับรู้เกี่ยวกับข้อลึกลับของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์ ในพระองค์บรรดาทรัพย์สิ้นแห่งสติปัญญาและความรู้ทรงถูกปิดซ่อนไว้” เปาโลใช้คำกล่าวเดียวกันนี้ในฮีบรู 6:11-12: “และพวกเราปรารถนาที่จะให้พวกท่านทุกคนแสดงความขยันขันแข็งแบบเดียวกันให้ถึงความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่แห่งความหวังนั้น จนถึงที่สุดปลาย เพื่อพวกท่านจะไม่เกียจคร้าน แต่เป็นผู้ดำเนินตามแบบอย่างของคนเหล่านั้น ผู้ซึ่งโดยทางความเชื่อและความอดทน ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นเป็นมรดก” ฮีบรู 10:22 บอกเราว่า “ขอให้พวกเราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ในความเชื่ออันมั่นคงเต็มเปี่ยม โดยให้ใจของพวกเราถูกประพรมชำระให้พ้นจากใจวินิจฉัยผิดและชอบอันชั่วร้าย และกายของพวกเราถูกล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์”

ในข้อพระคำตอนนี้ของเรา “ความเต็มเปี่ยม” ถูกยกให้เป็นของชาวประเสริฐขณะที่เปาโล ภายใต้การทรงนำของพระเจ้า ได้นำเสนอมันต่อเหล่าผู้ฟังที่เมืองเธสะโลนิกา ชาวสารนั้นได้มาถึงพวกเขาในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์และในความมั่นใจเป็นอันมาก ซึ่งบอกเป็นนัยว่าชาวประเสริฐมีผลกระทบอันเต็มเปี่ยมของ

มันต่อพวกเขา

ตอนเขียนถึงทิโมธี เปาโลกล่าวว่า “อย่างไรก็ตามองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับข้าพเจ้า และได้เสริมกำลังข้าพเจ้า เพื่อว่าโดยข้าพเจ้า การประกาศพระวจนะจะเป็นที่รู้จักอย่างเต็มที่ และเพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน และข้าพเจ้าได้รับการช่วยให้พ้นจากปากของสิงโตนั้น” (2 ทธ. 4:17) เราต้องจำให้ขึ้นใจถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลถูกเรียก ถูกแต่งตั้ง และถูกมอบพันธกิจโดยพระเจ้าเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกคนต่างชาติ และนรกทั้งสิ้นไม่อาจหยุดยั้งเขาได้จนกว่าเขาทำให้การทรงเรียกนั้นสำเร็จแล้ว

ข่าวประเสริฐบรรจุกุทธิเดชที่จะยกมนุษย์ขึ้นจากโคลนตมแห่งบาป กุทธิเดชที่จะให้พวกเขา “บังเกิด” เข้าในครอบครัวของพระเจ้าและทำให้พวกเขาเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ผู้ฟังได้ยินข่าวประเสริฐ พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงแบกความจริงนั้นเข้าสู่ใจนั้น ทรงพองใจผ่านทางกุทธิเดชของข่าวประเสริฐ ทรงชักนำมนุษย์ผ่านทางกุทธิเดชเดียวกันนั้นและทรงให้พวกเขา “บังเกิด” เข้าในครอบครัวของพระเจ้า (ยอห์น 5:24; 1 เปโตร 1:23) หากไม่มีพระวจนะของพระเจ้าก็ไม่มีชีวิตเลย

ข้อ 5 ปิดท้ายด้วยถ้อยคำเหล่านี้: “พวกท่านทราบอยู่แล้วว่า พวกเราเป็นคนแบบไหนในท่ามกลางพวกท่านเพราะเห็นแก่พวกท่าน” สิ่งทีเปาโลกำลังกล่าวจริง ๆ ในที่นี้ก็คือว่า “เหมือนอย่างทีพวกท่านทราบแล้ว พวกเราได้สำแดงตัวเองต่อพวกท่าน” เปาโลอยากให้เพื่อนคริสเตียนเหล่านี้จดจำว่าเขาและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา ซึ่งข่าวประเสริฐนั้นพวกเขาได้เชื่อและรับไว้ ดังนั้น เพราะความเชื่อของพวกเขาในข่าวสารนั้นและการรับข่าวประเสริฐแบบสุดหัวใจของพวกเขา เปาโลจึงทำงานหนักทนทุกข์ และทุ่มเทเต็มที่ให้แก่พวกเขา ถูกขับเคื้อนโดยความรักและความปรารถนาอันร้อนรนที่จะเห็นคริสตจักรเดินหน้าไป เขาทราบในใจของตนว่าพระเจ้าได้ส่งเขาไปที่นั่นและว่าผู้คนจำนวนมากในเมืองนั้นจะรับความรอดโดยทางข่าวประเสริฐนั้น เปาโลอยากให้ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นที่นับถือรูปเคารพรับความรอด “มาสู่อาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์” (1 ธส. 2:12) และเขาประกาศว่า “ข้าพเจ้าจึงสู้ทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว” (2 ทิโมธี 2:10 วรรคต้น)

เบื้องหลังจุดประสงค์ของเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมทำการของเขาคือพระประสงค์ของพระเจ้า-ในการนำบุตรทั้งหลายเข้าสู่คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ พระกายของพระคริสต์ ดังนั้นเปาโลจึงทำงานหนัก สู้ทนความทุกข์ยากและการข่มเหง-ไม่ใช่เพื่อชื่อเสียงและเกียรติไร้สาระ แต่ “มาสู่อาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์เอง” เขามีชีวิตอยู่เพื่อให้พระเจ้าพอพระทัยจริง ๆ! ไม่ว่าจะกิน จะดื่ม หรือเขาจะทำสิ่งใดก็ตาม เขาก็ทำสิ่งนั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า-และถ้าการกินเนื้อสัตว์ทำให้พี่น้องที่อ่อนแอต้องสะดุด เปาโลก็ปฏิเสธที่จะกินเนื้อสัตว์ (อ่านโรม 14:15 และ 1 โครินธ์ 8:13) นอกจากพระเยซูคริสต์ ผมไม่คิดว่ามนุษย์คนใดเคยดำเนินชีวิตอย่างใกล้ชิดกับพระทัยของพระเจ้าเท่ากับอัครทูตเปาโล

ข้อ 6: “และพวกท่านได้กลายเป็นผู้ดำเนินตามแบบอย่างของพวกเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยได้รับถ้อยคำนั้นในความเจ็บปวดคร่ำครวเป็นอันมาก พร้อมด้วยความปิตินดีของพระวิญญานบริสุทธิ์”

ภาษากรีกอ่านตรงตัวว่า “เหล่าผู้เลียนแบบของเรา” ใน 1 เธสะโลนิกา 2:14 เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าพี่น้องทั้งหลาย พวกท่านได้กลายเป็นผู้ดำเนินตามแบบอย่างคริสตจักรเหล่านั้นของพระเจ้าในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่

ในพระเยซูคริสต์ เพราะว่าพวกท่านได้ทนทุกข์ความลำบากต่าง ๆ แบบเดียวกันจากพลเมืองของพวกท่านเอง เหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว”

คุณจะพบคำกล่าวที่ตรงกันใน 2 เธสะโลนิกา 3:9 ในนัยสำคัญที่แท้จริงของคำ ๆ นี้ คนที่เปลี่ยนแบบไม่เพียงเปิดรับคำสอนของคนที่ถูกเลียนแบบเท่านั้น แต่ยังเลียนแบบแบบอย่างของเขาด้วย ในกรณีของชาวเธสะโลนิกา การเลียนแบบนี้ประกอบด้วย การสู้นทนความทุกข์ยากด้วยใจยินดีและไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ (อ่าน 1 เธสะโลนิกา 2:2, 14, 15) พวกเขาไม่เพียงเลียนแบบเปาโลในการทนทุกข์เท่านั้น พวกเขายังเลียนแบบความกระตือรือร้นของเขา ความแข็งขันของเขา และการทำงานหนักแบบไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยของเขาด้วย

โดยการเลียนแบบเปาโล เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาก็กำลังเดินตามรอยพระบาทของพระเยซูเจ้า เพราะว่า “ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเรียนรู้ความเชื่อฟัง โดยสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงทนเอา” (ฮบ. 5:8) พระเยซูเองทรงรับพระวจนะ (จากพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์) “ในความปวดร้าวเป็นอันมาก” และพระองค์เอง “ด้วยความปิติยินดีของพระวิญญูณบริสุทธิ” ทรงปรนนิบัติพระวจนะเหล่านั้นที่ถูกประทานให้แก่พระองค์โดยพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ ในยอห์น 17:8 บรรดาพระเยซูตรัสว่า “ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้นแก่พวกเขาแล้ว” ในยอห์น 16:33 พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ในโลกนี้ท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงจิตใจเกิด เราชนะโลกแล้ว” พระองค์ไม่ได้ทรงสัญญาทางที่ไรด้วยกสิภุหลาบแก่พวกเขาหรืองานรับใช้ที่ปราศจากการข่มเหง แต่พระองค์ทรงสัญญาพระคุณอันพอเพียงสำหรับทุกวาระและทุกสภาพการณ์ อ่าน ยอห์น 17:8 และยอห์น 15:20

เมื่อเขียนถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองโคโลสี เปาโลกล่าวว่า “การทำให้ส่วนที่ยังขาดอยู่ของบรรดาความเจ็บปวดรวดร้าวของพระคริสต์นั้นให้สำเร็จ” (คส. 1:24) นั่นคือ เปาโลเต็มใจที่จะรับช่วงต่อการทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์ที่พระองค์ทรงฝากไว้ตอนที่พระองค์ทรงเสร็จสิ้นงานรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ พระเยซูได้เสด็จมามีใช้เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ-และเพื่อประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก พระองค์ผู้มิได้ทรงรู้จักบาปได้ทรงแบกรับบาปทั้งหลายของเราในการทนทุกข์เป็นอันมากบนกางเขนนั้น เราจะต้องดำเนินตามแบบอย่างของพระองค์

มันคงเป็นที่ทึ่งและสร้างแรงบันดาลใจแก่เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาจริง ๆ เมื่อพวกเขาอ่านถ้อยคำเหล่านี้ของอัครทูตผู้เป็นที่รักของพวกเขา: “พวกท่านได้กลายเป็นผู้ดำเนินตามแบบอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกท่านกำลังดำเนินตามรอยพระบาทของพระเยซู” การเดินตามรอยพระบาทของพระองค์ทำให้ความเหนื่อยยากและการทำงานหนักเป็นเรื่องน่ายินดี การดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ทำให้การถูกด่าว่าและความอับอายเป็นอภิสิทธิ์อันทรงเกียรติ

เปาโลมีใจที่สะอาด ใจวินิจฉัยผิดและชอบอันแจ่มชัด-และความมีใจกล้าฝ้ายวิญญูณที่พระวิญญูณบริสุทธิเพียงผู้เดียวประทานให้ได้ นี้ถูกแสดงเป็นหลักฐานโดยข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเชิญชวนลูก ๆ ของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ดำเนินตามรอยเท้าของเขาเหมือนกับที่เขาดำเนินตามรอยพระบาทของพระเยซูเจ้า “พวกท่าน

จงเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของพระคริสต์ด้วย” (1 คร. 11:1)

ข้อ 6 ปิดท้ายดังนี้: “...โดยได้รับถ้อยคำนั้นในความเจ็บปวดร้าวเป็นอันมาก พร้อมด้วยความปีติยินดีของพระวิญญาณบริสุทธิ์”

“ความเจ็บปวดร้าวเป็นอันมาก” (ความทุกข์ลำบาก) นี้ถูกพรรณนาในกิจการ 17:5-9 และในจดหมายฝากหลายฉบับของเขาเปาโลพูดถึงความปวดร้าวมากมายนี้บ่อยครั้ง การข่มเหงอย่างหนักเป็นเครื่องหมายบ่งชี้เส้นทางที่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นถูกเรียกให้เดินตามขณะที่พวกเขาเดินกับพระคริสต์ การดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ในการถูกข่มเหงและความปวดร้าวเป็นอันมากให้โอกาสพวกเขาได้พิสูจน์ว่าความเชื่อของพวกเขาเป็นของแท้ ถ้าเราทนทุกข์กับพระองค์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์ ถ้าเราไม่ยอมรับพระองค์ พระองค์ก็จะไม่ยอมรับเรา

ในฟิลิปปี 1:29 เปาโลเขียนไว้ว่า “เพราะว่าได้โปรดประทานแก่พวกท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มิใช่ที่จะเชื่อบนพระองค์เท่านั้น แต่ที่จะทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย” ความชื่นบานมาพร้อมกับการทนทุกข์เพราะเห็นแก่ความจริงในส่วนของผู้เชื่อเสมอ ไม่มีเกียรติหรือความชื่นบานในการทนทุกข์เพราะเห็นแก่ความโหดเหี้ยม แต่ถ้าเราทนทุกข์เพราะเห็นแก่ความจริง เราก็จะชื่นชมยินดีและมีใจชื่นบานยิ่งนัก เปาโลเป็นแบบอย่างของการทนทุกข์ที่แท้จริง เขาไม่ได้เริ่มรู้สึกท้อใจเพราะการทนทุกข์หรือการถูกข่มเหง ใน 2 โครินธ์ 6:10 เขากล่าวว่า “เหมือนเศร้าศึก แต่มีความปีติยินดีอยู่เสมอ!” เมื่อเราชื่นชมยินดีในการถูกข่มเหงและในความทุกข์ยากมากมายเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐและคำพยานแบบคริสเตียนที่แท้จริง เราก็รู้ว่าความชื่นบานเช่นนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์และเป็นสัญญาณที่ชัดเจนของการกลับใจเชื่อที่แท้จริง ผู้เชื่อแท้เป็นบุคคลผู้เดียวที่สามารถชื่นชมยินดีได้ในความเสียใจและยืมได้แม้ว่าตานองหน้า

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยให้เปาโลสามารถเทศนาด้วยฤทธิ์เดชได้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันนั้นทรงช่วยให้ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นสามารถรับข่าวสารของเขาและเชื่อด้วยความชื่นบานได้ ถึงแม้พวกเขาทนทุกข์ความเจ็บปวดมากมายและการข่มเหงเป็นอันมากก็ตาม ในข้อ 5 และ 6 ของบทนี้เปาโลเกริ่นนำเข้าสู่เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยไม่ลังเลเลย โดยทราบข่าวชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นรู้จักคำสอนที่แท้จริงเกี่ยวกับพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และในพระคำหูกข้อแรกของจดหมายฝากฉบับแรกของเปาโลนี้ เรามีหลักคำสอนที่ชัดเจนและไม่อาจเข้าใจผิดได้เรื่องตรีเอกานุภาพ:

ในข้อ 1: “...คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกา ซึ่งอยู่ในพระเจ้าพระบิดาและในพระเยซูคริสต์เจ้า”

ในข้อ 5: ข่าวประเสริฐ “มิได้มาถึงพวกท่านในถ้อยคำเท่านั้น แต่ในฤทธิ์เดชด้วย และในพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ในข้อ 6: เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาได้กลายเป็นผู้ดำเนินตามแบบอย่างของเปาโล สilas และทิโมธี และในการทำตาม (เลียนแบบ) แบบอย่างของพวกเขา คนเหล่านั้นก็กำลังเดินตามรอยพระบาทขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยได้รับพระวจนะในความปวดร้าวเป็นอันมาก “พร้อมด้วยความปีติยินดีของพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ข้อ 7: “ดังนั้นพวกท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่เชื่อในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญา”

“แบบอย่าง” “ensamples” เป็นคำอังกฤษเก่าสำหรับ “ตัวอย่าง, รูปแบบ, หรือแบบ” เปาโลใช้คำเดียวกันนี้ในทิโมธี 2:7 และฮีบรู 8:5 เขาใช้วลีนี้กับตัวเองใน 2 เธสะโลนิกา 3:9 และในฟิลิปปี 3:17 และใน 1 ทิโมธี 4:12

ในข้อ 7 สำนวน “ทุกคนที่เชื่อ” หมายถึงคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระเจ้า (ในพระคริสต์) และสำนวนนี้ถูกใช้บ่อยโดยเปาโลเวลาพูดถึงคริสเตียนทั้งหลาย (1 ธส. 2:10-13; 2 ธส. 1:10) เขาเรียกผู้เชื่อเหล่านั้นในแคว้นกาลาเทียว่า “บรรดาคนที่อยู่ฝ่ายความเชื่อ” (กท. 3:7-9) ในหนังสือโรม เขากล่าวว่า “...คนที่เชื่อในพระเยซู” (รม. 3:26) ความเชื่อคือหัวใจและแก่นแท้ของทั้งหมดที่ทำให้คน ๆ หนึ่งเป็นคริสเตียนที่แท้จริง พระคุณของพระเจ้าช่วยให้รอด แต่พระคุณนั้นกลายเป็นของเราโดยความเชื่อ เปาโลกล่าวแก่คนฮีบรูเหล่านั้นว่า “แต่โดยปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์ เพราะว่าผู้ที่มาหาพระเจ้านั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์อย่างขยันขันแข็ง” (ฮบ. 11:6)

เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาอุทิศตนและทุ่มเทให้กับความเชื่อแบบคริสเตียนมากเหลือเกินจนแบบอย่างของพวกเขาเรื่องการดำเนินชีวิตคริสเตียนได้ส่งผลต่อผู้เชื่อทุกคนในแคว้นมาซิโดเนีย แคว้นอาคาญา และตลอดทั่วส่วนนั้นของโลกสมัยนั้น ตอนที่เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลอยู่ในเมืองโครินธ์-เมืองหลวงของแคว้นอาคาญา ซึ่งเป็นแคว้นหนึ่งของโรม-และเขาได้เห็นผลกระทบของผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกาที่มีต่อคริสตจักรในแคว้นนั้นโดยเฉพาะ ทิโมธีและสทิสาสเพิ่งกลับมาจากทริบิมิซันนารีไปยังแคว้นทางตอนเหนือ-โดยไปเยือนหลายเมืองในแคว้นมาซิโดเนีย-และได้รับข้อมูลโดยตรงเกี่ยวกับอิทธิพลของเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาที่มีต่อผู้คนที่นั่น (1 ธส. 3:6; กิจการ 18:5)

อัครทูตเปาโลดำเนินชีวิตตามแบบของพระคริสต์ ผู้เชื่อเหล่านั้นดำเนินตามรอยเท้าของเขา อันเป็นการดำเนินตามรอยพระบาทขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา จากนั้นเหล่าคริสเตียนที่อยู่ใกล้เคียงก็ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างที่ถูกวางไว้โดยเปาโลและผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้น ในลักษณะนี้เองคริสเตียนที่ยำเกรงพระเจ้าและระวังตัวเหล่านี้จึงได้วางแบบอย่างให้แก่ผู้เชื่อจำนวนมากตลอดทั่วส่วนนั้นของโลก

ข้อ 8: “เพราะว่าพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลื่องลือออกไปจากพวกท่าน ไม่ใช่ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่ความเชื่อที่มีต่อพระเจ้าของพวกท่านได้เลื่องลือไปทุกแห่งหนด้วย จนพวกเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก”

ภาษากรีกในข้อ 8 บอกเป็นนัยถึงโน้ตที่ดังกังวานชัดเจน เหมือนของแตรคันหนึ่ง มันมีความหมาย-ไม่ใช่ของเสียงดังครั้งเดียวและจากนั้นเป็นความเงียบ แต่เป็นของผลกระทบที่ยาวนาน-ความต่อเนื่องของเสียงนั้น ผ่านทางเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกา ชาวประเสริฐได้ “ส่งเสียงออกไป” (หรือก้องกังวาน) คำกล่าวที่ว่า “พระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นสำนวนหนึ่งของภาคพันธสัญญาเดิมที่ใช้กับพระวาระของพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ถูกเปิดเผยแก่มนุษย์ เปาโลใช้สำนวนนี้ในจดหมายฝากถึงชาวเธสะโลนิกาเท่านั้น (หมายเหตุ 1 เธสะโลนิกา 5:18 และ 2 เธสะโลนิกา 3:1) ในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ ของเขา เปาโลกล่าวถึง “พระวาระของพระเจ้า” หรือ “พระวาระของพระคริสต์” เขาระมัดระวังมาก ๆ ที่จะทำให้เป็นที่ทราบกันว่า

มันไม่ใช่ถ้อยคำของเขาและไม่ใช่คำของมนุษย์- “พวกท่านไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง เป็นพระวจนะของพระเจ้า” (1 ธส. 2:13)

เปโตรเปิดเผยเช่นกันเรื่องแหล่งที่มาของพระวจนะนั้น: “พระดำรัสซึ่งพระเจ้าได้ส่งมายังลูกหลานของอิสราเอล โดยประกาศเรื่องสันติสุขโดยทางพระเยซูคริสต์ (พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด)” (กิจการ 10:36) ในข้อ 8 เรามีข้อพิสูจน์เรื่องความจริงและความจริงใจที่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นมีในการรับข่าวประเสริฐที่ถูกประกาศโดยเปาโล พวกเขารับข่าวประเสริฐ พวกเขาเชื่อข่าวประเสริฐ และพวกเขาประกาศข่าวประเสริฐไปทั่ว-และพวกเขาไม่ได้พยายามที่จะเปลี่ยนแปลงข่าวสารนั้นโดยการเพิ่มเข้ากับหรือเอาออกจากพระคุณของพระเจ้าที่ถูกเทศนาโดยเปาโลผู้เป็นที่รักของพวกเขา

การข่มเหงที่รุนแรงเกิดขึ้นกับพวกเขา แต่ไม่ว่าจะข่มเหงอย่างไร ศัตรูนั้นก็ไม่สามารถทำให้ความเชื่อของพวกเขาสั่นคลอนได้ในข่าวสารนั้นที่ถูกประกาศแก่พวกเขา ตรงกันข้าม การข่มเหงที่รุนแรงขนาดนั้นผลักดันพวกเขาให้ประกาศข่าวประเสริฐอย่างร้อนรนมากยิ่งขึ้น-ไม่ใช่แค่ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอากายา “แต่ความเชื่อที่มีต่อพระเจ้าของพวกท่านได้เลื่องลือไปทุกแห่งหนด้วย”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในส่วนแรกของข้อ 8 จริง ๆ แล้วก็คือว่า จากเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกา ข่าวสารที่แท้จริงเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า “ได้ก้องกังวานออกไป” การกลับใจเชื่อของชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นก่อให้เกิดความตื่นตันทันทีมากมายในสมัยนั้นในส่วนนั้นของโลกที่พวกเขาอยู่ มันยังได้ขจรขยายไปไกลเกินขอบเขตของประเทศกรีซด้วยซ้ำ

ก่อนหน้านี้ไม่นาน อากิวลาได้มาจากกรุงโรมเพื่อมายังเมืองโครินธ์ (กิจการ 18:2) และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขานำข่าวจากกรุงโรมมาบอกว่าข่าวเรื่องคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาได้เลื่องลือไปถึงเมืองนั้นแล้ว ในกิจการ 17:6 และ 7 มีบันทึกเกี่ยวกับข้อกล่าวหาเรื่องการกบฏต่อซีซาร์ และเรื่องนี้จะถูกรายงานในกรุงโรมแล้ว

ข้อ 8 ปิดท้ายด้วยคำกล่าวที่ว่า “เราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก” คำกล่าวตรงนี้จริง ๆ แล้วก็คือนี้: “ไม่มีความจำเป็นเลยที่พวกเราต้องบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการกลับใจเชื่ออันเปี่ยมสง่าราศีของพวกท่าน การยอมจำนนและการอุทิศตนอย่างเต็มที่ของพวกท่านต่องานรับใช้ของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ เพราะว่าพวกเราได้ยินเรื่องนี้ทั่วทุกหนแห่ง ทุกหนแห่งที่พวกเราไป ผู้คนกำลังพูดถึงการกลับใจเชื่อของชาวเธสะโลนิกา และการที่พวกท่านได้ป่าวประกาศอย่างกล้าหาญ อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยและไม่ลังเลใจ คำพยานของพวกท่านเพื่อพระคริสต์ในเรื่องพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วและการไถ่ของพระองค์โดยความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งรินของพระองค์ ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีความจำเป็นเลยที่พวกเราจะต้องกล่าวสิ่งใด ช่างนั่นได้แพร่สะพัดไปจุดไฟลามทุ่งแล้ว!”

ข้อ 9: “เพราะคนเหล่านั้นเองได้รายงานเกี่ยวกับพวกเราว่า การที่พวกเราได้เข้ามาหาพวกท่านนั้นเป็นแบบไหน และการที่พวกท่านได้หันมาหาพระเจ้าจากการไหว้บรรดารูปเคารพ เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้เป็นอย่างไร”

ในพระคำข้อนี้ “คนเหล่านั้น” หมายถึงคนเหล่านั้นในแคว้นมาซิโดเนีย แคว้นอากายา และ “ในทุก

แห่งหน” ทุกที่ที่เปาโลไป แทนที่ผู้คนจะรอให้เล่าให้ฟังเกี่ยวกับคริสตจักรนั้นที่เมืองเธสะโลนิกา พวกเขากลับเล่าให้เขาฟังทันทีเกี่ยวกับรายงานข่าวนั้นที่เลื่องลือมาถึงพวกเขาแล้ว รายงานข่าวต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาเสริมกำลังคำพยานของเปาโล สilas และทิโมธี-เพราะว่ารายงานข่าวเช่นนั้นไม่เพียงบอกถึงชาวเธสะโลนิกา แต่บอกถึงฤทธิ์เดชซึ่งเปาโลได้ประกาศข่าวสารนั้นในเมืองใหญ่นั้นแห่งการนับถือรูปเคารพ และผลกระทบที่ข่าวสารนั้นมีต่อผู้คนที่นั่นเช่นกัน

“การที่เราได้เข้ามาหาพวกท่านนั้นเป็นแบบไหน” ไม่ได้หมายถึงการต้อนรับที่ชาวเธสะโลนิกามีต่อเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขา แต่หมายถึงวิธีที่พวกเขา (ชาวเธสะโลนิกา) นำเสนอตัวเองอย่างสิ้นสุดใจแก่งานรับใช้ของพวกเขาในเมืองนั้น รายงานข่าวทั้งหลายที่เลื่องลือไปทั่วแถบชนบทนั้นบอกเล่าถึงความเชื่อที่ไม่กลัวเกรงของชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้น-และบอกเล่าถึงความสำเร็จอันมหัศจรรย์ที่เปาโลและซิลาสมีในการประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา

เมื่อเปาโลเข้าไปในเมืองนั้น-โดยประกาศพระเยซูคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้นอีก- พวกคนนับถือรูปเคารพเหล่านั้น “ได้เห็นมาหาพระเจ้าจากการไหว้บรรดารูปเคารพ” เมื่อคนบาบคนหนึ่งกลายเป็นคริสเตียน ขั้นตอนแรกคือการกลับใจใหม่มาหาพระเจ้า-และการกลับใจใหม่คือ การหันไปยังทิศทางตรงกันข้าม ไม่ใช่หันกลับมา ซึ่งก็จะหมายความว่าคนไม่เชื่อคนนั้นจะยังเดินทางในทิศทางเดิม เมื่อคนบาบคนใดได้ยินข่าวประเสริฐ ถูกพองใจโดยข่าวประเสริฐและถูกชักนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้หันไปทิศทางตรงกันข้าม เขาก็หันจากพวกรูปเคารพโดยอัตโนมัติเมื่อเขาหันมาหาพระเจ้า

คริสตจักรนั้นที่เมืองเธสะโลนิกาหลัก ๆ แล้วประกอบไปด้วยคนต่างชาติผู้ซึ่งเคยเป็นพวกนับถือรูปเคารพมาก่อน (1 ธส. 2:14; กิจการ 17:4,5) อย่างไรก็ตาม มียิวอยู่ไม่กี่คนในท่ามกลางพวกเขา มีฝูงชนมหาศาลเช่นกันที่เป็นพวกเข้าจาริติวซึ่งดูเหมือนว่าได้เห็นจากการนับถือรูปเคารพมาก่อนแล้ว แต่ยังไม่ได้เห็นมาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ การหันจากพวกรูปเคารพนั้นยังไม่พอ เพราะว่าการหันจากไม่ได้ช่วยผู้ใดให้รอดเลย เราต้องหันมาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่-โดยความเชื่อในพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์

วลี “ความเชื่อที่มีต่อพระเจ้า” ที่ถูกใช้ตรงนี้โดยเปาโลหมายถึงความเชื่อในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ตั้งแต่ต้นจนจบ-ความเชื่อในข่าวสารแห่งพระวาระบริสุทธิ์ของพระเจ้า ซึ่งในข่าวสารนั้นตั้งแต่ต้นจนจบพระเจ้าทรงยืนยันพระองค์เองว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้ มีการนับถือรูปเคารพหลายพันรูปแบบ-แต่มีพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น มีรูปเคารพมากมายในเมืองเธสะโลนิกา และผู้เชื่อเหล่านั้นที่รวมกันเป็นคริสตจักรนั้นก็หันเสียจากการนับถือรูปเคารพทุกรูปแบบเมื่อพวกเขาหันมาโดยความเชื่อมาสู่พระเยซูฮว่าห์พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้ (ผู้ทรงรักโลกเช่นนั้นจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์เพื่อที่โดยทางความเชื่อในพระองค์เราจะได้รับความรอด)

คำกรีกที่แปลเป็น รูปเคารพ มีความหมายว่า “รูปลักษณะหรือรูปจำลองหนึ่ง” เปาโลนิยามการนับถือรูปเคารพในข้อพระคำสองตอน (1 คร. 8:4; 10:19,20) ว่าเป็นคำโกหกครึ่งหนึ่งและการบูชาผีปีศาจอีกครั้งหนึ่ง ในสมัยของเปาโลมีการนับถือรูปเคารพอันน่าเกลียดมากมาย และในโรม 1:18-32 เขาให้คำเตือนอันจริงจังให้ระวังเรื่องนี้ โดยนำเสนอผลที่ตามมาอันเลวร้ายหลายประการของมัน

ข้อ 9 ปิดท้ายด้วยคำกล่าวที่ว่า “...เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้” เที่ยงแท้ถูกใช้ใน
ที่นี่เพื่อปกป้องถึงความจริงแห่งข้อเท็จจริง นั่นคือ คริสเตียนเหล่านี้ได้หันจากพระอื่นทั้งปวงเพื่อรับใช้พระเจ้า
เที่ยงแท้องค์เดียวนั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์นั้น พระองค์ทรงเป็น “เราเป็น” ผู้ยิ่งใหญ่- “เราเป็น”
องค์นั้นที่ตรัสกับโมเสส และ “เราเป็น” องค์นั้นที่ตรัสแก่พวกเขาหน้าทีเมื่อพวกเขาเข้ามาเพื่อจับกุมพระคริสต์ใน
สวนนั้น เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายแสวงหาใคร” พวกเขาตอบว่า “เยซูแห่งนาซาเร็ธ” จากนั้นพระเยซู
ก็ตรัสเพียงว่า “เราเป็น...” และพวกเขาก็ล้มลงถึงดิน (ยอห์น 18:6) พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริง
พระเจ้าแท้จริงองค์เดียวนั้น “และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ ที่พวกเขาจะรู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้
องค์เดียว...” (ยอห์น 17:3 วรรคต้น) “นี่แหละคือพระเจ้าเที่ยงแท้ และชีวิตนิรันดร์” (1 ยอห์น 5:20)

เมื่อได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าแล้ว พวกคนนับถือรูปเคารพในเมืองเฮสะโลนิกาก็หัน
เสียจากพวกรูปเคารพ-แต่พวกเขาไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น พวกเขาหันมาหาพระเจ้าเพื่อรับใช้พระองค์ ภาษากรีก
ที่ถูกใช้ตรงนี้น่าเสนอความจริงที่ว่า การรับใช้ที่กระทำต่อพระเจ้านั้นโดยชาวเฮสะโลนิกาเป็นการรับใช้ของทาส
คนหนึ่งที่กระทำต่อนายของตน ซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขาเป็นทรัพย์สินของพระองค์ ว่าพวกเขาไม่ใช่เจ้าของตัวเอง
อีกต่อไปแล้ว โดยถูกซื้อแล้วด้วยราคาอันแสนแพงแห่งพระโลหิตของพระเยซู ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมอบถวาย
ตัวแด่พระเจ้าเที่ยงแท้องค์นั้น และยอมให้พระองค์ใช้การได้เต็มที่

เปาโลเรียกตัวเองบ่อยครั้งว่าเป็นทาสของพระคริสต์ และในทิตัส 1:1 เขาพูดถึงตัวเองว่าเป็นทาสของ
พระเจ้า ในกาลาเทีย 4:8 เขาพูดถึงคนเหล่านั้นที่ “ไม่รู้จักพระเจ้า” ว่าตกเป็นทาสของพวกพระเทียมเท็จ ใน
โรม 1:15-22 เขาแสดงให้เห็นว่าเมื่อคน ๆ หนึ่งกลายเป็นคริสเตียน คน ๆ นั้นก็แลกเปลี่ยนการตกเป็นทาสต่อ
บาปกับการตกเป็นทาสต่อความชอบธรรม ผู้เชื่อคนนั้นก็ตกเป็นทาสต่อพระเจ้าภายใต้พระคุณ เมื่อผู้ใดกลายเป็น
เป็นผู้เชื่อแท้ เขาก็ไม่ใช่เจ้าของตัวเองอีกต่อไป เขาเป็นของพระคริสต์

ความสัมพันธ์ของคริสเตียนคนหนึ่งต่อพระเจ้าเป็นการรวมกันแบบสองชั้น เราเป็นบุตรทั้งหลายของ
พระเจ้าในเรื่องของความรักและอภิสิทธิ์: พระเจ้าทรงรักเราในฐานะเป็นลูกที่รักของพระองค์ และเมื่อเป็นบุตร
ทั้งหลายของพระเจ้าแล้วเราจึงมีค่าเท่ากับอภิสิทธิ์แห่งบุตรทั้งหลายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระบิดา แต่เราเป็น
ทาสรับใช้ของพระเจ้าเช่นกันในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่และการนบถเชื่อฟังของเราต่อพระองค์ เนื่องจาก
พระองค์ทรงซื้อเราแล้วด้วยราคาแสนแพงนั้น เรายังรักพระเจ้าเพราะว่าพระองค์ทรงรักเราก่อน-และมันไม่ยาก
เลยที่จะรับใช้ผู้หนึ่งที่คุณรัก

ขอให้ผมสรุปย่อคำพยานของผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเฮสะโลนิกา-คำพยานแบบที่เลื่องลือไปทั่วแถบ
ชนบทนั้นทั้งหมด:

เปาโลประกาศข่าวประเสริฐ- “ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และในความเชื่อมั่นอย่างมาก”
ชาวเฮสะโลนิกาเหล่านั้นได้ยินข่าวประเสริฐ รับมันไว้-และหันมาหาพระเจ้าโดยอัตโนมัติจากรูปเคารพที่ไม่มี
ชีวิตของพวกเขาเพื่อที่จะกลายเป็นเหล่าผู้รับใช้ (ทาสรับใช้) ของพระองค์ ก่อนวันนั้นที่พวกเขาได้ยินข่าว
ประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า พวกเขาเคยเป็นทาสของพวกรูปเคารพ โดยรับใช้พวกมันตลอด กราบไหว้ใน
ศาลเจ้าของพวกมันและถวายเครื่องบูชาแก่พวกมัน แต่บัดนี้-เมื่อได้ยินเกี่ยวกับความรอดที่อยู่ในพระเยซูคริสต์

และหันมาหาพระเจ้าเที่ยงแท้องค์นั้นแล้ว พวกเขา ก็ถวายการรับใช้ที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยแด่พระองค์อย่าง
ร้อนรนพอ ๆ กับที่พวกเขาเคยรับใช้เหล่ารูปเคารพของตน

พวกเขาพิสูจนคำพยานของตนเพิ่มเติมโดยความจริงที่ถูกนำเสนอในข้อ 10:

ข้อ 10: “และเพื่อรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความ
ตาย คือพระเยซู ซึ่งได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น”

ภาษากรีกตรงตัวอ่านว่า “จากสวรรค์เหล่านั้น” ใน 2 โครินธ์ 12:2 เปาโลพูดถึงการถูกรับขึ้นไปใน
สวรรค์ชั้นที่สาม และในฮีบรู 4:14 เขากล่าวว่า “พระเยซู...ที่ (ในการเสด็จขึ้นไป) เสด็จไปในฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย
แล้ว” ในภาษาฮีบรูสวรรค์เป็นคำพหูพจน์ ซึ่งบอกเป็นนัยถึงชั้นและระยะที่ต่อเนื่องขึ้นไปเหล่านั้นระหว่างแผ่น
ดินโลกกับที่ประทับ ณ ตอนนี้องค์พระเจ้าสูงสุดองค์นั้น พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกว่า “ในพระนิเวศน์ของพระ
บิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง...เราไปเพื่อจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 14:1-6) เมื่อพระ
เยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้แก่พวกสาวก พระนิเวศน์ของพระบิดา ณ เวลานั้นประกอบด้วยคฤหาสน์หลายแห่ง พระ
เยซูทรงประกาศว่าพระองค์จะทรงจัดเตรียมสถานที่แห่งหนึ่งไว้สำหรับคริสตจักร-และสถานที่แห่งนั้นคือนคร
ชาวตุคมุกดานันท์ที่ถูกพรรณนาในวิวรณ์ 21

ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้เชื่อทั้งหลายถูกกล่าวว่า “รอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์” ก็แบ่งแยกคริสต
จักรพันธสัญญาใหม่ออกจากธรรมศาลาของยิว (ศาสนายูดา) คริสตจักรไม่ใช่การสานต่อของศาสนายูดา
และไม่มีสิทธิ์รับพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอล คริสตจักรไม่ได้กำลังตั้งตาคอยอาณาจักรหนึ่ง
บนแผ่นดินโลก แต่กำลังรอคอยและถวิลหาเจ้าบ่าวองค์นั้นจากสวรรค์ และจะครอบครองกับพระคริสต์เหนือ
แผ่นดินโลกในยุคพันปีนั้น

ชาวเฮสะโลนิกาเหล่านั้นได้ต้อนรับความเชื่อในพระเยซูว่าทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า (กิจการ
17:3) พวกเขาได้ต้อนรับพระคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้าเที่ยงแท้องค์นั้นและพระมหากษัตริย์แห่ง
อาณาจักรของพระองค์ในท่ามกลางมนุษย์-อาณาจักรและสง่าราศีของพระเจ้าซึ่งพระองค์กำลังเรียกผู้เชื่อทั้ง
หลายจากทุกเผ่าพันธุ์ให้มาสู่มัน (1 ธส. 2:12) เมื่อเจ้าสาวต่างชาตินั้นถูกรับออกไปจากทุกชนชาติ พระเยซูเจ้า
ก็จะเสด็จกลับมาและสร้างพลับพลาของดาวิดขึ้นใหม่ พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และความรู้
เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกตั้งน้ำปกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้ จะมีสันติสุขบนแผ่นดินโลก
สันถวไมตรีต่อมนุษย์ทั้งหลาย แต่นี่จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมารับคริสตจักรของพระองค์ไปแล้ว
เท่านั้น และนั่นคือเหตุการณ์ที่เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเฮสะโลนิกา กำลังรอคอยอยู่ จงศึกษาค้นคว้ากิจการ 15:13-18
และคุณจะพบพิมพ์เขียวที่ชัดเจนแห่งแผนงานของพระเจ้าสำหรับยุคนี้และแผนงานของพระองค์ที่จะตามมา
ทันทีหลังยุคแห่งพระคุณนี้

1 โครินธ์ 15:1-5 ให้โครงร่างอย่างชัดเจนถึงข่าวสารของเปาโลถึงผู้ใดก็ตามที่เขาเทศนา: การ
สิ้นพระชนม์ การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นไปของพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้หนึ่ง-และในส่วนหลัง
ของบทเดียวกันนั้น, การเสด็จมาอีกที่เมื่อเปาโลแตรครั้งสุดท้าย “ในพริบตาเดียว” พระเยซูได้เสด็จกลับไปสู่
สวรรค์เพื่อที่พระองค์จะรับอาณาจักรของพระองค์และเสด็จกลับมา (อ่านลูกา 19:12 และกิจการ 3:21)

พระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อพิพากษาและประทานบำเหน็จแก่เหล่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้า โดยประทานแก่แต่ละคนบำเหน็จที่เขาควรได้รับสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนที่สัตย์ซื่อ และเพื่อทำการแก้แค้นและการพิพากษาแก่พวกคนที่บีบบังคับและบรรดาผู้ที่ข่มเหงวิสุทธิชนเหล่านั้น (2 ธส. 1:5-10)

นี่คือใจความหลักแห่งข่าวสารที่ถูกประกาศโดยเปาโลและสิลาสที่เมืองเธสะโลนิกา ผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรนั้นตั้งตาคอยการเสด็จกลับมาของพระเยซูเจ้าในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ความเชื่ออันหนักแน่นนั้นเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งแห่งศาสนาของพวกเขาและความหวังของพวกเขา พวกเขาเป็น “เหมือนคนทั้งหลายที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส” อย่างแท้จริง (ลูกา 12:36)

นิยามตามพระคัมภีร์ของความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริงคือ ผู้หนึ่งซึ่งได้วางใจพระเยซูคริสต์เจ้าโดยความเชื่อ โดยพึ่งพาพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์เพียงอย่างเดียวเท่านั้นเพื่อการยกโทษบาปทั้งหลาย และเนื่องจากบาปทั้งหลายได้รับการยกโทษแล้ว สภาพของพระเจ้าจึงถูกถือครองอยู่ในมนุษย์ภายใน ผู้เชื่อแท้คือคนหนึ่งที่กำลังรับใช้และรอคอย แต่เราจะต้องไม่เป็นพวกจ้องมองดวงดาว เราถูกบัญชาให้ทำงานจนกว่าพระองค์เสด็จกลับมา!

ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกากำลัง “รอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย” การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์คือข้อพิสูจน์อันแน่ชัดว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า “...ทรงถูกประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ ตามพระวิญญูญาณแห่งความบริสุทธิ์ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย” (รม. 1:4)

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้าจากพวกคนตายรับประกันเรื่องอาณาจักรในอนาคตของพระองค์ว่าพระองค์จะทรงเป็นกษัตริย์และผู้พิพากษาชอบธรรม “ในการที่พระองค์ (พระเจ้า) ได้โปรดให้ท่านองค์นั้นเป็นขึ้นมาจากความตาย” (กิจการ 17:31) การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้าจากพวกคนตายเป็นตราประทับแห่งข่าวสารของอัครทูตเปาโล (จงตั้งใจศึกษาค้นคว้า 1 โครินธ์ 15:3-14; 1 เปโตร 1:3-5; กิจการ 2:32-36; กิจการ 3:13-21) พระเยซูตรัสว่า “จงทำลายวิหารนี้เสียและในสามวันเราจะตั้งมันขึ้น” สามวันหลังจากพระองค์ทรงถูกฝัง พระองค์ก็ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตาย พระองค์ทรงถูกยกชูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า-ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และพระผู้ช่วยให้รอดองค์นี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัดในสวรรค์และในแผ่นดินโลก (อฟ. 1:20-22) ผู้ได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน ผู้ได้ทรงพิชิตมันผู้นั้นที่เคยมีอำนาจแห่งความตาย พระเยซูองค์เดียวกันนี้ ในตำแหน่งและอุปนิสัยเดียวกันนี้ จะเสด็จกลับมา พระองค์ทรงสัญญาไว้แล้ว-และพระองค์ตรัสเสมอไม่ได้ (ฮบ. 6:18; ทิตัส 1:2) พระองค์จะเสด็จกลับมาพร้อมกับสง่าราศีแห่งพระบิดาของพระองค์และพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ของพระองค์ เพื่อตอบแทนแก่ทุกคนตามการกระทำของผู้นั้น (มธ. 16:27; มก. 8:38)

พระเยซูเสด็จมาครั้งแรกนั้นโดยประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง โดยพระเนตรของพระองค์จับจ้องอยู่ที่กลโกธาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อชำระหนี้บาปนั้นและได้ประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่เพื่อซื้อการไถ่ด้วยราคาแสนแพงนั้นแห่งพระโลหิตของพระองค์ (1 ปต. 1:18-23) นรกทั้งสั่นไม่อาจหยุดยั้งพระองค์ได้จนกระทั่งพระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) พระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้นเพื่อ

ทำภารกิจหนึ่งและพระองค์ทำภารกิจนั้นสำเร็จแล้ว แต่พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่า “ถ้าเราไป เราจะมาอีก!” (ยอห์น 14:1,2) พระองค์จะเสด็จมา-และความรอดของเราจะไม่มีทางสมบูรณ์ครบถ้วนน้อยเปอร์เซ็นต์เลยจนกว่าเรามีร่างกายหนึ่งที่เหมือนกับพระกายที่ได้รับสง่าราศีของพระองค์ เราจะได้รับกายนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมา (1 ยอห์น 3:1-3)

“...บัดนี้เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ พวกเราจะรอดจากพระพิโรธโดยทางพระองค์ เพราะว่าถ้าขณะที่พวกเรายังเป็นศัตรูกัน พวกเราได้ถูกทำให้กลับคืนดีกันกับพระเจ้าโดยการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อได้ถูกทำให้กลับคืนดีแล้ว พวกเราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์” (รม. 5:9,10)

“เพราะข้าพเจ้านับว่า บรรดาความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเปิดเผยในเราทั้งหลาย ด้วยว่าความคาดหวังอันจริงจังของสิ่งทรงสร้างนั้นคอยท่าการสำแดงของบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ด้วยว่าสิ่งทรงสร้างนั้นต้องเข้าอยู่ใต้อำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่อย่างเต็มใจ แต่เป็นโดยเหตุผลของพระองค์ผู้ได้ทรงบันดาลให้สิ่งทรงสร้างอันเดียวกันนั้นเข้าอยู่ในความหวัง เพราะว่าสิ่งทรงสร้างนั้นเองจะได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากการเป็นทาสแห่งความเปื่อยเน่า เข้าสู่เสรีภาพอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งลูกทั้งหลายของพระเจ้าด้วย ด้วยว่าพวกเราทราบอยู่ว่า สิ่งทรงสร้างทั้งหมดนั้น กำลังคร่ำครวญและทนทุกข์ทรมานในความเจ็บปวดจนถึงเวลานี้ และไม่ใช่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดเท่านั้น แต่พวกเราเองด้วย ซึ่งได้รับบรรดาผลแรกของพระวิญญาณ แม้แต่พวกเราเองก็ยังคงคร่ำครวญภายในตัวเราเอง โดยรอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา เพราะว่าพวกเราได้รับความรอดโดยความหวัง แต่ความหวังที่มองเห็นนั้นไม่ได้เป็นความหวังจริง ด้วยว่าสิ่งใดที่มนุษย์มองเห็น ทำไมเขายังหวังอยู่ในสิ่งนั้นเล่า แต่ถ้าพวกเราหวังในสิ่งที่พวกเรามองไม่เห็น พวกเราก็รอคอยสิ่งนั้นด้วยความอดทน” (รม. 8:18-25)

เราจะไม่ได้รับร่างกายที่เปี่ยมสง่าราศีของเราจนกว่าพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นและการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก การไม่อยู่ในกายนี้คือการได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าในสภาวะที่มีสติรับรู้พร้อมกับกายฝ่ายวิญญาณรูปแบบหนึ่ง-แต่เราจะไม่ได้รับร่างกายที่มีสง่าราศีของเราจนกว่าพระองค์เสด็จมารับเราในการรับขึ้น

พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น ทรงหลังพระโลหิตของพระองค์เพื่อช่วยเราให้รอดพ้นจากโทษของบาป และเมื่อเราต้อนรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเรา เราก็ได้รับการช่วยให้พ้นจากโทษนั้น วันต่อวัน ผ่านทางพระคุณและฤทธิ์เดชของพระองค์ เราถูกรักษาไว้และถูกช่วยให้พ้นจากอำนาจของบาปเช่นกัน (1 คร. 10:13; ฮบ. 13:5,6) สู้ตายแล้ว เมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้น เราก็จะถูกช่วยให้พ้นจากการมีอยู่ของบาป (1 ธส. 4:13-18; 1 ยอห์น 3:1,2) เราถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระโลหิตของพระองค์ ถูกทำให้คืนดีกับพระเจ้าโดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และเราจะได้รับการช่วยให้รอดจากพระพิโรธของพระเจ้าเมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อรวบรวมเพชรพลอยของพระองค์...เมื่อพระองค์ทรงรับคริสตจักรแท้จริงนั้นขึ้นไปในหมู่เมฆในฟ้าอากาศเพื่อไปพบกับพระองค์ อันเป็นที่ซึ่งเราจะนั่งลงที่งานเลี้ยงสมรสนั้น

ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ใช่ลูกแห่งพระพิโรธ เราไม่ถูกกำหนดไว้สำหรับพระพิโรธ แต่ที่จะได้รับความรอดอันสมบูรณ์ครบถ้วนในท้ายที่สุด-จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย พระเจ้าทรงกริ้วโกรธกับคนชั่วทุกวัน พระเจ้าทรง

ประกาศว่า “จิตวิญญาณที่ทำบาป จิตวิญญาณนั้นจะตายอย่างแน่นอน” และพระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนพระทัยของพระองค์เลยเกี่ยวกับบาป ความกริ้วของพระองค์ที่มีต่อบาปไม่ได้จืดจางลง แต่เป็นเหมือนคลื่นยักษ์แห่งท้องทะเล ซึ่งซัดขึ้นอยู่เสมอจนกว่ามันขึ้นไปถึงความสูงเต็มที่ของมัน จากนั้นจึงถาโถมเข้าไปใส่ชายหาดแห่งมนุษยชาติ ถาโถมลงบนคนเหล่านั้นที่ได้เกลียดชังพระคริสต์ของพระเจ้าและปฏิเสธพระโลหิตของพระองค์ในการยกโทษบาปทั้งหลายของพวกเขา (2 ธส. 2:11,12; โรม. 1:18-28)

ในโคโลสี 2:10 เปาโลรับประกันว่า “พวกท่านก็ครบบริบูรณ์ในพระองค์” ชาวประเสริฐที่เปาโลประกาศรับประกันเรื่องความรอดอันครบถ้วน ให้เปล่าและสมบูรณ์ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จกลับมาของพระเยซูคือข่าวสารของเขา; ทางเขานั้นคือจุดศูนย์กลาง จิตวิญญาณและหัวใจแห่งการเทศนาของเขา หากปราศจากพระโลหิตนั้น ก็ไม่มีการไถ่จิตวิญญาณและไม่มีการช่วยให้พ้นในท้ายที่สุดสำหรับร่างกาย พระเจ้าพระบิดาทรงอวยพรเราด้วยพระพรฝ่ายวิญญาณทุกประการ แต่เฉพาะในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรแห่งความรักของพระองค์เท่านั้น

1 เรสโลนิกา - บทที่ 2

- 2:1 เพราะพวกท่านเอง พี่น้องทั้งหลาย ก็รู้จักการที่พวกเราเข้ามาหาพวกท่านว่า มันไม่ได้ไร้ประโยชน์เลย
- 2:2 แต่แม้หลังจากพวกเราได้ทนความยากลำบากแต่ก่อน และได้รับการอภัยต่าง ๆ ตามที่พวกท่านทราบแล้ว ที่เมืองฟีลิปปี พวกเราก็มีใจกล้าในพระเจ้าของพวกเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่าน ด้วยการโต้แย้งกันมากมาย
- 2:3 เพราะว่าคำเตือนสติของพวกเรามีได้มาจากการหลอกลวง หรือการโศโครก หรือในอุบายใด ๆ
- 2:4 แต่ว่าตามที่พระเจ้าได้ทรงอนุญาตที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับพวกเรา พวกเราจึงกล่าวเช่นนั้น ไม่ใช่เพื่อให้เป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ผู้ทรงทดสอบใจของพวกเรา
- 2:5 เพราะว่าพวกเราไม่ได้ใช้บรรดาถ้อยคำยกยอในเวลาใดเลยด้วย ซึ่งพวกท่านก็ทราบอยู่แล้ว และมีได้ใช้คำพูดเคลือบคลุมเพื่อความโลภเลย พระเจ้าทรงเป็นพยาน
- 2:6 และพวกเราก็ไม่ได้แสวงหาสง่าราศีจากมนุษย์ ทั้งจากพวกท่าน และจากคนอื่น ๆ ในเมื่อพวกเราจะเป็นภาระก็ได้ ในฐานะเป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์
- 2:7 แต่พวกเราได้อยู่ด้วยความสุภาพอ่อนโยนในท่ามกลางพวกท่าน เหมือนที่เลี้ยงเลี้ยงดูลูก ๆ ของตน
- 2:8 ดังนั้น เมื่อพวกเรามีความปรารถนาเนื่องด้วยความรักที่มีต่อพวกท่านแล้ว พวกเราจึงพร้อมที่จะแบ่งปันแก่พวกท่าน มิใช่เพียงแต่ข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่จิตใจของพวกเราเองด้วย เพราะพวกท่านเป็นที่รักของพวกเรา
- 2:9 เพราะพวกท่านก็ทำได้ พี่น้องทั้งหลาย ถึงการทำงานหนักและการตรากตรำทำงานของพวกเรา โดยได้ทำงานหนักทั้งกลางคืนและกลางวัน เพราะว่าพวกเราไม่อยากจะแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน พวกเราจึงได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่าน
- 2:10 พวกท่านเป็นพยาน และพระเจ้าทรงเป็นพยานด้วยว่า พวกเราได้ประพฤติตัวอย่างบริสุทธิ์ และเที่ยงธรรม และปราศจากข้อตำหนิในท่ามกลางพวกท่านที่เชื่อ
- 2:11 ตามที่พวกท่านทราบแล้วว่า พวกเราได้เตือนสติ และปลอบใจและกำชับพวกท่านทุกคน เหมือนอย่างบิดากระทำต่อบุตรทั้งหลายของตน
- 2:12 ว่าพวกท่านควรดำเนินอย่างสมควรต่อพระเจ้า ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านมาสู่อาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์
- 2:13 เพราะเหตุนี้ พวกเราจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อพวกท่านได้รับพระวาทะของพระเจ้าซึ่งพวกท่านได้ยินจากพวกเรา พวกท่านไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริงเป็นพระวาทะของพระเจ้า ซึ่งทำงานโดยได้ผลตามที่ตั้งใจภายในพวกท่านที่เชื่อด้วย
- 2:14 ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านได้กลายเป็นผู้ดำเนินตามแบบอย่างคริสตจักรเหล่านั้นของพระเจ้าในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะว่าพวกท่านได้ทนทุกข์ความลำบากต่าง ๆ แบบเดียวกันจากพลเมืองของพวกท่านเองเหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว
- 2:15 ผู้ซึ่งทั้งได้ปลงพระชนม์พระเยซูเจ้า และได้ประหารชีวิตพวกศาสนทายากรณของพวกเขาเอง และได้

ข่มเหงพวกเรา และพวกเขาไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และขัดแย้งกับคนทั้งปวง

2:16 โดยห้ามพวกเราไม่ให้กล่าวแก่คนต่างชาติเพื่อจะให้เราเขารอดได้ เพื่อ 'ให้บาปของพวกเขาเต็มเปี่ยมเสมอ' เพราะพระพิโรธจะมาถึงพวกเขาอย่างเต็มที่

2:17 พี่น้องทั้งหลาย แต่พวกเราถูกพรากไปจากพวกท่านชั่วระยะเวลาหนึ่ง โดยถูกพรากไปแต่กายเท่านั้น ไม่ใช่จิตใจ พวกเราจึงได้พยายามอย่างมากที่จะเห็นหน้าของพวกท่านด้วยความปรารถนาอย่างยิ่ง

2:18 เพราะเหตุนั้นพวกเราจึงอยากมาหาพวกท่าน คือข้าพเจ้าเปาโล อยากมาจนแล้วหนแล้ว แต่ซาตานได้ขัดขวางพวกเราไว้

2:19 เพราะอะไรเล่าเป็นความหวัง หรือความปีติยินดี หรือมงกุฎแห่งความปีติยินดีของพวกเรา ก็มีใช้ท่านทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราหรือ ในตอนที่พระองค์เสด็จมา

2:20 เพราะว่าพวกท่านเป็นสง่าราศีและความชื่นชมยินดีของพวกเรา

งานรับใช้ของเปาโล สilas และทิโมธีในเมืองเธสะโลนิกาเป็นของแท้และประสบความสำเร็จ ความมีใจกล้าซึ่งผู้รับใช้เหล่านี้มีในการประกาศข่าวสารของตน และความมีใจกล้าที่ผู้เชื่อเหล่านี้มีในการแสดงออกถึงความเชื่อของพวกเขาในพระคริสต์ตามที่ถูกเทศนาโดยเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขานั้น พิสูจน์ว่าการงานหนักของพวกเขาไม่ได้สูญเปล่า เหล่าผู้เชื่อในคริสตจักรนั้นที่เมืองเธสะโลนิกาสามารถถูกพรรณนาได้ในสี่คำ: ความกล้าหาญ, ความบริสุทธิ์, ความรัก และความสัตย์ซื่อ พวกเขามีความกล้าหาญที่ไม่ธรรมดา พวกเขาดำเนินชีวิตแห่งความบริสุทธิ์ที่ไม่ธรรมดา พวกเขาแสดงออกถึงความรักและความสัตย์ซื่อที่เหนือธรรมดา

ข้อ 1: “เพราะพวกท่านเอง พี่น้องทั้งหลาย ก็รู้จักการที่พวกเราเข้ามาหาพวกท่านว่ามันไม่ได้ไร้ประโยชน์เลย”

คำว่า “การเข้ามา” เป็นคำเดียวกับที่ถูกใช้ในบทที่ 1:9 และคำว่า “เพราะ” ในข้อนี้ขนานกับคำเดียวกันนั้นที่ถูกพบในบทที่ 1:9 นั่นคือ “สิ่งที่ ‘พวกเขาเอง’ (ผู้คนอื่น ๆ, พวกคนต่างถิ่น, ตลอดทั่วแถบชนบทนั้น) รายงานเกี่ยวกับความเชื่อ ความรัก และหน้าที่คนต้นเรือนของพวกท่านก็ถูกยืนยันโดยสิ่งที่พวกท่านเองทราบ” ข่าวประเสริฐได้เข้าไปในเมืองเธสะโลนิกาอย่างประสบผลสำเร็จและได้เอาชนะพลังแห่งความชั่วร้ายเหล่านั้นในชีวิตของพวกคนนับถือรูปเคารพจำนวนมากและคนอื่น ๆ ทุกสิ่งที่ถูกกล่าวตั้งแต่บทที่ 1:4 ไปจนถึงบทที่ 2:1 เป็นข้อพิสูจน์ของพระเจ้าว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรของพระองค์ ถึงแม้ว่าพวกเขาเป็นคนต่างชาติ พวกเขาก็ไม่ได้ถูกตัดออกไป ถึงแม้ว่าพวกเขาเคยเป็นพวกนับถือรูปเคารพ คนบาปชนิดที่ต่ำทรามกว่า พระเจ้าก็ทรงเลือกพวกเขาไปสู่ความรอดแล้ว

ในส่วนของ “การที่พวกเราเข้ามาหาพวกท่าน”-นั่นคือ “ข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐที่เราได้นำมาสู่พวกท่าน”-เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาย่อมทราบดีกว่าใคร ๆ บนแผ่นดินโลกว่าข่าวสารนั้นไม่ได้สูญเปล่าเลย เพราะว่ามันได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขาอย่างสิ้นเชิงและได้นำมาซึ่งผลลัพธ์หนึ่งที่ได้ช่วยยุติแล้ว-ซึ่งเป็นการหมายของภาษากรีกตรงนี้ ข่าวสารที่เปาโลได้ส่งมอบนั้นไม่เพียงก่อให้เกิดความประทับใจอันทรงพลังและน่าทึ่งตอนที่มันถูกส่งมอบเท่านั้น แต่ตั้งแต่ได้รับข่าวสารนั้นพวกเขาได้พิสูจน์โดยชีวิตของพวกเขาแล้วว่าพวกเขาได้รับการบังเกิดจากพระวิญญาณอย่างแท้จริงเข้าไปในครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ผลที่พวกเขากำลังผลิตอยู่

นั่นเป็นข้อพิสูจน์อันแน่ชัดเพราะว่ามันเป็นผลอันถาวร

“ไร้ประโยชน์” ในข้อ 1 มีความหมายตรงตัวว่า วางเปล่า หรือขาดซึ่งฤทธิ์เดชที่ทำการอัศจรรย์ และถ้าผู้ทดลองนั้นได้ทำลายความเชื่อนั้นของชาวเธสะโลนิกา การเทศนาของเปาโลก็คงสูญเปล่าและความเชื่อของพวกเขาก็คงสูญเปล่าไปแล้ว เปาโลประกาศแก่ชาวโครินธ์ว่าถ้าพระคริสต์ไม่ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตาย การเทศนาของเขาก็คงสูญเปล่าและความเชื่อของพวกเขาสูญเปล่าเช่นกัน (1 คร. 15:14) แต่พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว และเปาโลกล่าวว่าเขาเห็นพระองค์หลังสุด “เหมือนคนหนึ่งที่คลอดก่อนกำหนด” เปาโลรู้จักความเป็นจริงแห่งการฟื้นคืนพระชนม์นั้นในชีวิตของเขาเอง และเขาเทศนามันด้วยฤทธิ์เดชเช่นนั้นที่คนเหล่านั้นที่ได้ยินเขาไม่อาจสงสัยความจริงใจแห่งข่าวสารนั้นได้ ข่าวสารของเขาไม่ได้ว่างเปล่าและไร้ซึ่งฤทธิ์เดช แต่ตรงกันข้าม การเทศนาของเขาเป็นการแสดงออกแห่งฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระคำข้อนี้อาจแปลได้ว่า “เพราะพวกท่านทราบเกี่ยวกับตัวเอง ฟุ้งง้อทั้งหลาย ว่าการที่พวกเราเข้ามาในท่ามกลางพวกท่านนั้นไม่ได้ปรากฏว่าสูญเปล่าเลย” ผมเห็นว่าเป็นคำสอนที่ชัดเจน แน่นนอนและไม่มีทางเข้าใจผิดไปได้เกี่ยวกับความมั่นใจส่วนตัว ใครก็ตามที่ไม่แน่ใจจนหมดข้อสงสัยว่าตนบังเกิดใหม่แล้วก็ได้รับของลอกเลียนแบบมาจากพญามาร ฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ในชีวิตของคน ๆ หนึ่งก่อให้เกิดความมั่นใจที่ไม่อาจถูกปฏิเสธได้โดยคน ๆ นั้นหรือโดยคนเหล่านั้นที่เขาเกี่ยวข้องกับ

ข้อ 2: “แต่แม้หลังจากพวกเราได้ทนความยากลำบากแต่ก่อน และได้รับการอัศจรรย์ต่าง ๆ ตามที่พวกท่านทราบแล้ว ที่เมืองฟิลิปปี พวกเราก็มีใจกล้าในพระเจ้าของพวกเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่าน ด้วยการโต้แย้งกันมากมาย”

ภาษากรีกอ่านว่า “หลังจากได้ทนทุกข์มาก่อนแล้วและถูกปฏิบัติอย่างน่าละอาย” หรือ “ถึงแม้ว่าเราได้ทนทุกข์มาก่อนแล้วและถูกปฏิบัติอย่างน่าละอายที่เมืองฟิลิปปี” สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวก็คือ: “ทั้ง ๆ ที่เราได้รับการปฏิบัติเช่นนั้นในสถานที่อื่น ๆ เพราะการประกาศข่าวสารแห่งกางเขนนั้น การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ทั้ง ๆ ที่เราเจอเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด เราก็ประกาศข่าวสารนี้แก่พวกท่านที่เมืองเธสะโลนิกาเช่นกัน” “ถูกปฏิบัติอย่างหยาบช้า” หรือ “ถูกปฏิบัติอย่างน่าละอาย” เป็นคำเดียวในภาษากรีก ซึ่งมีความหมายว่า ถูกระบายโทสะ มันบ่งบอกถึงการดูหมิ่นและการทำให้บาดเจ็บแบบรวมกัน มันไปไกลจนบ่งบอกถึงการทำให้บาดเจ็บที่จัดอยู่ในประเภทของอาชญากรรมทางกฎหมายต่อผู้ที่ได้รับบาดเจ็บนั้นเลย

เมื่อเปาโลและสิลาสถูกจับกุม ถูกทุบตี และถูกโยนเข้าห้องขังใต้ดินที่เมืองฟิลิปปี พวกเขาก็อธิษฐานตอนเที่ยงคืนและพระเจ้าทรงตอบโดยการเปิดประตูทุกบานในคุกนั้นและปลดเครื่องพันธนาการทั้งหมดออกจากนักโทษทุกคนนั้น นายคุกชาวฟิลิปปีผู้นั้นได้รับความรอด ต้อนรับเปาโลและสิลาสเข้าในบ้านของตนและเลี้ยงอาหารพวกเขาตอนเที่ยงคืนหลังจากการแสดงออกอันยิ่งใหญ่ในฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐ จากนั้นพวกเจ้าหน้าที่ปกครองได้ขอร้องเปาโลและสิลาสให้ออกไปจากเมืองนั้น แต่เปาโลกล่าวว่า “เขาทั้งหลายได้เขียนพวกเราที่เป็นคนสัญชาติโรมอย่างเปิดเผยโดยยังไม่ตัดสินความ ...จงให้เขาทั้งหลายมาเอง และพาพวกเราออกไปเถิด” (กิจการ 16:37) เปาโลรู้สึกว่าเป็นการเหยียดหยามยิ่งนักเพราะเขาเป็นพลเมืองสัญชาติโรมที่เป็นไท

ตั้งแต่เกิด

ในข้อ 2 ของบทนี้ของเราเปาโลกล่าวว่า “ตามที่พวกท่านทราบแล้ว” ซึ่งบอกเป็นนัยว่าผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาตระหนักถึงการปฏิบัติที่เขาและสิลาสได้รับที่เมืองฟิลิปปี (เมืองเธสะโลนิกาอยู่ห่างจากเมืองฟิลิปปีโดยเดินทางไปสามวันก็ถึง และแม้กระทั่งในสมัยนั้นชาวกรีกก็แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่ต้องสงสัยเลยว่าไปถึงเมืองเธสะโลนิกานานแล้วก่อนเปาโลไปถึงที่นั่น)

เราจะไม่มีการทราบผลกระทบที่ชาวนีมีต่อหัวใจของผู้นับถือรูปเคารพเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกา แม้กระทั่งก่อนผู้รับใช้ที่ไม่ธรรมดาคนนี้จะไปถึงชายฝั่งของพวกเขาด้วยซ้ำ อาจเป็นไปได้ว่าชาวเธสะโลนิกาบางคนคิดว่าเปาโลจะเทศนาด้วยความกลัวและตัวสั่น แต่เปาโลประกาศว่า “พวกเราก็มีใจกล้าในพระเจ้าของพวกเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่าน ด้วยการโต้แย้งกันมากมาย” เปาโลไม่กลัวอำนาจใดหรือบุคคลใดนอกจากพระเจ้าผู้ได้ทรงช่วยเขาให้รอด ได้ทรงเรียกเขาและแต่งตั้งเขา ขอพระเจ้าทรงโปรดเวหนานักเทศน์คนใดที่ประกาศตัวว่าได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า แต่ขึ้นไปปรนนิบัติด้วยความกลัวและตัวสั่นเพราะมนุษย์!

“...ที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่าน ด้วยการโต้แย้งกันมากมาย” ความขัดแย้งที่เปาโลและสิลาสได้เผชิญที่เมืองฟิลิปปีติดตามพวกเขาไปยังเมืองเธสะโลนิกาในอีกรูปแบบหนึ่ง ซาดานไม่ได้ยืนดูอยู่เฉย ๆ และปล่อยให้ยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ย้ายเข้าสู่เขตแดนของมันเพื่อประกาศข่าวสารอันทรงฤทธิ์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของหญิงหมอดูคนนั้น นางลิเดียหญิงผู้มีศักดิ์คนนั้น และนายคุกชาวฟิลิปปีผู้นั้น การเดินทางแบบมิชชันนารีรอบแรกของเปาโลในส่วนนั้นของทวีปยุโรปเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบาก การต่อสู้ดิ้นรนนั้นใหญ่โตระหว่างเหล่าอำนาจแห่งความชั่วร้ายและอำนาจของพระเจ้า ข่าวประเสริฐได้ยึมนั้นในหลายเมือง- แต่ก็หลังจากความขัดแย้งมากมายแล้วเท่านั้น เปาโลไม่ไขว่คว้า เขาไม่ได้มีใจกล้ามากเป็นพิเศษภายในตัวเอง เขากล่าวว่า “พวกเราก็มีใจกล้าในพระเจ้าของพวกเรา” ผู้รับใช้ของพระเจ้าขณะเสมอเมื่อความมีใจกล้าของเขาอยู่ในพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าจะไม่วันทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์ผิดหวังเลย แต่ถ้าเรามีใจกล้าในเนื้อหนังอะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น โรม 8:28 และ 31 เป็นข้อพระคำที่เราอ้างสิทธิ์ได้

พระเยซูคริสต์แก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “พวกท่านมิได้เป็นผู้ที่พูด แต่พระวิญญาณของพระบิดาของพวกท่านเป็นผู้ซึ่งตรัสในพวกท่าน... เหตุฉะนั้นอย่ากลัวพวกเขา” (มธ. 10:16-32) เปาโลประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า พระเจ้าประทานข่าวสารนั้นแก่เขา และพระเจ้าผู้ได้ทรงเรียกเขาและประทานข่าวสารนั้นแก่เขาก็ประทานความมีใจกล้าแก่เขาเช่นกันซึ่งเขามีในการประกาศมัน ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเขา แต่งตั้งเขา ส่งเขาไป และได้ประทานข่าวสารนั้นแก่เขา คือเคล็ดลับแห่งความมีใจกล้าของเขาและความเป็นวีรบุรุษฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 3: “เพราะว่าคำเตือนสติของพวกเรามีได้มาจากการหลอกลวง หรือการใส่โครก หรือในอุบายใด ๆ”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในพระคำข้อนี้จริง ๆ แล้วคือ: “พวกเรา-เปาโล สิลาส และทิโมธี-ได้ประกาศข่าวประเสริฐอย่างไม่กลัวเกรงที่เมืองเธสะโลนิกาเพราะว่างานรับใช้ของพวกเราปลอดภัยทุกสิ่งทุกอย่างที่เต็มเท็จ ไม่บริสุทธิ์ และที่อยู่ในความผิดเพี้ยน พวกเราได้ส่งมอบความจริงที่บริสุทธิ์นั้นในทุกรายละเอียดแห่งการสอนของ

พวกเรา และข้อเท็จจริงนั้นคือเคล็ดลับแห่งความไม่กลัวเกรงและความมีใจกล้าของเรา” คนทั้งหลายที่รู้ความจริง ที่ยึดมั่นและประกาศความจริง คือเหล่าผู้กล้าในการดำเนินชีวิตแง่ใด ๆ และเป็นเช่นนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ

คำว่า “คำเตือนสติ” ในข้อ 3 แทบจะไม่สื่อความหมายอันครบถ้วนของเปาโล... “คำวิงวอนของเรา” น่าจะเหมาะกว่า “คำวิงวอนต่อชาวเธสะโลนิกา” เปาโลกล่าว “ไม่ใช่มาจากความผิดเพี้ยน สิ่งที่เรา กำลังเทศนาไม่ใช่ผลผลิตแห่งความแตกแยกหรือภาพลวงตา เพราะว่าข่าวประเสริฐของพระเจ้าแท้จริงแล้วเป็นพระวจนะแห่งความจริงของข่าวประเสริฐ (คส. 1:5) เพราะว่าข้าพเจ้าได้รับมันไว้แล้วด้วยตัวเองและรู้จักฤทธิ์เดชของมันในชีวิตของข้าพเจ้าเอง” (1 ธส. 2:2) เปาโลไม่มีทางถูกทำให้สงสัยสิ่งที่เขาได้ประสบมาแล้ว ทั้งบนถนนเมืองดามัสกัสและตอนที่อานาเนียมาหาเขาตามคำสั่งของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ เขาไม่เคยสงสัยแสงสว่างนั้นจากสวรรค์ที่มาพบกับเขาบนถนนไปเมืองดามัสกัส และไม่สงสัยเสียงนั้นที่เขาได้ยินด้วย-ตอนแรกคือ “นี่คือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง” และต่อมาคือ “จงไปเถิด เพราะเราจะส่งเจ้าไปไกลจากที่นี่ ไปยังคนต่างชาติ” (กิจการ 22:21)

ประสบการณ์นี้และคำสั่งเหล่านี้เป็นเหตุให้เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว” (2 ทธ. 1:12) เปาโลมีความมั่นใจและประกาศมันไม่ว่าเขาไปที่ใดก็ตาม เขาแน่ใจว่าข่าวสารที่เขาได้รับจากพระเจ้านั้นเป็นของแท้ และเขามีสติรับรู้ถึงความบริสุทธิ์แห่งความมุ่งหมายต่าง ๆ ของเขาในการประกาศข่าวประเสริฐ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่ทรัพย์โสโครก “หรือในความมลทิน” การอดตัวและการแสวงหาเกียรติเข้าตัวใน ส่วนของผู้รับใช้คนใดทำให้คำพยานของเขาเสื่อมทราม (1 ธส. 2:5) เปาโลไม่มีความผิดในเรื่องพระคัมภีร์นั้นเลย

ใน 1 เปโตร 1:22 เราอ่านว่า “...พวกท่านได้ชำระจิตใจของพวกท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ในการเชื้อฟังความจริง” ความจริงและความบริสุทธิ์ไปด้วยกัน ทั้งสองสิ่งส่งเสริมและปกป้องกันและกัน เปาโลพูดใน 2 เธสะโลนิกา 2:10 เกี่ยวกับ “การหลอกลวงแห่งการอธรรม” ใน 1 ทิโมธี 6:5 เขาพูดถึง “พวกคนที่มีใจเสื่อมทรามและขัดสนซึ่งความจริง โดยคิดเอาเองว่าการได้รับผลประโยชน์เป็นทางของพระเจ้า” ความมุ่งหมายของเปาโลนั้นบริสุทธิ์และด้วยเหตุนี้เขาจึงสามารถเผชิญหน้าพระเจ้าและผู้คนเหล่านั้นที่เขาเทศนาได้ด้วยใจวินิจฉัยผิดและชอบอันแจ่มชัดและใจที่กล้าหาญ

ส่วนท้ายของข้อ 3 กล่าวถึงวิธีการของเปาโล ความมุ่งหมายของเขาบริสุทธิ์ฉฉินใด วิธีการของเขาก็บริสุทธิ์ฉฉินนั้น: “...หรือในอุบายใด ๆ” ในที่นี้เขากำลังกล่าวสิ่งเดียวกับที่เขากล่าวใน 2 โครินธ์ 4:2: “...โดยไม่ได้ดำเนินในความมีเล่ห์เหลี่ยม และไม่ได้พลิกแพลงพระวจนะของพระเจ้าอย่างหลอกลวง แต่โดยการสำแดงความจริงให้ประจักษ์ พวกเราได้มอบพวกเราเองไว้กับใจวินิจฉัยผิดและชอบของคนทั้งปวง ในสายพระเนตรของพระเจ้า”

ผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่บังอาจใช้อาวุธใดนอกจากพระแสงของพระวิญญาณ ซึ่งก็คือพระวจนะของพระเจ้า-ความจริงนั้น (รม. 8:32; ยอห์น 14:6) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเหล่าศัตรูของเปาโลในเมืองเธสะโลนิกากล่าวหาเขาว่าใช้อุบาย ในเมืองโครินธ์พวกศัตรูของเขากล่าวหาเขาว่าเป็นผู้ชาญฉลาด: “...โดยเป็นผู้ชาญฉลาด (ตามที่พวกเขาถือว่า) ข้าพเจ้าได้ดักจับพวกท่านโดยใช้อุบาย” (2 คร. 12:16)

ข้อ 3 สามารถสรุปย่อได้ดังต่อไปนี้: เปาโลประกาศว่าหลักคำสอนของเขาเป็นความจริง ไม่ได้ถูกปนด้วยสิ่งผิดเลย ความมุ่งหมายต่าง ๆ ของเขานั้นบริสุทธิ์ ไม่เห็นแก่ตัวหรือมุ่งเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง ไม่ว่าเขากินหรือดื่ม-หรือไม่ว่าเขาทำสิ่งใดก็ตาม-ทั้งหมดนั้นก็เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและไม่ใช้เกียรติของตัวเองทางประพฤติของเขาในสิ่งสารพัดทุกเวลานั้นล้วนชัดเจน เขาไม่มีสิ่งใดต้องปิดซ่อนเลย

ข้อ 4: “แต่ว่าตามที่พระเจ้าได้ทรงอนุญาตที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับพวกเรา พวกเราจึงกล่าวเช่นนั้น ไม่ใช่เพื่อให้เป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ผู้ทรงทดสอบใจของพวกเรา”

ภาษากรีกตรงนี้หมายความว่า “ตามที่พวกเราได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้าแล้วที่จะเป็นผู้รับฝากไว้” คำว่า “อนุญาต” ในภาษาอังกฤษเก่ามีความหมายที่หนักแน่นกว่าในแง่ของยอมรับ แต่ถึงกระนั้น ก็ยังไม่ถึงความหมายของเปาโล คำกรีกเดียวกันนี้ถูกใช้ใน 1 เธสะโลนิกา 5:21 ที่เปาโลกล่าวว่า “จงพิสูจน์ทุกสิ่ง จงยึดถือสิ่งที่ดีไว้ให้มั่น” คำเดิมนี้อีกใช้ใน 1 โครินธ์ 3:13: “...ไฟนั้นจะทดสอบ (พิสูจน์) การงานของทุกคนว่าเป็นชนิดอะไรบ้าง” คำกรีกนี้รวมถึงการพิสูจน์และการอนุมัติในการทดลอง-หรือการทดสอบ เปาโลถูกทดสอบแล้ว พระเจ้าทรงนับว่าเขาคู่ควร-และทรงฝากให้เขาดูแลข่าวสารแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

จงศึกษาค้นคว้า 1 ทิโมธี 1:12 และคุณก็จะเห็นเลยว่าเปาโลถูกทดสอบแล้วสำหรับงานของเขา ถูกทดสอบโดยงานของเขา พระเจ้าทรงอนุมัติเขาแล้วในฐานะผู้รับใช้คนหนึ่งของพระคริสต์ และเขาคู่ควรกับความไว้วางใจของพระองค์ “การได้รับความไว้วางใจให้ดูแลข่าวประเสริฐ” เป็นเกียรติสูงสุดที่มนุษย์คนใดจะรับไว้ได้ มันยังนำมาซึ่งความรับผิดชอบสูงสุดที่จะตกอยู่บนมนุษย์คนใดเช่นกัน ผู้รับใช้คนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ประกาศข่าวประเสริฐควรระมัดระวังมาก ๆ ที่จะตัดออกไปเสียซึ่งความมุ่งหมายที่ไม่บริสุทธิ์ทุกประการและการปฏิบัติอันหลอกลวงซึ่งเกี่ยวข้องกับงานรับใช้แห่งข่าวประเสริฐของเขา ในส่วนของความไว้วางใจของเปาโลและข่าวประเสริฐนั้น จงตั้งใจศึกษาค้นคว้า 1 ทิโมธี 1:12-17 และกิจการ 9:15 และ 16 “เขาเป็นภาษาคนที่ถูกเลือกสรรสำหรับเรา...” ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวว่า “พวกเราจึงกล่าวเช่นนั้น” ด้วยความไว้วางใจที่พระเจ้าทรงมีในตัวเขา

“ไม่ใช่เพื่อให้เป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ผู้ทรงทดสอบใจของพวกเรา” เปาโลไม่ได้สนใจที่จะเอาใจผู้คนที่เขาเทศนา แต่ที่จะเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงเรียก ทรงแต่งตั้ง และทรงส่งเขาไปเพื่อเทศนา-พระเจ้าผู้ทรงทดสอบใจเหล่านั้น ทรงพิสูจน์ใจเหล่านั้นและประทานบำเหน็จในความชอบธรรม

คำกล่าวที่ว่า “พระเจ้า ผู้ทรงทดสอบใจของพวกเรา” เป็นสำนวนหนึ่งในภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งประกาศคุณลักษณะหนึ่งที่ยั่งยืนและไม่อาจปฏิเสธได้ของพระเยโฮวาห์พระเจ้า อ่านเพลงสดุดี 17:3, เยเรมีย์ 11:20 -และกิจการ 1:24 ซึ่งกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจทั้งหลายของมนุษย์ทุกคน...” ในพระคัมภีร์ใจไม่เพียงเป็นที่ตั้งแห่งความรู้สึกและอารมณ์ทั้งหลายเท่านั้น มันยังเป็นมนุษย์ภายในด้วย ใจบ่งบอกถึงตัวตนที่เป็นของจริง-จุดศูนย์กลางนั้น (จุดนัดพบ) แห่งบรรดาความคิด ความรู้สึก และสิ่งต่าง ๆ ที่ออกมาจาก

ชีวิต มนุษย์ตัดสินเราจากรูปลักษณ์ภายนอก แต่พระเจ้าทรงมองดูที่ใจ

เปาโลทราบพระเจ้ากำลังเฝ้าดูและฟังอยู่เสมอ-โดยทรงทราบทุกความคิดของเขา ทุกความเคลื่อนไหวของเขา และข้อเท็จจริงนี้เป็นเหตุให้ความไม่เชื่อตรง อุบายและความเห็นแก่ตัวถูกกลบออกไปอย่างสิ้นเชิงจากความคิด ใจ และวิถีปฏิบัติต่าง ๆ ของเขา (1 คร. 4:1-5; 2 คร. 5:9-12) “ผู้ที่ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้านั้นคือองค์พระผู้เป็นเจ้า” (1 คร. 4:4) พระเจ้าทรงเรียกเปาโล ประทานข่าวสารหนึ่งแก่เขาและมีความมีใจกล้าเพื่อจะประกาศข่าวสารนั้น พระเจ้าจะทรงเป็นผู้พิพากษาของเขา ฉะนั้นเหตุใดเขาถึงควรกลัวมนุษย์หน้าไหนเล่า? เหตุใดเขาควรเห็นแก่ตัวหรือไม่เชื่อตรงในทางใดเล่า? เขาเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเจ้า-ไม่ใช่ของมนุษย์!

เปาโลเป็นผู้ที่ได้กล่าวว่า “พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเติมเต็มความต้องการทุกอย่างของท่านทั้งหลาย” เปาโลเป็นผู้ที่กล่าวไว้ว่า “พระเจ้าจะไม่ละพวกเราหรือทอดทิ้งพวกเราเลย” เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า’” เปาโลและสิลาสประกาศข่าวประเสริฐที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับพวกเขา พระเจ้าประทานพลังกำลังและความกล้าหาญแก่พวกเขาเพื่อประกาศข่าวสารนั้นด้วยใจกล้า ดังนั้นความปรารถนาสูงสุดแห่งใจของพวกเขาจึงเป็นการอนุมัติของพระเจ้า พวกเขาต้องให้การต่อพระองค์และไม่ใช้ต่อมนุษย์ มนุษย์อย่างพวกผู้พิพากษาในเมืองฟิลิปปีที่จับกุมและทรมานพวกเขาโดยไม่มีเหตุ โดยหวังว่าจะทำให้พวกเขาหุบปากเสีย ไม่ได้เปลี่ยนแปลงความมีใจกล้าของพวกเขาหรือข่าวสารของพวกเขาเลย

พวกผู้พิพากษาและพวกผู้มีอำนาจในกรุงเยรูซาเล็มสั่งเปโตรและยอห์น “ไม่ให้พูดหรือสอนในพระนามของพระเยซูอีกเลย แต่เปโตรและยอห์นตอบและกล่าวแก่พวกเขาว่า “จะเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือไม่ ที่จะตั้งใจฟังพวกท่านมากกว่าพระเจ้า ขอพวกท่านจงพิจารณาดูเถิด” (กิจการ 4:18,19) คนที่มีความเชื่อมั่นนี้ โดยทราบถึงอำนาจสิทธิขาดสูงสุดและฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยรู้ว่าพวกเขากำลังส่งมอบข่าวสารของพระเจ้า ก็ให้ความเชื่อแบบคริสเตียนมีที่โดยชอบของมันในท่ามกลางศาสนาทั้งปวง ความเชื่อแบบคริสเตียนคือก้อนหินยอดบนสุดของพีระมิดแห่งศาสนาทั้งปวง มีศาสนาที่บริสุทธิ์เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่จะผ่านการทดสอบของการพิพากษาอันชอบธรรม และศาสนานั้นคือความเชื่อแบบคริสเตียน หนทางเดียวที่จะกลายเป็นคริสเตียนคือ โดยการต้อนรับพระคริสต์องค์นั้น-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้นอีก และจะเสด็จมาอีกที ความเชื่อมั่นแบบที่ถูกยึดถือในใจของเปาโล สิลาส ทิโมธี ยอห์น และคนอื่น ๆ ให้ผู้คนมีใจกล้าหาญที่จะกลายเป็นมรณะสักขีเพื่อข่าวสารแห่งกางเขนนั่น

ผู้รับใช้ทั้งหลายที่เสาะหาแต่จะเอาใจมนุษย์ก็เป็นพวกศัตรูของคนเหล่านั้นที่พวกเขาเอาใจ ขโมยที่โสมมที่สุดพากันของนรกคือ นักเทศน์คนหนึ่งที่อ้อมอ้อมข่าวประเสริฐและปล่อยให้ผู้คนตกนรกภายใต้การเทศนาของเขา-เมื่อ หากเขาอ้อมเทศนาความจริงทั้งหมด ความจริงนั้นก็พลดปล่อยผู้คนให้เป็นไท! เปาโล “พยายามเป็นที่พอใจของคนทั้งปวงในสิ่งสารพัด...เห็นแก่ประโยชน์ของคนจำนวนมาก เพื่อพวกเขาจะรอดได้” (1 คร. 10:33; รม. 15:2) เมื่อเราเอาใจมนุษย์ในทางใดที่ไม่เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า มันก็นำไปสู่ความพินาศของมนุษย์ เปาโลกล่าวว่า “ถ้า (ภายใต้สภาพการณ์แวดล้อมเช่นนั้น) ข้าพเจ้ากำลังเอาใจมนุษย์อยู่ ข้าพเจ้าก็

ไม่ควรเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์” (กท. 1:10)

การเป็นทาสต่อความคิดเห็นของสาธารณชนไม่ใช่การเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ไม่ว่าจะเพราะความไม่รู้หรือเพราะเหตุใดก็ตาม ถ้าเราเป็นเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า เราก็คือเป็นบ่าว (หรือทาส) ของพระองค์ เราเป็นของพระองค์ เพื่อกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ ขอพระเจ้าทรงโปรดเวทนาผู้รับใช้บางคนเมื่อพวกเขาขึ้นอยู่กับพระพักตร์พระองค์เพื่อให้การเกี่ยวกับหน้าที่คนต้นเรือนของตนในการประกาศข่าวประเสริฐ ผู้รับใช้คนใดที่ถูกเรียกโดยพระเจ้า ที่มีความจริงใจและจงรักภักดีต่อพระเจ้า จะไม่มีวันกลัวผู้ฟังที่เขายืนอยู่ต่อหน้าเลย

ข้อ 5: “เพราะว่าพวกเราไม่ได้ใช้บรรดาถ้อยคำยกยอในเวลาใดเลยด้วย ซึ่งพวกท่านก็ทราบอยู่แล้ว และมีได้ใช้คำพูดเคลือบคลุมเพื่อความโลภเลย พระเจ้าทรงเป็นพยาน”

เปาโลไม่เคยใช้ถ้อยคำที่ยกยอเลย เขาจะใช้ก็ได้ เขาเป็นหนึ่งในผู้มีการศึกษาดีที่สุดในสมัยของเขา แต่เขาไม่เคยใช้ถ้อยคำล่อลวงแห่งสติปัญญาของมนุษย์ ไม่เคยยกยอผู้คนที่เขาเทศนาเลย ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นรู้ว่าเปาโลเทศนาในถ้อยคำที่เข้าใจง่าย ในภาษาที่ตรงไปตรงมาโดยไม่มีการตกแต่งถ้อยคำของเขาเลย เขาเทศนาด้วยใจกล้าและในถ้อยคำที่เหล่าผู้ฟังของเขาเข้าใจได้

จงหมายเหตุว่าในข้อ 5 เขาเรียกเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาให้เป็นพยานว่าเขาไม่ได้เทศนาในภาษาที่ยกยอ แต่เมื่อประกาศว่าเขาไม่ได้สวมเสื้อคลุมแห่งความโลภ เขาก็เรียกพระเจ้าให้เข้าสู่คอกพยาน เปาโลใช้คำนี้ในคราวอื่น ๆ: “พระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารับใช้ด้วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐของพระบุตรของพระองค์นั้น...” (รม. 1:9) จงสังเกตรอมา 2:15 และ 9:1 เช่นกัน

ในข้อ 4 ของการศึกษาค้นคว้าตอนนี้ของเราเปาโลกล่าวถึงพระเจ้าว่าทรงเป็นพระองค์นั้น “ผู้ทรงทดสอบใจของพวกเรา” เนื่องจากพระเจ้าทรงทดสอบใจทั้งหลาย พระเจ้าก็ทรงทราบใจของเปาโล และเปาโลเรียกพระองค์ให้ทรงเป็นพยานว่าการเทศนาของเขาไม่ได้ถูกเจือปนด้วยความโลภเลย คำกรีกในที่นี้บ่งบอกถึงความละโมภในลักษณะใด ๆ แต่หลัก ๆ แล้วคือการโลภเงินหรือเพราะเห็นแก่ทรัพย์โสโครก ความโลภคือตัณหาอย่างหนึ่งและบ่งบอกถึงความเห็นแก่ตัว-หรือการกระทำที่มุ่งเน้นที่ตัวเอง...ความเห็นแก่ตัวจนถึงจุดที่คน ๆ หนึ่งจะยอมฉ้อโกง (1 ธส. 4:6) แน่แน่นอนว่าความโลภในใจของผู้รับใช้คนหนึ่งของผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเจ้าคงจะนำเขาเข้าสู่ความโสมมจากหลายแง่มุม

ข้อ 5 ให้หลักฐานสองชั้นว่าความกระตือรือร้นของเปาโลที่มีต่อพระเจ้านั้นบริสุทธิ์-ประการแรกคือภายนอก (จากริมฝีปากของเขา) และจากนั้นก็ภายใน (จากใจของเขา) พระเจ้าทรงทราบใจของเปาโล และเปาโลเต็มใจที่จะให้พระเจ้าทรงเป็นพยานแก่ต่างในเรื่องความมุ่งหมายต่าง ๆ แห่งหัวใจและริมฝีปากของเขา ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวถึงคน ๆ หนึ่งที่มี “ริมฝีปากที่บื้อยอและสองจิตสองใจ” (เพลงสดุดี 12:2)

ข้อ 6: “และพวกเราก็ไม่ได้แสวงหาสง่าราศีจากมนุษย์ ทั้งจากพวกท่าน และจากคนอื่น ๆ ในเมื่อพวกเราจะเป็นภาระก็ได้ ในฐานะเป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์”

นี่เป็นการสานต่อของความคิดในข้อ 5 เปาโลกำลังกล่าวว่า “พวกเราไม่ได้กำลังแสวงหาเกียรติจากมนุษย์เมื่อพวกเราได้มายังเมืองเธสะโลนิกา และพวกเราไม่ได้แสวงหาเกียรติจากพวกท่านหลังจากที่พวกเรามาถึงแล้ว หรือจากผู้อื่นด้วย” ขณะอยู่บนแผ่นดินโลก โดยกล่าวแก่ชนชาติของพระองค์เอง พระเยซูตรัสว่า “ท่าน

ทั้งหลายจะเชื่อได้อย่างไร ซึ่งได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และไม่แสวงหายศศักดิ์ที่มาจากพระเจ้าเท่านั้น” (ยอห์น 5:44)

เป็นความจริงที่ว่าคนทั้งหลายที่ประกาศข่าวประเสริฐจะต้องเลี้ยงชีพโดยข่าวประเสริฐ (1 คร. 9:14) แต่เปาโลปฏิเสธที่จะเป็นภาระแก่ผู้คนเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกา ผู้คนเหล่านี้เคยเป็นพวกนับถืออูติผี (พวกคนนับถือรูปเคารพ) และหากเปาโลเข้ามาในชุมชนของพวกเขาโดยแสดงออกถึงจิตใจที่ว่าพวกเขาติดค้างเขาในเรื่องการหาเลี้ยงชีพ ผมก็สงสัยว่าข่าวสารของเขาจะถูกรับไว้หรือไม่ แน่ใจว่ามันคงถูกรับไว้โดยใจร้อนรนที่น้อยลงเรื่อยๆ แต่เขาพิสูจน์ให้เห็นเหล่านั้นเห็นโดยทางประพจน์ของเขาว่าเขาไม่ได้กำลังเสาะหาค่าสรรเสริญหรือผลกำไรที่เป็นวัตถุจากพวกเขาเลย

ขณะที่เปาโลอยู่ในเมืองเธสะโลนิกา เขาได้รับความช่วยเหลือจากเมืองฟีลิปปีอย่างน้อยสองหนเท่าที่ทราบกัน ซึ่งเขาก็จดจำไว้ด้วยใจขอบพระคุณและกล่าวถึงในจดหมายฝากของเขาถึงคริสตจักรนั้น (ฟป. 4:15,16) ต่อมาในเมืองโครินธ์ เขาอนุญาตให้การเรียไรทั้งหลายถูกส่งไปถึงเขาจากแคว้นมาซิโดเนีย (2 คร. 11:9) แต่ในตอนต้นแห่งการปรนนิบัติของเขายังพวกคนต่างชาติ เขาปฏิเสธที่จะเป็นภาระ เขาทำงานหนักโดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยด้วยมือของเขาเพื่อจัดหาอาหารและเสื้อผ้าสำหรับตัวเอง และเขาประกาศข่าวประเสริฐโดยไม่คิดเงิน ด้วยความเต็มใจ อย่างไม่เห็นแก่ตัว โดยปราศจากความโลภ ในการทำเช่นนั้นเขาพิสูจน์ให้เห็นเหล่านั้นเห็นว่าข่าวสารของเขาเป็นความจริงอย่างแท้จริง

ขอพระเจ้าทรงห้ามผมมิให้พิพากษาหรือทำให้ผู้ใดเจ็บเลย-แต่วันนี้ผมเกรงว่าผู้รับใช้บางคนแสดงออกถึงทัศนคติที่โลกติดค้างพวกเขาเรื่องการหาเลี้ยงชีพ-ไม่ใช่แค่การหาเลี้ยงชีพเท่านั้น แต่ต้องใส่ถาดเงินประเคนให้พวกเขาในโบสถ์ติดเครื่องปรับอากาศด้วย! เปาโลระมัดระวังมาก ๆ-วันนี้เราอาจกล่าวหาเขาว่าเป็นพวกคลั่งศาสนาไปหน่อย-ในการที่เขาปฏิเสธที่จะเป็นภาระแก่ผู้ใด และเขาระมัดระวังสุดขีดเกรงว่าทัศนคติของเขาและวิธีปฏิบัติต่าง ๆ แห่งชีวิตจะนำการติเตียนมาสู่ข่าวประเสริฐ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราในฐานะเหล่าผู้รับใช้ที่จะวางแนวทางการรับใช้ของเราตามแบบอย่างของชายผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของพระเจ้า

ข้อ 7: “แต่พวกเราได้อยู่ด้วยความสุภาพอ่อนโยนในท่ามกลางพวกท่าน เหมือนพี่เลี้ยงเลี้ยงดูลูก ๆ ของตน”

ความหมายอันลึกซึ้งของพระคำข้อนี้ก็คือว่า เปาโลแสดงออกถึงความรัก ความอ่อนโยน และความทุ่มเทของแม่คนหนึ่งที่มีต่อลูกของเธอ-เพราะว่าตรึงนี้คำว่า “พี่เลี้ยง” ไปไกลกว่าพี่เลี้ยงที่รับจ้างหรือผู้ดูแลเด็กคนหนึ่ง มันเป็นภาพของทารกน้อยในอ้อมอกของแม่ เปาโลกำลังระบายออกมาจากใจของตนความรู้สึกแบบเดียวกับที่พระเยซูทรงแสดงออกตอนที่พระองค์ทรงร้องไห้เพื่อนครบรูสธึ้นั้น: “โอ เยรูซาเล็ม ๆ เจ้าผู้ที่ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างคนทั้งหลายซึ่งถูกส่งมายังพวกเจ้า เราใคร่จะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนือง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน...” (มธ. 23:37)

เปาโลไม่ได้หมายความว่าเขาปะปนกับเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาแบบเด็กทารก โดยพูดจาภาษาทารก...ไม่ใช่เลยครับ! เขากำลังแสดงออกในที่นี้ถึงความรัก ความทุ่มเท และความนุ่มนวลของแม่คนหนึ่งที่มีต่อลูกน้อยของเธอ เปาโลก็แสดงความนุ่มนวล ความกรุณา และความรักเช่นนั้นเลยต่อลูก ๆ ฝ่ายวิญญาณของ

ตน...ลูก ๆ ผู้ซึ่งเขา “ได้ให้กำเนิดโดยทางชาวประเสริฐ”

ข้อ 8: “ดังนั้น เมื่อพวกเรามีความปรารถนาเนื่องด้วยความรักที่มีต่อพวกท่านแล้ว พวกเราจึงพร้อมที่จะแบ่งปันแก่พวกท่าน มิใช่เพียงแต่ชาวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่จิตใจของพวกเราเองด้วย เพราะพวกท่านเป็นที่รักของพวกเรา”

คำกรีกคำเดียวที่ถูกใช้สำหรับวลี “มีความปรารถนาเนื่องด้วยความรัก” มีความหมายที่ลึกซึ้งแบบยากจะพบเจอ มันบ่งบอกถึงความรักของแม่ที่ถวิลหาลูกน้อยของตน มันบ่งบอกถึงความรักอันลึกซึ้งในแบบที่คนเป็นแม่เท่านั้นที่จะรู้จักบนแผ่นดินโลกนี้ เปาโลรักผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาในแบบที่เขาคงยินดีที่จะสละชีวิตของตนให้แก่พวกเขาหากทำได้

ในโรม 9:1-3 เปาโลกล่าวว่าเขาเต็มใจที่จะถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์หากว่านั่นจะช่วยพี่น้องของเขาในฝ่ายเนื้อหนังให้รอดได้ เปาโล สilas และทิโมธีไม่เพียงเต็มใจที่จะสละตัวเองให้แก่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้น-แต่พวกเขาสละชีวิตของตนให้แก่คนเหล่านั้นจริง ๆ เหมือนอย่างแม่คนหนึ่งบำรุงเลี้ยงลูกน้อยของเธอจากชีวิตของเธอเอง เปาโลเสียสละความปรารถนาส่วนตัวทุกอย่าง ความสนใจและเป้าหมายส่วนตัวทุกอย่าง เพราะเห็นแก่เหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกา เขากล่าวว่า “แต่สิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า สิ่งเหล่านั้นข้าพเจ้าก็ถือว่าไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์” (ฟป. 3:7) เปาโลอุทิศตนเพื่ออุดมการณ์แห่งชาวประเสริฐ-จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย เขาเต็มใจที่จะเสี่ยงชีวิตของตนเพื่อผู้เชื่อเหล่านั้น เขาเต็มใจที่จะไปจนสุดขีดจำกัด (โดยไม่ยอมขอมชาวประเสริฐ) เพื่อชนะผู้คนมาถึงพระเจ้าและช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่เขาได้ชนะมาแล้ว เขาสามารถกล่าวจากใจของตนได้ว่า “ใช่แล้ว และถ้าข้าพเจ้าต้องถูกเทถวายบนเครื่องบูชาและการปรนนิบัติแห่งความเชื่อของพวกท่าน ข้าพเจ้าก็มีความร่าเริงยินดี และปิติยินดีพร้อมกับพวกท่านทุกคน” (ฟป. 2:17)

เปาโลกล่าวแก่ชาวโครินธ์เหล่านั้นที่ไม่รู้จักขอบพระคุณ มีใจฝักใฝ่ฝ่ายโลกและชอบแตกแยกว่า “และข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอันมากที่จะเสียและสละแรงจันทมเพื่อพวกท่าน ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ายังรักพวกท่านมากขึ้นเท่าไร ข้าพเจ้าก็ยังได้รับความรักน้อยลงเท่านั้น” (2 คร. 12:15) นั่นเป็นหนทางเดียวที่ผู้รับใช้ที่แท้จริงคนหนึ่งจะสามารถถ่ายทอดชาวประเสริฐของพระเจ้าได้ เขาต้องมอบถวายหัวใจและจิตวิญญาณของเขาเองพร้อมกับชาวประเสริฐที่เขาประกาศ! การถ่ายทอดชาวประเสริฐในจิตวิญญาณที่ถูกต้องคือการปฏิบัติตามแบบอย่าง queพระเจ้าของเราทรงวางไว้แล้ว “ผู้มีได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้โปรดประทานพระบุตรนั้นไว้เพื่อพวกเราทุกคน” (รม. 8:32) และจิตวิญญาณของพระบุตร พระคริสต์และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ได้ประทานพระองค์เองเพื่อเรา (กท. 1:4; 2:20) พระเยซูทรงเป็นผู้ที่ได้วางแบบอย่างนั้นสำหรับผู้รับใช้แห่งชาวประเสริฐทุกคน พระองค์ “ได้เทจิตวิญญาณของพระองค์ออกจนถึงความมรณา” (อิสยาห์ 53:12)

ข้อ 8 ปิดท้ายด้วย “เพราะพวกท่านเป็นที่รักของพวกเรา” นี่เป็นคำกรีกเดียวกันกับที่ถูกใช้สำหรับ “ที่รัก” ซึ่งบ่อยครั้งถูกใช้กับพระคริสต์ในชาวประเสริฐทั้งสี่เล่มโดยพระเจ้าพระบิดา-เช่นตอนที่พระองค์ตรัสว่า “บุตรที่รักของเรา” มันเป็นคำเดียวกับที่ถูกใช้ในเอเฟซัส 1:6 เช่นกัน: “เป็นที่ชอบพระทัยในผู้ทรงเป็นที่รักนั้น” เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาได้รับความรักอย่างมากในใจของเปาโลในแบบที่น้อยคนนักเคยรู้จัก-แม่

กระทั่งในงานรับใช้นั้น พวกเขาเป็นผู้คนที่น่ารัก เป็นที่รักยิ่งต่อใจของเขา เขารักพวกเขาด้วยความรักแบบที่แม่แสดงต่อลูกน้อยแรกเกิดของเธอ

ข้อ 9: “เพราะพวกท่านก็จำได้ พี่น้องทั้งหลาย ถึงการทำงานหนักและการตรากตรำทำงานของเรา โดยได้ทำงานหนักทั้งกลางคืนและกลางวัน เพราะว่าพวกเราไม่ยอมเป็นภาระแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน พวกเราจึงได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่าน”

ในบทที่ 1:3 เปาโลพูดถึงความซาบซึ้งใจของตนสำหรับกิจการแห่งความเชื่อและการทำงานหนักแห่งความรักซึ่งถูกกระทำโดยผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกา พวกเขากำลังเดินตามรอยเขาเหมือนกับที่เขาได้วางแบบอย่างไว้ต่อหน้าพวกเขาแล้ว โดยเดินตามรอยพระบาทของพระเยซูเจ้า เปาโลได้แสดงออกถึงชีวิตแห่งความเชื่อและความรักอันบริสุทธิ์ และพวกเขาดำเนินตามแบบอย่างของเขา

เปาโลเสริม “การตรากตรำ” เข้ากับ “การทำงานหนัก” ในพระคำข้อนี้ จงหมายเหตุ 2 เธสะโลนิกา 3:8 และ 9 เช่นกัน ในทั้งสองแห่งเขากำลังกล่าวถึงการทำงานหนักด้วยมือ เปาโลได้ทำงานหนักและตรากตรำในท่ามกลางพวกเขาเพื่อจัดหาอาหารและเลี้ยงชีพตัวเอง เขาเป็นช่างทำเต็นท์ (กิจการ 18:3) เพราะว่าในสมัยของเปาโลยิวทุกคนที่เป็นพ่อ-แม่แต่คนที่มั่งมีที่สุด-ก็สอนลูกชายของตนให้ประกอบอาชีพบางอย่าง เพื่อป้องกันความยากจนและความเกียจคร้าน พวกยิวรักลูก ๆ ของตนด้วยความทุ่มเทยิ่งนัก และดูเหมือนว่าพวกลูกชายก็ได้รับความรักมากกว่าพวกลูกสาวเสียอีก ลูกชายเหล่านั้นได้เปรียบตรงที่พวกเขาได้รับการสอนอาชีพบางอย่าง และเปาโลเป็นช่างทำเต็นท์

ในสมัยของเปาโลเต็นท์ถูกทำจากผ้าขนแพะ และนี่เป็นงานที่หนักมาก-ซึ่งแตกต่างเยอะเลยจากการทำเต็นท์สมัยนี้ เต็นท์ของเราทำจากผ้าใบที่ถูกเย็บติดกันโดยใช้เครื่องจักรไฟฟ้า แต่เปาโลเย็บผ้าขนแพะด้วยมือและมันเป็นงานที่ยาก น่าเบื่อ และไม่มีค่าตอบแทนงาม ผมไม่สงสัยเลยว่ามือของเปาโลหยาบและด้านเพราะการทำงานหนักเช่นนั้น (กิจการ 20:34) แต่โดยการทำงานเช่นนี้เขาได้จัดทำให้ตัวเองสิ่งจำเป็นเหล่านั้นแห่งชีวิตและหลีกเลี่ยงการเป็นภาระแก่คริสตจักรอายุน้อยเหล่านั้นที่เขาได้ก่อตั้งและที่เขาได้ปรนนิบัติในระหว่างวันเหล่านั้นแห่งการสัญจรบนโลกนี้ของเขา ดังนั้นเขาจึงช่วยให้ตัวเองรอดพ้นจากคำวิจารณ์ที่ร้ายกาจมากมายเนื่องจากเขาได้หาเลี้ยงชีพตัวเองจริง ๆ และไม่ได้รับสิ่งใดจากคริสตจักรอายุน้อยเหล่านั้นเลย ต่อมาเขาจับของฝากจากชาวฟิลิปปี แต่ผมแน่ใจว่าเขารู้จักคริสตจักรนั้นและเหล่าสมาชิกของมันดีพอที่จะทราบว่าเขาไม่จับของฝากของพวกเขา เขาก็คงทำร้ายจิตใจพวกเขาโดยการปฏิเสธของเขา จงตั้งใจศึกษา 1 โครินธ์ 9:1-19; 2 โครินธ์ 11:7-12; ฟิลิปปี 4:10-20 และกิจการ 20:33-35

ในพระคำข้อนี้เปาโลใช้คำสรรพนามพหูพจน์ “ของพวกเรา” และ “พวกเรา” อันเป็นการบ่งบอกว่าสิลาสและทิโมธีถูกรวมเข้าไว้ด้วย มันไม่ได้หมายความว่าผู้รับใช้สองคนนี้เป็นช่างทำเต็นท์ แต่พวกเขาวิธีอื่นในการหาเลี้ยงชีพอย่างแน่นอน ในกิจการ 20:34 เปาโลพูดถึง “มือเหล่านี้” ซึ่งหมายถึงมือของเขาคือ “สิ่งจำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้า และสำหรับคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้า” ดังนั้นเปาโลจึงน่าจะเลี้ยงชีพไม่เพียงตัวเองผ่านทางการทำงานที่เท่านั้น แต่ว่าเขาอาจช่วยเหลือในการหาเลี้ยงชีพของสิลาสและทิโมธีด้วย

“...โดยได้ทำงานหนักทั้งกลางคืนและกลางวัน” คงจะบ่งบอกว่าเปาโลน่าจะเทศนาและสั่งสอนตลอด

ช่วงกลางวัน และจากนั้นก็ทำงานต่อไปจนตึกคืนโดยเป็นช่างทำเต็นท์

“...เพราะว่าพวกเราไม่อยากจะมาเป็นภาระแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน” สิ่งที่เขาโลกำลังกล่าวตรงนี้จริง ๆ แล้วคือนี้: “ข้าพเจ้าไม่อยากจะมาเป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน ดังนั้น ในช่วงกลางวันข้าพเจ้าจึงได้เทศนาแก่พวกท่านและสั่งสอนพวกท่านเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ของพระวิญญาณ และจากนั้น เกรงว่าข้าพเจ้าจะเป็นภาระแก่พวกท่านหรือเกรงว่าพวกท่านจะรู้สึกที่ข้าพเจ้าได้มาหาพวกท่านเพื่อผลกำไรทางวัตถุ ข้าพเจ้าจึงได้หาเลี้ยงชีพตัวเองโดยการทำงานหนักด้วยมือของข้าพเจ้าเองในช่วงกลางคืน”

เปาโลไม่ได้หาเลี้ยงชีพตัวเองโดยมีใจที่อิจฉาหรือมีทัศนคติที่ว่า “ข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นให้พวกท่านเห็น”! ไม่ใช่เลยครับ! เขาเลี้ยงชีพตัวเองเพราะเขามีความรักอันลึกซึ้งซึ่งเช่นนั้นให้แก่คริสเตียนเหล่านี้และอยากมีอิทธิพลต่อพวกเขาจนสุดทางในพระวิญญาณ โดยสั่งสอนพวกเขาในข่าวประเสริฐและไม่ยอมให้สิ่งใดมาขัดขวางการเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณของพวกเขา เปาโลค่อนข้างแตกต่างจากผู้รับใช้บางคนเหล่านั้นที่ถูกพรรณนาในเอเฟซัส 34:3 ว่าเป็นพวกผู้เลี้ยงแกะปลอมผู้ซึ่ง “รับประทานไขมัน และพวกเจ้าคลุมตัวด้วยขนแกะ พวกเจ้าฆ่าบรรดาแกะตัวอ่อน ๆ แต่พวกเจ้าก็ไม่เลี้ยงดูฝูงแกะ”

เป็นไปได้ว่าผู้เชื่อส่วนใหญ่เหล่านั้นในคริสตจักรชาวเธสะโลนิกาเป็นคนยากจนมาก ๆ ในคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีเราทราบว่านางลิเดียเป็นแม่ค้าที่ค้าขายผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด-วัสดุที่ถูกสวมใส่ในสมัยนั้นโดยเหล่ากษัตริย์และชนชั้นสูงเท่านั้น นี่คงจะบ่งบอกว่านางลิเดียเป็นผู้หญิงมีฐานะคนหนึ่ง และน่าจะมีคนอื่น ๆ ในคริสตจักรนั้นที่มีฐานะดีเช่นกัน ดังนั้นเหล่าผู้เชื่อที่เมืองฟิลิปปีจึงสามารถส่งของมาช่วยเหลือเปาโลได้ “หลายครั้งหลายหน” (ฟป. 4:15,16)

คริสตจักรในเมืองเธสะโลนิกามาประชุมกันในบ้านของยาโสน แต่เราไม่ถูกบอกว่าเขาเป็นเจ้าของบ้านของเขาหรือไม่ มันอาจเป็นบ้านหลังหนึ่งที่เป็นของเจ้าของที่ดินคนหนึ่ง มันอาจเป็นไปได้เช่นกันว่ายาโสนมีเงินมากพอที่จะเป็นเจ้าของบ้านของตน และว่านั่นเป็นเหตุผลที่เขาเชิญคริสตจักรมาประชุมกันที่นั่น (กิจการ 17:5-9) เราทราบว่าผู้หญิงหลายคนในคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา และถึงแม้มีอีกหลายคนอย่างแน่นอนในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น มันก็เป็นคริสตจักรหนึ่งที่ยากจน-จากสิ่งที่บ่งชี้ทั้งหมด ดังนั้นเปาโลจึงได้ทำที่นี้เหมือนอย่างที่เขาคิดในเวลาที่ต่อมาที่เมืองโครินธ์: “ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์โดยไม่คิดค่า” (1 คร. 9:18) เปาโลประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า-เขาป่าวประกาศข่าวดีที่ว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของคนทั้งโลก-โดยไม่คิดค่าและไม่คิดราคา

ในข้อ 2 ของบทนี้เปาโลกล่าวถึง “ข่าวประเสริฐของพระเจ้า” จากนั้นในข้อ 4 เขากล่าวว่า “พระเจ้าได้ทรงอนุญาตที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับพวกเรา” ในข้อ 8 เขากล่าวว่า “พวกเราจึงพร้อมที่จะแบ่งปันแก่พวกท่าน มิใช่เพียงแต่ข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่จิตใจของเราเองด้วย” จึงเป็นการกล่าวถึงข่าวประเสริฐของพระเจ้าสามครั้งในบทเดียว ในข้อ 2 เขาบอกเป็นนัยถึงความยิ่งใหญ่ของงานรับใช้ที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับเขา ในข้อ 9 เมื่อเขากล่าวถึง “ข่าวประเสริฐของพระเจ้า” เขาก็กำลังเตือนความจำเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาให้ระลึกถึงความยิ่งใหญ่ของข่าวประเสริฐที่ทรงโปรดประทานแก่พวกเขา-ข่าวประเสริฐที่พวกเขาได้รับไว้แล้วซึ่งได้หันพวกเขามาหาพระเจ้าจากพวกกรู๊ปเคารพ เพื่อรับใช้พระเจ้าเที่ยงแท้และทรงพระชนม์

อยู่และเพื่อรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ เปาโลมีข่าวสารหนึ่งเดียว: ข่าวประเสริฐที่ว่าพระเจ้าทรงรักคนบาปทั้งหลายเช่นนั้นจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ โดยทรงอนุญาตให้พระเยซูสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงถูกฝังและถูกทำให้เป็นขึ้น “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” เพื่อเราจะได้รับความรอดโดยทางข่าวประเสริฐนั้นซึ่งเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ-แก่ยิวก่อน จากนั้นจึงแก่คนต่างชาติ (รม. 1:16)

ข้อ 10: “พวกท่านเป็นพยาน และพระเจ้าทรงเป็นพยานด้วยว่า พวกเราได้ประพฤติด้อย่างบริสุทธิ์และเที่ยงธรรม และปราศจากข้อตำหนิในท่ามกลางพวกท่านที่เชื่อ”

ถ้าคุณตั้งใจหมายเหตุการณ์ใช้คำของคำกล่าวทั้งหลายของเปาโลเกี่ยวกับตัวเขาเองในฐานะผู้เชื่อคนหนึ่ง เขาไม่เคยแสดงออกถึงการคิดว่าตัวเองชอบธรรมหรือจิตใจที่มองว่าตัวเองดีกว่าคนอื่นเลย จงหมายเหตุว่า ในข้อ 10 เขากล่าวว่า “พวกท่านเป็นพยาน” และจากนั้นเขารับประกันพวกเขาว่าพระเจ้าก็ทรงเป็นพยานของเขาเช่นกัน คริสเตียนเหล่านั้นไม่เพียงเฝ้าดูการดำเนินชีวิตประจำวันของเขาในท่ามกลางพวกเขา แต่พระเจ้าทรงเป็นพยานทุกความเคลื่อนไหวที่เขากระทำเช่นกัน ในบทเดียวกันนั้น ในข้อ 5 เขาพูดถึงพยานของมนุษย์ (มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก) แต่เขากล่าวถึงพยานของพระเจ้า (ผู้ทรงมองดูที่หัวใจ) เช่นกัน ดังนั้นสองครั้งในบทนี้เปาโลจึงเรียกผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาและพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์อำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุดแห่งสวรรค์ให้เป็นพยานเกี่ยวกับทางประพฤติของเขาในเมืองนั้น

ขอพระเจ้าทรงมีพระเมตตาต่อเราทั้งหลายวันนี้ที่เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ถ้าเราไม่ดำเนินชีวิตที่ปราศจากคำติเตียน-ชีวิตที่ไร้ตำหนิ โดยวางแบบอย่างแห่งความบริสุทธิ์ต่อหน้าคนเหล่านั้นที่เราปรนนิบัติ! เปาโลกล่าวแก่คริสตจักรนั้นว่า “พวกท่านเป็นพยานถึงชีวิตแห่งความบริสุทธิ์และความชอบธรรมที่พวกเราได้ดำเนินต่อหน้าพวกท่าน ถึงการที่พวกเราได้ดำเนินชีวิตและประพฤติตนอย่างไรตำหนิ (ไม่ใช่รับบาป แต่ปราศจากตำหนิ) พวกท่านได้เฝ้าสังเกตการดำเนินชีวิตที่ไร้ตำหนิของพวกเราวันแล้ววันเล่า”

“ปราศจากความบริสุทธิ์ที่ไม่มีมนุษย์คนใดจะได้เห็นพระเจ้า” (ฮบ. 12:14) ความบริสุทธิ์ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ต้องมาจากพระเจ้าโดยทางพระโลหิตที่ชำระใจของผู้เชื่อคนนั้น ไม่มีผู้ใดสามารถ (โดยริ้วแรงหรือการดำเนินชีวิตอันถูกต้องของเขาเอง) ก่อให้เกิดความบริสุทธิ์ที่จะอนุญาตให้เขาได้เข้าเฝ้าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้ ความบริสุทธิ์เช่นนั้นมาโดยทางพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซูเท่านั้น พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นสติปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งให้บริสุทธิ์ และการไถ่สำหรับเรา-และปราศจากพระเยซูเราก็จะไม่มีทางได้ยื่นต่อพระพักตร์ของพระเจ้าเพื่อจะได้ยินพระองค์ตรัสว่า “ดีแล้ว”

หนังสือศัพท์ภาษากรีกกล่าวว่า “คำว่า ‘บริสุทธิ์’ ในข้อ 10 ไม่ใช่คำปกติในภาคพันธสัญญาใหม่สำหรับความหมายว่าบริสุทธิ์-ฮากิโออส นั่นคือ วิสุทธิชน ความเป็นวิสุทธิชนนี้ไม่ใช่สิ่งที่บรรลุไปถึง มันคือสถานะหนึ่งซึ่งในนั้นพระเจ้าในพระคุณทรงเรียกมนุษย์ทั้งหลาย” นั่นคือพระคุณที่ถูกถ่ายทอดให้ และบ่งบอกถึงความสัมพันธ์ต่อพระเจ้า แต่คำที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “บริสุทธิ์” คือ ฮอซีโอส และหนังสือศัพท์นั้นให้คำนิยามนี้ว่า “บริสุทธิ์จากทางประพฤติที่ชั่วร้าย และใน 1 เธสะโลนิกา 2:10 ถูกใช้เพื่อหมายถึงทางประพฤติของอัครทูตท่านนั้นและเหล่าเพื่อนมิชชันนารีของเขา”

ความบริสุทธิ์ (ชายที่บริสุทธิ์นั้น) เกี่ยวข้องกับการชำระแยกตั้งไว้ทั้งหลาย แต่คนชอบธรรมนั้น เกี่ยวข้องกับหน้าที่ต่าง ๆ ของชีวิต หน้าที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้าและความชอบธรรมเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ การ รักษาตัวให้บริสุทธิ์นั้นเป็นหน้าที่! ทั้งสองสิ่งนี้ครอบคลุมสาขาทั้งหมดของทางประพฤติแบบคริสเตียนในส่วนที่ เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อขณะเดินทางอยู่บนโลกนี้ 1 เธสะโลนิกา 3:13: “เพื่อในที่สุด พระองค์จะทรงให้ใจของพวก ท่านตั้งมั่นคงอยู่อย่างไร้ตำหนิในความบริสุทธิ์ ต่อพระพักตร์พระเจ้าคือพระบิดาของเรา ในการเสด็จมา ของพระเยซูคริสต์ต่อพระองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราพร้อมกับบริสุทธิ์ชนทั้งปวงของพระองค์” 1 เธสะโลนิกา 5:23: “และขอพระเจ้าแห่งสันติสุขของคัมภีร์ทรงตั้งพวกท่านให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้า ให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของพวกท่านไว้ให้ไว้ที่ดี จนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ต่อ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” คนที่ไร้ตำหนิมิตราประทับแห่งการอนุมัติจากทั้งพระเจ้าและมนุษย์

ข้อ 11: “ตามที่พวกท่านทราบแล้วว่า พวกเราได้เตือนสติ และปลอบใจและกำชับพวกท่านทุกคน เหมือนอย่างบิดากระทำต่อบุตรทั้งหลายของตน”

ในข้อ 7 เปาโลเปรียบเทียบตัวเองกับพี่เลี้ยงที่เป็นเหมือนแม่-นุมนวล อ่อนโยน รักใคร่ กรุณา ใส่ใจ ดูแล อดทนนาน แต่บัดนี้เขากล่าวถึงตัวเองว่าปฏิบัติกับชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นดังพ่อคนหนึ่งปฏิบัติกับลูก ๆ ของตน-ซึ่งบ่งบอกถึงพลังกำลัง คำปรึกษา ความสัตย์ซื่อ และอากัปกิริยาแบบลูกผู้ชาย ใน 1 โครินธ์ 4:14-21 เขาให้ข่าวสารที่แตกต่างออกไปซึ่งเป็นคำเตือนสติ โดยเขียนถึงบุตรทั้งหลายของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้า-ไม่ใช่ เพื่อทำให้พวกเขาอับอาย แต่เพื่อเตือนพวกเขาต่างหาก จึงตั้งใจอ่านข้อพระคำเหล่านั้น

ขณะที่ข่าวสารของเปาโลถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาเป็นข่าวสารแห่งการปลอบโยน มันก็เป็น ข่าวสารแห่งการเตือนสติเช่นกัน เหล่าผู้เชื่อในคริสตจักรที่นั่นกำลังทนทุกข์กับการข่มเหงและการทดลองหลาย อย่าง และเปาโลปรารถนาที่จะส่งข่าวสารที่พวกเขาต้องการมากที่สุดไปถึงพวกเขา-ข่าวสารที่จะหนุนใจพวกเขาและนำพาพวกเขาเข้าสู่ประสบการณ์อันล้ำลึกมากขึ้นในชีวิตฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

คำกล่าวที่ว่า “พวกท่านทุกคน” ในภาษากรีกอ่านว่า “แต่ละคน” ซึ่งบ่งบอกถึงความรักอันลึกซึ้งของ เปาโลที่มีต่อแต่ละคน อ่าน 2 เธสะโลนิกา 1:3 และกิจการ 20:20 คำอธิษฐานของผมวันนี้คือ “โอ ข้าแต่ พระเจ้า ขอทรงโปรดประทานแก่พวกเราศิษยาภิบาลจำนวนมากขึ้นที่มีความรักต่อคริสตจักรเหมือนกับที่ เปาโลมีต่อคริสตจักรเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงใช้เขาเพื่อก่อตั้ง!”

ข้อ 12: “ว่าพวกท่านควรดำเนินอย่างสมควรต่อพระเจ้า ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านมาสู่อาณาจักรและ สง่าราศีของพระองค์”

“ดำเนิน” เป็นคำหรือภาพเปรียบเทียบแบบฮีบรูที่พบบ่อยมากซึ่งบ่งบอกถึงทางประพฤติแห่งการดำเนิน ชีวิตประจำวัน เปาโลส่งมอบข่าวสารของพระเจ้าแก่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้องกับการดำเนินของผู้ เชื่อแท้คนหนึ่ง ในบทเดียวกันของเรา ข้อ 2 และ 9 เปาโลเตือนความจำผู้เชื่อเหล่านั้นเกี่ยวกับการถูกข่มเหง และการทนทุกข์ของเขาเองเพื่อข่าวประเสริฐ และเตือนสติพวกเขาให้ดำเนินตามอย่างเขาเหมือนกับที่เขา ดำเนินตามรอยพระบาทของพระเยซู เขาเตือนความจำพวกเขาว่าเนื่องจากพวกเขาได้หันมาหาพระเจ้าผู้ทรง พระชนม์อยู่จากบรรดารูปเคารพที่ตายแล้วของพวกเขา บัดนี้พวกเขาจึงต้องดำเนินอย่างสมควรต่อพระเจ้า

เที่ยงแท้และทรงพระชนม์อยู่องค์นั้น พวกเขาต้องไม่ยืนอยู่ในทางของพวกคนบาปหรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนชอบเยาะเย้ย และถ้าการกินเนื้อทำให้พี่น้องที่อ่อนกว่าคนหนึ่งสะดุด จันพวกเขาก็ควรเว้นเสียจากเนื้อสัตว์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ไม่ว่าจะพวกเขาจะกินหรือดื่ม หรือพวกเขาจะทำสิ่งใดก็ตาม-พวกเขาควรทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า การดำเนินอย่างสมควรต่อพระเจ้าควรเป็นความปรารถนาอันลึกซึ้งของผู้เชื่อทุกคน เพราะว่าอุดมคติอันสูงส่งที่สุดแห่งชีวิตคริสเตียนก็ถูกทำให้สำเร็จจริงเช่นนั้น...ชีวิตหนึ่งที่สูงส่งเสียจนมันดูเหมือนเป็นนิมิตและปฏิบัติจริงไม่ได้ หากไม่ใช่เพราะสิ่งที่ตามมาต่อไปนี้:

“ดำเนินอย่างสมควรต่อพระเจ้า ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านมาสู่อาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์” นี่คือการทรงเรียกหนึ่งที่ต้องเนื่องจนกว่าจุดประสงค์ของมันจะสำเร็จครบถ้วน (ฟป. 1:6) นั่นแหละเป็นความมั่นใจของ “พวกท่านที่เชื่อ” และความเชื่อมั่นนี้ให้ผู้เชื่อมีเจตจำนงและความกล้าหาญที่จะไต่ระดับไปถึงการบรรลุฝ่ายศีลธรรมที่สูงส่งที่สุด “พระองค์ผู้ทรงเรียกพวกท่านนั้นสัตย์ซื่อ ผู้จะทรงทำให้สิ่งนั้นสำเร็จด้วย” (1 ธส. 5:24) การทรงเรียกของพระเจ้าไม่อาจไร้ซึ่งจุดประสงค์หรือไร้ซึ่งฤทธิ์เดชได้

คำประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าเป็นจุดเด่นตัวนำแห่งการเทศนาของเปาโลในเมืองเธสะโลนิกา อ่าน 2 เธสะโลนิกา 1:5 เปาโลกล่าวถึงอาณาจักรนั้นว่าเป็น “อาณาจักรของพระบุตร” (คส. 1:13) เช่นกัน จากนั้นก็ “ของพระคริสต์และของพระเจ้า” (อฟ. 5:5)

ข่าวประเสริฐของมัทธิวกว่าถึงอาณาจักรหนึ่งบนแผ่นดินโลก- “อาณาจักรแห่งสวรรค์” ถ้อยคำที่คล้ายกันถูกพบในดาเนียล 2:44,45; 7:13,14 และในมีคาห์ 4:7 ศาสดาพยากรณ์เหล่านี้ได้พยากรณ์เกี่ยวกับอาณาจักรที่จะมานั้นและพระที่นั่งของดาวิด (ลูกา 1:32) จงตั้งใจศึกษาบทที่เจ็ดของ 2 ซามูเอลและเพลงสดุดี 2 ด้วย จะมีอาณาจักรหนึ่งบนแผ่นดินโลก พระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด ความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกตั้งน้ำปกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้ และจะมีสันติสุขบนแผ่นดินโลก สันถวนไมตรีต่อมนุษย์ทั้งหลาย (อิสยาห์ 9:6,7; ลูกา 1)

ในยุคนี้วันตรุษเหล่านั้นพระเจ้าจะทรงจัดแสดงความมั่งคั่งยิ่งนักแห่งพระคุณของพระองค์ในเรา คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ (อฟ. 2:6,7) เปาโลกำลังเตือนสติเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา (และคุณกับผมด้วย) ว่าเนื่องจากเสียงของพระเจ้าได้เรียกเราให้เข้าสู่อาณาจักรอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์แล้ว แน่แน่นอนว่าเราจึงควรดำเนินอย่างสมควรต่อพระเจ้าองค์นั้นผู้ได้ทรงเรียกเราและช่วยเราให้รอดแล้ว

ข้อพิสูจนตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการกลับใจเชื่อที่แท้จริงถูกแสดงออกอย่างชัดเจนและไม่มีทางเข้าใจผิดไปได้ในชีวิตของชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้น พวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐ พวกเขาได้เห็นมาหาพระเจ้า-อันเป็นการหันจากพวกเรูปเคารพโดยอัตโนมัติเพื่อปรนนิบัติพระองค์และรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ “...พระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว โดยสอนพวกเราว่า โดยการละทิ้งการอธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้ พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้ โดยมีรุ่งรอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้า ผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา คือ พระเยซูคริสต์” (ทิตัส 2:11-13)

ข้อ 13: “เพราะเหตุนี้ พวกเราจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อพวกท่านได้รับพระ

วณะของพระเจ้าซึ่งพวกท่านได้ยินจากพวกเรา พวกท่านไม่ได้รับไว้อย่างเป็นทางการเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง เป็นพระวณะของพระเจ้า ซึ่งทำงานโดยได้ผลตามที่ตั้งใจภายในพวกท่านที่เชื่อด้วย”

ณ เวลานี้ในการกิจคนต่างชาติของอัครทูตท่านนี้ เขากำลังถูกข่มเหงอย่างหนักโดยพวกยิวที่ไม่เชื่อ จึงศึกษาค้นคว้ากิจการ บทที่ 16,17 และ 18 และคุณจะเห็นว่าเปาโลทนทุกข์อย่างขมขื่นและอย่างไร้ความปราณี เพราะงานรับใช้ของเขามีต่อพวกคนต่างชาติ วิธีเรียกพวกยิวเหล่านั้นของเปาโลในข้อ 15 และ 16 ในบทตอนนี้ของเราบ่งบอกว่าเขารู้สึกว่าคนเหล่านั้นถึงคราวหายณะแล้วในฐานะประชาชาติหนึ่ง ในหนังสือโรม บทที่ 9, 10 และ 11 เขาพูดถึง “อิสราเอลตามฝ่ายเนื้อหนัง” โดยประกาศว่าพระเจ้ามิได้ทรงลืมพวกเขา แต่ได้ทรงตัดพวกเขาออกในฐานะประชาชาติหนึ่ง-และกิ่งมะกอกเทศป่าที่เป็นคนต่างชาติได้ถูกนำมาต่อกิ่งเข้าไว้แล้ว เขายังกล่าวคำเตือนอันจริงจังกแก่พวกคนต่างชาติเช่นกันว่า ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงละเว้นกิ่งธรรมชาติเหล่านั้น วิบัติจึงมีแก่กิ่งป่าทั้งหลาย! อย่างไรก็ตาม ใน 1 เธสะโลนิกา 2:14 เปาโลวอนขอความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันระหว่างผู้เชื่อยิวและต่างชาติ เขาเทศนาว่ายิวหรือต่างชาติ ทาสหรือไท ทุกคนล้วนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูเจ้า

ทั้ง ๆ ที่ถูกข่มเหงอย่างขมขื่นจากพวกยิว เปาโลก็ชมเชยเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาอีกครั้งและขอบคุณพระเจ้าสำหรับการที่พวกเขาเปิดรับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจ ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาสัตย์ซื่อสู่หนการข่มเหงอันน่ากลัวของพวกยิว และในการเผชิญหน้าความทุกข์ลำบากเช่นนั้นได้เกี่ยวแขนกับคริสตจักรอื่น ๆ ในแคว้นยูเดีย ก็เป็นข้อพิสูจน์อันแน่ชัดว่าความเชื่อของพวกเขาเป็นของแท้ จากนั้นเปาโลประณามพวกยิวเหล่านั้นในถ้อยคำที่ไม่มีทางเข้าใจผิดไปได้เพราะว่าพวกเขาต่อต้านข่าวประเสริฐ และเตือนพวกเขาว่าการลงโทษของพวกเขาจะมาแน่นอน

ในข้อ 13 เขาประกาศว่าเขาและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาขอบคุณพระเจ้าอยู่เสมอว่าคริสเตียนชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นได้รับพระวณะ-ไม่ใช่เหมือนเป็นคำของมนุษย์...ไม่ใช่เหมือนเป็นถ้อยคำของเปาโล สilas และทิโมธี-แต่เป็นพระวณะของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์อำนาจสูงสุด เปาโลมีข้อพิสูจน์อันแน่ชัดว่าพวกเขาได้รับข่าวสารของเขาในฐานะเป็นพระวณะของพระเจ้าจริง ๆ เพราะว่าพระวณะนั้นกำลังปฏิบัติกิจอยู่ในพวกเขา เขาทราบว่ามีอำนาจใดบนแผ่นดินโลกจะสามารถเปลี่ยนแปลงคนถือรูปเคารพเหล่านี้ให้กลายเป็นคริสเตียนที่น่ารักอย่างที่พวกเขาได้กลายเป็นแล้ว ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนั้นฉายแสงออกมาวันต่อวันในทุกแง่มุมของชีวิต

กิจการแห่งความเชื่อและการงานหนักแห่งความรักที่เปาโลชื่นชมยิ่งนักในเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา (บทที่ 1:3) เป็นพระราชกิจแห่งพระวณะของพระเจ้าในใจของพวกเขา พระวณะนั้นได้หยั่งรากในใจของพวกเขา และทุกความเคลื่อนไหว ทุกคำพูด และทุกการกระทำของพวกเขาล้วนได้รับผลกระทบจากมัน พระวณะนำออกมาซึ่งความรัก ความเชื่อ พลังงาน และการดำเนินชีวิตอันไร้ที่ติ ลูกา 8:11 บอกเราว่า “เมล็ดพืชนั้น” แห่งผลแบบคริสเตียนและหน้าที่คนต้นเรือนแบบคริสเตียนคือ “พระวณะของพระเจ้า”

พระวณะของพระเจ้าเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอดเช่นกันเมื่อเราเชื่อมั่น (รม. 1:16; ยอห์น 5:24) แต่เมื่อเราปฏิเสธพระวณะของพระเจ้า นั้นพระวณะนั้นก็จะยื่นเพื่อพิพากษาเรา (ยอห์น 12:48) เราจะไม่มีความรู้เลยหากนี้ของนิรันดรกาลถึงสำคัญของพระวณะบริสุทธิ์ของพระเจ้า ไม่แปลกที่พญามารกำลังพยายามที่จะทำลายและหักล้างความน่าเชื่อถือของพระวณะวันนี้!

ผู้เชื่อทั้งหลายย่อมเกิดผล “ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติก็ตายเสียแล้ว” ชีวิตย่อมก่อเกิด...มัน
เป็นไปได้ที่จะขัดขวางชีวิตไม่ให้เกิดผล มันอาจเกิดผลสามสิบเท่า หกสิบเท่า ร้อยเท่า-แต่ที่ใดมีชีวิต ที่นั่นก็มี
การเกิดผล พระวาระของพระเจ้านำมาซึ่งชีวิต และพระวาระที่ทำงานอยู่ในผู้เชื่อนั้นก็เกิดผล เปาโลมองเห็น
ผลนั้นในเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา

ข้อ 14: “ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านได้กลายเป็นผู้ดำเนินตามแบบอย่างคริสตจักรเหล่านั้นของ
พระเจ้าในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะว่าพวกท่านได้ทนทุกข์ความลำบากต่าง ๆ แบบเดียวกัน
จากพลเมืองของพวกท่านเองเหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว”

ในที่นี้คำว่า “ผู้ดำเนินตามแบบอย่าง” ควรถูกแปลเป็น “ผู้เลียนแบบ” เหมือนกับที่ในบทที่ 1:6 พวก
เขาเป็นผู้เลียนแบบของเปาโลและขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นก็กำลังเลียนแบบค
ริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นยูเดียเช่นกัน และเต็มใจสู้ทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระวาระ การอ้างอิงนี้ถึงค
ริสตจักรแม่เหล่านั้นสร้างสายสัมพันธ์ระหว่างเมืองเธสะโลนิกาที่อยู่ห่างไกลออกไปกับแคว้นยูเดีย ชาวเธสะโลน
ิกาเหล่านั้นไม่ได้อยู่ลำพังในความทุกข์ลำบากของพวกเขา พวกเขา กำลังต่อสู้ศึกเดียวกันเหมือนอย่างคริสตจักร
เหล่านั้นในแคว้นยูเดียและเหล่าสาวกพวกแรกขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

“...ในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์” แคว้นยูเดียบ่งบอกถึงทำเลที่ตั้ง แต่ในพระเยซูคริสต์บ่งบอก
ถึงตำแหน่งฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรเหล่านี้ เหล่าผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาก็อยู่ในพระเยซูคริสต์เช่นกัน พวกเขา
เป็นอวัยวะของคริสตจักรเท่านั้น พระกายของพระองค์ พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งเดียวกันและร่วมสนิทกับคริสตจักร
เท่านั้น พวกเขาถูกรวมเข้าในคริสตจักรนั้นแล้วซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะ (อฟ. 5:25-30)

คริสเตียนเหล่านี้กำลังทนทุกข์ด้วยน้ำมือของชนร่วมชาติของพวกเขาเอง (กิจการ 17:5-9) เปาโลบอก
พวกเขาว่าเป็นจริงเช่นกันในคริสตจักรยุคต้นเหล่านั้นในแคว้นยูเดีย-ว่าแท้จริงแล้ว เนื่องจากความรู้สึกหลาย
อย่างที่คล้ายกับความรู้สึกที่ถูกปลุกเร้าในเมืองของพวกเขาให้ต่อสู้กับพวกเขาเอง พระเยซูเจ้าและเหล่าศาสตา
พยากรณ์แห่งสมัยโบราณก็ถูกข่มเหงและถูกฆ่าตายโดยชนร่วมชาติของพวกเขาเอง นี่พิสูจน์ว่าคริสตจักรชาวเธ
สะโลนิกาเป็นคริสตจักรหนึ่งที่แท้จริง เพราะว่ามันกำลังทนทุกข์การต่อต้านอันขมขื่นแบบเดียวกันจากซาตาน
เหมือนอย่างพวกศาสตาพยากรณ์ พระเยซู และคริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นยูเดียได้ทนทุกข์ พระเยซูตรัสแล้ว
ว่า “ศัตรูของคน ๆ หนึ่งจะเป็นคนทั้งหลายแห่งครอบครัวของเขาเอง” เปาโลกล่าวถ้อยคำของข้อ 14 แก่ชาว
เธสะโลนิกาเพื่อปลอบประโลมใจพวกเขาในชั่วโมงแห่งการทนทุกข์อันขมขื่นของพวกเขาเพราะเห็นแก่ข่าว
ประเสริฐ

มันคงทำให้ใจของอัครทูตเปาโลทุกข์โศกมากทีเดียวที่ต้องกล่าวถึงพวกยิว พี่น้องของเขาเองในฝ่ายนี้
หนึ่ง แบบที่เขาได้กล่าวถึงในส่วนท้ายของข้อ 14 และจากนั้นต้องจำใจอีกครั้งที่จะนำเสนออาชญากรรมอันเลว
ร้ายของพวกเขาที่กระทำต่อพระเยซูเจ้า:

ข้อ 15: “ผู้ซึ่งทั้งได้ปลงพระชนม์พระเยซูเจ้า และได้ประหารชีวิตพวกศาสตาพยากรณ์ของพวกเขาเอง
และได้ข่มเหงพวกเรา และพวกเขาไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และขัดแย้งกับคนทั้งปวง”

พระเยซูเจ้า ขณะทรงอยู่บนแผ่นดินโลก ทรงนำเสนอความมรณาของพระองค์เองว่าเป็นเหตุฆาตกรรม

อันหลังสุดที่กระทำต่อพวกศาสนายากรรมสมัยโบราณ จงตั้งใจศึกษาลูกา 11:47-52; 13:31-33; 20:9-16 สเทเฟน ผู้ช่วยศิษยาภิบาลคนแรก-ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อและเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์-เทศนาคำเทศนาหนึ่งที่โหมกระพือความโกรธแค้นในใจของเหล่าคนชั่วที่เกลียดชังชาวประเสริฐ และพวกเขาเอาหินขว้างเขาจนตาย (ณ เวลานั้น เปาโลยังเป็นเขาโลแห่งทาร์ซัส และพวกฆาตรกรของสเทเฟนได้วางเสื้อชั้นนอกของตนไว้ที่เท้าของเขาขณะที่เขาเห็นชอบกับความตายของผู้ช่วยศิษยาภิบาลคนแรกของพระเจ้า) แต่เปาโลได้ยินสเทเฟนตอนที่เขากล่าวว่า “มีใครบ้างในพวกศาสนายากรรมซึ่งบรรพบุรุษของพวกท่านมิได้ข่มเหง และพวกเขาได้ฆ่าบรรดาคนซึ่งได้สำแดงล่วงหน้าถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายบัดนี้ได้เป็นพวกผู้ทรยศและฆาตรกร” (กิจการ 7:52)

บัดนี้เปาโลกล่าวว่า “เอเมน!” ต่อสิ่งที่พระเยซูตรัส และ “เอเมน!” ต่อสิ่งที่สเทเฟนกล่าว และโดยการทำเช่นนั้นเขากำลึงกล่าวว่าชนชาติของเขาได้ฆ่าพระเยซู สิ่งที่เขากำลึงกล่าวจริง ๆ แล้วก็คือว่าพวกยิวได้ฆ่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน นั่นคือพระเยซู-และนี่ก็ตีแผ่การกระทำนั้นในความสว่างอันน่ากลัว พวกเขาได้ฆ่าองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงมีชื่อเรียกซึ่งเป็นของพระเจ้า 1 โครินธ์ 2:8 บอกเราว่า “...ซึ่งไม่มีผู้ใดในพวกเจ้านายของโลกนี้ได้รู้จักพระสติปัญญาอันนั้น เพราะว่าถ้าพวกเขาได้รู้จักพระสติปัญญาอันนั้นแล้ว พวกเขาก็คงจะไม่ตรึงองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีไว้ที่กางเขน” องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ซึ่งพวกเขาตรึงที่กางเขนคือ พระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา: “และไม่มีใครรอดในผู้อื่นเลย ด้วยว่าไม่มีนามอื่นใดได้ฟ้าสวรรค์ที่ประทานให้ในท่ามกลางผู้คนซึ่งโดยนามนั้นพวกเราต้องรับความรอด” (กิจการ 4:12) พวกเขาตรึงกางเขนพระองค์ผู้ซึ่งมีกล่าวไว้ว่า “พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูของค์เดียวกันนี้ ซึ่งพวกท่านได้ตรึงไว้ที่กางเขน ให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์” (กิจการ 2:36) อ่านลูกา 20:9-18; มาระโก 12:1-11 เช่นกัน ผู้เข่าสว่นเหล่านั้นกล่าวว่า “นี่แหละทายาท มาเถิด ให้พวกเราฆ่าเขาเสีย”

พวกเขาได้ฆ่าเหล่าศาสนายากรรมของตน พวกเขาได้ฆ่าองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของตน “และ” เปาโลกล่าวต่อไปว่า “พวกเขาได้ข่มเหงพวกเรา” ภาษกรีกตรงตัวบอกเป็นนัยว่า “พวกเขาได้ขับไล่พวกเราออกไป” พวกเขาทำสิ่งเดียวกันแก่เปาโลเหมือนกับที่พวกเขาได้กระทำต่อพระเยซู ลูกา 11:49: “เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้านี้ก็ตรัสแล้วด้วยว่า ‘เราจะส่งพวกศาสนายากรรมและพวกอัครทูตไปหาพวกเขา และบางคนในคนเหล่านั้น พวกเขาจะฆ่าเสียและข่มเหง’” มัทธิว 23:34 บอกเราเช่นกันว่าพวกอัครทูตถูกขับไล่ออกไปและถูกบังคับให้หนีจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่งเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกฆ่าตายโดยพวกยิวที่โกรธแค้นซึ่งเกลียดชังพระเยซูเจ้าเช่นกัน อ่าน กิจการ 9:28-30; 12:1-9 และกิจการ 21, 22, และ 23 ทั้งบทด้วย ข้อพระคำเหล่านี้พรรณนาถึงการข่มเหงซึ่งพวกอัครทูตได้สู้ทนเพราะเห็นแก่ชาวประเสริฐ พระเยซูตรัสว่า “ถ้าพวกเขาได้เกลียดชังเรา พวกเขาก็จะเกลียดชังพวกท่าน”-และพวกเขาเกลียดชังจริง ๆ! พวกยิวที่คิดร้ายได้ติดตามเปาโลและสิลาสตลอดทางจากเมืองฟีลิปปีไปยังเมืองโครินธ์ และหากไม่ใช่เพราะกัลลิโอผู้ว่าราชการชาวโรมแล้ว (กิจการ 18:12-17) เปาโลก็คงไม่ได้รับอนุญาตให้อยู่ต่อในเมืองโครินธ์ เพราะว่าตัวเขาเองก็ตกอยู่ “ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือชนชาติของข้าพเจ้าเอง” เช่นกัน อ่าน 2 โครินธ์ 11:26

“...และพวกเขาไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า...” พวกยิวเหล่านั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ใน

การกระทำทั้งหลายของคนที่ต่อสู้พวกศาสนาพยากรณ์ ต่อสู้พระเจ้าและต่อสู้พวกอัครทูต ซึ่งข้อเท็จจริงนี้ไม่ได้มาจากการกระทำเหล่านี้แต่เพียงอย่างเดียว แต่จากทางประพจน์ทั้งหมดของพวกเขา ในสมัยของอิสยาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลที่ดื้อรั้นว่า “คนเหล่านี้เป็นควีนอยู่ในจมูกของเรา เป็นไฟซึ่งไหม้อยู่ตลอดวัน” (อสย. 65:5) เยเรมีย์ 32:30 บอกเราว่าชนชาติอิสราเอลทำสิ่งซึ่งชั่วร้ายอยู่เสมอในสายพระเนตรของพระเจ้า

“...และขัดแย้งกับคนทั้งปวง...” พวกเขาทำสงครามกับทั้งมนุษย์และพระเจ้า ความไม่พอพระทัยของพระเจ้าสำแดงตัวมันเองในการที่มนุษย์ต่อสู้กันและกัน ความไม่เชื่อและการคิดร้ายไปด้วยกัน ความเกลียดชังของพวกยิว ณ เวลานั้นขึ้นชื่อกระฉ่อน อย่างไรก็ตาม เปาโลกำลังคิด ไม่ใช่เกี่ยวกับความเกลียดชังของพวกยิวโดยทั่วไป แต่เกี่ยวกับการขัดขวางของชนชาติของเขาเองที่มีต่อคนที่เหลือของโลกในประเด็นหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเขาอย่างลึกซึ้งยิ่งนัก-ความรอดของมนุษย์โดยทางพระคริสต์

ข้อ 16: “โดยห้ามพวกเราไม่ให้กล่าวแก่คนต่างชาติเพื่อจะให้พวกเรารอดได้ เพื่อ ‘ให้บาปของพวกเราเต็มเปี่ยมเสมอ’ เพราะพระพิโรธจะมาถึงพวกเราอย่างเต็มที่”

เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่าถ้าพวกยิวเหล่านั้นได้ตามสมใจอยาก คนต่างชาติทุกคนบนแผ่นดินโลกก็คงตกนรกหมกไหม้ แน่แน่นอนว่าคำกล่าวในข้อ 16 ประทับตรายืนยันว่าพวกยิวเป็นศัตรูของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด พวกเขาโกรธแค้นเพราะว่าพวกสุนัขต่างชาติที่เป็นมลทินอ้างสิทธิ์ส่วนแบ่งในพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พวกเขาเกลียดชังเปาโลมากพอที่จะฆ่าเขาได้-และคงจะฆ่าเขาไปแล้วหากพระเจ้าไม่ทรงดูแลเขา เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทนทุกข์สิ่งเหล่านี้เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ” พวกเขาเกลียดชังเขาเพราะว่าเขาประกาศว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของพวกยิว-และของคนต่างชาติเช่นกัน ว่าไม่มีทั้งยิวและกรีก รวยและจน ทาสและไทในสายพระเนตรของพระเจ้า ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ในความโกรธของพวกเขามีต่อเขา พวกเขาก็คงจะฉีกเขาเป็นชิ้น ๆ และจับเขามัดเสาเผาไปแล้วหากพระเจ้าไม่ทรงปกป้องเขา ผู้รับใช้คนใดที่พระเจ้าทรงเรียก ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งและส่งไปพร้อมกับข่าวสารของพระเจ้า-ซึ่งข่าวประกาศข่าวสารนั้นอย่างสัตย์ซื่อ-ไม่มีวันถูกทำลายได้จนกว่าพระเจ้าทรงหมดฤทธิ์กับเขาแล้ว! พญามารฆ่าเขาไม่ได้ และภูตผีทั้งปวงในนรกก็หยุดยั้งเขาไม่ได้

ในกิจการ 22:21-23 เปาโลกำลังกล่าวคำพยานแก่ตัวเองในพระวิหาร และในระหว่างกล่าวคำพยานนั้นเขากล่าวว่า “และ (พระเจ้า) ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงไปเถิด เพราะเราจะส่งเจ้าไปไกลจากที่นี่ ไปยังคนต่างชาติ’” เมื่อเปาโลกล่าวเช่นนั้น พวกยิวเหล่านั้นก็ระเบิดโทสะแบบคนบ้าที่คุมตัวเองไม่อยู่ “ร้องด้วยเสียงอันดังของพวกเขา และกล่าวว่า “เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก เพราะไม่เหมาะที่เขาจะมีชีวิตอยู่”

ดูเหมือนว่าพวกยิวเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาเป็นคนร้ายกาจและคลั่งศาสนาสุดขีด (กิจการ 17:5-13) เปาโลอยากให้ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นแน่ใจว่าเขายืนอยู่ฝ่ายข่าวประเสริฐ...ว่าเขาเขายืนอยู่กับเหล่าผู้เชื่อแท้ และต่อต้านชนร่วมชาติของเขาที่คลั่งศาสนา ถึงแม้ว่าเขาแบกรับภาระหนักเช่นนั้นเพื่อพวกเขาจนเขาเต็มใจที่จะถูกสาปแช่งโดยพระเจ้าก็ตาม หากโดยการทำเช่นนั้นเขาจะสามารถช่วยพี่น้องของเขาตามฝ่ายเนื้อหนังให้รอดได้ (รม. 9:1-3)

“...เพื่อ ‘ให้บาปของพวกเขาเต็มเปี่ยมเสมอ’...” หลังจากการตรึงกางเขนพระเยซูคริสต์เจ้า พระเจ้าทรงโปรดประทานช่วงเวลาหนึ่งที่พวกเขายิวสามารถกลับใจใหม่ได้ แต่พวกเขาก็ไม่ได้กลับใจ ในฮีบรู 3:9-17 มีการบอกเป็นนัยอย่างแน่นอนว่าหลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู พระเจ้าได้ประทานโอกาสให้พวกเขายิวซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวพวกเขาสามารถหันมาฟังพระคริสต์ได้ จึงศึกษาข้อพระคำเหล่านี้อย่างตั้งใจมาก ๆ

หากพวกเขายิวเหล่านั้นได้ยอมรับข่าวสารแห่งการกลับคืนคตินั้นซึ่งถูกส่งมอบโดยพวกอัครทูต การพิพากษาของพวกเขาก็คงถูกเปียงเบนไปได้ (กิจการ 3:19) ขนาดที่พระเจ้าได้ทรงอนุญาตชนชาติอิสราเอลนั้นยังไม่เต็มเปี่ยม แต่พวกเขายิวเหล่านั้นปฏิเสธข่าวสารนั้นของพระเยซู ร้องขอบาร์บัสและประกาศว่าพวกเขาอยากให้พระเยซูถูกตรึงที่กางเขน “ขอให้โลหิตของเขาตกอยู่บนพวกเราและบนลูกหลานของพวกเราเถิด!” จากนั้นหลังจากที่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย พวกเขาก็ปฏิเสธข่าวสารเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์นั้น พวกเขาปฏิเสธที่จะฟังเปาโลด้วย ทุกวันถ้อยแห่งความเดือดดาลถูกเติมอย่างซ้ำ ๆ และในที่สุดพระเจ้าทรงกันพวกเขายิวออกไปต่างหากในฐานะประชาชาติหนึ่ง พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “เจ้าทั้งหลายก็จงกระทำตามที่บรรพบุรุษของพวกเจ้าได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด” (มธ. 23:32) แน่แน่นอนว่าพวกเขายิวทำเช่นนี้ “เจ้าทั้งหลายก็จงกระทำตาม (บาปทั้งหลาย) ที่บรรพบุรุษของพวกเจ้าได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด” บ่งบอกถึงความสุขงอมสำหรับการพิพากษา ถ้อยแห่งพระพิโรธซึ่งกำลังถูกเติมจนปริ่มแล้ว คำกล่าวนี้ถูกใช้เช่นกันในปฐมกาล 15:16 เกี่ยวกับคนอาโมไรต์ในสมัยของอับราฮัม

“...เพราะพระพิโรธจะมาถึงพวกเขาอย่างเต็มที่” สเทเฟนกล่าวว่า “บรรพบุรุษของพวกท่านทำอย่างไร พวกท่านก็ทำอย่างนั้น” (กิจการ 7:51) ในสมัยของเยเรมีย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลว่า “ถึงกระนั้นเราก็ยังมีได้กระทำให้ถึงอวสานเสียทีเดียว” (เยรม. 4:27) พระเจ้าตรัสเช่นนี้หลายครั้งเกี่ยวกับอิสราเอล แต่บัดนี้ชะตาของยิวในฐานะประชาชาติหนึ่งถูกกำหนดและถูกประทับตราแล้ว เมื่อสุดท้ายแล้วพวกเขายิวปฏิเสธข่าวประเสริฐแห่งการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พระเจ้าก็ทรงทำให้พันธสัญญาเก่านั้นและอิสราเอลที่เป็นประชาชาติสิ้นสุดในฐานะชนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ ประชาชาตินั้นถูกกันไว้ต่างหาก ต้นมะเดื่อที่ถูกโค่นลงถึงดินแล้ว อยากรู้ก็ตาม รากเหล่านั้นยังคงอยู่-และในโรม 11 เราถูกสอนอย่างชัดเจนว่าวันหนึ่งพระเจ้าจะทรงหันมาหาชนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระองค์อีก

เกรงว่าผู้ใดจะเข้าใจผิด ขอให้ผมอธิบายว่ายิวทุกคนที่ได้ตายไปในความไม่เชื่อตั้งแต่การตรึงกางเขนของพระเยซู-คนเหล่านั้นที่ไม่ได้ยอมรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดโดยทางพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์-ก็อยู่ในนรก แต่มีเวลาหนึ่งซึ่งจะมาถึงเมื่อ “ประชาชาติหนึ่งจะคลอตมาในวันเดียว” (อิสยาห์ 66:8) พวกยิวที่ยังมีชีวิตอยู่ตอนที่พระเยซูเสด็จมาจะเห็นรอยแผลเป็นในพระหัตถ์ของพระองค์และจะทูลถามว่า “พระองค์ทรงได้แผลเป็นเหล่านี้มาจากไหน” พระองค์จะทรงตอบว่า “เราได้รับแผลเป็นเหล่านี้ในเรือนแห่งมิตรสหายของเรา” พวกเขาจะรู้จักพระองค์ พวกเขาจะชบลงที่พระบาทของพระองค์เพื่อนมัสการและยอมรับพระองค์ให้เป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ไซแล้วครับ มีอาณาจักรหนึ่งที่เปี่ยมสง่าราศีรอคอยเชื้อสายของอับราฮัมผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อ

ในปี ค.ศ. 70 เยรูซาเล็มนครบริสุทธินั้นได้ล่มสลาย ไม่มีหินสักก้อนเดียวถูกทิ้งให้ซ้อนกัน กรุงนั้นถูกทำให้ราบเป็นหน้ากลองในการล้อมที่นรกแล้วและทำลายล้างมากที่สุดเท่าที่ประวัติศาสตร์เคยรู้จัก-ไม่ว่าทางโลกหรือทางธรรม พระเยซูทรงพยากรณ์ไว้ในมาระโก 13:1-2 และในลูกา 19:41-44 ว่าพระวิหารจะถูกทำลายโดยไม่มีก้อนหินถูกเหลือไว้ซ้อนทับกันเลย-และคำพยากรณ์นั้นได้ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรเมื่อที่ตัสชาวโรมรุกรานกรุงนั้น (กล่าวกันว่าเขาได้เข่นฆ่ายิวห้าล้านคนในวันเดียว คิดดูสิครับ!) ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาชนชาติยิวก็เร่ร่อนไปทั่วโดยไม่มีบ้านจะอยู่ ไม่มีแท่นบูชาและไม่มีธงชาติ-จนกระทั่งปี 1948 เมื่อรัฐใหม่แห่งอิสราเอลได้ถือกำเนิดและถูกยอมรับโดยรัฐบาลทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก เมื่อรัฐแห่งอิสราเอลนั้นมีตัวตนขึ้นมา นั่นก็เป็นการทำให้คำพยากรณ์สำเร็จจริงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนับตั้งแต่เหล่าทูตสวรรค์ประกาศเรื่องการประสูติของพระเยซูในเมืองเบธเลเฮมแห่งแคว้นยูเดีย!

วันนี้พวกยิวกำลังกลับมายังแผ่นดินของตน-ในความไม่เชื่ออย่างแน่นอน-แต่เริ่มมีการจัดเตรียมแล้วสำหรับการปรากฏตัวของพระเมสสิยาห์ตัวปลอม พระเยซูตรัสว่า “เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายไม่รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น” (ยอห์น 5:43) นี่หมายถึงปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น ผู้ซึ่งจะครอบครองในช่วงเจ็ดปีนั้นระหว่างการรับขึ้นนั้น (เมื่อพระเยซูเสด็จมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์) และการเปิดเผยนั้น (เมื่อพระองค์เสด็จมากับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์) สามปีครึ่งแรกของช่วงเวลานี้จะเป็นเวลาแห่งสันติภาพ ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะทำพันธสัญญาหนึ่งกับชนชาติอิสราเอล เขาจะยอมให้พวกเขาสร้างพระวิหารของพวกเขาขึ้นใหม่และถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ และจากนั้นหลังจากสามปีครึ่งเขาจะละเมิดพันธสัญญานั้น และนรกทั้งสี่จะระเบิดออกบนแผ่นดินโลก! จะมีการทำลายล้างและการเข่นฆ่าในแบบที่ไม่เคยมีมาก่อนเลย และพระเยซูทรงบอกเราว่า “และยกเว้นวันเหล่านั้นจะถูกย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ รอดได้เลย” (มธ. 24:22)

ข้อ 17: “พี่น้องทั้งหลาย แต่พวกเราถูกพรากไปจากพวกท่านชั่วระยะเวลาหนึ่ง โดยถูกพรากไปแต่กายเท่านั้น ไม่ใช่จิตใจ พวกเราจึงได้พยายามอย่างมากที่จะเห็นหน้าของพวกท่านด้วยความปรารถนาอย่างยิ่ง”

เมื่อเปาโลต้องจำใจออกมาจากเมืองเธสะโลนิกา เขาก็ตั้งใจว่าจะไม่อยู่แค่ช่วงสั้น ๆ ดังนั้นเขาจึงสามารถกล่าวได้อย่างแท้จริงว่าใจของเขาอยู่ที่นั่นถึงแม้ว่าเขาไม่อยู่ในฝ่ายร่างกายก็ตาม กิจการ 17:10 สอนเราว่าพี่น้องชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นเป็นผู้ที่ได้ส่งเปาโลและสิลาสไปตอนกลางคืนเข้าไปในเมืองเบโรอาเพื่อป้องกันไม่ให้คนทั้งสองถูกฆ่าตายโดยพวกยิว ผู้รับใช้ที่รักเหล่านั้นไม่เต็มใจที่จะไป แต่ผู้เชื่อเหล่านั้นส่งพวกเขาไปเพื่อความปลอดภัยของพวกเขาเอง และเนื่องจากพวกเขาตั้งใจที่จะจากมา พวกเขาจึงมีความปรารถนาอันล้าลึกที่จะกลับไป

ใน 1 เธสะโลนิกา 3:10 เปาโลประกาศว่าเขาและสิลาสอธิษฐานมากมายทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อที่พวกเขาจะได้ไปเห็นหน้าเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา เปาโลมีความสนใจฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้งในบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาในข่าวประเสริฐนั้น และเขามีความรักแบบมนุษยอันนุ่มนวลให้พวกเขาเช่นกัน และปรารถนาที่จะอยู่กับพวกเขาในฝ่ายร่างกาย เขาอยู่กับพวกเขาเสมอในคำอธิษฐานและในจิตวิญญาณ แต่เขาวิลหาที่จะเห็นหน้าของพวกเขา

ข้อ 18: “เพราะเหตุฉะนั้นพวกเราจึงอยากมาหาพวกท่าน คือข้าพเจ้าเปาโล อยากมาหนแล้วหนเล่า แต่ซาตานได้ขัดขวางพวกเราไว้”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในพระคำข้อนี้จริง ๆ แล้วก็คือนั้น: “พวกเราตั้งใจตั้งใจไว้ว่าจะกลับไปหาพวกท่าน-พวกเราไม่รู้เลยว่าพวกเราจะจากมานานถึงเพียงนี้ พวกเราได้ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะมาหาพวกท่านทันที แต่ซาตานและกองกำลังแห่งเหล่าศัตรูฝ่ายวิญญาณของข้าพเจ้าประเสริฐได้ขัดขวางเราไว้” เปาโลพูดถึงตัวเองเป็นหลักเมื่อเขากล่าวว่า “คือข้าพเจ้า เปาโล” ทิโมธีได้กลับไป (บทที่ 3:1-3) สิบสองกึ่งชั่วโมงหลังจากนั้นของแคว้นมาซิโดเนีย (กิจการ 17:14; 18:5) เปาโลอยากให้อีก ๆ ของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าทราบว่ามีไม่ใช่ว่าความประสงค์หรือความปรารถนาของเขาที่เขาต้องอยู่ห่าง เขาอยากกลับไปทุกชั่วขณะตั้งแต่เขาได้จากมา

ในโรม 1:13 เปาโลประกาศว่าหลายครั้งเขาตั้งใจว่าจะมายังกรุงโรม แต่ก็ถูกขัดขวางโดยศัตรูนั้น เปาโลเป็นอัครทูตผู้ยิ่งใหญ่-แต่นั้นก็ไม่ได้ช่วยเขาให้พ้นจากความผิดหวังและความใจสลาย และมันไม่ได้ละเว้นเขาจากการโจมตีของพญามารด้วย ความหมายอันลึกซึ้งกว่าของ “ซาตานได้ขัดขวางพวกเราไว้” ก็คือ “ข้าพเจ้าได้พากเพียรอย่างจริงจังที่จะพบหนทางที่จะกลับไป ในส่วนข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจแล้วมากกว่าหนึ่งหนที่จะกลับไปหาพวกท่านเหล่าผู้เชื่อที่รักผู้ซึ่งข้าพเจ้ารัก แต่ข้าพเจ้าได้ถูกกีดขวางโดยซาตาน”

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องคาดเดาว่าซาตานใช้การขัดขวางแบบไหนตรงนี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันรวมถึงความเกลียดชังและการปองร้ายของพวกยิวต่อเปาโล และโดยใช้เหล่าเหล่าและกลโกงพวกเขาได้ขัดขวางเขาไม่ให้กลับไปยังเมืองเธสะโลนิกา พญามารเป็นฆาตกร ผู้หลอกลวงและผู้ใส่ร้าย ถ้ามันทำให้คน ๆ หนึ่งตกนรกไม่ได้ มันก็จะทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อขัดขวางคน ๆ นั้นขณะที่เขาเดินทางในชีวิตนี้ไปสู่สวรรค์หลังจากกลายเป็นผู้เชื่อแล้ว ซาตานเป็นผู้กล่าวโทษพวกพี่น้อง มันเป็นศัตรูของลูกทุกคนของพระเจ้า ภาคพันธสัญญาเดิมนำเสนอมันเป็นปฏิปักษ์ (ซึ่งชื่อนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ผู้นำของเหล่าวิญญาณชั่ว”) ซาตานเป็นศัตรูของพระเจ้าและมนุษย์ มันถูกเรียกว่าพญามาร ซึ่งมีความหมายว่า “ผู้ใส่ร้าย ผู้ชั่วร้ายนั้น” (2 ธส. 3:3) มันถูกเรียกว่า “ผู้ทดลองนั้น” ใน 1 เธสะโลนิกา 3:5- จดหมายฝากที่เราศึกษากันอยู่

ภาคพันธสัญญาใหม่นำเสนอซาตานว่าเป็นบุคคลหนึ่ง-ไม่ใช่เป็นวิญญาณชั่วตนหนึ่งหรือภาพเปรียบเทียบหนึ่ง-แต่เป็นบุคคล ๆ หนึ่งที่มีตัวตนอยู่จริง (2 ธส. 2:9; วว. 12:9) เปาโลเป็นผู้ที่ได้กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นจึงให้คนที่คิดว่าตัวเองยืนมั่นคงแล้วระวังให้ดี เกรงว่าเขาจะล้มลง” (1 คร. 10:12)- แต่ขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระคำข้อถัดไป: “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้!” 1 ยอห์น 4:4 เสริมว่า “ผู้ที่สถิตอยู่ในพวกท่านก็เป็นใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก”

ข้อ 19 และ 20: “เพราะอะไรเล่าเป็นความหวัง หรือความปีติยินดี หรือมงกุฎแห่งความปีติยินดีของพวกเรา ก็มีใช้ท่านทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ในตอนที่พระองค์เสด็จมา เพราะว่าพวกท่านเป็นสง่าราศีและความชื่นชมยินดีของพวกเรา”

คำที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “มงกุฎ” ไม่ได้หมายถึงมงกุฎเพชรพลอยของกษัตริย์ แต่เป็นมงกุฎแห่งสง่า

ราศี มงกุฏนี่คือมาลัยสวมศีรษะของผู้ชนะในการแข่งขัน (1 คร. 9:24,25) เปาโลเรียกผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปีว่าความปิติยินดีและมงกุฏของเขา: “โดยชูพระวอชนะแห่งชีวิตออกไปข้างหน้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้ปิติยินดีในวันของพระคริสต์ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเปล่า ๆ และไม่ได้ทำงานหนักโดยเปล่าประโยชน์...เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รักอย่างยิ่งและเป็นที่ปรารถนา เป็นที่ปิติยินดีและเป็นมงกุฏของข้าพเจ้า ดังนั้นจงยืนมั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกที่รักอย่างยิ่งของข้าพเจ้า” (ฟป. 2:16; 4:1) สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในข้อพระคำเหล่านี้แก่ชาวฟิลิปปีก็คือ “ใครเล่าจะเป็นมงกุฏของพวกเราในการเสด็จมาอันเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์? ผู้ใดเล่า? ท่านทั้งหลายนั่นเอง!”

เปาโลรักผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกาเพราะสิ่งที่พวกเขาเป็นและเพราะคำพยานของพวกเขาที่มีแก่คนอื่น ๆ ตลอดทั่วพื้นที่นั่นทั้งหมด แต่เขารักพวกเขาเหนือสิ่งอื่นใดเพราะสิ่งที่พวกเขาจะเป็นในการเปิดเผยอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้า: “ด้วยว่าความคาดหวังอันจริงจังของสิ่งทรงสร้างนั้นคอยทำการสำแดงของบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” (รม. 8:19) ยูดาส 24 บอกเราว่าผู้เชื่อทุกคนจะถูกถวาย “โดยปราศจากตำหนิต่อเบื้องพระพักตร์แห่งสง่าราศีของพระองค์ พร้อมกับความปิติยินดีเหลือล้น”

ในวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเปาโลจะเห็นผลแห่งการทำงานหนักของเขาและยินดียิ่งนัก คำอธิษฐานของอัครทูตเปาโลเกี่ยวกับทุกคนเหล่านั้นที่เขาปรารถนาให้ก็คือ ที่เขาจะถวายทุกคนเป็นผู้ใหญ่แล้วในพระคริสต์ อ่าน 1 เธสะโลนิกา 3:13; 5:23,24; โครินธ์ 1:28,29

จงตั้งใจสังเกตคำกล่าวของเปาโลเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระเยซูเจ้า พระองค์จะเสด็จกลับมาในสง่าราศี-และพระองค์จะเสด็จกลับมาในฐานะผู้พิพากษาที่ชอบธรรมเช่นกัน นี่คือพระเยซูเจ้าองค์เดิมที่เปาโลประกาศว่าพวกยิวได้ฆ่าเสียด้วยมือชั่ว (ข้อ 15 ในบทนี้ของเรา)

ในวิวรณ์ 5:6 ยอห์นเห็นในท่ามกลางพระที่นั่งนั้น ลูกแกะตัวหนึ่ง-ราวกับว่าพระองค์ทรงถูกปลงพระชนม์ พระเยซูคริสต์แก่เหล่าศัตรูของพระองค์ (คนเหล่านั้นที่พิพากษาพระองค์และปรับโทษพระองค์ให้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น) ว่า “ต่อจากนี้ ท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์แห่งฤทธาานุภาพ และเสด็จมาในหม่อมงามแห่งฟ้าสวรรค์” (มธ. 26:64) พระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาจากสวรรค์ ผู้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง และพญามาร ความตาย นรก และหลุมศพ บาปและการทดลอง อ่านยอห์น 5:27 และกิจการ 17:31

ข้อ 19 ปิดท้ายด้วยถ้อยคำเหล่านี้ “...ในตอนที่พระองค์เสด็จมา” ภาษากรีกตรงนี้บ่งบอกว่า “การเสด็จมาถึงของพระองค์” พระเยซูจะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้อีกครั้งในพระกาย (กิจการ 1:10,11; ยอห์น 14:1-3) ไม่มีหลักคำสอนใดในพระวอชนะของพระเจ้าทั้งหมดที่ชัดเจนมากกว่าหลักคำสอนเรื่องการเสด็จกลับมาของพระเยซูเจ้า คุณจะพบถ้อยคำของพระองค์เองเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ในมัทธิว 24 และ 25, มาระโก 13 และลูกา 12:35-59 นอกจากนี้ในลูกา 17:20-37; 19:11-27; ยอห์น 5:27-29; 14:1-3; 16:22-- และอีกหลายแห่ง

เปาโลใช้วลีที่น่าเกรงขามนี้เจ็ดครั้งในจดหมายถึงชาวเธสะโลนิกาทั้งสองฉบับนั้น เขายังใช้มันใน 1 โครินธ์ 15:23 เช่นกัน ในจดหมายทั้งสามฉบับนี้เราเรียนรู้เกือบทั้งหมดที่เปาโลให้เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สอง-

การรับขึ้น เมื่อพระเยซูเสด็จมารับเจ้าสาวของพระองค์ นั่นคือ คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ในมัทธิว 24:36-44 พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์เกี่ยวกับการรับขึ้น มันถูกอ้างอิงถึงเช่นกันในจดหมายฝากของยากอบ เปโตรพูดถึงมัน และยอห์นผู้เป็นที่รักก็กล่าวถึงมันเช่นกัน

ไม่ว่ามนุษย์จะกล่าว เทศนาหรือสอนอะไร-วันหนึ่งพระเยซูคริสต์จะเสด็จลงมาจกสวรรค์พร้อมกับเสียงกู่ก้อง พร้อมกับเสียงของอัครทูตและเสียงแตรของพระเจ้า บรรดาผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้น ผู้เชื่อทั้งหลายที่ยังมีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงในชั่ววินาที ในพริบตาเดียว และเราทุกคนจะถูกรับขึ้นไปด้วยกันเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ และดังนั้นแหละเราจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ เราจะศึกษาเรื่องนี้เมื่อเราไปถึงบทที่ 4

บทที่ 2 ปิดท้ายด้วยคำกล่าวที่ว่า “เพราะว่าพวกท่านเป็นสง่าราศีและความชื่นชมยินดีของพวกเรา” เปาโลเน้นย้ำทั้ง “พวกท่าน” (ซึ่งหมายถึงผู้เชื่อทั้งหลาย) และ “เป็น” (ซึ่งหมายถึงช่วงขณะนั้นโดยเฉพาะ) ความชื่นชมยินดีของเขาไม่ใช่แค่เรื่องของความหวังเมื่อการรับขึ้นไปนั้นเกิดขึ้นและผู้เชื่อทั้งหลายได้รับบำเหน็จ แต่เขาปิติยินดีเช่นกันกับผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกา ณ ช่วงขณะนั้น จงสังเกตบทที่ 1:2-4 และ 3:9 ในจดหมายฝากฉบับนี้ของเรา และ 2 เธสะโลนิกา 1:4 เหล่าผู้เชื่อในคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาเป็นสง่าราศีของเปาโล สง่าราศีคือคำสรรเสริญและเกียรติยศจากผู้อื่น พวกเขาเป็นความชื่นชมยินดีของเขาเช่นกัน ความชื่นชมยินดีคือความปิติของคน ๆ หนึ่งเอง!

เปาโลไม่มีความกลัวเลยในการพอกพูนสง่าราศีและเกียรติยศให้แก่คริสตจักรนั้นที่เมืองเธสะโลนิกา เขารู้ว่าพวกเขาเป็นของแท้ พวกเขาได้พิสูจน์ประสบการณ์ของพวกเขาแล้วว่าเป็นของจริง ด้วยเหตุนี้เขาจึงอวดในพวกเขา สรรเสริญพวกเขาและให้เกียรติพวกเขาจนสูงที่สุด ลึก ๆ ลงไปในใจของเขาเขามีความชื่นบานที่ไม่อาจกล่าวเป็นคำพูดได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศี เขามีความปิติที่คำพูดไม่อาจแสดงออกได้ ดังนั้นเขาจึงกล่าวเพียงว่า “เพราะว่าพวกท่านเป็นสง่าราศีและความชื่นชมยินดีของพวกเรา!”

1 เธสะโลนิกา - บทที่ 3

3:1 เหตุฉะนั้นเมื่อพวกเราทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว พวกเราจึงคิดว่าดีที่จะถูกปล่อยไว้ที่กรุงเอเธนส์ตามลำพัง

3:2 และได้ส่งทิโมธีน้องชายของพวกเรา และเป็นผู้ใช้ของพระเจ้า และเป็นเพื่อนร่วมงานของพวกเราในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไป เพื่อจะตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคง และเพื่อจะปลอบประโลมใจของพวกท่านในเรื่องความเชื่อของพวกท่าน

3:3 เพื่อจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหวั่นไหวโดยการยากลำบากเหล่านี้ เพราะพวกท่านเองก็ทราบแล้วว่า พวกเราทรงถูกกำหนดไว้แล้วสำหรับการนั้น

3:4 ด้วยว่าแท้จริง เมื่อพวกเราได้อยู่กับพวกท่าน พวกเราได้บอกพวกท่านไว้ก่อนแล้วว่า พวกเราจะต้องทนการยากลำบาก แล้วต่อมาก็เป็นอย่างนั้น และพวกท่านก็ทราบอยู่แล้ว

3:5 เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ส่งคนไปเพื่อจะได้ทราบถึงความเชื่อของพวกท่าน เกรงว่าโดยประการหนึ่งประการใดผู้ทดลองนั้นได้ทดลองพวกท่าน และงานหนักของพวกเราที่จะเปล่าประโยชน์

3:6 แต่บัดนี้ เมื่อทิโมธีได้จากพวกท่านมาถึงพวกเราแล้ว และได้นำข่าวดีมายังพวกเราเรื่องความเชื่อและความรักของพวกท่าน และว่าพวกท่านได้มีความระลึกอันดีถึงพวกเราอยู่เสมอ และปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นพวกเราเหมือนอย่างพวกเราปรารถนาจะเห็นพวกท่านด้วย

3:7 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกเราจึงได้รับการปลอบประโลมเรื่องพวกท่านในความทุกข์ยากและความกังวลใจของพวกเราเนื่องด้วยความเชื่อของพวกท่าน

3:8 เพราะว่าบัดนี้ พวกเราดำรงชีวิตอยู่ ถ้าพวกท่านยืนมั่นคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า

3:9 เพราะว่าพวกเราจะขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านได้อย่างไรอีกจึงจะเหมาะ สำหรับบรรดาความปิติยินดีซึ่งเรามีอยู่เพราะเห็นแก่พวกท่าน ต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา

3:10 โดยอธิษฐานมากมายทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อพวกเราจะได้เห็นหน้าของพวกท่าน และจะได้เพิ่มเติมส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ในความเชื่อของพวกท่านให้บริบูรณ์

3:11 บัดนี้ขอพระเจ้าเองและพระบิดาของพวกเรา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงนำทางของพวกเราไปถึงพวกท่าน

3:12 และขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้พวกท่านจำเริญขึ้นและบริบูรณ์ไปด้วยความรักซึ่งกันและกัน และต่อคนทั้งปวง เหมือนอย่างพวกเรากระทำต่อพวกท่าน

3:13 เพื่อในที่สุด พระองค์จะทรงให้ใจของพวกท่านตั้งมั่นคงอยู่อย่างไรดำหนิในความบริสุทธิ์ ต่อพระพักตร์พระเจ้าคือพระบิดาของพวกเรา ในการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราพร้อมกับวิสุทธิชนทั้งปวงของพระองค์

ข้อ 1: “เหตุฉะนั้นเมื่อพวกเราทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว พวกเราจึงคิดว่าดีที่จะถูกปล่อยไว้ที่กรุงเอเธนส์ตามลำพัง”

ในบทนี้คำพูดเปิด “เหตุฉะนั้น” ชี้ย้อนไปยังสิ่งที่เราได้เรียนรู้แล้วในข้อ 17 ถึง 20 ในบทก่อนหน้า “เหตุฉะนั้นเมื่อพวกเราทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว...” นั่นคือ เปาโลถวิลหาที่จะได้เห็นหน้าเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะ

โลนิกาจนกระทั่งเขาไม่อาจทนความถวิลหานั้นต่อไปได้อีก เขารักพวกเขาอย่างลึกซึ้งและอย่างร้อนรนยิ่งนักจนการแยกจากกันเป็นเวลานานและความผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำอีกเป็นสิ่งที่มากกว่าเขาจะแบกรับไหว ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจว่าเป็นการดีที่สุดที่เขาจะถูกทิ้งไว้เพียงลำพังที่กรุงเอเธนส์ แม้กระทั่งในความโดดเดี่ยวของเขา และที่ทิโมธีคนหนุ่มนั้นจะถูกส่งไปยังคริสตจักรในเมืองเธสะโลนิกา

ข้อ 2: “และได้ส่งทิโมธีน้องชายของพวกเรา และเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเป็นเพื่อนร่วมงานของพวกเราในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไป เพื่อจะตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคง และเพื่อจะปลอบประโลมใจของพวกท่านในเรื่องความเชื่อของพวกท่าน”

หนังสือกิจการของพวกอัครทูตตามรอยเปาโลจากเมืองเธสะโลนิกาไปยังเมืองเบโรอา และจากเมืองเบโรอาไปยังกรุงเอเธนส์ (กิจการ 17:10-15) ในกิจการ 17:14-16 สilas และทิโมธีถูกทิ้งไว้ข้างหลังที่เมืองเบโรอาขณะที่เปาโลเดินทางต่อไปยังกรุงเอเธนส์ โดยฝากคำสั่งทิ้งทำให้พวกเขาตามเขาไปโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อนผู้รับใช้สองท่านนี้ของเปาโลได้ไปถึงในกรุงเอเธนส์หรือไม่นั้น ไม่มีระบุชัดเจนในหนังสือกิจการ Silas และทิโมธีไม่ถูกกล่าวถึงอีกจนกระทั่งพวกเขากลับมาด้วยกันจากแคว้นมาซิโดเนีย และ ณ เวลานั้นพวกเขาพบเปาโลในเมืองโครินธ์ (กิจการ 18:1-5) อย่างไรก็ตาม มันปรากฏชัดเจนในบทนี้ของเรา (ข้อ 1-3) ว่าเปาโลส่งทิโมธีไปยังเมืองเธสะโลนิกาเพื่อปลอบประโลมใจและหนุนใจเหล่าผู้เชื่อที่นั่น และเพื่อนำข่าวกลับมารายงานด้วยเกี่ยวกับสถานะของคริสตจักรนั้น

ไม่มีความขัดแย้งกันระหว่างบันทึกเรื่องราวของลูกาในหนังสือกิจการและบันทึกของเปาโลตรงนี้ใน 1 เธสะโลนิกา มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่Silas และทิโมธีได้ตามเปาโลไปจริง ๆ และลูกาไม่ได้บันทึกเหตุการณ์ตอนนี้ไว้สำหรับเขามันอาจไม่ใช่เรื่องสำคัญก็ได้-หรืออาจเป็นไปได้ว่าลูกาไม่ได้ทราบแน่นอนว่าพวกเขาไปร่วมสมทบกับเปาโลในกรุงเอเธนส์หรือไม่ แต่คุณเชื่อใจได้ว่าไม่มีความขัดแย้งระหว่างผู้เขียนทั้งสองท่านนี้ ด้วยว่าพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงดลใจถ้อยคำเหล่านั้นที่พวกเขาบันทึกลงไป

มันเป็นไปได้อย่างยิ่งว่าเปาโล พอไปถึงที่กรุงเอเธนส์แล้ว ก็ค้นพบในทันทีว่าเขาไม่สามารถกลับไปยังเมืองเธสะโลนิกาได้ และด้วยเหตุนี้จึงส่งคำสั่งต่าง ๆ ไปยังทิโมธีให้กลับไปยังคริสตจักรที่นั่นแทนตน เขาอาจให้ทิโมธีไปที่นั่นแทนที่จะมายังกรุงเอเธนส์ก็เป็นได้ ตามที่ได้วางแผนไว้ในตอนแรก อาจเป็นไปได้ว่าSilas อยู่ต่อในเมืองเธสะโลนิกา และหลังจากที่ทิโมธีไปเยือนที่นั่นแล้ว เขาและSilas ก็อาจไปร่วมสมทบกับเปาโลในเมืองโครินธ์อีกทีก็ได้ อาจเป็นไปได้เช่นกันว่าทิโมธีได้เดินทางไปยังกรุงเอเธนส์จากเมืองเบโรอา และว่าเปาโลส่งเขากลับไปยังเมืองเธสะโลนิกาในทันที หากเป็นเช่นนั้น เปาโลก็อยู่ตัวคนเดียวจริง ๆ ตั้งแต่เวลานั้นที่เขาออกจากเมืองเบโรอาจนกระทั่งทิโมธีและSilas ไปร่วมสมทบกับเขาที่เมืองโครินธ์

มันเป็นการลงใจและความปวดร้าวใจอย่างแน่นอนที่เปาโลต้องถูกทิ้งไว้เพียงลำพัง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ณ ช่วงเวลานั้น แต่เขากระวนกระวายใจเกี่ยวกับชาวเธสะโลนิกามากเสียจนเขาเต็มใจที่จะทนทุกข์ความโดดเดี่ยวเพื่อที่จะส่งเพื่อนผู้รับใช้ของเขาไปปลอบประโลมใจและเสริมกำลังคนเหล่านั้นที่กำลังถูกทดสอบและถูกลองใจอย่างหนักโดยศัตรูนั้น

เปาโลส่งทิโมธีไปทำสิ่งที่ตัวเขาเองปรารถนาที่จะทำ-และสิ่งที่เขาได้กระทำอย่างดีที่สุดที่เขาทำได้ก็คือ

โดยการเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ไปถึงพวกเขา เหนือสิ่งอื่นใดก็คือ เขาอธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้าที่จะทรงทำให้ผู้เชื่อเหล่านั้นมั่นคง ที่จะทรงปลอบประโลมใจและหนุนใจพวกเขา ในข้อ 12 และ 13 ในบทนี้ของเราเปาโลอธิษฐานขอเพื่อที่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นจะถูกทำให้มั่นคงในจิตใจ ไร้ตำหนิในความบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเจ้าจนถึงการเสด็จมาของพระเยซูเจ้าพร้อมกับวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์ นอกจากนี้ใน 2 เธสะโลนิกา 2:16 และ 17 เขาอธิษฐานจากหัวใจแห่งความรักว่า “บัดนี้ ขอให้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระเจ้าคือพระบิดาของเรา ผู้ทรงรักพวกเรา และประทานความปลอบใจเป็นนิรันดร์และความหวังอันดีโดยทางพระคุณให้แก่พวกเรา ทรงปลอบประโลมใจของพวกท่านและทรงตั้งพวกท่านให้มั่นคง ในเวลาและในการงานอันดีทุกอย่าง” เปาโลปฏิบัติสิ่งที่เขาเทศนาใน 1 เธสะโลนิกา 5:17: “จงอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน” เขาทำเช่นนั้นจริง ๆ เพื่อลูก ๆ ของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าในคริสตจักรเหล่านั้นที่เขาได้ก่อตั้ง

ข้อ 3: “เพื่อจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหวั่นไหวโดยการยากลำบากเหล่านี้ เพราะพวกท่านเองก็ทราบแล้วว่า พวกเราทรงถูกกำหนดไว้แล้วสำหรับการณ์นั้น”

ต่อมาเปาโลกล่าวแก่ชาวโรมเหล่านั้นว่า “ใครจะแยกพวกเราออกจากความรักของพระคริสต์เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดาอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพบกภัย หรือการถูกคมดาบหรือ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับการเอาไปฆ่า’ ไม่เลย ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้แต่ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือบรรดาเทพผู้มีอำนาจ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถแยกพวกเราออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (รม. 8:35-39)

เปาโลส่งทิโมธีไปยังเมืองเธสะโลนิกาเพื่อเตือนความจำผู้เชื่อเหล่านั้นว่าความทุกข์ใจและการข่มเหงต่าง ๆ ไม่ควรทำให้พวกเขาเริ่มรู้สึกท้อใจหรือหดหู แต่ควรทำให้พวกเขาชำระตัวและอุทิศตัวมากขึ้นต่ออุดมการณ์แห่งข่าวประเสริฐ อ่าน 2 เธสะโลนิกา 2:2 และโคโลสี 1:23 ใน 2 ทิโมธี 3:12 เปาโลกล่าวว่า “ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นจะต้องเข้าใจว่าถ้าพวกเขาดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า พวกเขาจะถูกข่มเหงโดยเหล่าศัตรูของทางของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “ถ้าพวกเขาได้เกลียดชังเรา พวกเขาก็จะเกลียดชังพวกท่าน” ในยอห์น 16:33 พระองค์ตรัสว่า “สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อท่านทั้งหลายจะมีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว” ผู้เชื่อทุกคนวางใจได้ว่าพระเจ้าจะไม่มัววันขอร้องพวกเขาให้เดินในเส้นทางที่พระเยซูไม่ได้ทรงเดินนำหน้าพวกเขาไปก่อน

ข้อ 3 ปิดท้ายดังนี้: “...พวกเราทรงถูกกำหนดไว้แล้วสำหรับการณ์นั้น” มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะทนทุกข์...มันคงผิดปกติที่คริสเตียนทั้งหลายจะอยู่ในโลกนี้และไม่ทนทุกข์ คำว่า “ถูกกำหนด” เป็นคำเดียวกับที่ถูกใช้ในฟิลิปปี 1:17 ซึ่งแปลเป็น “ถูกตั้งไว้เพื่อป้องกันข่าวประเสริฐนั้น” มันเป็นคำเดียวกับที่

ถูกใช้ในมัทธิว 5:14 ด้วย เมื่อในคำเทศนาบนภูเขาที่พระเยซูทรงกล่าวถึงนครหนึ่งที่ถูก “ตั้งไว้บนเนินเขา” ซึ่งบ่งบอกถึงสถานการณ์ที่ผู้เชื่อถูกตั้งไว้ในนั้น เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาถูกกำหนดตำแหน่งนี้โดยเฉพาะในกองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการป้องกันข่าวประเสริฐจากเหล่าศัตรูของพระคริสต์ และเปาโลกำลังกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านทราบว่าคุณถูกเรียกมาสู่การลงใจอันดุเดือด และสิ่งแปลก ๆ จะเกิดขึ้นกับพวกท่าน” อ่าน 1 เปโตร 2:20,21; 4:12,13 ผมอยากจริงจัง ๆ ว่าเรามีผู้รับใช้ที่แท้จริงกี่คนวันนี้-เหล่าผู้รับใช้ที่จะได้ขนาดตามมาตรฐานที่ถูกตั้งไว้โดยอัครทูตเปาโลในพระวิญญูณบพิสุทธิ?

ข้อ 4: “ด้วยว่าแท้จริง เมื่อพวกเราได้อยู่กับพวกท่าน พวกเราได้บอกพวกท่านไว้ก่อนแล้วว่า พวกเราจะต้องทนการยากลำบาก แล้วต่อมาก็เป็นอย่างนั้น และพวกท่านก็ทราบอยู่แล้ว”

การอ่านแบบแมนยำมากขึ้นคงจะเป็น “เคยบอกพวกท่านอยู่ตลอด” เพราะว่ามันไม่ใช่คำเตือนครั้งเดียว แต่เป็นคำเตือนที่ถูกทวนซ้ำและพวกเขาคุ้นเคยดี สำหรับข้อพระคำอ้างอิงตอนอื่น ๆ ที่กล่าวถึงคำสั่งหลายประการก่อนหน้าของอัครทูตท่านนี้ อ่าน 1 เธสะโลนิกา 2:11,12; 4:1,2; 2 เธสะโลนิกา 2:5-15; 3:10

ในข้อพระคำตอนนี้องเรา เขาเตือนความจำพวกเขาว่าตอนที่เขาอยู่กับพวกเขา เขาได้ทวนซ้ำอยู่เสมอคำเตือนที่ว่าผู้เชื่อทั้งหลายถูกเรียกให้ทนทุกข์ และว่าถ้าเราทนทุกข์กับพระคริสต์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์ แต่ถ้าเราไม่ยอมรับพระองค์ พระองค์ก็จะทรงไม่ยอมรับเรา

ในเมืองเธสะโลนิกามีพวกนักบวชเคร่งศาสนาที่ไม่ถูกนำโดยพระเจ้าแต่โดยความเชื่อมั่นและความมุ่งหมายต่าง ๆ ทางศาสนาของตนเอง คนเหล่านี้มุ่งมั่นที่จะทำลายคริสตจักรนั้นซึ่งพระเยซูได้ตรัสถึงมันว่า “ประตูแห่งนรกจะไม่มีชัยต่อคริสตจักรเลย” ในเมืองเธสะโลนิกามีพวกช่างฝีมือเช่นกันที่ไม่รู้จักพระเจ้าและไม่สนใจสิ่งใดเลยนอกจากผลกำไรส่วนตัวของพวกเขาเอง พวกเขาไม่สนใจเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญูณทั้งหลายและอยากค้ากำไรจากจิตวิญญูณของมนุษย์ มีฝูงชนมหาศาลที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญูณ พวกเขาไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับบทบัญญัติของพระเจ้าและไม่สนใจเลยเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า พวกเขา รู้สึกไร้ค่าภูมิใจยิ่งนักเพราะคนแปลก ๆ กลุ่มนี้ที่เรียกตัวเองว่าพวกคริสเตียนและเทศนาการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของผู้หนึ่งนามว่าพระเยซู

คนชั่วเหล่านี้ทั้งหมดได้รวมใจกันเพื่อทำลายผู้เชื่อเหล่านั้นที่กำลังพลิกโลกกลับหัวกลับหาง ในตอนนั้นเช่นเดียวกับตอนนี้ ฝูงชนมหาศาลต่อต้านผู้เชื่อแท้ทั้งหลาย-แต่ตอนนั้น เช่นเดียวกับตอนนี้ด้วย “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้” (รม. 8:31) “ผู้ที่สถิตอยู่ในพวกท่านก็เป็นใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก” (1 ยอห์น 4:4) เปาโลรับประกันผู้เชื่อเหล่านั้นว่าพวกเขาอยู่ฝ่ายที่ชนะ พวกเขาถูกเรียกให้ทนทุกข์ และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงควรชื่นชมยินดีและดีใจที่ได้ถูกนับว่าคู่ควรที่จะทนทุกข์เพื่อพระนามของพระเยซู

ข้อ 5: “เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ส่งคนไปเพื่อจะได้ทราบถึงความเชื่อของพวกท่าน เกรงว่าโดยประการหนึ่งประการใดผู้ทดลองนั้นได้ทดลองพวกท่าน และงานหนักของพวกเรา ก็จะเปล่าประโยชน์”

ในพระคำข้อนี้เปาโลทวนซ้ำสิ่งที่เขากล่าวในข้อหนึ่ง แต่แสดงมันออกมาในลักษณะที่แตกต่างจากเดิม เปาโลกำลังกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นว่า “พวกท่านตกอยู่ในความทุกข์ใจที่รุนแรงเสียจนมันอาจทำลายความเชื่อ

ของพวกท่านได้ และข้าพเจ้ารู้สึกถึงความกระวนกระวายใจที่ไม่อาจสู้ทนได้เพื่อพวกท่าน ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงส่งทิโมธีไปเพื่อปลอบประโลมใจพวกท่านและนำเรื่องกลับมารายงานข้าพเจ้าเกี่ยวกับความเชื่อของพวกท่าน ทิโมธีได้มาหาพวกท่านด้วยเหตุผลสองประการ: เพื่อปลอบประโลมใจพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าในชั่วโมงแห่งการข่มเหงนี้ และเพื่อบรรเทาใจที่กระวนกระวายของข้าพเจ้าเอง ซึ่งเป็นทุกข์ร้อนยิ่งนักและหวาดกลัวจับใจเกี่ยวกับการลงใจอันดุเดือดของพวกท่าน โดยเกรงว่าบางทีการข่มเหงที่ต่อเนื่องและเพิ่มขึ้นนี้อาจทำให้พี่น้องบางท่านที่อ่อนแอกว่าต้องสะดุดล้ม ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามมิให้สิ่งนี้เกิดขึ้นกับลูก ๆ ที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าในเมืองเธสะโลนิกา” อ่านกิจการ 18:5-10; 1 โครินธ์ 2:3 ที่ว่าการงานหนักของเขาจะสูญเปล่า นั้นเป็นความคิดในแง่ลบที่รบกวนจิตใจของเปาโล และความคิดที่น่าสะพรึงกลัวนี้เองที่เขาไม่อาจจะทนรับได้อีกต่อไป

ประโยคนี้อาจถูกแปลเป็นรูปคำถาม โดยแสดงออกถึงความหวาดกลัวนั้นตามที่มันพูดขึ้นจริง ๆ ในความคิดของอัครทูตท่านนี้: “ข้าพเจ้าได้ส่งไปเพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้ทราบเกี่ยวกับความเชื่อของพวกท่าน: ผู้ทดลองนั้นได้ทดลองพวกท่าน และการงานหนักของพวกเราจะปรากฏว่าสูญเปล่าหรือไม่?” ความคิดที่ว่าการทำงานหนักทั้งหมดที่ถูกทุ่มเทให้แก่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นอาจสูญเปล่า และความสำเร็จในตอนแรกนั้นช่างยิ่งใหญ่เหลือเกินอาจสิ้นสุดลงในความล้มเหลวและความอดสูได้เกาะกุมหัวใจของอัครทูตท่านนี้ในความหวาดกลัว แต่ถึงแม้ว่าผู้ทดลองนั้นซึ่งได้ขัดขวางเปาโลไม่ให้ไปเยี่ยมคริสตจักรนั้นได้ทดลองชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นแล้ว พวกเขาก็ยังยืนหยัดเชื่อต่อความเชื่อนั้นเต็มร้อย

ข้อ 6: “แต่บัดนี้ เมื่อทิโมธีได้จากพวกท่านมาถึงพวกเราแล้ว และได้นำข่าวดีมายังพวกเราเรื่องความเชื่อและความรักของพวกท่าน และว่าพวกท่านได้มีความระลึกอันดีถึงพวกเราอยู่เสมอ และปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นพวกเราเหมือนอย่างพวกเราปรารถนาจะเห็นพวกท่านด้วย”

พร้อมกับหัวใจที่เต็มไปด้วยความกระวนกระวายเปาโลได้ส่งทิโมธีไปยังเมืองเธสะโลนิกาและจากนั้นก็รอคอยการกลับมาของเขาด้วยใจดีใจจ้อ ทันทิโมธีกลับมาและให้คำรายงานที่ดีเกี่ยวกับความหนักแน่นมั่นคงของเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา เปาโลก็นั่งลงและเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ถึงคริสตจักรที่นั่น เขาเขียนจากหัวใจที่เต็มล้นด้วยความซาบซึ้งและความรัก เพราะว่าทิโมธีนำข่าวดีมาเกี่ยวกับความเชื่อที่บริสุทธิ์และหนักแน่นและความรักอันร้อนรนที่มีต่อผู้อื่นซึ่งถูกเผยให้ประจักษ์ในชีวิตและหน้าที่คนต้นเรือนของเหล่าผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกา

“ข่าวดี” เป็นคำเดียวในภาษากรีก คำเดียวกับที่ถูกใช้ตลอดทั่วภาคพันธสัญญาใหม่สำหรับ “ข่าวดี” ซึ่งหมายถึงข่าวดีเรื่องความรอดของพระเจ้าและการเสด็จมาของพระเยซูจอมกษัตริย์เพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลก คำกรีกที่ถูกใช้โดยเปาโลตรงนี้บ่งบอกว่าข่าวที่เปาโลนำกลับมารายงานเป็นข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐ ซึ่งประกาศความจริงนั้นและฤทธิ์เดชนิรันดร์ที่ไม่รู้สิ้นสุดแห่งข่าวประเสริฐของพระเจ้าในชีวิตของผู้เชื่อแท้ทั้งหลาย เพราะเหตุนี้อัครทูตท่านนี้จึงเป็นสุขยิ่งนักและอุทานในข้อ 7 และ 8 ว่า “พี่น้องทั้งหลาย พวกเราจึงได้รับการปลอบประโลมเรื่องพวกท่านในความทุกข์ยากและความกังวลใจของพวกเราเนื่องด้วยความเชื่อของพวกท่าน...พวกเราดำรงชีวิตอยู่!” ข่าวสารที่หนุนใจนี้ให้ชีวิตใหม่แก่เปาโล

ข่าวดีเหล่านั้นที่โธมัสนำมาให้เปาโลเกี่ยวข้องกับความเชื่อและความรักของผู้เชื่อชาวเฮสะโลนิกา ความเชื่อและความรักรวมกันเป็นการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน ด้วยว่าความเชื่อแบบคริสเตียนเริ่มต้นเมื่อเรา ใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้า และความเชื่อแท้ก่อให้เกิดความรัก เรารักพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงรักเราก่อน-และเมื่อเรารักพระองค์ เราก็รักพวกพี่น้องเช่นกัน ถ้าเราไม่สามารถรักพี่น้องของเราผู้ซึ่งเรามองเห็นแล้ว เราจะสามารถรักพระเจ้าผู้ซึ่งเรายังไม่เห็นได้อย่างไร? ความหวังของเราในพระเยซูคริสต์เจ้ามีพื้นฐานอยู่บนความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์และถูกแสดงออกทุกวัน โดยความรักของเรามีต่อพวกพี่น้อง อ่าน 1 เธสะโลนิกา 1:3, 2 เธสะโลนิกา 1:3, เอเฟซัส 1:15, พิเลโมน 5 และ 7, และ 1 ยอห์น 3:23 หัวใจของชาวสารข่าวประเสริฐก็คือว่าเราควรเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์-และรักซึ่งกันและกัน นี่คือหัวใจและจิตวิญญาณของศาสนาที่บริสุทธิ์

อีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้เปาโลเป็นสุขยิ่งนักก็คือ รายงานที่ว่าเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเฮสะโลนิกายังจดจำคนเหล่านั้นที่ได้นำข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐมาสู่พวกเขา: “และว่าพวกท่านได้มีความระลึกอันดีถึงพวกเราอยู่เสมอ และปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นพวกเราเหมือนอย่างพวกเราปรารถนาจะเห็นพวกท่านด้วย” เปาโลระลึกถึงชาวเฮสะโลนิกาเหล่านั้นอย่างไม่หยุดหย่อน และบัดนี้-ถึงแม้ว่าพวกเขากำลังทนทุกข์อยู่ กำลังถูกใส่ร้ายทุกวันโดยศัตรูนั้นและโดยชนร่วมชาติของพวกเขาเองด้วยซ้ำ จิตใจของพวกเขาก็ไม่ได้เห็นห่างไปจากมิชชันนารีที่รักเหล่านั้นผู้ซึ่งนำข่าวสารข่าวประเสริฐมาให้พวกเขา ตรงกันข้าม พวกเขาระลึกถึงเปาโลและเพื่อร่วมทำการของเขาอยู่เสมอ ความรู้สึกต่าง ๆ ของพวกเขาที่มีต่อกันนั้นเป็นความรู้สึกที่มีร่วมกัน เปาโลถวิลหาที่จะเห็นหน้าลูก ๆ ของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้า และพวกเขาก็ถวิลหาที่จะเห็นหน้าอัครทูตที่รักของพวกเขาเช่นกัน

ข้อ 7: “เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกเราจึงได้รับการปลอบประโลมเรื่องพวกท่านในความทุกข์ยากและความกังวลใจของพวกเราเนื่องด้วยความเชื่อของพวกท่าน”

รายงานที่ดีซึ่งที่โธมัสนำกลับมาได้นั้นได้ปลอบประโลมใจที่ปวดร้าวของเปาโล คุณจะพบคำกล่าวที่คล้ายกันใน 2 โครินธ์ 7:6,7: “แต่อย่างไรก็ตาม พระเจ้าผู้ทรงปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่ท้อใจ ได้ทรงปลอบประโลมใจพวกเราโดยการมาของทิตัส และมีใจโดยการมาของทิตัสเท่านั้น แต่โดยการปลอบประโลมใจซึ่งเขาได้รับการปลอบประโลมใจในพวกท่าน เมื่อเขาเล่าให้พวกเราฟังถึงความปรารถนาอย่างจริงจังของพวกท่าน ความโศกเศร้าของพวกท่าน ใจจดจ่อของพวกท่านที่มีต่อข้าพเจ้า จนข้าพเจ้าได้ปีติยินดีมากขึ้นไปอีก”

ในความทุกข์ใจและความปวดร้าวของเขา เปาโลมีใจกล้า: “พวกเราได้รับการปลอบประโลมโดยทางความเชื่อของพวกท่าน!” ความเชื่อของชาวเฮสะโลนิกาเหล่านั้นเป็นประเด็นสำคัญที่โธมัสจะต้องซักถาม เพราะว่าถ้าพวกเขาสัตย์จริงต่อความเชื่อที่มอบไว้กับพวกวิสุทธิชนครั้งเดียวแล้ว ทุกสิ่งที่เหลือก็จะไปได้สวย เปาโลรู้ว่าถ้าพวกเขาหนักแน่นมั่นคงในความเชื่อแท้ นรกทั้งสั่นก็ทำให้พวกเขาหวั่นไหวไม่ได้ ไม่ว่าพญามารจะใช้วิธีการหรืออุบายใดก็ตาม

พระเยซูตรัสแก่เปโตรว่า “ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ปรารถนาที่จะได้พวกท่านไป เพื่อมันจะผิดร้อนพวกท่านเหมือนข้าวสาลี แต่เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ขาดไป” (ลูกา 22:31,32) ใน 2 โครินธ์ 1:24 เปาโลกล่าวว่า “ด้วยความเชื่อ พวกท่านตั้งมั่นคงอยู่” เปาโลเทศนาว่า “โดย

พระคุณพวกท่านได้รับความรอดผ่านทางความเชื่อ...ความเชื่อมาโดยการได้ยินและการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า...สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้มาจากความเชื่อก็เป็นบาป” ยอห์นกล่าวว่า “ผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจาก็มีชัยต่อโลก และนี่คือชัยชนะที่มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลาย” เปาโลวางหินยอดบนสุดบนพีระมิดแห่งความเชื่อแท้โดยกล่าวว่า “โดยมองไปที่พระเยซู ผู้ทรงริเริ่มและทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ”

ข้อ 8: “เพราะว่าบัดนี้ พวกเราคำรงชีวิตอยู่ ถ้าพวกท่านยืนมั่นคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

รายงานที่ดีซึ่งถูกนำมาโดยทิโมธีนั้นได้ยกภาระหนักแห่งความกระวนกระวายใจและความหวาดหวั่นออกไปจากหัวใจของเปาโล เขาารู้สึกราวกับว่าชีวิตของเขาถูกห่อหุ้มอยู่ในคริสตจักรนั้น ภาระที่หนักอึ้งที่สุดที่เปาโลแบกรับก็คือ “ความหวังพะวงที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง” (2 คร. 11:28) ชีวิตทั้งหมดของเขาและจิตวิญญาณทั้งหมดของเขาถูกห่อหุ้มอยู่ในคริสตจักรเหล่านั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้เขาเพื่อก่อตั้ง เขาพูดถึงผู้เชื่อเหล่านั้นว่าเป็นลูกทั้งหลายของเขา ผู้เป็นที่รักและถวิลหา-ความชื่นบานของเขา สง่าราศีของเขาและ และมงกุฎแห่งการไถ่อดของเขา! โปรดอ่านทุกคำใน 2 โครินธ์ 7:2-16 ข้อพระคำเหล่านี้ให้ภาพแห่งหัวใจของเปาโล และคุณจะได้เห็นภาพที่แจ่มชัดของความรักอันยิ่งใหญ่ของเขที่มีต่อคนเหล่านั้นในคริสตจักรทั้งหลายที่เขาได้ก่อตั้ง

ข้อ 9: “เพราะว่าพวกเราจะขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านได้อย่างไรอีกจึงจะเหมาะ สำหรับบรรดาความปิติยินดีซึ่งพวกเรามีอยู่เพราะเห็นแก่พวกท่าน ต่อพระพักตร์พระเจ้าของพวกเรา”

เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่า “ชาวดีที่ทิโมธีได้นำมาเกี่ยวกับความเชื่อที่ไม่สั่นคลอนของพวกท่านได้ให้ชีวิตใหม่แก่ข้าพเจ้าจนถึงขนาดที่ว่าข้าพเจ้าไม่สามารถหาถ้อยคำที่จะแสดงออกถึงการขอบคุณของข้าพเจ้าและความซาบซึ้งใจของข้าพเจ้าที่มีต่อพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ ความชื่นบานฉ่ำเอิบใจของข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าคิดว่าพวกท่านได้ทนทุกข์มากมายยิ่งนัก-และกระนั้น ตามที่ทิโมธีกล่าว พวกท่านก็หนักแน่นและไม่หวั่นไหวในความเชื่อนั้น! ถ้อยคำไม่อาจแสดงออกถึงความชื่นบานและการขอบพระคุณของข้าพเจ้าต่อพระเจ้าได้”

ข้อ 9 ปิดท้ายด้วยคำกล่าวนี้ “ต่อพระพักตร์พระเจ้าของพวกเรา” เปาโลรับประกันผู้อ่านของเขาและคนเหล่านั้นที่เขาปรณินบัติเสมอว่าพระเจ้าทรงเป็นพยานของเขาในสิ่งสารพัด ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงทราบความชื่นบานยิ่งนักที่ฉ่ำเอิบใจของเขาเพราะรายงานที่ดีนั้นเกี่ยวกับคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา ความชื่นบานที่เขา กำลังประสพอยู่ตอนนี้แจ่มชัดมากขึ้นเพราะความเสียใจและการทนทุกข์ที่เขาได้รู้จักก่อนหน้านี้ เนื่องจากความกระวนกระวายใจเกี่ยวกับสภาพฝ่ายวิญญาณของเหล่าผู้เชื่อที่นั่น เฉพาะคริสเตียนทั้งหลายที่ได้ทนทุกข์อย่างหนักเท่านั้นที่สามารถรู้จักความชื่นบานเช่นนั้นที่เหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศี-ความชื่นบานในจิตจำกัอดันเต็มี่ของมัน เปาโลพรรณนามันเช่นนี้ใน 2 โครินธ์ 6:9,10: “...เหมือนใกล้ตาย และดูเถิด พวกเรายังมีชีวิตอยู่... เหมือนเศร้าโศก แต่มีความปิติยินดีอยู่เสมอ”

ข้อ 10: “โดยอธิษฐานมากมายทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อพวกเราจะได้เห็นหน้าของพวกท่าน และได้เพิ่มเติมส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ในความเชื่อของพวกท่านให้บริบูรณ์”

คำกรีกตรงนี้สำหรับ “มากมาย” มีความหมายที่ทรงพลัง เหมือนกับ “เกินขนาด” หรือ “บริบูรณ์ยิ่ง

นัก” เปาโลใช้คำนี้ใน 1 เธสะโลนิกา 5:13 (ซึ่งแปลเป็น “ให้มาก”) และในเอเฟซัส 3:20 กลางคืนและกลางวัน
เกินขนาด (ยิ่งนัก) เปาโลอธิษฐานเพื่อเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกา “อธิษฐาน” ในที่นี้แบบเคร่งครัดกว่าคือ
อ “การอ้อนวอนหรือการวิงวอน” -ความจริงเดียวกันนี้ตามที่ถูกนำเสนอใน 2 โครินธ์ 5:20 ที่เปาโลกล่าวว่า
“พวกเราจึงขอร้องพวกท่านแทนพระคริสต์ พวกท่านจงคืนดีกันกับพระเจ้าเถิด” (ในที่อื่น ๆ คำนี้สำหรับการ
อธิษฐานบ่งบอกถึงการเฝ้าเดี่ยวและการนมัสการ ตามที่ที่ใช้ใน 1 เธสะโลนิกา 1:2 และ 2 เธสะโลนิกา 3:1)
แต่ในพระคำข้อนี้โดยเฉพาะเปาโลมีภาระใจใหญ่ยิ่งและอ้อนวอนด้วยสิ้นสุดใจของเขาเพื่อที่พระเจ้าจะทรง
รักษา เสริมกำลัง และช่วยคริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาให้รอดพ้น

คำกล่าวที่ว่า “และจะได้เพิ่มเติมส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ในความเชื่อของพวกท่านให้บริบูรณ์” ไม่ได้
หมายความว่าความเชื่อของพวกเขาก็ไม่ถึงความเชื่อที่ช่วยให้รอด...ไม่ใช่เลยครับ ตามที่กล่าวไว้ใน 1 เธสะ
โลนิกา 1:3-8, 2:13, 3:6-8 และ 2 เธสะโลนิกา 1:3 ความเชื่อของเหล่าผู้เชื่อที่นั่นเป็นของแท้ บริสุทธิ์ และ
เพิ่มพูนขึ้น: “ความเชื่อของพวกท่านเติบโตยิ่งนัก” ไม่มีสิ่งที่เรียกกันว่าความเชื่อที่ช่วยให้รอดเพียงบางส่วน
เมื่อเรามีความเชื่อในพระเจ้า เมื่อเราเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า เราก็ถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า
ได้รับความรอดอย่างสมบูรณ์ทันที ไม่มีสิ่งใดขาดหายไปเลยในแง่มุมของการไถ่หรือความรอด แต่เราจะต้องร้อง
ทูลเหมือนชายผู้นั้นในสมัยของพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ ขอพระองค์ทรงช่วยในเรื่องความ
ไม่เชื่อของข้าพระองค์ด้วยเถิด!” เราได้รับคำบัญชาให้เติบโตในพระคุณและในความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า
และพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์

เราไม่ได้เติบโตเข้าสู่ความเชื่อหรือเข้าสู่พระคุณ-แต่เราเติบโตในความเชื่อและในพระคุณหลังจากเรา
ได้รับการไถ่แล้ว เปาโลกำลังบอกชาวเธสะโลนิกาในที่นี้ว่าพวกเขาต้องการคำสอนที่เขาสามารถให้พวกเขาได้
สำหรับความสว่างเพิ่มเติมและสติปัญญาฝ่ายศีลธรรมเกี่ยวกับหน้าที่คนต้นเรือนแบบคริสเตียนและวิธีปฏิบัติ
ประจำวันแห่งชีวิตคริสเตียน เมื่อเราทำการศึกษาค้นคว้าของเราต่อไป คุณจะหมายเหตุว่าบทที่ 4 และ 5 ของ
จดหมายฉบับนี้เต็มไปด้วยหลักคำสอนล้วน ๆ และข้อปฏิบัติฝ่ายวิญญาณ

รายงานอันดีที่โมธีนำมาให้นั้นทำให้เปาโลดีใจและขจัดความกระวนกระวายใจมากมายของเขาเกี่ยวกับ
กับความเชื่อของพวกเขา-แต่มันก็ทำให้เขาตระหนักมากยิ่งขึ้นว่าก่อนด้วยถึงความต้องการของคริสตจักรอายุ
น้อยที่มีแววมามากที่สุดของเขานี้ ดังนั้นเขาจึงปรารถนาที่จะไปเยี่ยมพวกเขาและสอนพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะ
เติบโตในพระคุณและกลายเป็นผู้มีกำลังมากขึ้นในมนุษยภัยใน

คำว่า เพิ่มเติม บ่งบอกถึง “ถูกตกแต่งเต็มที่, ถูกทำให้เพียบพร้อมอย่างเต็มที่, ถูกจัดเตรียมอย่าง
สมบูรณ์” คำเดียวกันนี้ถูกแปลเป็น “ขุนอวน” ในมัทธิว 4:21 มันถูกใช้เช่นกันในโรม 9:22 ในการเชื่อมโยงกับ
“ภาชนะที่ถูกจัดเตรียมสำหรับความพินาศ” และในเอเฟซัส 4:12- “เพื่อเตรียมพวกวิสุทธิชนให้ดีพร้อม
สำหรับงานแห่งการรับใช้” ความปรารถนาของเปาโลเพื่อชาวเธสะโลนิกาก็คือ ที่พวกเขาจะถูกทำให้เพียบ
พร้อมอย่างเต็มที่และถูกจัดเตรียมอย่างสมบูรณ์สำหรับสิ่งใดก็ตามที่ผู้ทดลองนั้นอาจไปใส่พวกเขา เช่นเดียวกับ
สำหรับประตูแห่งโอกาสใดก็ตามที่อาจเปิดรับพวกเขาในฐานะเหล่าพยานแห่งความจริงนั้นและชาวประเสริฐ
อันบริสุทธิ์แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า เขาอยากให้พวกเขาเติบโตเต็มที่ในมนุษยภัยใน

ข้อ 11: “บัดนี้ขอพระเจ้าเองและพระบิดาของพวกเรา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงนำทางของพวกเราไปถึงพวกท่าน”

คำอธิษฐานของเปาโลในพระคำข้อนี้นี้มีเป้าหมายสูงสุดของมันในข้อ 13 หัวใจและจิตวิญญาณแห่งคำสอนของเขาในคริสตจักรเหล่านั้นทั้งหมดคือ การเสด็จมาของพระเยซูเจ้า เขาสอนลูก ๆ ทุกคนของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตั้งตาคอย “ความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา คือ พระเยซูคริสต์” และบัดนี้เขาอธิษฐานขอให้พระเจ้าเอง, พระบิดาของพระเยซูเจ้าของเรา, ทรงนำทางเขาไปถึงเมืองเธสะโลนิกาโดยมีจุดประสงค์หนึ่งเดียวก็คือ เพื่อจัดเตรียมผู้เชื่อเหล่านั้นเพิ่มเติมให้พร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระเยซูเจ้าของพวกเขาในฟ้าอากาศเพื่อรับพวกเขาไปอยู่กับพระองค์เองและประทานบำเหน็จแก่พวกเขาสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนที่สัตย์ซื่อของพวกเขา เปาโลปรารถนาให้ผู้เชื่อเหล่านั้นรับบำเหน็จเต็มที่ หมายเหตุ 1 เธสะโลนิกา 1:10 และ 5:23

คำว่า “นำทาง” ในคำกล่าว “ทรงนำทางของพวกเราไปถึงพวกท่าน” เป็นคำเดียวกับที่ถูกใช้ในลูกา 1:79 (“นำเท้าของพวกเราเข้าไปในทางแห่งสันติสุข”) และในเพลงสดุดี 37:23 เช่นกัน: “พระเยโฮวาห์ทรงนำย่างเท้าของคนดี และพระองค์พอพระทัยในทางของเขา” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลมีพระคำข้อนี้อยู่ในหัวตอนที่เขาอธิษฐานถ้อยคำเหล่านี้ในข้อพระคำที่เรากำลังศึกษากันอยู่ เขาเชื่อสิ่งที่พระเยซูเจ้าได้ตรัสไว้: “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน...ถ้าท่านทั้งหลายจะขอสั่งใดในนามของเรา เราก็จะกระทำสิ่งนั้น” (ยอห์น 10:30; 14:14) เปาโลทูลขอพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้าให้ทรงนำย่างก้าวของเขาไปสู่เหล่าวิสุทธิชนที่รักในคริสตจักรในเมืองเธสะโลนิกา

ข้อ 12: “และขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้พวกท่านจำเริญขึ้นและบริบูรณ์ไปด้วยความรักซึ่งกันและกัน และต่อคนทั้งปวง เหมือนอย่างพวกเรากระทำต่อพวกท่าน”

ผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นเป็นเลิศในเรื่องความรักแบบพี่น้อง-พระคุณอย่างหนึ่งซึ่งไม่มีทางมีมากเกินไปในชีวิตของผู้เชื่อทั้งหลาย (1 ธส. 4:9,10; 1:3; 2 ธส. 1:3) เปาโลรู้ว่าความรักที่ถูกเพิ่มขึ้นซึ่งมีต่อกันและกันจะเป็นตัวเสริมที่ดีที่สุดสำหรับความบกพร่องของพวกเราในเรื่องความเชื่อ (ข้อ 10) และการเพิ่มขึ้นของมันมีอยู่ในการเจริญเติบโตและการขยายใหญ่ขึ้นของมันเอง...การเติบโตของความรักในหัวใจ ความรักที่มีต่อกันและกันคือพื้นฐานแห่งความบริสุทธิ์ที่ไม่อาจติได้ ซึ่งพวกเขาจะต้องปรากฏในสิ่งนี้เมื่อพระคริสต์เสด็จมาหากพวกเขาเติบโตเต็มที่ในมนุษย์ภายใน (ข้อ 13)

เปาโลอธิษฐานขอที่พวกเขาจะบริบูรณ์ในความรักซึ่งกัน-และการบริบูรณ์นี้คือการไหลเอ่อของความรักในใจของผู้เชื่อ อันเป็นการอวยพรผู้อื่นผ่านทาง การไหลเอ่อ นั้น การเปรียบเทียบเหล่านี้ถูกใช้อีกครั้งในโรม 5:20: “...ที่ใดที่บาปได้ปรากฏมากมาย (เพิ่มขึ้นหรือทวีคูณ) พระคุณก็ได้ปรากฏมากมายยิ่งขึ้นที่นั่น”

ความรักที่ถูกเพิ่มพูนขึ้นและบริบูรณ์นี้จะต้องไม่ถูกจำกัดอยู่กับผู้เชื่อทั้งหลายเท่านั้น แต่จะต้องขยายออก “ไปสู่คนทั้งปวง”-และรวมถึงพวกคนไม่เชื่อและแม้แต่พวกศัตรูของเราด้วย สำหรับคริสตจักรชาวเธสะโลนิกา นี่เป็นเรื่องที่ยากมากและต้องอาศัยพระคุณมากเป็นพิเศษ เพราะว่าพวกเขาถูกข่มเหงอย่างหนักและมีศัตรูมากมาย แต่เปาโลอยากให้พวกเขารักเหล่าศัตรูของพวกเขาและทำดีต่อคนเหล่านั้นที่ปฏิบัติหยาบช้ำกับ

พวกเขา เขาอยากให้เราเชื่อฟังพระบัญชาของพระคริสต์ในมัทธิว 5:44

ข้อ 12 ปิดท้ายด้วยถ้อยคำที่ว่า “เหมือนอย่างพวกเรกระทำต่อพวกท่าน” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลกำลังคิดถึงคำตรัสของพระเยซูในยอห์น 13:34: “ให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เรารักท่านทั้งหลายมาแล้ว อย่างไรก็ตาม” ความรักของเปาโลที่มีต่อลูก ๆ ของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่ความรักที่อยู่กับที่หรือเป็นความรักที่นอนแน่นิ่ง-มันเป็นการทุ่มเทที่มีชีวิต เบ่งบาน และเติบโต

ในข้อ 10 เปาโลอธิบายเกี่ยวกับความเชื่อของผู้เชื่อเหล่านี้ ในข้อ 12 เขาอธิบายเกี่ยวกับความรักของพวกเขาที่มีต่อกันและกัน ข้อ 13 เปิดเผยว่าทำไมเขาถึงเป็นห่วงเกี่ยวกับความเชื่อและความรักอันบริสุทธิ์ของพวกเขาขนาดนั้น ความห่วงใยเช่นนั้นไม่ได้มาจากเหตุจูงใจอันเห็นแก่ตัว แต่เพราะเห็นแก่พวกเขา

ข้อ 13: “เพื่อในที่สุด พระองค์จะทรงให้ใจของพวกท่านตั้งมั่นคงอยู่อย่างไร้ตำหนิในความบริสุทธิ์ ต่อพระพักตร์พระเจ้าคือพระบิดาของพวกเรา ในการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา พร้อมกับวิสุทธิชนทั้งปวงของพระองค์”

วลี “ให้ใจของพวกท่านตั้งมั่นคงอยู่” เป็นสำนวนในภาคพันธสัญญาเดิม โดยถูกพบเป็นหลักในหนังสือเพลงสดุดี ในเพลงสดุดี 104:15 ผู้แต่งเพลงสดุดีพูดถึง “ขนมปังซึ่งเสริมกำลังใจมนุษย์” คำฮีบรูสำหรับ เสริมกำลัง เป็นคำเดียวกับในภาษากรีกสำหรับ “ทำให้ตั้งมั่นคง” อีกครั้งในหนังสือเพลงสดุดีเราอ่านว่า “ใจของเขาตั้งมั่นคง เขาจะไม่กลัว” ยากอบ 5:8 บอกเราว่า “พวกท่านก็จงอดทนเช่นกัน จงให้ใจของพวกท่านตั้งมั่นคง ด้วยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ใกล้เข้ามาแล้ว” ข้อพระคำเหล่านี้ทั้งหมดบ่งบอกถึงการถ่ายทอดพลังกำลังที่มีสติสัมปชัญญะ และตั้งมั่นวลีนี้จึงบ่งบอกในที่นี้ ไม่ใช่การทำให้หนักแน่นหรือการทำให้มั่นคงในอุปนิสัย มากเท่ากับการให้ความมั่นใจอันหนักแน่นหรือการรับประกันอันมั่นคงแก่หัวใจ-หรือมนุษย์ภายใน จงหมายเหตุ 2 เธสะโลนิกา 2:2 นี้คงจะเป็นผลลัพธ์ของความรักอันบริสุทธิ์ในใจของผู้เชื่อเหล่านั้น-ความรักแบบที่เปาโลอธิบายขอในข้อ 11 ของบทนี้ของเรา

เปาโลกำลังใช้คำที่แตกต่างกันเพื่อแสดงออกถึงสิ่งที่ยอห์นกล่าวใน 1 ยอห์น 3:18-21 และ 1 ยอห์น 4:16-18: “ในสิ่งนี้แหละความรักของพวกเราถูกทำให้สมบูรณ์ เพื่อพวกเราจะได้มีใจกล้าในวันแห่งการพิพากษา...ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ขจัดความกลัวออกไปเสีย” คริสตจักรชาวเธสะโลนิกาเชื่อในและตั้งตาคอยการเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อของพระเยซูคริสต์เจ้า เหมือนอย่างที่คริสตจักรแท้กระทำวันนี้ คริสตจักรนั้นถูกสอนโดยเปาโลแล้วว่าพระเยซูจะเสด็จมาอีกทีเพื่อรับพวกเขาขึ้นไปในฟ้าอากาศเพื่อไปพบกับพระองค์และว่าที่นั่นพวกเขาจะถูกพิพากษาตามหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขา-ไม่ใช่ว่าพวกเขาได้รับความรอดหรือไม่ (1 คร. 3:12-15 และ 2 คร. 5:10) เพื่อที่จะ “ทำให้ใจของพวกเขามั่นคงต่อพระพักตร์พระองค์” สำหรับการพิพากษา นี้ ผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นต้องเพิ่มพูนและบริบูรณ์ในความรัก “ความรักไม่มีวันลี้มเหลว” (1 คร. 13:8) จาก 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 และ 5:14 เราสรุปว่าผู้เชื่อบางคนเหล่านั้นขาดความมั่นใจและความกล้าหาญอันแสนชื่นบานนี้ ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงกล่าวว่า “จงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด”

“...อย่างไร้ตำหนิในความบริสุทธิ์...” วลีนี้ดูเหมือนจะมีลักษณะเป็นการตั้งตาคอย...อย่างไร้ตำหนิทำให้เราคิดทันทีถึง “การเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เจ้า” คำกล่าวนี้ เมื่อถูกขยายความ คงจะอ่านดังนี้: “ความ

ปรารถนาแห่งหัวใจของข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายก็คือ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงทำให้พวกท่านบริบูรณ์ในความรักอันบริสุทธิ์-ต่อพระองค์ก่อน จากนั้นจึงต่อกันและกัน-เพื่อที่พวกท่านจะได้มีความมั่นใจและพลະกำลังแห่งหัวใจอยู่ในพวกท่านมากเสียจนพวกท่านจะถูกพบว่าไร้ที่ติในความบริสุทธิ์ครบถ้วนต่อพระพักตร์พระเจ้า ในการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เจ้าเพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์” ความไร้ที่ตินี้จะถูกเผยให้ประจักษ์ในการเสด็จมาขององค์ผู้พิพากษานั้น แต่มันถูกถ่ายทอดให้แล้ว และเป็นของคนที่ใจของพวกเขาคือเต็มล้นด้วยความรักที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และเป็นเช่นนั้นด้วยความมั่นใจต่อพระเจ้า

ใน 2 โครินธ์ 1:12 เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าความปิติยินดีของพวกเราคือสิ่งนี้ คำพยานแห่งใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเรา ที่กระทำในความเชื่อตรงและความจริงใจในทางของพระเจ้า มิใช่ด้วยปัญญาฝ่ายเนื้อหนัง แต่โดยพระคุณของพระเจ้า พวกเราได้มีการประพาศของพวกเราในโลกนี้ และยิ่งกว่านั้นมากเท่าใดต่อพวกท่าน” ความมั่นใจเช่นนั้นตามที่ถูกระบุไว้ในที่นี้ต้องถูกอารักขาไว้อย่างระมัดระวังโดยการมีวินัยในตนเองแบบเข้มงวด (หรือการพิณิจพิเคราะห์ตนเอง) และโดยการพึ่งพาพระคริสต์แบบสิ้นสุดใจเช่นกัน เรามีชีวิตและเคลื่อนไหวและมีตัวตนอยู่ในพระองค์ และเราสามารถมีความมั่นใจเช่นนั้นในพระองค์ได้เพียงผู้เดียว

เป้าหมายแห่งคำอธิษฐานและการทำงานหนักของเปาโลเพื่อคริสตจักรนั้น (1 ธส. 2:19; 5:23; 2 ธส. 1:11,12) ก็คือเพื่อที่พวกเขาจะเติบโตเต็มที่ในมนุษย์ภายใน-ไร้ตำหนิ ไร้ที่ติและไม่ละอายเมื่อพวกเขายืนอยู่ต่อพระพักตร์องค์ผู้พิพากษาชอบธรรมนั้นเพื่อรับบำเหน็จของพวกเราสำหรับการกระทำทั้งหลายที่ถูกกระทำในกายนี้ (2 คร. 5:10) เขาอธิษฐานอยู่เสมอเพื่อที่พวกเขาจะสามารถด้วยใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีและใจที่มั่นคงตั้งตาคอยด้วยความมั่นใจจนกว่าจะถึงวันนั้นแห่งการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้ายิ่งใหญ่และพระผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์ และเขาปรารถนาให้ลูกแต่ละคนของพระเจ้า “ไม่มีความละอายต่อพระพักตร์พระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” (1 ยอห์น 2:28; 3:3)

โปรดสังเกตว่าพระคริสต์ทรงเป็นตัวแทนของสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดที่ถูกประกาศในข้อ 12 และ 13 พระคริสต์เพียงผู้เดียวทรงเป็นผู้ที่เต็มใจของประชากรของพระองค์ด้วยความเชื่อและความรัก พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ชำระประชากรของพระองค์ให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงนั้น (ยอห์น 17:17) พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ประทานพระวิญญูณบริสุทธิ์ให้แก่ลูก ๆ ของพระองค์เพื่อนำทางพวกเขาเข้าสู่วิถีทั้งหลายแห่งความชอบธรรมเพื่อที่ว่าเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต พระองค์จะทรงถวายพวกเขาแด่พระบิดาเป็นความชื่นบานและมงกุฎของพระองค์ จากนั้นพระองค์ (พระคริสต์) จะทรง “รับสง่าราศีในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และ...เป็นที่ชื่นชมในคนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะคำพยานของพวกเราในท่ามกลางพวกท่านได้ถูกเชื่อแล้ว) ในวันนั้น เหตุฉะนั้นพวกเราจึงอธิษฐานเมื่อพวกท่านเสมอด้วยว่า พระเจ้าของพวกเราจะทรงนับว่าพวกท่านเป็นผู้ที่คู่ควรแก่การที่ได้ทรงเรียกนี้ และทรงบันดาลให้พระประสงค์อันดีทุกอย่างแห่งความดีของพระองค์สำเร็จ ทั้งการงานแห่งความเชื่อด้วยฤทธิ์เดช เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราจะได้รับสง่าราศีในพวกท่าน และพวกท่านในพระองค์ ตามพระคุณของพระเจ้าของพวกเราและของพระเยซูคริสต์เจ้า” (2 ธส. 1:10-12)

“เหล่าวิสุทธิชนของพระองค์” (เหล่าผู้บริสุทธิ์ของพระองค์) คือผู้เชื่อทั้งหลาย “อย่างไรตำหนิในความบริสุทธิ์” ผู้ซึ่งพระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงรับรู้ รับไว้ และรับไปอยู่กับพระองค์เองในการเสด็จมาของพระองค์ใน

การรับขึ้นนั้น ถ้อยคำสุดท้ายในข้อ 13 เป็นลักษณะเฉพาะของคำอธิษฐานของอัครทูตท่านนี้มาตลอดทั้งบทนี้ ผู้เชื่อทั้งหลายที่ถือครองพระวิญญาณ ที่ถูกซิมซาบโดยความรักของพระองค์ ซึ่งได้วางใจในพระองค์โดยทางความเชื่อ มีพระสัญญาที่ว่าพวกเขาจะถูกพบอยู่ในท่ามกลางผู้บริสุทธิ์เหล่านั้นซึ่งถูกอนุมัติโดยพระเจ้าเพราะว่าพวกเขาได้วางใจในพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์แล้ว คือพระเยซูเจ้า ผู้บริสุทธิ์เหล่านี้จะอยู่ในหมู่ชนเป็นสุขนั้นในการรับขึ้นอันเปี่ยมสง่าราศีนั้น เมื่อบรรดาผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้นก่อนและเหล่าวิสุทธิชนที่ยังมีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงในช่วงขณะเดียว- “ในพริบตาเดียว” และวิสุทธิชนทุกคนจะถูกรับขึ้นไปด้วยกันเพื่อพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ

เมื่อพระคริสต์เสด็จมาในการรับขึ้นนั้น พระองค์จะทรงนำมากับพระองค์วิญญาณของวิสุทธิชนทุกคนที่ตายไปแล้ว ร่างกายของพวกเขาจะถูกทำให้เป็นขึ้นแบบไม่รู้เปื่อยเน่า ร่างกายของเหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงในทันที-และฝูงชนหมู่นี้จะพบกับพระเยซูเจ้าในฟ้าอากาศด้วยกัน เราจะนั่งกับพระองค์ที่การเสด็จสมรสนั้นและจะได้รับบำเหน็จสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของเรา อ่านฟิลิปปี 3:20,21; โครินธ์ 3:4; 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 และ 2 เธสะโลนิกา 2:1

การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์เป็นความหวังของคริสตจักร ความหวังสุดท้ายของผู้เชื่อทุกคน และความหวังของสิ่งทรงสร้างทั้งหมด ในโรม 8:18-25 เปาโลกล่าวว่า: “เพราะข้าพเจ้านับว่า บรรดาความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเปิดเผยในเราทั้งหลาย ด้วยว่าความคาดหวังอันจริงจังของสิ่งทรงสร้างนั้นคอยท่าการสำแดงของบุตรทั้งหลายของพระเจ้า...(การเสด็จมาครั้งที่สองในระยะที่สอง-การเปิดเผยนั้น-ตามที่ถูกรพรรณนาในวิวรณ์ 1:7) ด้วยว่าสิ่งทรงสร้างนั้นต้องเข้าอยู่ใต้อำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่อย่างเต็มใจ แต่เป็นโดยเหตุผลของพระองค์ผู้ได้ทรงบันดาลให้สิ่งทรงสร้างอันเดียวกันนั้นเข้าอยู่ในความหวัง เพราะว่าสิ่งทรงสร้างนั้นเองจะได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากการเป็นทาสแห่งความเปื่อยเน่า เข้าสู่เสรีภาพอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งลูกทั้งหลายของพระเจ้าด้วย ด้วยว่าพวกเราทราบอยู่ว่า สิ่งทรงสร้างทั้งหมดนั้น กำลังคร่ำครวญและทนทุกข์ทรมานในความเจ็บปวดจนถึงเวลานี้ และไม่ใช่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดเท่านั้น แต่พวกเราเองด้วย ซึ่งได้รับบรรดาผลแรกของพระวิญญาณ แม้แต่พวกเราเองก็ยังคงคร่ำครวญภายในตัวเราเอง โดยรอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา เพราะว่าพวกเราได้รับความรอดโดยความหวัง แต่ความหวังที่มองเห็นนั้นไม่ได้เป็นความหวังจริง ด้วยว่าสิ่งใดที่มนุษย์มองเห็น ทำไมเขายังหวังอยู่ในสิ่งนั้นเล่า แต่ถ้าพวกเราหวังในสิ่งที่พวกเราไม่เห็น พวกเราก็รอคอยสิ่งนั้นด้วยความอดทน”

1 เธสะโลนิกา - บทที่ 4

4:1 ยิ่งกว่านั้น พวกเราจึงขอร้องพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย และเตือนสติพวกท่านโดยพระเยซูเจ้าว่า พวกท่านได้รับจากพวกเราแล้วว่า พวกท่านควรจะทำและเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าอย่างไร เพื่อที่พวกท่านจะจำเรื่อยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก

4:2 เพราะพวกท่านทราบ bahwa พวกเราได้ให้คำบัญชาอะไรบ้างแก่พวกท่านโดยพระเยซูเจ้า

4:3 เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือการที่พวกท่านชำระตัวให้บริสุทธิ์ ให้พวกท่านละเว้นจากการล่วงประเวณี

4:4 เพื่อให้ทุกคนในพวกท่านทราบวิธีที่จะรักษาภาวะของตนในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ

4:5 ไม่ใช่ในราคะตัณหา เหมือนอย่างคนต่างชาติซึ่งไม่รู้จักพระเจ้า

4:6 เพื่อไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดทำล่วงเกินและฉ้อโกงพี่น้องของตนในเรื่องใด ๆ เลย เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ทรงสนองโทษต่อบรรดาคนที่กระทำอย่างนั้น เหมือนอย่างที่เราได้เตือนพวกท่านไว้ล่วงหน้าแล้วและได้เป็นพยานแล้วด้วย

4:7 เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกพวกเราให้มาสู่ความลามก แต่ให้มาสู่ความบริสุทธิ์

4:8 เหตุฉะนั้น คนที่เหยียดหยาม ไม่ได้เหยียดหยามมนุษย์ แต่พระเจ้า ผู้โปรดประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ให้แก่พวกเราแล้วด้วย

4:9 แต่เกี่ยวกับความรักแบบพี่น้องนั้น พวกท่านไม่จำเป็นต้องให้ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่าน เพราะว่าพวกท่านเองก็ได้รับคำสอนจากพระเจ้าแล้วว่าให้รักซึ่งกันและกัน

4:10 และแท้จริง พวกท่านก็กระทำอย่างนั้นต่อบรรดาพี่น้องซึ่งอยู่ทั่วแคว้นมาซิโดเนียอยู่แล้ว แต่พวกเราขออ้อนวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ให้พวกท่านจำเรื่อยิ่ง ๆ ขึ้น

4:11 และให้พวกท่านเรียนรู้ที่จะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระของพวกท่านเอง และทำการงานด้วยมือของพวกท่านเอง เหมือนอย่างที่เราได้กำชับพวกท่านแล้ว

4:12 เพื่อพวกท่านจะได้ดำเนินอย่างซื่อสัตย์ต่อคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก และเพื่อพวกท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย

4:13 แต่ข้าพเจ้าไม่ยากให้พวกท่านขาดความรู้ พี่น้องทั้งหลาย ถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงกลับไปแล้ว เพื่อพวกท่านจะไม่เสียใจ เหมือนอย่างคนอื่น ๆ ซึ่งไม่มีความหวัง

4:14 เพราะถ้าพวกเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนซึ่งล่วงกลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำมาพร้อมกับพระองค์

4:15 เพราะสิ่งนี้พวกเราขอบอกแก่พวกท่านตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงกลับไปแล้วก็หาไม่ได้

4:16 ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพติ และด้วยแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน

4:17 แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมุ่มเมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และอย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์

4:18 เหตุฉะนั้นจงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

บทที่สี่เริ่มต้นส่วนที่สองของสองส่วนหลักของจดหมายของเปาโลถึงคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา และเปลี่ยนจากการบรรยายไปสู่การเตือนสติ บทที่ 1, 2 และ 3 สมบูรณ์ในตัวเอง โดยบรรจุข่าวสารหนึ่งอันสมบูรณ์ 1 เธสะโลนิกาจะจบลงตรงท้ายคำอธิษฐานในบทที่ 3:11-13 ก็ได้ เปาโลเสร็จสิ้นเป้าหมายหลักแล้วซึ่งทำให้เขาเริ่มต้นจดหมายฝากฉบับนี้-ซึ่งก็คือการรับประกันผู้เชื่อเหล่านั้นเรื่องความสนใจอันลึกซึ้งของเขาในสวัสดิภาพของพวกเขา (ฝ่ายวิญญาณและที่ไม่ใช่ฝ่ายวิญญาณ) และเพื่อแสดงออกให้พวกเขาเห็นความเห็นอกเห็นใจเพราะการถูกข่มเหงและการลงใจอันขมขื่นหลายประการของพวกเขา รวมถึงอธิบายว่าเขาได้ปรารถนาที่จะกลับไปหาพวกเขาแต่ขาดานได้ขัดขวางไม่ให้เขากลับไป สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญมากที่สุดในการคิดของเขาและเป็นภาระใจอันหนักอึ้งของเขา ดังนั้นสามบทแรกนี้จึงบรรจุข่าวสารหนึ่งที่สมบูรณ์ครบถ้วนแล้วถึงคริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกา

อย่างไรก็ตาม เปาโลไม่อาจปล่อยให้โอกาสผ่านไปโดยที่ไม่เตือนสติและตักเตือนผู้เชื่อเหล่านั้นเกี่ยวกับบางหัวข้อและหลักคำสอนบางเรื่องซึ่งพวกเขาต้องการคำชี้แนะและคำสั่งสอนเพิ่มเติม เรื่องหลักในท่ามกลางเรื่องเหล่านี้คือความเข้าใจผิดที่ได้มีขึ้นเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูเจ้า (1 ธส. 4:13; 5:11) แต่ก่อนที่เปาโลกล่าวถึงหัวข้อนี้มีอยู่สองสามสิ่งที่เขาอยากจะทำแก่พวกเขาเกี่ยวกับศีลธรรมต่าง ๆ และเกี่ยวกับทางประพฤติของพวกเขาที่มีต่อกันและกัน เราจะพบหัวข้อเหล่านี้ถูกอภิปรายในบทที่สี่และพบบ้างเล็กน้อยในบทที่ห้า

มันมีนัยสำคัญตรงที่ว่าเปาโลให้สิ่งเหล่านี้มาก่อนในคำเตือนสติของตน เพราะแน่นอนว่าใจของเขาเต็มล้นไปด้วยความปรารถนาที่จะสั่งสอนพวกเขาเกี่ยวกับการรับขึ้น ซึ่งเขาเรียกว่า “การปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา คือ พระเยซูคริสต์” (ทิตัส 2:13)

ในบทที่ 4:1-12 เปาโลอภิปรายเรื่องการรักษานวลสงวนตัวและการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ของร่างกาย เขาอภิปรายเรื่องความรักแบบพี่น้องเช่นกันและเน้นย้ำความขยันขันแข็งในการทำงานฝ่ายโลก เราอาจกล่าวได้ว่าบทที่ 4:1-12 และ 5:1-15 เป็นส่วนเสริมเข้ากับความจริงและจุดประสงค์ที่เป็นส่วนหลักของจดหมายฉบับนี้ที่ถูกแสดงออกโดยวลีเกริ่นนำนี้:

ข้อ 1: “ยิ่งกว่านั้น พวกเราจึงขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย และเตือนสติพวกท่านโดยพระเยซูเจ้าว่า พวกท่านได้รับจากพวกเราแล้วว่า พวกท่านควรจะดำเนินและเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าอย่างไร เพื่อที่พวกท่านจะจำเริญยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก”

“ยิ่งกว่านั้น” ในภาษากรีกมีความหมายว่า “สุดท้ายแล้ว...ส่วนที่เหลือ, ดังนั้น...สำหรับส่วนที่เหลือ” อ่านฟิลิปปี 3:1 และ 4:8 คำกริยา “วิงวอน” (ขอร้อง) ถูกใช้บ่อยครั้งโดยยอห์นในงานเขียนต่าง ๆ ของเขา แต่เปาโลใช้มันแค่ตรงนี้และในบทที่ 5:12, 2 เธสะโลนิกา 2:1 และฟิลิปปี 4:3

เขาขอร้อง (วิงวอน) ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาให้พิจารณาสิ่งเหล่านี้เพราะตัวเขาเอง พวกเขาเป็นผู้กลับใจเชื่อของเขา และเขาไม่ยอมให้พวกเขาทำให้เขาอดสูเพราะการทำผิดศีลธรรมหรือบาปอื่นใดของเนื้อหนังหรือบาปที่กระทำต่อกันและกัน เขาเตือนสติพวกเขาเพราะหน้าที่ของพวกเขาคือต่อพระคริสต์ เนื่องจากพวกเขาเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง “เพราะว่าพวกท่านเป็นคริสเตียน พวกท่านจึงควรปฏิบัติ

สิ่งเหล่านี้ทุกชั่วขณะของทุกวัน”

มีหลายสิ่งที่คริสเตียนทั้งหลายทำได้และไม่สูญเสียความรอดของตนและตกนรกหมกไหม้ แต่มีหลายสิ่งที่คริสเตียนทั้งหลายไม่ควรทำเพราะว่าพวกเขาเป็นคริสเตียน เราเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า และโลกตัดสินพระเจ้าโดยการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมอ่านพระคัมภีร์จะอ่านทุกความเคลื่อนไหวที่เรากระทำและทุกคำที่เราพูด บางคนเคยกล่าวว่า “คุณเป็นพระคัมภีร์เล่มเดียวในโลกที่ไม่แยแสนี้ จะยอมอ่าน คุณเป็นข่าวประเสริฐของคนบาป คุณเป็นหลักข้อเชื่อของคนชอบเยาะเย้ย” เปาโลมีความจริงนี้อยู่ในหัวขณะที่เขาอ้อนวอนผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาให้ถูกชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ในจิตใจ วิญญาณ และร่างกาย, ให้ดำเนินชีวิตแบบไร้ที่ติและไม่ถูกตำว่า เพราะพวกเขาอยู่ในคริสตจักรนั้นในพระเยซูคริสต์เจ้า (1 ธส. 1:1; 2:15-19)

ความรักอันลึกซึ้งของเปาโลที่มีให้แก่เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาและความปรารถนาอันลึกไหม้ของเขาที่จะเห็นหน้าพวกเขากระตุ้นเขาให้อธิษฐานอย่างที่เขาอธิษฐานในส่วนท้ายของบทที่ 3 เขาอ้อนวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าเองที่จะทรงทำให้พวกเขาไร้ที่ติในความบริสุทธิ์เมื่อพระองค์เสด็จมา “เหตุฉะนั้น” มันจึงสอดคล้องกับคำอธิษฐานของเปาโลและความปรารถนาต่าง ๆ ของเขาเกี่ยวกับผู้เชื่อเหล่านั้นที่บัดนี้เขาคะยั้งคะยอพวกเขาให้เชื่อว่าอย่างจริงจังและปฏิบัติคุณธรรมแบบคริสเตียนทุกประการในทุกรายละเอียดแห่งการดำเนินชีวิตและทางประพฤติแบบคริสเตียนของพวกเขาต่อหน้าคนเหล่านั้น “ที่อยู่ภายนอก”

เมื่อเปาโลมายังเมืองเธสะโลนิกา เขาก็ไม่เพียงเทศนาหลักคำสอนเรื่องพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น แต่เขายังได้สอนว่ามนุษย์ควรปฏิบัติคำสอนอันครบถ้วนของข่าวประเสริฐเกี่ยวกับศีลธรรม การทำงาน หรือสิ่งใดก็ตามที่มนุษย์ถูกพบว่ากระทำ ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นได้รับคำสอนต่าง ๆ ด้านศีลธรรมแล้วตลอดจนองค์ประกอบด้านศาสนศาสตร์เหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน เปาโลไม่ได้เทศนาข่าวประเสริฐที่มีเพียงด้านเดียว เขาเทศนาข่าวประเสริฐแบบครบถ้วนแก่ทุกคนที่เขาปรนนิบัติ เขาเทศนาสิ่งที่เราควรเชื่อ แต่เขายังเทศนาวิธีที่เราในฐานะคริสเตียนควรดำเนินเช่นกัน (บทที่ 2:12)

หน้าที่ของการทำให้พระเจ้าพอพระทัยวันต่อวันในทุกแง่มุมแห่งการดำเนินชีวิตเป็นส่วนหนึ่งของคำเตือนสติของเปาโลแก่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้น เขาประกาศว่าทุกอย่างที่พวกเขากระทำ ทุกอย่างที่เขา กล่าวและทุกอย่างที่พวกเขาเป็นควรอยู่ในความสว่างของการทำให้พระเจ้าพอพระทัย ในบทที่ 2:4 เปาโลพูดถึงตัวเองและสืลลว่าถูกควบคุมในทุกสิ่งที่พวกเขากระทำโดยความคิดที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย และในข้อ 15 ของบทที่ 2 เปาโลเทศนาพิพากษาและการปรับโทษออกมาบนพวกยิวเหล่านั้นเพราะว่าพวกเขาไม่ได้กำลังทำให้พระเจ้าพอพระทัย ทางประพฤติของผู้เชื่อ-เสมอไป ในสิ่งสารพัด-ควรทำให้พระเจ้าพอพระทัย และถ้าเราไม่ทำให้พระองค์พอพระทัย เราก็กำลังทำให้พระองค์ไม่พอพระทัยโดยอัตโนมัติ เพราะไม่มีการวางตัวเป็นกลางกับพระเจ้า

เปาโลกำลังเตือนสติผู้เชื่อเหล่านั้นไม่ใช่ตำว่าพวกเขา เขาแน่ใจว่าพวกเขากำลังเดินในเส้นทางที่แท้จริง แต่เขาปรารถนาด้วยสิ้นสุดใจของตนที่พวกเขาจะเดินต่อไปในทางตรงและแคบนั้น เขาคะยั้งคะยอพวกเขาให้เดินต่อไปเหมือนอย่างที่เขาได้เดินมาแล้ว เขาไม่ยากให้พวกเขามาสู่การหยุดนิ่งฝ่ายวิญญาณ เขา

อยากให้พวกเขา “บริบูรณ์มากขึ้นเรื่อย ๆ” ที่จะกลายเป็นผู้ที่มีกำลังมากขึ้นเรื่อย ๆ และที่จะดำรงเข้าสู่สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณอย่างล้าลึกมากขึ้น ซึ่งโดยการทำเช่นนั้นจะกลายเป็นเหล่าทหารที่ตีขึ้นในกองทัพอันยิ่งใหญ่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 2: “เพราะพวกท่านทราบว่าพวกเราได้ให้คำบัญชาอะไรบ้างแก่พวกท่านโดยพระเยซูเจ้า”

ในจดหมายฉบับนี้ไปโลกกำลังเตือนความจำผู้เชื่อเหล่านั้นเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่เขาสอนพวกเขาแล้ว ขณะที่เขาอยู่กับพวกเขา ในข้อ 11 เราอ่านว่า “และให้พวกท่านเรียนรู้ที่จะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระของพวกท่านเอง และทำการงานด้วยมือของพวกท่านเอง เหมือนอย่างที่เราได้กำชับพวกท่านแล้ว” นอกจากนี้จึงหมายเหตุ 2 เธสะโลนิกา 3:4 ตรงนี้คำกรีกบอกเป็นนัยถึงคำประกาศ (หรือคำแนะนำ) ที่ถูกกล่าวต่อหน้าผู้คนแล้ว ใน 1 ทิโมธี 1:3 และ 18 หัวใจและจิตวิญญาณของคำสอนที่ปฏิบัติได้จริงซึ่งเกี่ยวข้องกับความเชื่อแบบคริสเตียนถูกเรียกว่าเป็น “คำกำชับ”

คำเตือนสติ (หรือคำกำชับ) นี้ถูกประทานให้ “โดยพระเยซูเจ้า” จงสังเกต 2 เธสะโลนิกา 3:6: “...ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” คำเตือนสตินี้วอนขอผู้เชื่อเหล่านั้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับจุดยืนและความสัมพันธ์ของพวกเขาต่อพระคริสต์ ผู้จะเสด็จมาในสง่าราศีเพื่อประทานบำเหน็จแก่ผู้เชื่อทุกคนในความชอบธรรม เนื่องจากเราทราบว่าพระองค์จะเสด็จมา “ดุจขโมยในเวลากลางคืน” เราจึงควรตื่นตัวและเฝ้าที่ทุกชั่วขณะของทุกวัน นี้ไม่ใช่คำกำชับใหม่ ๆ หรือพระบัญญัติใหม่ ๆ ที่ถูกส่งมอบให้แก่เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา เพราะว่าพวกเขาจำได้ดีถึงคำเทศนาของเปาโลขณะที่เขาอยู่กับพวกเขา

ข้อ 3: “เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือการที่พวกท่านชำระตัวให้บริสุทธิ์ ให้พวกท่านละเว้นจากการล่วงประเวณี”

เปาโลอยากให้ชาวเธสะโลนิกาทราบว่ามันไม่ใช่คำปรึกษาของเขาหรือเป็นความประสงค์ของเขาที่เขายึดเย็ดให้แก่พวกเขา แต่ว่าเขาเขียนสิ่งเหล่านี้โดยอาศัยสิทธิอำนาจของพระคริสต์ และด้วยเหตุนี้มันจึงเป็น “พระประสงค์ของพระเจ้า” มันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่พวกเขาถูกชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ในร่างกาย เช่นเดียวกับในวิญญาณและจิตใจ เขาอ้อนวอนพวกเขาให้ถือปฏิบัติมาตรฐานด้านศีลธรรมเหล่านี้-ประการแรก เพราะว่ามันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า และประการที่สองเพื่อเห็นแก่พวกเขาเอง และนี่เป็นเหตุผลใหญ่สองชิ้นสำหรับคำเตือนสติเช่นนั้น

เหตุผลที่สำคัญที่สุดที่เราควรดำเนินชีวิตที่รักษากวลงส่วนตัวก็คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเรียกเราแล้วให้มาสู่การดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และดีงาม (1 ธส. 5:23,24) การชำระแยกตั้งมีความหมายเหมือนกับการอุทิศถวาย การอุทิศตนแบบเต็มที่ การทุ่มเททั้งหมดต่อพระเจ้า การชำระแยกตั้งเป็นการทำให้บริสุทธิ์ หรือสถานะของคน ๆ หนึ่งที่ถูกทำให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูเจ้า “พวกท่านได้ผลของพวกท่านไปสู่ความบริสุทธิ์ และที่สุดปลายคือชีวิตนิรันดร์” (รม. 6:22) “จงติดตามความสงบสุขกับคนทั้งปวง และความบริสุทธิ์ ซึ่งโดยปราศจากสิ่งเหล่านี้ไม่มีมนุษย์คนใดจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ฮบ. 12:14) (“ความบริสุทธิ์” ในที่นี้เป็นคำกรีกเดียวกันกับที่ถูกใช้สำหรับ “การชำระแยกตั้ง” ในจดหมายฝากถึงชาวเธสะโลนิกา)

“บริสุทธิ์” เป็นคำเดียวที่ถูกใช้ในพระคัมภีร์โดยเกี่ยวข้องกับ “พระเจ้าผู้บริสุทธิ์” และบ่งบอกถึง

ลักษณะเฉพาะตัวของพระเจ้าตามที่มันถูกเปิดเผยแก่เราในแง่มุมด้านศีลธรรมของมันแห่งความสมบูรณ์แบบ
สุดยอด-ความสมบูรณ์แบบที่ถูกยกขึ้นเหนือทุกสิ่งที่เป็นฝ่ายโลกและบาปหนาในแง่ใดก็ตาม อ่าน 1 ซามูเอล
2:2 และอิสยาห์ 57:15 “บริสุทธิ์” ให้นิยามลักษณะเฉพาะตัวของพระเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ความ
บริสุทธิ์เดียวที่คุณและผมถือครองในฐานะผู้เชื่อคือ ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าในพระคริสต์ พระคริสต์ทรงถูก
ทำให้เป็นสติปัญญา ความชอบธรรม การชำระแยกตั้ง และการไถ่สำหรับเรา (1 คร. 1:28-30) “ท่านทั้งหลาย
ครบบริบูรณ์ในพระองค์” (คส. 2:10) ความบริสุทธิ์ของเราอยู่ในพระคริสต์: “เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงไม่มีการปรับ
โทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์” (รม. 8:1) “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่า
ราศี” (คส. 1:27) “และนี่แหละเป็นพยานหลักฐานนั้นว่า พระเจ้าได้โปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเรา และ
ชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต และผู้ที่ไม่ได้พระบุตรของพระเจ้านั้นไม่มีชีวิต” (1
ยอห์น 5:11,12)

น้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเราคือ การชำระแยกตั้งเราให้บริสุทธิ์ และการชำระแยกตั้งของ
เราคือ การรับรู้เกี่ยวกับการอ้างสิทธิ์โดยชอบของพระเจ้าในตัวเราเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ผู้ได้
ทรงสร้างเรา-องค์บริสุทธิ์ผู้หนึ่งที่ในพระบุตรของพระองค์ ได้ทรงจัดหาความรอดจากบาป สิ่งซึ่งพระราชบัญญัติ
ทำไม่ได้-สิ่งซึ่งพระราชบัญญัติไม่มีทางทำได้เลย-องค์บริสุทธิ์นั้นแห่งอิสราเอล พระเยซูฮาว์พระเจ้า ได้ทรง
กระทำเพื่อเราแล้วในพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์เจ้า (รม. 8:1-3)

พระเจ้าทรงมีสิทธิ์ที่จะบัญชาการชำระแยกตั้งของเรา-การยอมจำนนแบบสิ้นสุดใจและการทุ่มเท
ทั้งหมดของเรา เราควรถูกแยกตั้งและอุทิศถวายแด่พระองค์จนหมดสิ้น-จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย-ในทุก
ด้านของชีวิต เมื่อเราบังเกิดใหม่ เราก็ถูกชำระแยกตั้งในทางตำแหน่ง เราถูกย้ายเข้ามาในอาณาจักรแห่งพระ
บุตรที่รักของพระเจ้าแล้ว (คส. 1:13) แต่การชำระแยกตั้งของเรามีลักษณะต่อเนื่องและเกี่ยวข้องกับการที่เรา
ซึมซับสภาพของพระเจ้า “ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวจนะของ
พระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17:17) พระเยซูตรัสว่า “ยกเว้นท่านทั้งหลายกินเนื้อหนังของบุตรมนุษย์ และ
ดื่มโลหิตของท่าน...” (ยอห์น 6:53) เมื่อเรารับเอาเป็นของตัวเองและซึมซับพระวจนะ เราก็กำลังกินเนื้อหนัง
และพระโลหิตของพระองค์: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และ
พระวาหะทรงเป็นพระเจ้า...และพระวาหะได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง” (ยอห์น 1:1,14 บรรทัดต้น) การชำระแยก
ตั้งคือ การสำเร็จจริงในท้ายที่สุดแห่งพระบัญชาอันของพระเจ้า: “พวกเจ้าจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้
บริสุทธิ์” (1 ปต. 1:16; ลนต. 11:44; 19:2; 20:7)

เปาโลกำลังประกาศแก่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นว่าการรักนวลสงวนตัวเป็นส่วนหนึ่งของความบริสุทธิ์
อย่างแน่นอน และหากไม่มีชีวิตที่รักนวลสงวนตัว ก็ไม่อาจมีความบริสุทธิ์ที่แท้จริงได้ ผู้เชื่อทั้งหลายต้อง
ตระหนักและรับสารภาพว่าร่างกาย (เช่นเดียวกับวิญญาณและจิตใจ) เป็นของพระเจ้า และจะร่วมแบ่งปันใน
การเป็นขึ้นจากตายอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นโดยทางพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จมาในการรับขึ้นและการเป็นขึ้น
จากตายครั้งแรกนั้น “อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และพวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง” (1

คร. 6:19) ภาษากรีกตรงตัวของพระเจ้าข้าอนี้ว่า: “ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือ ว่าร่างกายของพวกท่านเป็นแขนขาของพระคริสต์ เป็นวิหารหลังหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า? เหตุฉะนั้นจงถวายเกียรติพระเจ้าในร่างกายของพวกท่าน!” ในที่นี้เปาโลกำลังหมายถึงการชำระแยกตั้งฝ่ายร่างกาย ความเชื่อแท้ในพระคริสต์ย่อมกำราบและตัดทิ้งตัณหาและความใคร่ทางกามารมณ์

ประวัติศาสตร์สอนว่าในสมัยของเปาโล ความชั่วร้ายแห่งการล่วงประเวณีมีดาษดื่นในนครทั้งหลายของชาวกรีก และน้อยคนนักกล่าวโทษมัน ความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่สอดคล้องไปในทางเดียวกัน และในสมัยนั้นศาสนาต่าง ๆ ของคนถือผีก็สนับสนุนและปฏิบัติการล่วงประเวณี ดังนั้นเปาโลจึงเห็นความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องเตือนให้ระวังการปฏิบัติแบบคนถือผีนี้ และเนื่องจากผู้เชื่อทั้งหลายได้หันจากพวกรูปเคารพมาสู่พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่แล้ว พวกเขาจึงต้องตัดขาดความสัมพันธ์ทุกอย่างกับวิธีปฏิบัติของพวกถือผี และแน่นอนว่านั่นรวมถึงการล่วงประเวณีด้วย เปาโลทราบว่าการล่วงประเวณีของชาวเฮลเลนิกเหล่านั้นถูกคุกคามโดยสังคมอันเหลวแหลกที่พวกเขาอาศัยอยู่ในนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องจากพวกเขาหลายคนได้กลับใจแล้วจากชีวิตแบบนั้นและจะเผชิญหน้ากับการทดลองให้หันกลับไปหามัน ดังนั้นเขาจึงเตือนสติพวกเขาอย่างเร่งด่วนเกี่ยวกับผู้เชื่อและการล่วงประเวณี

ข้อ 4: “เพื่อให้ทุกคนในพวกท่านทราบวิธีที่จะรักษาภาชนะของตนในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ”

ภาษากรีกอ่านว่า “ให้แต่ละคนในพวกท่านทราบว่าเมื่อใดที่ตัวเองในเรื่องภาชนะของตนอย่างไร หรือจะมีปัญญาในการเป็นนายร่างกายของตนเองอย่างไร” ในพระเจ้าข้าอนี้เรามีด้านบวกของสิ่งที่ถูกแสดงออกในแง่ลบในข้อ 3 เราจะต้องเว้นเสียจากการล่วงประเวณี-แต่เราจะต้องถือครองตัวเราเองในแบบที่ว่าเราควบคุมอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายและนิสัยต่าง ๆ ของมัน “ภาชนะ” คือร่างกาย-เรือนซึ่งเราอาศัยอยู่ข้างในนั้น เราอาจอธิบายเรื่องนี้โดยกล่าวว่า “เครื่องมือเป็นเช่นไรในมือของช่างไม้ แจกกันเป็นเช่นไรต่อสิ่งที่มันบรรจุ ร่างกายก็เป็นเช่นนั้นต่อมนุษย์” อ่าน 2 โครินธ์ 4:7 และ 5:1-4 เปาโลกล่าวถึงวิญญาณว่าเป็น “ทรัพย์สินสมบัติในภาชนะดิน” และอีกครั้งกล่าวถึง “เรือนดินแห่งพลับพลาของเรา”-อย่างแรกหมายถึงวิญญาณ อย่างที่สองหมายถึงร่างกายซึ่งเป็นพลับพลาของพระเจ้า เพราะว่าเมื่อเราได้รับความรอด สภาพของพระเจ้าก็อาศัยอยู่ภายในเรา (2 ปต. 1:4) ใน 2 โครินธ์ 5:1-4 เปาโลสอนว่าร่างกายเป็น “เรือนดินแห่งพลับพลาของเรา”-เสื้อผ้าที่นั่น...ซึ่งหากไม่มีมันเราก็จะถูก “พบว่าเปลือยเปล่า” เขาไม่ได้กำลังอธิษฐานขอให้ถูกเอาเสื้อผ้าออกไป-แต่ “ถูกคลุมกาย” ด้วยความเป็นอมตะ...ร่างกายใหม่จากสวรรค์

ผู้เชื่อใหม่ซึ่งตกเป็นเหยื่อของการล่วงประเวณีหรือความใคร่ทางกามารมณ์ก็ไม่นับเป็นนายของตัวเอง เขาไม่ใช่ผู้ปกครองแห่งเรือน (หรือพลับพลา) ของเขาเอง สิ่งนี้เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ก็คือ: “ผู้เชื่อทั้งหลายเอ๋ย จงถือกรรมสิทธิ์ตัวพวกท่านเอง จงควบคุมร่างกายของพวกท่าน จงเป็นนายของภาชนะนั้นซึ่งพระวิญญาณทรงอาศัยอยู่ภายใน จงแน่ใจว่ามนุษย์ภายในอยู่บนบัลลังก์และควบคุมอยู่ตลอดเวลา อันเป็นการจัดหาภาชนะหนึ่งที่ถูกชำระแยกตั้งไว้และเหมาะสำหรับการใช้งานของผู้เป็นนาย”

ใน 1 โครินธ์ 9:27 เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าปราบ (ทุบตี) ร่างกายของข้าพเจ้า และทำให้ร่างกายนั้น

อยู่ที่บังคับ” อ่านลูกา 21:19, โรม 1:24-26 และ 1 โครินธ์ 6:15 ตัณหาไม่ให้เกียรติและลบหลู่ร่างกาย ขณะที่ร่างกายหนึ่งซึ่งถูกอุทิศถวายแด่พระเจ้า โดยถูกชำระแยกตั้งไว้ในกาให้เกียรติและการทุ่มเทและเหมาะสมสำหรับการใช้งานของผู้เป็นนายนั้น ก็ถวายเกียรติพระเจ้าและขณะเดียวกันก็นำเกียรติยศมาสู่ร่างกายนั้น ผู้เชื่อควรถวายร่างกายของตนเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต บริสุทธิ์และเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า-ไม่เพียงในความเคารพยำเกรงต่อพระเจ้าเท่านั้น แต่เพราะการเคารพตัวเองและเห็นแก่เกียรติยศของตัวเองด้วย ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรปล่อยตัวไปตามกามารมณ์

ข้อ 5: “ไม่ใช่ในราคะตัณหา เหมือนอย่างคนต่างชาติซึ่งไม่รู้จักพระเจ้า”

ราคะตัณหา หมายความว่า “มักมากในกามหรือตัณหาจัด” การอ่านแบบตีขึ้นตรงนี้คือ “ไม่ให้ร่างกายอยู่ในสภาวะแห่งความใคร่แบบตัณหาจัด” คนใดที่หมกมุ่นอยู่ในความปรารถนาอันชั่วก็ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับคนที่ดำเนินชีวิตแห่งการชำระแยกตั้งและการให้เกียรติ ความใคร่บ่งบอกถึงความรู้สึกรุนแรง แต่ไม่มากเท่ากับความรู้สึกที่มีอำนาจเหนือกว่า-ความรู้สึกแบบที่ทำให้คน ๆ หนึ่งยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงจนเขาถูกผลักดันไปเรื่อย ๆ โดยความชั่วร้ายราวกับว่ามันเป็นนายทาสและเขาเป็นทาสคนหนึ่ง คนแบบนั้นสูญเสียศักดิ์ศรีของตนไปแล้วในเรื่องของการปกครองตนเองและได้กลายเป็นทาสคนหนึ่งต่อความใคร่อยากของตนที่ต่ำช้ากว่า อ่านโรม 7:5 เมื่อมนุษย์ตั้งใจและเต็มใจไม่ยอมรับพระเจ้าผู้สร้างของตน เขาก็ลดค่าตัวเองลงโดยอัตโนมัติ (รม. 1:18-32)

ข้อ 5 ปิดท้ายด้วยคำกล่าวที่ว่า “เหมือนอย่างคนต่างชาติซึ่งไม่รู้จักพระเจ้า” พระเจ้าผู้ซึ่งคนต่างชาติที่ต่ำทรามและชั่วช้าเหล่านี้ “ไม่รู้จัก” ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ ทรงฤทธิ์ทั้งสิ้นและทรงพระชนม์อยู่ (1 ธส.

1:9,10) ผู้ซึ่งผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาได้รับไว้และผู้ซึ่งพวกเขาได้หันมาหาแล้วจากพวกรูปเคารพ พวกเขาได้มารู้จักพระองค์ผ่านทางข่าวสารข่าวประเสริฐที่ถูกส่งมอบโดยเปาโล พวกเขาได้ยอมจำนนตัวเองต่อพระองค์แล้ว และโดยทางการยอมจำนนนั้นร่างกายของพวกเขาก็ได้ถูกช่วยให้พ้นจากความเลวทราม การหลู่เกียรติและตัณหาที่พวกเขาเคยปฏิบัติแต่ก่อน จิตวิญญาณของพวกเขาก็ถูกชำระให้สะอาดแล้วโดยพระโลหิตประเสริฐของพระเยซู และเนื่องจากพวกเขาได้หันมาหาพระเจ้าจากพวกรูปเคารพและวิถีปฏิบัติต่าง ๆ ของการนับถือรูปเคารพแล้ว จิตวิญญาณของพวกเขาก็จะมีบ้านที่สะอาดเพื่อที่จะอาศัยอยู่ข้างใน และร่างกายของพวกเขาก็เป็นภาชนะที่สะอาดแล้วซึ่งเหมาะสำหรับการใช้งานของผู้เป็นนาย ความปรารถนาเล็ก ๆ ของเปาโลก็คือ ที่พวกเขาจะเป็นเช่นนั้นอยู่ต่อไป

ข้อ 6: “เพื่อไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดทำล่วงเกินและฉ้อโกงพี่น้องของตนในเรื่องใด ๆ เลย เพราะว่อาจค์พระเจ้าเป็นเจ้าของทรงเป็นผู้ทรงสนองโทษต่อบรรดาคนที่กระทำอย่างนั้น เหมือนอย่างที่เราได้เตือนพวกท่านไว้ล่วงหน้าแล้วและได้เป็นพยานแล้วด้วย”

“เพื่อไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดทำล่วงเกินและฉ้อโกงพี่น้องของตน...” หากจะให้แน่ชัดมากขึ้น “เพื่อไม่ให้ผู้ใดล่วงเกินและฉ้อโกงกับพี่น้องของตน”

“ในเรื่องใด ๆ เลย” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นสิ่งซึ่งถูกกล่าวถึงในพระคำสองข้อนั้นก่อนหน้า-การกระทำต่าง ๆ ที่ไม่บริสุทธิ์, การทำผิดทางสังคม, บาปต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการสมรส การล่วงประเวณีก่อนแต่งงาน

คำเตือนนี้อาจรวมถึงการทำผิดต่ออีกคนหนึ่งในเรื่องของความสัมพันธ์ด้านการสมรส... “เรื่อง” นั้นที่ถูกพูดถึงในคำกำชับนี้ซึ่งถูกฝ่าฝืนอย่างชัดเจนโดย “การล่วงประเวณี” อัครทูตท่านนี้วางความผิดนี้ให้เห็นชัดเจนที่สุด ดังนั้นจึงมีคำเตือนอันน่ากลัวนี้ตามมา: “เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ทรงสนองโทษต่อบรรดาคนที่กระทำอย่างนั้น” มีเขียนไว้ว่า “การแก้แค้นเป็นของพระเจ้า”-และในเรื่องนี้โดยเฉพาะพระองค์ทรงมีพันธะต้องกระทำการแก้แค้น

ใน 1 โครินธ์ 7 เปาโลนำเสนอข้อชัดเจนและให้โครงร่างหลักคำสอนของภาคพันธสัญญาใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการสมรส และเตือนอย่างจริงจังว่าผู้เชื่อแต่ละคนจะต้องมีภรรยาของเขาเองและผู้หญิงที่เชื่อแต่ละคนจะต้องมีสามีของเธอเอง โปรดศึกษาค้นคว้าบทนี้อย่างตั้งใจและด้วยใจอธิษฐาน

บาปของการล่วงประเวณีนั้นน่าเกลียด แต่ผมเกรงว่ามันกลายเป็นบาปที่โดดเด่นอย่างหนึ่งในสมัยของเราเสียแล้ว ผู้เชื่อทั้งหลายต้องระวังตัวตลอดเวลาและภายใต้ทุกสภาพการณ์ “จงให้คนที่คิดว่าตัวเองเย็นมันคงแล้วระวังให้ดี เกรงว่าเขาจะล้มลง” (1 คร. 10:12) เราสามารถเป็นมากกว่าเหล่าผู้พิชิตได้โดยทางพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงเป็นชัยชนะของเรา (1 ยอห์น 4:4; 1 คร. 10:13) “การสมรสเป็นที่นับถือในทุกสิ่ง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน แต่บรรดาคนล่วงประเวณีและคนเล่นขี้ขี้้น พระเจ้าจะทรงพิพากษา” (ฮบ. 13:4)

ข้อ 6 ปิดท้ายด้วยถ้อยคำที่ว่า “...พวกเราได้เตือนพวกท่านไว้ล่วงหน้าแล้วและได้เป็นพยานแล้วด้วย” เกี่ยวกับหัวข้อนี้ดูเหมือนว่าเปาโลได้พูดไว้อย่างชัดเจนและอย่างจริงจังแล้วตั้งแต่ต้น เห็นได้ชัดว่าการล่วงประเวณีเป็นบาปที่แพร่หลายในท่ามกลางพวกคนต่างชาติในเมืองเธสะโลนิกาและผู้เชื่อหลายคนในคริสตจักรนั้นที่นั่นเคยทำความชั่วนี้และต้อนานก่อนที่พวกเขาได้กลายเป็นคริสเตียน ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงเทศนาอย่างร้อนรนและบ่อยครั้งเกี่ยวกับหัวข้อนี้ในวันแรก ๆ แห่งการรับใช้ของเขาที่นั่น บัดนี้เขาเตือนความจำพวกเขาว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่จะพิพากษาพวกเขาหากพวกเขาทำการล่วงประเวณีหรือฉวยโอกาสกับพี่น้องคนหนึ่งในทางใด

เปาโลไม่ได้เอาน้ำตาลเคลือบข่าวประเสริฐ และเขาเชื่อในการใช้ถ้อยคำที่เข้าใจง่าย การชื่นชมของมนุษย์ไม่ใช่เป้าหมายของเขา เขาไม่ได้กำลังพยายามเอาใจมนุษย์ เขากล่าวว่า “วิบัติจงมีแก่ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ!” เขาตระหนักถึงข้อเท็จจริงนิรันดร์อันน่ากลัวนั้นที่ว่าเขาจะต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับงานรับใช้ของเขา และไม่ใช่ต่อมนุษย์ ด้วยเหตุนี้เขาจึงร้องประกาศเสียงดังและไม่เก็บงำไว้เลย เขาให้คำเตือน เขาเตือนสติ เขากำชับ-แต่ด้วยความนุ่มนวลทุกประการของแม่คนหนึ่งที่มีต่อทารกแรกเกิด เขาเตือนสติและนำผู้เชื่อเหล่านั้นเช่นกันเข้าสู่ความกล้าลึกที่มากขึ้นแห่งการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณในความบริสุทธิ์ที่แท้จริงและการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์

ข้อ 7: “เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกพวกเราให้มาสู่ความลามก แต่ให้มาสู่ความบริสุทธิ์”

ผู้เชื่อแท้ทุกคนในพระคริสต์เป็นวิสุทธิชน พระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ดำเนินชีวิตแห่งความบริสุทธิ์-ชีวิตที่ถูกชำระแยกตั้งไว้ (2 ธส. 2:13) การทรงเรียกของพระเจ้าห้ามความโสโครก พระองค์ไม่เคยประสงค์ให้ลูกของพระองค์คนใดดำเนินชีวิตที่ไม่บริสุทธิ์ เราถูกเรียกให้มาสู่อาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์เอง (1 ธส. 2:12) จุดประสงค์นิรันดร์แห่งความรักของพระเจ้าในการทรงยอมให้พระเยซูสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นก็คือ

เพื่อเรียกออกมาและไถ่หมู่ชนหนึ่ง เพื่อชำระแยกตั้งหมู่ชนหนึ่งที่จะถวายเกียรติพระองค์ในสิ่งสารพัดเพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อที่ว่าในท้ายที่สุดความไพบูลย์ยิ่งนักแห่งพระคุณของพระองค์จะถูกมองเห็นเป็นที่ยอมรับ และเป็นที่ยอมรับโดยสิ่งทรงสร้างทั้งหมด (อฟ. 2:7) ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว ถูกล้างชำระแล้วโดยพระโลหิต เป็นวิสุทธิชนที่แท้จริง และความเป็นวิสุทธิชนที่แท้จริงห้าม-ใช้แล้ว ตัดออกไปเสีย-ความไม่บริสุทธิ์และการทำผิดทุกอย่าง

ตามข่าวประเสริฐของอัครทูตเปาโล ข่าวประเสริฐของพระเจ้าคือจุดเริ่มต้น-การเริ่มต้น-ของชีวิตคริสเตียน (ยอห์น 6:44, ฮบ. 12:1) ไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงพระเยซูเพื่อรับความรอดได้นอกจากว่าพระเจ้าทรงชักนำเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูทรงเป็นผู้ริเริ่มและผู้ทำให้สำเร็จของความเชื่อที่ช่วยให้รอด เนื่องจากพระเจ้าได้ทรงรักเราเช่นนั้นจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูให้มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เนื่องจากพระเยซูได้ทรงรักเราเช่นนั้นจนพระองค์ทรงเต็มพระทัยสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเคาะที่ประตูใจของเราอย่างนุ่มนวลเช่นนั้นจนกระทั่งเราได้เปิดประตูนั้นและโดยความเชื่อได้เชิญพระองค์เข้ามา เนื่องจากความรอดของเราตั้งอยู่บนพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ แน่แน่นอนว่าเราจึงควรดำเนินอย่างสมควรกับการทรงเรียกนั้นที่เราถูกเรียกแล้ว (อฟ. 4:1)

ข้อ 8: “ เหตุฉะนั้น คนที่เหยียดหยาม ไม่ได้เหยียดหยามมนุษย์ แต่พระเจ้า ผู้โปรดประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ให้แก่พวกเราแล้วด้วย ”

คำกรีกที่แปลเป็น “เหยียดหยาม” จริง ๆ แล้วควรเป็น “ปฏิเสธ” มันเป็นคำเดียวกับที่ถูกใช้ในลูกา 10:16 และในกาลาเทีย 2:21 ที่เราอ่านว่า “ข้าพเจ้าไม่ทำให้พระคุณของพระเจ้าเสียไป” ความหมายนี้ชี้ไปยังสิทธิอำนาจที่ถูกดูหมิ่น หรือการหมิ่นหมายที่ถูกทำให้เป็นโมฆะ สิ่งที่เป็นไปโลกกำลังกล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา ก็คือ: “การทรงเรียกของพระเจ้าเรียกพวกท่านมาสู่ชีวิตใหม่ที่บัดนี้พวกท่านถือครองและเต็มคำ เสียงของพระองค์-ไม่ใช่เสียงของมนุษย์-ได้มาถึงพวกท่านผ่านทางข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐ (หมายเหตุ 1 เธสะโลนิกา 2:12,13) ดังนั้นมันจะเป็นสิทธิอำนาจของพระเจ้า ไม่ใช่ของมนุษย์ ที่พวกท่านทำลาย ทำให้เป็นโมฆะและปฏิเสธเสีย หากคำกำชับนี้ถูกพวกท่านปิดบังเสีย พวกท่านควรทำให้พระเจ้าพอพระทัย นี่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับพวกท่าน-คือพระเจ้าผู้ได้ทรงใส่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไว้ภายในพวกท่านแล้ว ”

การใช้คำในที่นี้เป็นแบบเดียวกันกับที่ถูกใช้ในเอเสเคียล 37:14 ที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่กระดูกแห้งเหล่านั้นว่า “เราจะบรรจุวิญญาณของเราไว้ในพวกเจ้า และพวกเจ้าจะมีชีวิต ... แล้วพวกเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์” ในกาลาเทีย 4:6 เราอ่านว่า “...พระเจ้าจึงทรงส่งพระวิญญาณของพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของพวกท่าน” ในเอเฟซัส 3:16 เราอ่านว่า “...ให้มีกำลังเรียวแรงมากขึ้นโดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ (ที่เสด็จเข้ามา) ในมนุษย์นั้นที่อยู่ภายใน ”

พระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์แก่ผู้เชื่อทุกคน เพื่อที่จะประทับอยู่ในใจของมนุษย์ภายในนั้น (รม. 8:9, 14,16; ยอห์น 3:5; อฟ. 4:30) เกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “...เพื่อพระองค์จะได้สถิตอยู่กับท่านทั้งหลาย...และจะประทับอยู่ในท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 14:16,17) อ่านลูกา 11:13 เช่นกัน โดยทางการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจึงรู้จักความรัก

ของพระเจ้า เรารู้ว่าเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เหล่าทายาทของพระเจ้า และเราทราบที่เราถูกประทับตราไว้จนกว่าจะถึงวันแห่งการไถ่ถอนนั้น จงศึกษาคัมภีร์กาลาเทีย 3:14; 4:6,7; โรม 5:5; 8:14-17; เอเฟซัส 1:13,14

“พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และพวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง” (1 คร. 6:19) “และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย ซึ่งโดยพระวิญญาณนั้นพวกท่านได้ถูกประทับตราไว้จนถึงวันแห่งการไถ่ถอน” (อฟ. 4:30)

ข้อ 9: “แต่เกี่ยวกับความรักแบบพี่น้องนั้น พวกท่านไม่จำเป็นต้องให้ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่าน เพราะว่าพวกท่านเองก็ได้รับคำสอนจากพระเจ้าแล้วว่าให้รักซึ่งกันและกัน”

“ไม่จำเป็น” เป็นสำนวนหนึ่งที่ถูกพบใน 1 ธส. 1:8; 5:1; และ 1 ยอห์น 2:27 มีความจำเป็นที่เปาโลต้องอภิปรายหัวข้อนั้นของข้อ 3 ถึง 8 ในบทนี้ของเรา แต่เกี่ยวกับพระคุณของความรักแบบพี่น้อง เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาที่เป็นเลิศ (1 ธส. 1:3, 2 ธส. 1:3) ในความรักแบบพี่น้องพวกเขาถูกสอนโดยพระเจ้าแล้ว ความรักแบบพี่น้องถูกพระเจ้าระบายลงมาให้เขาในใจของพวกเขาแล้ว จงเปรียบเทียบ 2 ทิโมธี 3:16, ยอห์น 6:45 และอิสยาห์ 54:13 “และบุตรทั้งสิ้นของเจ้านั้นจะถูกสอนโดยพระเยโฮวาห์ และสันติภาพแห่งบุตรทั้งหลายของเจ้าจะยิ่งใหญ่” บทเรียนเรื่องความรักแบบพี่น้องเกาะกุมหัวใจของคริสเตียนชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นอย่างรวดเร็วเหลือเกินและถูกปฏิบัติอย่างสมบูรณ์แบบโดยพวกเขามากเหลือเกินจนมันปรากฏชัดเจนว่าพวกเขา “ถูกสอนโดยพระเจ้า” แล้วให้รักกันและกัน

ข้อ 10: “และแท้จริง พวกท่านก็กระทำอย่างนั้นต่อบรรดาพี่น้องซึ่งอยู่ทั่วแคว้นมาซิโดเนียอยู่แล้ว แต่พวกเราขออ้อนวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ให้พวกท่านจำเรื่องยิ่ง ๆ ขึ้น”

วิธีปฏิบัติเช่นนั้นของความรักแบบพี่น้องที่มีต่อคนทั้งปวงบ่งบอกว่าพวกเขาถูกสอนบทเรียนนั้นของพระเจ้าแล้วโดยพระเจ้า-ไม่ใช่โดยมนุษย์ เมืองเธสะโลนิกาเป็นเมืองหลวงของแคว้นมาซิโดเนียและเป็นเมืองพาณิชย์ที่เจริญรุ่งเรืองมาก ๆ มันเป็นศูนย์กลางของคริสตจักรเหล่านั้นทั้งหมดแห่งแคว้นมาซิโดเนีย ซึ่งรวมถึงคริสตจักรเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปีและเมืองเบอร์ธา ดังนั้นเหล่าผู้เชื่อที่นั่นจึงกำลังใช้โอกาสอันยิ่งใหญ่นี้เพื่อมีอิทธิพลต่อผู้เชื่อคนอื่น ๆ และพิสูจน์ให้คนเหล่านั้นเห็นว่าพวกเขาได้เรียนรู้บทเรียนเรื่องความรักแบบพี่น้องแล้ว...ผลที่มามีอันเป็นผลลัพธ์ของพระคุณที่ช่วยให้รอด

เมื่อเปาโลเขียนจดหมายฉบับแรกถึงชาวเธสะโลนิกา สilas และทิโมธีก็เพิ่งกลับมาจากแคว้นมาซิโดเนีย (กิจการ 18:5; 1 ธส. 3:6) และได้รายงานให้เปาโลทราบถึงผลกระทบอันมหาศาลของคำพยานของชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นที่มีต่อคริสตจักรทั้งหลายที่อยู่ใกล้เคียง (1 ธส. 1:7,8) อย่างไรก็ตาม เปาโลเตือนสติผู้เชื่อเหล่านั้นไม่ให้เริ่มรู้สึกพอใจกับตัวเองหรือตกไปสู่การคิดว่าตัวเองชอบธรรมเพราะความเยอหยิ่งในความรักของพวกเขาที่มีต่อเพื่อนคริสเตียนทั้งหลาย แต่ควรเพิ่มพูนทุกวันในความรักที่มากขึ้นซึ่งมีต่อพวกพี่น้องในคริสตจักรอื่น ๆ ตลอดทั่วพื้นที่นั้น

พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่าโดยการสำแดงความรักที่มีต่อกันและกันให้ประจักษ์ พวก

เขาจะพิสูจน์ให้โลกเห็นว่าพวกเขาได้รับความรอดแล้ว “และพระบัญญัตินี้พวกเราได้มาจากพระองค์ คือให้คนที่รักพระเจ้าที่รักพี่น้องของตนด้วย... และทุกคนที่รักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย” (1 ยอห์น 4:21; 5:1) ถ้าเราไม่สามารถรักพี่น้องของเราผู้ซึ่งเรามองเห็นแล้วได้ เราจะกล่าวได้ว่าอย่างไรว่าเรารักพระเจ้าผู้ซึ่งเรายังไม่ได้เห็น? “พวกเราทราบว่าคุณได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว เพราะว่าพวกเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ก็ยังดำรงอยู่ในความตาย” (1 ยอห์น 3:14)

ข้อ 11: “และให้พวกท่านเรียนรู้ที่จะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระของพวกท่านเอง และทำการงานด้วยมือของพวกท่านเอง เหมือนอย่างที่เราได้กำชับพวกท่านแล้ว”

เธสะโลนิกาเป็นเมืองใหญ่-นครหลวงที่พลุกพล่านพร้อมกับกิจกรรมมากมาย ดังนั้นเปาโลจึงเตือนสติคริสเตียนเหล่านั้นว่า “จงทำให้เป็นกิจธุระของพวกท่านและความใฝ่ฝันของพวกท่านที่จะดำเนินชีวิตแบบเงียบ ๆ” พวกกรีกเป็นชนชาติที่กระฉับกระเฉงมาก ๆ ผู้ซึ่งรักที่จะมีความโดดเด่นของตัวเอง-และเปาโลทราบว่าจะมีอันตรายของการที่พวกเขาหมกมุ่นอยู่กับเรื่องรองทั้งหลาย อันเป็นการละเลยที่จะทุ่มเทเต็มที่ให้แก่เรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย ใน 1 ทิโมธี 2:1 และ 2 เปาโลอธิษฐานว่า “...เพื่อพวกเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างเงียบ ๆ และสงบสุข ในบรรดาทางของพระเจ้าและความซื่อสัตย์”

การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับชีวิตของเปาโลทำให้เราเชื่อว่าเขาเป็นคนที่กระฉับกระเฉงมาก ๆ มันเป็นธรรมชาติของเขาที่จะ “ไปไหนมาไหนอยู่ตลอด” แม้กระนั้น เขาก็ชื่นชมชีวิตอันเงียบสงบและถือว่ามันเป็นสินทรัพย์อย่างหนึ่งซึ่งบ่มเพาะอุปนิสัยและการศึกษาค้นคว้าแบบคริสเตียน (เปรียบเทียบ 1 ทิโมธี 2:2) คริสเตียนทั้งหลาย ในความกระตือรือร้นของตน บางครั้งก็พยายามทำหลายสิ่งเยอะเก็นไป มันเป็นไปได้ที่จะทำบาปโดยการพยายามทำเยอะเก็นไป พยายามมากเกินไปจนเราไม่สามารถทำอะไรได้แบบที่มันควรจะถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

เปาโลเตือนชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นว่าพวกเขาควรสาละวนอยู่กับกิจธุระของตัวเองและไม่ยุ่งกับกิจธุระของผู้อื่น อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาบางคนเป็นพวกชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านและสาระแน โดยไปนุ่นมานี่ตลอด เปาโลไม่ยอมให้ผู้เชื่อเหล่านั้นดำเนินชีวิตแบบนั้น ใน 2 เธสะโลนิกา 3:11 เขากล่าวว่า “เพราะพวกเราได้ยินว่า มีบางคนซึ่งดำเนินในท่ามกลางพวกท่านอย่างไม่เป็นระเบียบ ไม่ทำงานอะไรเลย แต่เป็นคนชอบยุ่งเรื่องคนอื่น” คุณเชื่อใจได้เลยว่าคนเหล่านั้นที่ชอบยุ่งเรื่องของคนอื่นก็ทำลายกิจธุระของพวกเขาเอง! ถ้าเราดูแลกิจธุระของเราเองและตื่นตัวอยู่ต่อไปเกี่ยวกับชีวิตของเราเอง เราก็มีเวลาน้อยมากที่จะไปยุ่งกับกิจธุระของคนอื่น

ข้อ 11 ปิดท้ายด้วยคำสั่งที่ว่า “...ทำการงานด้วยมือของพวกท่านเอง เหมือนอย่างที่เราได้กำชับพวกท่านแล้ว” เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาส่วนใหญ่ได้เรียนรู้วิชาชีพบางอย่าง และถึงแม้ว่าบางคนมีฐานะทางการเงินที่มั่นคงดีแล้ว เปาโลก็เชื่อว่าการทำงานด้วยมือจะเป็นประโยชน์สำหรับพวกเขา และเขาบัญชาคนเหล่านั้นให้ทำงานด้วยมือของพวกเขา อ่าน 1 เธสะโลนิกา 2:9 และ 2 เธสะโลนิกา 3:7-12 เปาโลตระหนักและรับรู้อันตรายของการอยู่เฉย ๆ

ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิการ้อนรนเพื่อพระเจ้า พวกเขากระตือรือร้น คำพยานของพวกเขาได้ไปถึงตลอดทั่วแถบชนบทนั้นทั้งหมด และเปาโลทราบว่ามันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่พวกเขาจะเริ่มกระตือรือร้นมาก

เสียจนละเลยด้านที่เป็นการปฏิบัติของชีวิตและสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ในทางปฏิบัติ ดังนั้นเขาจึงเตือนพวกเขาไม่ให้เป็นคนสารระแนและชอบยุ่งเรื่องของชาวบ้าน เกรงว่าพวกเขาจะเป็นคนเกียจคร้านและรับเอาทัศนคติที่ว่าโลกต้องเป็นฝ่ายหาเลี้ยงพวกเขา (ผมอยากให้เปาโลกล่าวคำเทศนาหนึ่งแก่งานประชุมผู้รับใช้ในสมัยนี้จริง ๆ ผมอยากจริงจัง ๆ ว่าเขาจะไม่ใส่ความจริงของพระคำข้อนี้ในคำเทศนานั้นหรือเปล่า?)

ผมได้รู้จักผู้เชื่อบางคนที่ประพุดิตัวราวกับว่ามันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่คริสเตียนจะทำงานโดยใช้มือ แต่ประวัติศาสตร์เปิดเผยว่าผู้นำฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่บางคนในโลกเคยรู้จักเป็นชายทั้งหลายที่หาเลี้ยงชีพโดยการทำงานอาบเหงื่อต่างน้ำขณะที่พวกเขาป่าวประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า เปาโลประกาศว่า “แต่ถ้าผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของเขาเอง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนเหล่านั้นที่ในบ้านเรือนของเขาเอง ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อที่เสียแล้ว และแย่กว่าคนที่ไม่เชื่อเสียอีก!” (1 ทธ. 5:8)

ข้อ 12: “เพื่อพวกท่านจะได้ดำเนินอย่างซื่อสัตย์ต่อคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก และเพื่อพวกท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย”

เปาโลอยากให้ลูก ๆ ของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้า “ประดับหลักคำสอนของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราในการทั้งปวง” (ทิตัส 2:10) และในการทำเช่นนั้น ได้รับความชื่นชมและความเคารพนับถือจากพวกคนไม่เชื่อ ใน 1 ทิโมธี 3:7 เปาโลกล่าวว่าคนเหล่านั้นที่ถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งหนึ่งในคริสตจักรควร “มีชื่อเสียงดีท่ามกลางคนทั้งหลายซึ่งอยู่ภายนอก” - นั่นคือ เราที่เป็นผู้เชื่อและที่ออกพระนามของพระเยซูคริสต์ ดำเนินชีวิตที่ปราศจากคำติเตียน ดังนั้นถึงแม้ว่าพวกคนไม่เชื่อและพวกคนบาปอาจไม่เคารพเราหรือพุดตีกีเกี่ยวกับเราต่อหน้าเรา แต่เมื่อพวกเขาไปพันหน้าเราแล้ว พวกเขาก็จะยอมรับว่าเราอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า เหมือนเหล่าอัครทูตของพระเยซู

โรม 14:7 กล่าวว่า “เพราะว่าไม่มีผู้ใดในพวกเราที่มีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว” ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามเรามีให้ “ยืนอยู่ในทางของพวกคนบาปหรือนั่งอยู่ในที่นั่งของพวกคนชอบเยาะเย้ย” ในทางกลับกัน ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะเป็นเกลือแห่งแผ่นดินโลกและทำให้ผู้คนกระหายหาพระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในเรา! เราควรปล่อยให้แสงสว่างของเราฉายออกไปเช่นนั้นต่อหน้ามนุษย์เพื่อที่พวกเขาจะเห็นการงานที่ดีของเราและถวายเกียรติพระเจ้า แทนที่จะดูหมิ่นความเชื่อแบบคริสเตียนเพราะการโฆษณาที่แย่งของเรากับสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำเพื่อเรา เราเป็นเหล่าพยานแห่งพระคุณของพระองค์ และถ้าเราประกาศตัวว่าเป็นลูก ๆ ของพระเจ้า ก็ให้เราดำเนินชีวิตอย่างมีเกียรติ อย่างซื่อตรงอย่างเที่ยงธรรม และดำเนินชีวิตแบบไร้ที่ติในสายตาของมนุษย์ทุกคน

คำกล่าวที่ว่า “คนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก” จริง ๆ แล้วหมายถึงคนเหล่านั้นที่อยู่นอกคริสตจักร...คนไม่เชื่อทั้งหลาย อ่าน 1 โครินธ์ 5:12,13; โคลโลสี 4:5 และมาระโก 4:11 ถ้าคนเหล่านั้นที่ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียนและเหล่าผู้ติดตามของพระเยซูเป็นคนเกียจคร้าน ถ้าพวกเขาเป็นพวกชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านและสารระแน พวกเขาก็ส่งผลเสียต่ออุดมการณ์ของพระคริสต์อย่างแน่นอน เปาโลอยากให้ผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นเป็นทหารที่ดี เขาใฝ่ฝันที่พวกเขาจะมีคำพยานที่ดี เป็นเหล่าพยานที่ดี และแน่นอนว่าพวกเขาจะไม่ยืนขวางทางของคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลายเป็นเหมือนอย่างที่คุณทั้งปวงเป็น เพื่อที่

ข้าพเจ้าจะชนะบางคน” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลยอมกลายเป็นคนกวาดถนน คนชุดท่อ หรือทำงานใดก็ได้ที่ ชื่อตรงและไม่ถูกติเตียน เพื่อที่จะชนะใครสักคนมาถึงพระคริสต์ ผมไม่สงสัยเลยว่าเปาโลชอบกินเนื้อสัตว์-แต่ เขากล่าวว่า “ถ้าการกินเนื้อสัตว์ทำให้พี่น้องที่อ่อนแอกว่าคนใดต้องสะดุด ข้าพเจ้าก็จะไม่กินเนื้อสัตว์เลย”

ข้อ 12 ปิดท้ายด้วยคำกล่าวที่ยิ่งใหญ่: “...เพื่อพวกท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย” นั่นคือ “จงทำงาน จง ทุ่มเทตัวพวกท่านเอง จงตื่นตัว จงดำเนินชีวิตอันเรียบง่ายสงบ จงแนบถือนในสิ่งสารพัด จงเป็นคนชื่อตรง เที่ยง ธรรม ดึงตาม-และอย่าปล่อยให้ตัวพวกท่านเองต้องพึ่งพาผู้ใดเลย จงรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของพวกท่าน จง ทำงานด้วยมือของพวกท่าน จงดำเนินชีวิตที่ไร้ที่ติ และจงให้ทุกคนภายในคริสตจักร-หรือภายนอกคริสตจักร- ทราบว่าถึงแม้ว่าท่านเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง ท่านก็ได้ตั้งตัวเองให้อยู่เหนือคนอื่นเพียงเพราะว่าท่านเป็นผู้เชื่อคน หนึ่ง จงให้ชีวิตของท่านพิสูจน์ให้เห็นว่าความแตกต่างระหว่างท่านกับคนอื่น ๆ นั่นคือ พระคริสต์ในพวกท่าน บาบทั้งหลายซึ่งถูกล้างออกไปเสียในพระโลหิตประเสริฐของพระองค์ และธรรมชาติใหม่ที่อยู่ภายใน”

ทุกคนที่ออกพระนามของพระเยซูควรดำเนินชีวิตและควรประพฤติตัวในแบบที่ว่าเขาจะได้รับความ เคารพนับถือจากทุกคนที่อยู่ภายในหรือภายนอกคริสตจักร ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามไม่ให้คริสเตียนทั้งหลาย ต้องพึ่งพามนุษย์คนใด แต่ที่โดยการทำงานหนักพวกเขาจะจัดหาสิ่งเหล่านั้นที่ตนต้องการ

เปาโลสามารถมองหน้าชาวโลกและกล่าวได้ว่า “และพวกเราไม่ได้ทานอาหารของผู้หนึ่งผู้ใดเปล่า ๆ แต่ได้กระทำการกิจด้วยการทำงานหนักและด้วยการตรากตรำทำงานทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อพวกเราจะไม่ เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน” (2 ธส. 3:8) เปาโลปฏิเสธที่จะนำคำติเตียนมาสู่ชาวประเสริฐโดยการ เป็นคนเกียจคร้านหรือพึ่งพาผู้อื่นให้ทำเพื่อเขาสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานกำลังแก่เขาที่จะทำเพื่อตัวเองได้ เขาไว้ วางใจพระเจ้าในทุกรายละเอียดแห่งชีวิตของเขา-แต่ในทำนองเดียวกัน เขาก็เชื่อในการไม่พึ่งพาผู้ใดแบบมี เกียรติ และเขาเทศนาเรื่องนี้!

วันที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะได้รับบำเหน็จจะเป็นวันที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ! คนเหล่านั้นบางคนที่เราคาดหมายว่าจะ ได้รับบำเหน็จยิ่งใหญ่จะไปอยู่ท้ายแถว ขณะที่วิสุทธิชนบางคนเหล่านั้นที่ต่ำต้อย ไม่ใช่คนสำคัญ ที่ไม่เคยมีชาว ขึ้นหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์-บางที่อาจไม่เคยมีชื่อปรากฏในกระดานข่าวของคริสตจักรเลยด้วยซ้ำ-จะรับบำเหน็จ ยิ่งใหญ่เมื่อพระเจ้าทรงแจกถ้วยรางวัลเหล่านั้น! ไม้วัดของพระเจ้าไม้วัดขนาดเหมือนของมนุษย์ แต่เมื่อพระเจ้า ทรงวัด การวัดขนาดนั้นก็ถูกต้อง และผู้เชื่อทุกคนจะได้รับจากพระหัตถ์ของพระเจ้าสิ่งที่เขาสมควรได้รับโดย การทำหน้าที่คนต้นเรือนผู้สัตย์ซื่อ-ไม่มากไป ไม่น้อยไป พระเยซูคริสต์จะทรงพิพากษาและประทานบำเหน็จใน ความชอบธรรม

เปาโลกล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเอเฟซัสว่า “...แต่จงให้เขาทำงานดีกว่า โดยทำงานด้วยมือของตนใน สิ่งที่ดี เพื่อเขาจะมีที่จะแจกจ่ายให้แก่คนที่ขัดสน” (อฟ. 4:28) เปาโลเทศนาว่าผู้เชื่อทั้งหลายควรขยันขันแข็ง ในการงานฝ่ายโลกและว่าพวกเขาควรแสดงออกถึงจิตใจแห่งความรักต่อคนเหล่านั้นที่ขัดสนจริง ๆ (อ่าน กิจการ 20:34,35) ความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริงไม่ทำให้คน ๆ หนึ่งเกียจคร้าน แต่ทำให้เขาตื่นตัวเพื่อเป็น พยานด้วยปากของเขา ทำงานหนักด้วยมือของเขา มีความเชื่อในพระเจ้าและไม่พึ่งพามนุษย์คนใด เราจะต้อง ไม่ติดค้างสิ่งใดแก่ผู้ใดเลยเว้นแต่การรักเขา

การรับขึ้นของคริสตจักร

บทที่ 4:13-18:

4:13 แต่ข้าพเจ้าไม่อยากจะพวกท่านขาดความรู้ ฟัน้องทั้งหลาย ถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว เพื่อพวกท่านจะไม่เสียใจ เหมือนอย่างคนอื่น ๆ ซึ่งไม่มีความหวัง

4:14 เพราะถ้าพวกเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนซึ่งล่วงลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำมาพร้อมกับพระองค์

4:15 เพราะสิ่งนี้พวกเราขอบอกแก่พวกท่านตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้วก็หาไม่ได้

4:16 ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และด้วยแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน

4:17 แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และอย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์

4:18 เหตุฉะนั้นจงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

การเสด็จมาของพระเยซูเจ้าเป็นใจความหลักของจดหมายฝากถึงชาวเธสะโลนิกาทั้งสองฉบับ เปาโลไม่ได้กำลังนำเสนอหลักคำสอนเรื่องการรับขึ้นไปปรวกับว่าผู้เชื่อเหล่านั้นไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับมันเลย เขาแค่กำลังเตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่เขาได้เทศนาตอนที่เขาอยู่กับพวกเขาด้วยตัวเอง เห็นได้ชัดว่าวิสุทธิชนบางคนที่อ่อนแอกว่าเหล่านั้นได้เข้าใจผิดคำสอนบางเรื่องของเขาเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพวกครูสอนเท็จได้พยายามที่จะทำให้ผู้เชื่อเหล่านั้นคิดว่าเปาโลทำให้พวกเขาผิดหวังแล้ว พวกเขาได้เข้าใจผิดคำสอนของเขาเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายของพวกวิสุทธิชนที่ตายไปแล้ว และการรับขึ้นไปของพวกวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่ และเพราะการขมเหงอันรุนแรงที่พวกเขา กำลังเผชิญอยู่ บางคนในพวกเขาจึงสรุปไปแล้วว่าพวกเขาอยู่ในความทุกข์ลำบากนั้นแล้วและว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาสู่พวกเขาแล้ว เปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับที่สองถึงชาวเธสะโลนิกาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดนี้ในเนื้อหาเกือบทั้งหมดของมัน

ในข้อพระคำเหล่านั้นที่เพิ่งถูกยกมา เปาโลรับประกันผู้เชื่อเหล่านั้นว่าคนที่พวกเขารักซึ่งตายไปแล้วก็ปลอดภัยอยู่กับพระเยซูและจะมาพร้อมกับพระองค์ในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ เขาอธิบายว่าคนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะถูกทำให้เป็นขึ้นก่อน-และจากนั้นเรายังมีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงและที่เปื่อยเน่าได้นี้จะสวมความไม่เปื่อยเน่า เขารับประกันพวกเขาเพิ่มเติมอีกว่าสิ่งที่เขากำลังกล่าวนี้เป็นมา “โดยคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ในบทที่ 5:1-3 เปาโลเตือนพวกเขาว่าไม่มีมนุษย์คนใดทราบชั่วโมงนั้นหรือชั่วโมงนั้นแห่งการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเสด็จมาดุจขโมยในเวลากลางคืน และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงต้องพร้อมอยู่ทุกเวลา ดุจทหารที่ตีซึ่งยืนเฝ้ายาม-ติดอาวุธครบและพร้อมสำหรับความหวังอันเปี่ยมสุขนั้นและการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่งและพระผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์

ข้อ 13: “แต่ข้าพเจ้าไม่อยากจะพวกท่านขาดความรู้ ฟัน้องทั้งหลาย ถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไป

แล้ว เพื่อพวกท่านจะไม่เสียใจ เหมือนอย่างคนอื่น ๆ ซึ่งไม่มีความหวัง”

“ข้าพเจ้าไม่อยากจะพวกท่านขาดความรู้ พี่น้องทั้งหลาย” เป็นสำนวนที่เปาโลใช้บ่อยในงานเขียนต่าง ๆ ของเขา ในวิธีนี้เขาถึงความสนใจแบบเร่งด่วนไปสู่หัวข้อที่เขา กำลังจะอภิปราย ไม่มีข้ออ้างสำหรับความไม่รู้ ในส่วนของผู้ที่เชื่อทั้งหลาย เพราะว่าผู้เชื่อทุกคนมีพระอาจารย์ผู้สอนพระวจนะของพระเจ้าอยู่ในใจของตนแล้ว (รม. 8:9) และเนื่องจากพระวิญญาณทรงคลใจเหล่าผู้บริสุทธ์ของพระเจ้าให้บันทึกพระวจนะของพระเจ้าลงไปในพระองค์จึงทรงเป็นอาจารย์ที่ดีที่สุดใน 1 ยอห์น 2:27 เราถูกบอกที่เราไม่ต้องให้มนุษย์คนใดสอนเรา เพราะว่าเราถูกสอนโดยพระวิญญาณบริสุทธ์ “พระวิญญาณทรงตรวจค้นสิ่งสารพัด ไขแล้ว สิ่งล้าลึกเหล่านั้นของพระเจ้า” เปาโลบัญญัติว่า “จงศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง” (2 ทธ. 2:15)

คุณอาจมีเหตุผลอันดีที่เรียนไม่จบมัธยมปลาย วิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย คุณอาจไม่มีวุฒิบัตรจากสถาบันแห่งการเรีรูู้ที่เป็นทางการใด ๆ แต่คุณสามารถมีปริญญาได้ในเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย-ปริญญาที่พระเจ้าเพียงผู้เดียวสามารถประทานให้ได้ เราเข้าใจสิ่งเหล่านั้นของพระคัมภีร์ก็ต่อเมื่อเราเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์และสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ จงตั้งใจศึกษา 1 โครินธ์ 2:10-14 หลักคำสอนซึ่งเปาโลปรารถนาให้ผู้เชื่อเหล่านั้นไม่ขาดความรู้คือ “เรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว เพื่อพวกท่านจะไม่เสียใจ เหมือนอย่างคนอื่น ๆ ซึ่งไม่มีความหวัง”

สำหรับคริสเตียน ความตายคือการนอนหลับ ไม่ใช่ครึ่ง ผู้เชื่อไม่กลายเป็นคนหมดสติในฝ่ายวิญญาณ ร่างกายกลับคืนสู่ผงคลีดิน แต่วิญญาณกลับไปหาพระเจ้าผู้ได้ประทานมัน การไม่อยู่ในร่างกายคือการไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ลาซารัสขอทานผู้นั้นเสียชีวิตและถูกอุ้มไปโดยเหล่าทูตสวรรค์เข้าไปอยู่ในอกของอับราฮัม พระเยซูตรัสแก่โจรที่สำนึกผิดผู้นั้นบนทางเขินว่า “วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” พระองค์ทรงใช้คำว่า “ล่วงลับ” โดยหมายถึงความตายของร่างกาย: “และพวกเขาทุกคนร้องไห้และร่ำไรรเพราะเด็กหญิงนั้น แต่ (พระเยซู) ตรัสว่า “อย่าร้องไห้เลย เด็กหญิงนั้นไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่” (ลูกา 8:52) พระองค์ตรัสคำกล่าวเดียวกันเกี่ยวกับลาซารัส น้องชายของมารีย์และมาร์ธา (ยอห์น 11:11) การนอนหลับบ่งบอกถึงสภาวะที่พักสงบของร่างกาย ในการนอนร่างกายก็ผ่อนคลายและถูกสร้างขึ้นใหม่...แต่การนอนเป็นสภาวะชั่วคราว

เหล่าคริสเตียนยุคต้นเรียกสถานที่ฝังศพของตนว่า “สุสาน” (cemetery) (คำกรีกนี้มีมีความหมายว่า *dormitory* หอพัก หรือ *sleeping chamber* ห้องนอน) ในนัยที่แท้จริงของคำ ๆ นี้ ร่างกายของผู้เชื่อก็ถูกใส่ไว้ในหลุมศพ (“หอพัก”) -ช่องหรือห้องนอนในอุโมงค์ฝังศพ-และร่างกายนั้นจะอยู่ที่นั่นจนกว่าจะถึงการเป็นขึ้นจากตาย ซึ่งพอถึงเวลานั้นมันจะถูกฟื้นขึ้นเป็นร่างกายที่ไม่รู้เปื่อยเน่าที่จะไม่ตายเลย ดังนั้นการนอนหลับจึงไม่อยู่ถาวร ร่างกายกลับคืนสู่ผงคลีดิน เพียงเพื่อที่จะถูกทำให้เป็นขึ้นแบบไม่รู้เปื่อยเน่าเมื่อพระเยซูเสด็จมา

พระคัมภีร์ไม่สอนเรื่อง “การนอนหลับของจิตวิญญาณ” จิตวิญญาณของมนุษย์จะไม่หมดสติเลย-ไม่เลยครึ่ง ไม่เลยสักวินาทีเดียว! ห้าหมื่นล้านปีต่อจากนี้คุณกับผมก็จะมีชีวิตอยู่กับพระเยซูและขึ้นขมยินดี...หรือไม่เราก็จะถูกเผาไหม้อยู่กับพญามารในบึงไฟนั้น และจากวินาทีนี้เป็นต้นไป ทั้งคุณและผมก็จะไม่หมดสติในฝ่ายวิญญาณ...เราจะมีสติรู้ตัวไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล ถ้าเราตายไปก่อนการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ร่างกายของเราก็จะกลับคืนสู่ผงคลีดิน แต่จิตวิญญาณของเราจะยังมีสติรู้ตัวต่อไปและจะพักสงบอยู่กับพระเยซู จนกว่าจะถึงการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้น เมื่อคนชั่วคนหนึ่งตายไป ร่างกายนั้นก็กลับคืนสู่ผงคลีดินและจิตวิญญาณนั้นก็เข้าไปอยู่ในเปลวไฟแห่งนรก เศรษฐีคนนั้นในลูกา 16 ร้องว่า “ข้าพเจ้าทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี่!”

ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ต้องโศกเศร้าเสียใจเลย: “เพื่อพวกท่านจะไม่เสียใจ เหมือนอย่างคนอื่น ๆ ซึ่งไม่มี ความหวัง” ถ้อยคำเหล่านี้ควรปลอบประโลมใจผู้เชื่อทั้งหลาย: (“เหตุฉะนั้นจึงปลอบประโลมกันและกันด้วย ถ้อยคำเหล่านี้เถิด”-ข้อ 18) เมื่อเรายืนอยู่ข้างโลงศพของคนที่เรารักซึ่งตายไปในองค์พระผู้เป็นเจ้า เราไม่ควร ทำตัวเหมือนคนเหล่านั้นที่ไม่มี ความหวัง ที่อ่อนวอนแบบคนเสียสติให้คนที่ตายไปนั้นพุดหน่อย โดยพยายามที่ จะเรียกเขากลับมา ถ้าคนที่เรารักตายไปในองค์พระผู้เป็นเจ้า คน ๆ นั้นก็จะไม่ยอมกลับมาแม้หากว่าเขาได้รับ อนุญาตให้กลับมาได้ก็ตาม เพราะว่าเมื่อเหล่าวิสุทธิชนจากร่างกายฝ่ายโลกนี้ไป พวกเขาที่อยู่กับองค์พระผู้เป็น เจ้าทันที-และการอยู่กับพระองค์ก็ดีกว่าสิ่งใดที่แผ่นดินโลกนี้จะเสนอให้ได้ อย่างมหาศาล เปาโลกล่าวว่า “เพราะข้าพเจ้าลึกลับใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ โดยมีความปรารถนาที่จะจากไป และอยู่กับพระคริสต์ ซึ่ง ประเสริฐกว่ามากนัก!” (ฟป. 1:23)

วลีนี้ในภาษากรีกอ่านว่า “ที่พวกท่านจะไม่โศกเศร้าเสียใจ-เหมือนอย่างคนที่เหลือนั้น” คนที่เหลือนั้น มีความหมายเหมือนกับ “คนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก” ในข้อ 12 และปรากฏตรงนี้ในความหมายเดียวกันกับใน เอเฟซัส 2:3- “เหมือนอย่างคนอื่น ๆ” ซึ่งหมายถึงคนเหล่านั้นที่ในท่ามกลางพวกเขา “ซึ่งพวกเราทุกคนเคย ประพฤติในกาลก่อนอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นเช่นกัน ในคัมภีร์ของเนื้อหนังของพวกเรา คือกระทำการบรรดาความ ปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจให้สำเร็จ และโดยสันดานแล้วเคยเป็นลูกทั้งหลายแห่งพระพิโรธ เหมือนอย่างคนอื่น ๆ” โยบมีความมั่นใจว่าเขาจะเห็นพระเยซู เขากล่าวว่า “และถึงแม้ว่า หลังจากตัวหนอน แห่งผิวหนังของข้าทำลายร่างกายนี้แล้ว กระนั้นในเนื้อหนังของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า” (โยบ 19:26)

“คนอื่น ๆ” เหล่านี้ไม่มี ความหวัง ในเอเฟซัส 2:11-13 เปาโลพรรณนาถึงพวกเขา ดังนี้: “เหตุฉะนั้นจึง ระลึกว่า เมื่อก่อนพวกท่านเป็นพวกคนต่างชาติในเนื้อหนัง ผู้ซึ่งถูกเรียกว่า พวกที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด โดยพวกที่ถูก เรียกว่า พวกที่เข้าสู่หนัด ในเนื้อหนังที่ถูกทำด้วยมือ ในเวลานั้นท่านทั้งหลายเคยอยู่นอกพระคริสต์ เป็นพวกที่ อยู่ห่างเหินจากการเป็นพลเมืองของอิสราเอล และเป็นบรรดาคนแปลกหน้าจากพันธสัญญาเหล่านั้นแห่งพระ สัญญา ไม่มี ความหวัง และอยู่ปราศจากพระเจ้าในโลก แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายผู้ซึ่งเมื่อก่อนเคย อยู่ห่างไกลได้ถูกนำเข้ามาใกล้แล้วโดยพระโลหิตของพระคริสต์”

พระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจนว่า “เราเป็นการเป็นขึ้นมาและชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายไป แล้ว แต่เขาก็จะมีชีวิต และผู้ใดก็ตามที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย” (ยอห์น 11:25,26)

เหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาได้เปิดรับความเชื่อแบบคริสเตียน ได้หันมาหาพระเจ้าจากพวก รูป เคารพ และด้วยเหตุนี้จึงมีความหวัง...ในพระเยซูพวกเขามีความหวังแม้กระทั่งพันหลุมศพไป “ความหวังใน พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ความหวังของเราอยู่ในพระเยซู-พระองค์ผู้ได้ทรงชิมความตาย เพื่อมนุษย์ทุกคนและได้ทรงขจัดความกลัวตายไปเสีย (ฮบ. 2:9,14,15) ด้วยเหตุนี้ “ไม่ว่าพวกเรามีชีวิตอยู่หรือ

ตายไปก็ตาม พวกเราก็เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (รม. 14:8) “ไม่ว่าพวกเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ พวกเราจะ
ได้มีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระองค์” (1 ธส. 5:10)

ดูเหมือนว่าเหล่าผู้เชื่อชาวเฮสเสโลนิกาไม่ได้ทุกซักร้อนใจเกี่ยวกับว่าพวกเขาจะถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย
หรือไม่ มากเท่ากับที่พวกเขาเป็นกังวลเกี่ยวกับว่าพวกเขาจะมีส่วนในการรับขึ้นหรือไม่ พวกเขากระวนกระวาย
ใจแทนเหล่าคนที่พวกเขารักซึ่งจากโลกนี้ไปแล้ว พวกเขาน่าจะส่งข้อซักถามไปถึงเปาโลเกี่ยวกับหัวข้อนี้ และ
เขากำลังตอบคำถามของพวกเขาในข้อพระคำตอนนี้ของเรา

ข้อ 14: “เพราะถ้าพวกเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกัน
บรรดาคนซึ่งล่วงหลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำมาพร้อมกับพระองค์”

ในคำกล่าวสั้น ๆ ตอนเดียวนั้นความเชื่อของผู้เชื่อก็ถูกนำเสนอในรูปแบบที่สั้นและเข้าใจได้ ข่าวสาร
เดียวกันนี้ถูกพบในโรม 10:9 และ 10 -ข้อพระคำที่รับประกันผมเรื่องความรอดของผมและความหวังของผมใน
การได้อยู่กับพระเยซูเจ้าชั่วนิรันดร์: “คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจ
ของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด เหตุว่าด้วยใจมนุษย์จึงเชื่อไปสู่
ความชอบธรรม และด้วยปากเขาจึงยอมรับไปสู่ความรอด”

ถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นและพระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวก
คนตายแล้ว พื้นฐานทั้งหมดเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนก็ถูกห่อหุ้มอยู่ในคำประกาศแห่งความเชื่อนี้
ถ้าเราเชื่อว่าพระเจ้าทรงทำให้พระเยซูเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว เราก็เชื่อว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า (รม.
1:4) เราก็เชื่อเช่นกันว่าโดยทางความมรณาของพระองค์เรามีการนับว่าชอบธรรม (รม. 4:25) และว่าถ้าพระ
เยซูทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว พระโลหิตของพระองค์ก็เป็นของพระเจ้าและโดยทางพระโลหิตที่
หลังรินของพระองค์เราก็มีการไถ่และการยกโทษบาปทั้งหลาย (คส. 1:14,20; 1 ยอห์น 1:7) การเป็นขึ้นจาก
ตายคือหัวใจและจิตวิญญาณแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน ถ้าเราปฏิเสธที่จะเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายฝ่าย
ร่างกายของพระเยซู การเทศนาของเราก็สูญเปล่า ความเชื่อของเราก็สูญเปล่า ความหวังของเราก็สูญเปล่า เรา
ก็เป็นพวกที่น่าสังเวชมากที่สุดในกลุ่มคนทั้งปวง และเราก็กำลังเดินทางอยู่วันแล้ววันเล่า ก้าวแล้วก้าวเล่า ไปสู่
บึงนั้นที่ลุกไหม้ด้วยไฟและกำมะถันตลอดไปเป็นนิรันดร์ จงตั้งใจอ่าน 1 โครินธ์ 15:20-34 เราเชื่อจริง ๆ ว่า: “แต่
บัดนี้พระคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และได้ทรงกลายเป็นผลแรกของคนที่ทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับ
ไปแล้วนั้น” อ่านโรม 8:29 และโคโลสี 1:18

ในภาษากรีกคำว่า “เช่นเดียวกันบรรดาคนซึ่งล่วงหลับไปในพระเยซูนั้น” อ่านว่า “คนทั้งหลายซึ่งได้
ล่วงหลับไปในพระเยซู” เพราะการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จากพวกคนตาย เหล็กใน
และความกลัวตายได้ถูกขจัดออกไปแล้วสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย คนเหล่านั้นในคริสตจักรชาวเฮสเสโลนิกาที่ได้
ตายไปแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ล่วงหล่นเข้าสู่ความตาย-แต่แค่ล่วงหลับไปในพระเยซู ใน 1 โครินธ์
15:55-57 เปาโลร้องประกาศว่า “โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่
ไหน เหล็กในของความตายนั่นคือบาป และฤทธิ์ของบาปนั้นคือพระราชบัญญัติ แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้
ประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา!” สำหรับผู้เชื่อ ความตาย

ไม่มีเหล็กไน ไม่มีอำนาจ-และความกลัวตายถูกขจัดออกไปในข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้ทรงพิชิตความตายและได้ทรงออกมาจากอุโมงค์ฝังศพเปี่ยมด้วยชัยชนะแล้ว ด้วยเหตุนี้ ทุกคนที่ล่วงหลับในพระเยซูก็ไม่ตาย แต่กำลังพักผ่อนจากการงานหนักของตน การงานที่พวกเขาทิ้งไว้ข้างหลังจะเกิดผลต่อไปจนกว่าคริสตจักรครบบริบูรณ์ และถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ อันเป็นที่ซึ่งเราจะรับบำเหน็จของเราที่การเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดก (วว. 14:13; 2 คร. 5:10)

ข้อ 14 ปิดท้ายด้วย “เช่นเดียวกันบรรดาคนซึ่งล่วงหลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำมาพร้อมกับพระองค์” ผู้เชื่อทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปในพระเยซู พระเจ้าจะทรงพามาอยู่กับพระองค์-เพราะว่าพระเจ้าผู้ได้ทรงทำให้พระบุตรของพระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตายจะทรงทำให้ผู้เชื่อทุกคนที่ล่วงหลับในพระเยซูเป็นขึ้นเช่นกัน (2 คร. 4:14; อฟ. 1:19,20) ในคำกล่าวนี้เปาโลให้ความมั่นใจแก่ผู้เชื่อทั้งหลายซึ่งคนที่พวกเขารักได้ตายไปในองค์พระผู้เป็นเจ้า ว่าพระเจ้าจะไม่ทรงลืมคนเหล่านั้นเมื่อพระองค์เสด็จมาในความหวังอันเปี่ยมสุขนั้นและการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีนั้น เมื่อพระองค์เสด็จมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลก เจ้าสาวของพระองค์จะครอบครองกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี

“ถ้าพวกเราเชื่อ” ในตอนต้นของข้อ 14 ไม่ได้บอกเป็นนัยว่ามีบางคนที่ไม่เชื่อว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์และทรงเป็นขึ้นมาอีก แต่ความหมายก็คือว่า “เนื่องจากเราเชื่อว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์และทรงเป็นขึ้นอีก เราจึงเชื่อเช่นกันว่าเพราะการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ พระเจ้าจะทรงทำให้ร่างกายของผู้เชื่อทั้งหลายที่ล่วงหลับไปแล้วในพระเยซูเป็นขึ้นอีกและจะทรงพามาอยู่กับพระองค์ด้วยเมื่อพระองค์เสด็จมาในฟ้าอากาศ” เปาโลกำลังป่าวประกาศความจริงอันยิ่งใหญ่ที่ว่า การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูไม่เพียงรับประกันการเป็นขึ้นของผู้ชอบธรรมที่ตายไปแล้วเท่านั้น แต่ยังรับประกันด้วยว่าผู้ชอบธรรมทุกคน- “คนเป็นและคนตาย”-จะมีส่วนร่วมในการเสด็จมาครั้งที่สองอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นและในการครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกนี้

ในตอนต้นของจดหมายฝากฉบับนี้เปาโลกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายได้หันมาหาพระเจ้าจากพวกรูปเคารพ เพื่อรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตาย” (1 ธส . 1:10) การรวมเป็นหนึ่งในแบบพระเจ้าระหว่างเหล่าผู้เชื่อแท้กับพระเยซูเจ้าเป็นแบบที่ว่าสิ่งใดก็ตามที่พระคริสต์ในฐานะศิระษะของคริสตจักรทรงกระทำหรือทรงประสบ พระองค์ก็ทรงพาอวัยวะเหล่านั้นแห่งพระกายของพระองค์ (คริสตจักร) มาอยู่กับพระองค์ด้วย คริสเตียนที่ตายไปแล้วก็ “ตายไปในพระคริสต์” (ข้อ 16) และด้วยเหตุนี้จึงมีการรับประกันของพระเจ้าว่าเมื่อถึงเวลาอันเหมาะสมพวกเขาจะถูกทำให้เป็นขึ้นและได้รับสง่าราศีในพระคริสต์ (2 ธส. 1:12; 2 ทธ. 2:11)

ความจริงอันยิ่งใหญ่ที่เปาโลกำลังพยายามสื่อไปถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา ก็คือว่า พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์และทรงเป็นขึ้นอีก และเพราะว่าพระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์และทรงพิชิตความตายแล้ว พระองค์จึงได้ทรงสร้างเส้นทางหนึ่งผ่านเข้าไปในหลุมศพ โดยเส้นทางนี้ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายที่ล่วงหลับไปก่อนการรับขึ้นก็จะถูกพาเข้าไปอยู่ในสถานที่แห่งนั้นที่พวกเขาจะพักผ่อนจนกว่าพระเยซูเสด็จมา และเมื่อถึงเวลานั้นพวกเขาจะปรากฏกับพระองค์ในฟ้าอากาศ

ดาวิดไม่ได้มีจดหมายฝากอันเปี่ยมสง่าราศีเหล่านี้ที่เรามีอยู่ตอนนี้ และเขาไม่ได้ยื่นอัครทูตเปาโลเทศนาด้วย กระนั้นเขากล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน...ใช่แล้ว ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เดินเข้าไปในหุบเขาของเงาแห่งความตาย ข้าพระองค์จะไม่กลัวความชั่วร้ายใด ๆ เลย เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับข้าพระองค์ คทาของพระองค์และธารพระกรของพระองค์ปกป้องข้าพระองค์” (เพลงสดุดี 23) ดาวิดไม่ได้กล่าวว่า “ใช่แล้ว ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เดินเข้าไปในความตาย” และเขาไม่ได้กล่าวว่า “ใช่แล้ว ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เดินเข้าไปในหุบเขาของเงา” เขากล่าวว่า “ใช่แล้ว ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เดินผ่านเข้าไปในหุบเขาของเงาแห่งความตาย” ดาวิดรู้ว่าเขาจะเข้าไปในหุบเขานั้น-แต่เขาทราบเช่นกันว่าเขาจะออกมาสู่อีกฟาก ผ่านเส้นทางนั้นที่พระเยซูได้ทรงจัดเตรียมไว้โดยทางการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ตาย ในความหมายที่แท้จริงของความตาย ค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่คริสเตียนทั้งหลายล่วงลับในพระเยซูเพื่อพักผ่อนจนกว่าจะถึงการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้น...ร่างกายกลับคืนสู่ผงคลีดิน วิญญาณกลับคืนสู่พระเจ้า เมื่อการรับขึ้นนั้นเกิดขึ้นร่างกายของผู้เชื่อทั้งหลายที่ล่วงลับไปแล้วก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นแบบไม่รู้เบื่อเน่า พระเยซูจะทรงพาจิตวิญญาณของพวกเขาเข้ากับพระองค์ด้วยในฟ้าอากาศ และจิตวิญญาณนั้นจะรวมเป็นหนึ่งกับร่างกายที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายและได้รับสง่าราศี เหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลง (ถูกย้าย) และเราทั้งสองพวกจะถูกรับขึ้นไปด้วยกันเพื่อพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ

ข้อ 15: “เพราะสิ่งนี้พวกเราขอบอกแก่พวกท่านตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้วก็ตามได้”

เปาโลรับประกันลูก ๆ ของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าถ้อยคำที่เขากำลังให้แก่พวกเขามาจากพระโอษฐ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาใช้วลีที่คล้าย ๆ กันหลายครั้งในจดหมายฝากต่าง ๆ ของเขา: “และสำหรับคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสั่ง แต่มีใช้ข้าพเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชา...” (1 คร. 7:10) ใน 1 เธสะโลนิกา 2:13 เขาขอบพระคุณพระเจ้าที่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นรับข่าวประเสริฐ “ไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง เป็นพระวาทะของพระเจ้า”

เปาโลไม่ได้กำลังยกคำพูดบางอย่างที่พระวิญญาณได้ทรงเปิดเผยแก่มีทธิมาระโก ลูคา ยอห์น เปโตร ยากอบ หรือยูดาส เขาประกาศว่าข้อความของข้อ 13 ถึง 18 เป็นการเปิดเผยโดยตรงจากองค์พระผู้เป็นเจ้าในกาลาเทีย 2:2 และในเอเฟซัส 3:3 เช่นกันเปาโลรับประกันเหล่าผู้อ่านของเขาว่าข้อความนั้นเป็นการเปิดเผยโดยตรงซึ่งประทานให้แก่เขาโดยเฉพาะ เปาโลเป็นภาชนะที่ถูกเลือกสรร ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าให้เป็นอัครทูตและผู้รับใช้ไปยังพวกคนต่างชาติ เพื่อเปิดเผยแก่พวกเขาข้อลึกลับนั้นที่ถูกซ่อนไว้ตั้งแต่เริ่มแรกนั้น พระเจ้าได้ประทานการเปิดเผยที่พิเศษมาก ๆ และไม่เหมือนใครแก่เปาโลเกี่ยวกับการกระทำกิจของพระองค์กับคริสตจักร เจ้าสาวของพระคริสต์

การเปิดเผยโดยตรงในที่นี้เกี่ยวข้องกับ “พวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เปาโลเชื่อในการเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อของพระเยซู ถึงแม้ว่าเขาไม่เคยกล่าวเลยว่าพระคริสต์

จะเสด็จมาในระหว่างที่เขายังสัญจรอยู่บนโลกนี้หรือในระหว่างชั่วชีวิตของเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา-เพราะเขาทราบดีว่าไม่มีมนุษย์คนใดทราบวันนั้นหรือชั่วโมงนั้นเมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมา พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ไม่ใช่ฐานะของพวกท่านที่จะทราบเวลาหรือวาระทั้งหลาย ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้ให้อยู่ในสิทธิอำนาจของพระองค์” (กิจการ 1:7) อ่านมัทธิว 24:36 เช่นกัน

ในสมัยของเปาโลเขาทราบบางส่วนและพยากรณ์บางส่วน (1 คร. 13:12) แต่บัดนี้ สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบได้มาถึงแล้ว (พระราชาบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ, พระวาระของพระเจ้าที่ครบถ้วนทั้งหมด) และหลายสิ่งถูกนำเสนอในพระวาระที่ชัดเจนแน่นอน-ไม่ใช่ไปยังวันนั้นหรือชั่วโมงนั้น แต่ไปยังวาระเหล่านั้นและฤดูกาลเหล่านั้น พร้อมกับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเริ่มที่จะเกิดขึ้นแล้ว และพร้อมกับต้นมะเดื่อ่นั้น (ประชาชาติแห่งอิสราเอล) ที่เริ่มผลิใบ เราจึงทราบว่าพระเยซูทรงอยู่ใกล้แล้ว “อยู่ที่ประตูแล้ว”-และเมื่อผู้หนึ่งอยู่ที่ประตู เขาก็อยู่ใกล้มากแล้วจนกระทั่งเขาเข้ามาข้างใน!

ผมเชื่อว่าผู้รับใช้ทั้งหลายวันนี้ควรเทศนาว่าหมายสำคัญทุกประการในพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยของพระเยซูอยู่กับเรา ล้อมรอบเราและอยู่บนเรา เราไม่ใช่พวกกำหนดวันหรือพวกคลั่งศาสนาเมื่อเรากล่าวว่าแน่นอนว่านี่เป็นกาลอวสานแล้ว เราไม่ทราบวันนั้นหรือชั่วโมงนั้น แต่เราทราบจริง ๆ ว่าพระวาระของพระเจ้าถูกทำให้สำเร็จจริง-และแน่นอนว่าพระเยซูทรงอยู่ที่ประตูแล้ว!

คำกล่าวที่ว่า “พวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ไม่ได้หมายความว่าเปาโลคาดหมายว่าจะมีชีวิตอยู่หรือว่าเขาคาดหมายว่าชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นจะยังมีชีวิตอยู่ตอนที่พระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้น มันแค่หมายถึงคนเหล่านั้นที่เป็นของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ เมื่อเปาโลใช้คำว่า “พวกเรา” แบบที่เขาใช้มันตรงนี้ เขาก็กำลังพูดถึงผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว เหล่าอวัยวะของคริสตจักรเดียนั้นซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะของมัน (1 คร. 12:12,13; อพ. 5:25-30)

“...จะล่วงหน้าไปก่อน...ก็หาไม่ได้” หมายความว่า “จะไม่ไปก่อน” คนทั้งหลายซึ่งล่วงหน้าไปก่อนในพระเยซู (คำว่า “prevent” เป็นคำภาษาอังกฤษเก่าและมีความหมายว่า “ไปก่อนหรือขัดขวาง”) พวกครูสอนผิดบางคนเหล่านั้นได้บอกเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาว่าบรรดาผู้ที่พวกเขารักซึ่งตายไปแล้วจะไม่มีส่วนในการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นของพระเยซูเจ้า ซึ่งเปาโลเทศนาเกี่ยวกับเรื่องนี้ไปมากเหลือเกินแล้ว บัดนี้เปาโลส่งต่อให้พวกเขาการเปิดเผยนั้นที่พระเยซูได้ประทานแก่เขา-ที่ว่าพวกเขาจะไม่เพียงร่วมแบ่งปันในการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์เท่านั้น แต่ว่าบรรดาผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นก่อนและจะครอบครองสถานที่ที่สำคัญที่สุดในการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์ “บรรดาผู้ที่ตายไปในพระคริสต์” ก็ออกไปจากร่างกายนี้แต่ไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และด้วยเหตุนี้ เมื่อการรับขึ้นเกิดขึ้น พวกเขาจะมากับพระองค์ในฟ้าอากาศไม่มีวินาทีก่อนการเปลี่ยนแปลงของเหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่ (2 คร. 5:6-8; ฟป. 1:23)

ในการเปิดเผยอันเปี่ยมสง่าราศีนี้เปาโลรับประกันผู้เชื่อเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่ว่าพวกเขาจะไม่ไปก่อนหรือล่วงหน้าบรรดาคนที่พวกเขารักซึ่งเชื่อและได้ล่วงหน้าไปก่อนในพระเยซู เพราะว่าเนื่องจากคนที่พวกเขารักเหล่านั้นได้ล่วงหน้าไปก่อนในพระเยซู คนเหล่านั้นจึงอยู่กับพระเจ้าและจะอยู่กับพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมาในการรับขึ้น พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยหลายสิ่งแก่อัครทูตเปาโลเกี่ยวกับเมืองสวรรค์ แต่เขาถูกห้ามมิให้บอกเล่า

เรื่องราวทั้งหมดนั้น จงตั้งใจศึกษา 2 โครินธ์ 12:1-5

ข้อ 16: “ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจกสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของ เทพบิดี และด้วยแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน”

ผมขอกล่าวซ้ำว่า...เปาโลไม่ได้กำลังยกคำพูดสิ่งที่คนอื่นได้กล่าวไว้ เขาไม่ได้กำลังเขียนสิ่งที่คนอื่นได้ เขียนไว้ เขากำลังให้แก่เราสิ่งที่พระเจ้า โดยการเปิดเผย ได้ประทานแก่เขา “ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง แต่ มนุษย์ทุกคนเป็นคนพุดมูสาเถิด” (รม. 3:4) เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมา” วันนี้มี นักเทศน์มากมายที่ปฏิเสธที่จะเชื่อในหรือเทศนาเรื่องการเสด็จกลับมาของพระเยซูยังแผ่นดินโลกนี้ พวกเขา ตีความการเสด็จมาของพระองค์ให้เป็นฝ่ายวิญญาณ สมาชิกคริสตจักรหลายพันคนถูกบอกว่าการเสด็จมาครั้งที่ สองนั้นได้เกิดขึ้นแล้วในวันฟื้นเทคอสต์นั้น คนอื่น ๆ ก็ถูกบอกว่าการเสด็จมาครั้งที่สองคือการกลับใจรับเชื่อ ของคนบาป ขณะที่คนอื่น ๆ อีกถูกบอกว่าการเสด็จมาครั้งที่สองคือความตาย การเสด็จมาครั้งที่สองของพระ คริสต์ถูกตีความให้เป็นฝ่ายวิญญาณหลายครั้งแล้วไม่มีวิธีใดก็วิธีหนึ่ง แต่เราต้องเชื่อพระเจ้า! พระเยซูคริสต์จะ เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ “ในการปรากฏแบบสถิตอยู่ด้วยอันนำเศรพของพระองค์เอง”

ในวันฟื้นเทคอสต์นั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาเพื่อเรียกชนหมู่หนึ่งออกมา (กิจการ 15:13-18; ยอห์น 6:44; 16:7-15) แต่พระเจ้าจะไม่ส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มารับเจ้าสาว และพระองค์จะไม่ส่งความตาย มารับเจ้าสาว: พระเยซูจะเสด็จมาอีกที่ด้วยพระองค์เองเพื่อรับเจ้าสาวของพระองค์เองไป ก่อนการเสด็จขึ้นสู่ สวรรค์ของพระองค์ พระบุตรของพระเจ้าทรงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ให้คอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจนกว่าจะ ถึงวันฟื้นเทคอสต์นั้น พวกเขาเชื่อฟัง และเมื่อวันฟื้นเทคอสต์นั้นมาถึง พวกเขาก็เต็มล้นด้วยพระวิญญาณ บริสุทธิ์และถูกบัญชาให้ประกาศข่าวประเสริฐในแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และต่อไปจนถึงที่สุดปลายแห่ง แผ่นดินโลก “และเมื่อ (พระเยซู) ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว ขณะที่พวกเขากำลังพินิจดู พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป และมีเมฆก้อนหนึ่งคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของพวกเขา และขณะที่พวกเขากำลังเขม้นดูฟ้าสวรรค์ ขณะที่ พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ข้าง ๆ พวกเขาสวมเสื้อสีขาว ซึ่งกล่าวด้วยว่า “พวกท่าน ชาว กาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนพวกท่านจึงยืนเขม้นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์เดียวกันนี้ ซึ่งทรงถูกรับไปจากพวกท่านขึ้นไป ยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกันตามที่พวกท่านได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น!” (กิจการ 1:9-11)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาจำไม่ได้หรือว่าพระเยซูทรงบอกพวกเขาแล้วว่าพระองค์จะเสด็จกลับไปหา พระบิดา? พระองค์ได้ทรงสั่งพวกเขาให้คอยอยู่นจนกว่าพวกเขาจะเต็มล้นด้วยฤทธิ์เดช และจากนั้นพวกเขาจะ ต้องบอกเล่าข่าวดีนั้น พวกเขาได้รับมอบพันธกิจให้ประกาศข่าวประเสริฐไปยังส่วนที่อยู่ไกลสุดเหล่านั้นของ แผ่นดินโลก ดังนั้นพร้อมกับพระบัญชาที่เปี่ยมสง่าราศีเช่นนั้นและพร้อมกับการรับประกันที่ว่าพระองค์จะทรง อยู่กับพวกเขาไปจนอวสาน เหตุใดจึงยืนจ้องมองพระองค์จนลับตาไปเล่า? พวกเขาจะต้องงานยุ่งและสาละวน จนกว่าพระเยซูองค์เดียวกันนี้เสด็จมาเหมือนอย่างที่เราเห็นพระองค์เสด็จไป

ท่านที่รัก คุณอาจเชื่อคนและสิ่งที่คุณเลือกที่จะเชื่อ แต่สำหรับผม “ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงและ มนุษย์ทุกคนเป็นคนโกหกเถิด!” ไม่ว่านักเทศน์คนนั้นหรืออาจารย์คนนั้นจะเป็นใคร ไม่ว่าเขาจะมีปริญญาด้าน

การศึกษาไต่บ้าง พระเจ้าก็ยังคงทรงสัตย์จริงเหมือนเดิม พระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ในร่างกายหนึ่ง เหมือนตอนที่พระองค์ได้เสด็จไป!

องค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากรวรรค์ (จากพระนิเวศของพระบิดา) ด้วยเสียงกู่ก้อง แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมาในฟ้าอากาศด้วยเสียงกู่ก้อง พระองค์จะไม่ทรงแตะต้องแผ่นดินโลกนี้ และคนเหล่านั้นบนแผ่นดินโลกจะมองไม่เห็นพระองค์ ณ เวลานั้น พระองค์จะเสด็จลงมาในฟ้าอากาศในหมู่เมฆและเรียกเราขึ้นไปพบกับพระองค์ ต่อมา เมื่อสิ้นสุดความทุกข์ลำบากนั้นและการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ พระเยซูจะทรงยืนบนภูเขามะกอกเทศตามที่บันทึกไว้ในเศคาริยาห์ 14:4

คำกล่าวที่ว่า “ด้วยเสียงกู่ก้อง” ในภาษาเดิมมีความหมายว่า “พร้อมกับคำบัญชา” เสียงกู่ก้อง หรือเสียงตะโกนนั้นซึ่งนายพลให้เพื่อสั่งการเหล่าพลทหารของตน โดยสั่งพวกเขาให้เข้าประจัญบานหรือเดินทัพ หรือคำสั่งที่กักตันให้แก่ลูกเรือของตนคือความหมายในที่นี้ เสียงตะโกนนั้นจะเป็นคำสั่งของพระองค์ผู้ทรงมีสิทธิอำนาจสูงสุด

จะมีไม่เพียงเสียงตะโกนเท่านั้น แต่ “สำเนียงของเทพบดี และด้วยแตรของพระเจ้า” เช่นกัน เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเสนอแนะว่าเสียงตะโกนนั้น สำเนียงของเทพบดีและเสียงแตรนั้น ทั้งสามอาจเป็นเสียงเดียวกัน-นั่นคือ เสียงตะโกนนั้นที่แสดงออกถึงคำสั่งของพระคริสต์อาจอยู่ในสำเนียงของเทพบดีนั้น โดยส่งเสียงเหมือนเสียงแตร ในวิวรณ์เราอ่านว่าเสียงของพระเจ้าถูกเอ่ยอยู่เสมอโดยทูตสวรรค์องค์หนึ่ง- “ทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากองค์หนึ่ง” (วิว. 5:2; 7:2) นอกจากนี้ในวิวรณ์เราอ่านว่าเสียงนั้นเป็นเหมือนเสียงของแตรคันหนึ่ง ยอห์นใช้คำกล่าวนี้เพื่อพรรณนาถึงบุตรมนุษย์ผู้ทรงได้รับสง่าราศีแล้ว: “ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากเบื้องหลังข้าพเจ้า เหมือนเสียงแตร” (วิว. 1:10; 4:1) พระเยซูตรัสในมัทธิว 24:31 ว่า “พระองค์จะทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก” ใน 1 โครินธ์ 15:52 เราอ่านว่า “...แตรนั้นจะส่งเสียง และคนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า...” ภาษาเดิมบ่งบอกถึงแตรทางทหารที่ส่งเสียง “คำบัญชา” “เสียงของเทพบดี” บ่งบอกถึงความโอ้อ่าและอำนาจแห่งการเรียกมา ในยูดาส 9 เราอ่านเกี่ยวกับมีคาเอลเทพบดีนั้น ในดาเนียล 12:1 เขาถูกเรียกว่า “มีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่” และในวิวรณ์ 12:7 เราอ่านว่ามีคาเอลและเหล่าทูตสวรรค์ของท่านได้ต่อสู้กับพญานาคนั้น (ซาตาน)

แน่นอนว่านี่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความเร็วหรือการที่เราจะไปในการรับขึ้นนั้น เสียงตะโกนนั้นอาจเป็นเสียงหนึ่ง เทพบดีนั้นอาจเป็นอีกเสียงหนึ่ง และแตรนั้นอาจเป็นเสียงเป่าแตรจริง ๆ ก็ได้ หรือเสียงตะโกนนั้นอาจเป็นเสียงของเทพบดีที่มีฤทธิ์มากนั้น ซึ่งส่งเสียงเหมือนแตรคันใหญ่ แต่เราทราบจริง ๆ ว่าคำสั่งนั้นจะเป็น “จงขึ้นมาที่นี่เถิด!”

คำสั่งนี้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงใช้เพื่อประกาศการเสด็จมาของพระองค์เพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์จะปลุกร่างกายที่หลับอยู่ของผู้เชื่อทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้วในพระคริสต์ พวกเขาจะสลัดทั้งโซ่ตรวนแห่งหลุมศพ พวกเขาจะลุกขึ้นเพื่อรับสง่าราศีในร่างกายหนึ่งที่เป็นเหมือนกับพระกายอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์เอง (1 ยอห์น 3:1-3) “แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่” จะถูกรับขึ้นไปในทันทีกับพวกเขา เพื่อไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ-และทั้งหมดนี้จะสิ้นสุดลงในชั่วพริบตาเดียว!

ข้อที่สิบหกอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ปิดท้ายด้วยคำกล่าวที่ว่า “...คนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน” เนื่องจากเปาโลได้รับข่าวสารนี้มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า จึงไม่มีเหตุผลที่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นจะทุกข์โศกเพราะความตายก่อนเวลาอันควรของเหล่าผู้เชื่อที่ล่วงลับไปแล้ว หรือสงสัยว่าคนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะมีส่วนสำคัญก่อนอย่างแน่นอนในการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์

พระคำข้อนี้โดยรวมก็ยิ่งใหญ่ เราเรียนรู้ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าเอง”-ไม่ใช่ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ไม่ใช่เครูบตันหนึ่ง ไม่ใช่เซราฟตันหนึ่ง แต่พระเยซูเอง-จะเสด็จลงมาจากรสวรรค์ พระเยซูตรัสว่า “ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ... เราไปเพื่อจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย และถ้าเราไปและจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลายแล้ว เราจะกลับมาอีก และรับท่านทั้งหลายมาด้วยตัวเราเอง เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายก็จะอยู่ที่นั่นด้วย” (ยอห์น 14:2,3) พระองค์ทรงอยู่ในพระนิเวศของพระบิดามามากกว่า 1900 ปีแล้วตอนนี้ โดยจัดเตรียม “สถานที่” นั้น และวันหนึ่งที่เปี่ยมสง่าราศีพระองค์จะเสด็จลงมาด้วยเสียงตะโกน เสียงของเทพบดีและแตรของพระเจ้าจะส่งเสียงคำสั่งว่า “จงขึ้นมาที่นี่เถิด!”--และผู้เชื่อทุกคนที่ล่วงลับไปแล้วในพระเยซูจะเป็นขึ้นก่อน ร่างกายของคนที่เรารักซึ่งตายไปแล้วและอยู่ในหลุมศพตอนนี้จะถูกทำให้เป็นขึ้น-และจากนั้นเราทั้งสองพวกจะถูกรับขึ้นไปยังที่ ๆ พระเยซูกำลังรออยู่ในหม่อมเมฆ! ไม่แปลกเลยที่เปาโลกล่าวว่า “...การปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา คือ พระเยซูคริสต์!” ไม่แปลกเลยที่เขาบอกว่า “จงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด”

ข้อ 17: “แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหม่อมเมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และอย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์”

ตามที่ผมชี้ไปก่อนหน้านี้ คำกล่าวที่ว่า “พวกเราซึ่งมีชีวิตอยู่” ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเปาโลคิดว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ตอนที่การรับขึ้นเกิดขึ้น เขากำลังพูดถึงคริสตจักร-พูดถึงเหล่าผู้เชื่อที่มีชีวิตอยู่ตอนที่การรับขึ้นเกิดขึ้น พวกเขาจะถูกเปลี่ยนแปลงในช่วงขณะเดียว ในพริบตาเดียว-และจากนั้น ด้วยกันกับพวกวิสุทธิชนที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว เราจะถูกรับขึ้นไปในหม่อมเมฆเพื่อไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ “และอย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์”

คำกรีก “รับขึ้น” บ่งบอกถึงพลังที่ฉับพลัน รุนแรง และยากจะขัดขืน คำภาษาอังกฤษของเรา “seized” พรรณนาถึงความหมายนี้- “ถูกฉวยขึ้นไป” คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในมัทธิว 11:12 ที่มันถูกแปลเป็น “พวกที่ชอบใช้ความรุนแรงก็ชิงอาณาจักรนั้นโดยใช้กำลัง” ใน 2 โครินธ์ 12:1-5 เปาโลพรรณนาถึงการที่เขาถูกรับขึ้นไปในสวรรค์ชั้นที่สาม และประกาศว่าเขาเห็นและได้ยินสิ่งต่าง ๆ ที่จะบอกเล่าก็ไม่ได้ การรับขึ้นจะเกิดขึ้นฉับพลัน เราจะถูกรับออกไปจากแผ่นดินโลกนี้โดยพลังที่รุนแรงและยากจะขัดขืนได้ ถูกฉวยและถูกคว่ำขึ้นไปเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในหม่อมเมฆ

คำกล่าวที่ว่า “ในหม่อมเมฆ” ในภาษากรีกบอกเป็นนัยว่า “ในท่ามกลางหม่อมเมฆ” การบอกเป็นนัยตรงนี้ก็คือว่าพวกวิสุทธิชนจะถูกห้อมล้อมโดยหม่อมเมฆซึ่งจะทำหน้าที่เป็นรถม้าศึกขนาดใหญ่ยักษ์ และเราจะถูกหอบไปบนความนุ่มของเมฆเหล่านั้น พวกทูตสวรรค์ตอนที่พระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์สัญญาว่าพระองค์จะเสด็จมาอีก

ที่เหมือนอย่างที่เราองค์ได้เสด็จจากไป (กิจการ 1:9-11) บนภูเขากลับมาพระกายนั้น “เมฆสุกใสก้อนหนึ่ง” ได้มาปกคลุม และเสียงหนึ่งจากเมฆก้อนนั้นตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก” (มธ. 17:1-8) มีบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่ มีหัตถ์จรรย และลึกลับเกี่ยวกับหมู่เมฆ นาธุมบอกเราว่าหมู่เมฆเป็น “ผงคลีแห่งพระบาท (ของพระเจ้า)” (นสม. 1:3) เหตุการณ์เปี่ยมสง่าราศีนั้นแห่งการรับขึ้นจะถูกห้อมล้อมโดยหมู่เมฆ และมานแห่งชั้นบรรยากาศจะลอยอยู่รอบตัวเราขณะที่เราถูกยกขึ้นไปในอากาศเพื่อไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เปี่ยมสุขของเรา

“และอย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์” เปาโลไม่ได้กล่าวว่าเราจะอยู่ต่อไปในอากาศตลอดไป เขากล่าวว่าเราจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดไป-และคำกล่าวนี้เป็นการเล่นคำประโลมใจที่เพียงพอแล้วสำหรับผม แต่ได้รู้ว่าผมจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดไป ไม่ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่ไหน ที่นั่นก็เป็นสวรรค์ สันติสุข และความชื่นบาน พระเยซูตรัสว่า “เราอยู่ที่ไหน ผู้รับใช้ของเราก็จะอยู่ที่นั่นด้วย” (ยอห์น 12:26) การอยู่กับพระเยซูก็ดีพอแล้วสำหรับผม ไม่ว่าจะไปในอากาศ บนแผ่นดินโลก หรือในพระนิเวศของพระบิดา ฮาเลลูยา! เราจะไม่ถูกแยกขาดจากองค์พระผู้เป็นเจ้า จากคนเหล่านั้นที่เรารัก หรือจากพี่น้องชายหญิงของเราในพระคริสต์อีกเลย!

ข้อ 18: “เหตุฉะนั้นจงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด”

บทนี้ปิดท้ายด้วยถ้อยคำแห่งการปลอบประโลมใจ เหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาเป็นทุกข์ร้อนใจเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่พวกเขารักซึ่งได้ตายไปแล้ว ผู้สอนบางคนได้นำพวกเขาให้เชื่อว่าคนเหล่านั้นจะไม่มีส่วนในการเป็นขึ้นจากตายและในอาณาจักรเปี่ยมสง่าราศีที่พระเยซูทรงสัญญาไว้ แต่เปาโลรับประกันเหล่าผู้เชื่อที่มีชีวิตอยู่ว่าคนที่พวกเขารักซึ่งล่วงลับไปแล้วในพระเยซูจะมีส่วนก่อนใครเพื่อนในลิตัวโดยสารใหญ่ยักษ์ของพระเจ้าที่จะยกเราขึ้นไปในอากาศจริง ๆ เพื่อไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์

สิ่งหนึ่งที่ทำให้ข้อความของข้อ 15 ถึง 17 เป็นที่ปลอบประโลมใจมากเช่นนั้นก็คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลรับประกันผู้เชื่อเหล่านั้นว่าเขาได้รับข่าวสารนี้โดยการเปิดเผยจากพระเจ้า และว่าเขาไม่ได้กำลังสื่อไปถึงพวกเขาถ้อยคำที่มนุษย์อีกคนหนึ่งได้สื่อสารมาถึงเขา

จงสังเกตว่าเปาโลปรารถนาให้ลูก ๆ ของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าปรนนิบัติกันและกัน: “จงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” นั่นคือ “จงอ่านข้อความเหล่านี้ต่อกันและกัน จงกล่าวพวกมันต่อกันและกัน จงยกคำกล่าวนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก จงให้ความมั่นใจซ้ำแล้วซ้ำอีกต่อกันและกัน”

คำกรีกสำหรับ “ปลอบประโลมใจ” เป็นคำเดียวกันกับ “เตือนสติ” ในข้อ 1 ของบทนี้และที่อื่น ๆ ในจดหมายฉบับนี้ มันหมายถึงการหนุนใจหรือให้ความมั่นใจผ่านทางถ้อยคำที่ปลอบประโลมใจ การเตือนสติผ่านทางถ้อยคำที่ให้พลัง กำลังบอกเป็นนัยถึงการให้กำลังใจกันและกัน และนั่นเป็นความปรารถนาแห่งหัวใจของเปาโลสำหรับผู้เชื่อเหล่านั้นที่ได้ทนทุกข์การข่มเหงและการพลัดพรากแสนสาหัส พวกครูสอนผิดกำลังพยายามปล้นพวกเขาในเรื่องสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของพวกเขา ซึ่งเป็นความชื่นบานเต็มเปี่ยม ชีวิตอันบริบูรณ์ สันติสุขที่เกินความเข้าใจทุกอย่าง และความหวังอันเปี่ยมสุขนั้นที่ว่าพระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์และทรงเป็นขึ้นอีกจะพามาพบกับพระองค์ทุกคนที่ล่วงลับไปแล้วในพระเยซู

1 เระสะโลนิกา - บทที่ 5

5:1 แต่เรื่องเวลาและวาระเหล่านั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านไม่จำเป็นต้องให้ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่าน

5:2 เพราะพวกท่านเองก็ทราบอย่างถ่องแท้แล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยในเวลา
กลางคืน

5:3 เพราะเมื่อพวกเขาจะกล่าวว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” เมื่อนั้นแหละความพินาอันฉับพลันก็จะมาถึง
พวกเขา เหมือนกับความเจ็บปวดที่มาถึงหญิงที่มีเด็กในครรภ์ และพวกเขาจะหนีก็ไม่พ้น

5:4 แต่พวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว เพื่อวันนั้นจะได้ตามทันพวกท่านเหมือนอย่างขโมย

5:5 พวกท่านทุกคนเป็นบุตรทั้งหลายแห่งความสว่าง และเป็นบุตรทั้งหลายแห่งกลางวัน พวกเราไม่ได้เป็นของ
กลางคืน หรือของความมืด

5:6 เหตุฉะนั้นอย่าให้พวกเราหลับเหมือนอย่างคนอื่นหลับ แต่ให้พวกเราเฝ้าระวังและไม่เผลอ

5:7 เพราะว่าคนทั้งหลายที่นอนหลับก็นอนหลับในเวลากลางคืน และคนทั้งหลายที่เมาแล้วเผลอในเวลากลางคืน

5:8 แต่จงให้พวกเรา ผู้ซึ่งเป็นของกลางวัน ไม่เผลอ โดยสวมใส่ทับทรวงป้องกันอกแห่งความเชื่อและความ
รัก และสำหรับหมวกเหล็ก ความหวังแห่งความรอด

5:9 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงกำหนดพวกเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับให้ได้รับความรอดโดยพระเยซู
คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

5:10 ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา เพื่อที่ว่า ไม่ว่าพวกเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ พวกเราจะได้มีชีวิตอยู่ด้วย
กันกับพระองค์

5:11 เหตุฉะนั้นพวกท่านจงปลอบประโลมใจซึ่งกันและกัน และจงเสริมสร้างให้จำเริญขึ้นซึ่งกันและกัน เหมือน
อย่างที่พวกท่านกำลังทำอยู่นั้น

5:12 และพวกเราขออ้อนวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ให้รู้จักคนเหล่านั้นซึ่งทำงานหนักอยู่ท่ามกลางพวก
ท่าน และซึ่งปกครองเหนือพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และเตือนสติพวกท่าน

5:13 และจงเคารพพวกเขาให้มากในความรักเพราะเห็นแก่บรรดาการงานของพวกเขา และจงอยู่อย่างสงบสุข
ในท่ามกลางพวกท่าน

5:14 บัดนี้พวกเราขอเตือนสติพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย จงเตือนคนทั้งหลายที่ดื้อกระด้าง จงปลอบประโลมใจ
คนที่ท้อใจ จงช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ จงมีใจอดทนต่อคนทั้งปวง

5:15 ระวังให้ต้อยต่ำให้ใครทำชั่วร้ายตอบแทนการชั่วร้ายต่อคนใดเลย แต่จงติดตามสิ่งที่ดีเสมอ ทั้งในท่ามกลาง
พวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวง

5:16 จงชื่นชมยินดีอยู่เสมอ

5:17 จงอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน

5:18 ในทุกกรณีจงขอบพระคุณ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับพวกท่าน

5:19 อย่าดับพระวิญญาณ

5:20 อย่าประมาทบรรดาคำพยากรณ์

5:21 จงพิสูจน์ทุกสิ่ง จงยึดถือสิ่งที่ดีไว้ให้มั่น

5:22 จงเว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายทุกอย่าง

5:23 และขอพระเจ้าแห่งสันติสุขของคุณนั้นทรงตั้งพวกท่านให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของพวกท่านไว้ให้ไว้ที่ดี จนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

5:24 พระองค์ผู้ทรงเรียกพวกท่านนั้นสัตย์ซื่อ ผู้จะทรงทำให้สิ่งนั้นสำเร็จด้วย

5:25 พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อพวกเรา

5:26 จงทักทายปราศรัยบรรดาพี่น้องด้วยการจูบอันบริสุทธิ์

5:27 ข้าพเจ้ากำชับพวกท่านโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า จงอ่านจดหมายฉบับนี้ให้บรรดาพี่น้องผู้บริสุทธิ์ฟัง

5:28 ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

ส่วนแรกของบทนี้เกี่ยวข้องกับข้อที่ใกล้เคียงกับหกข้อสุดท้ายในบทที่สี่ ข้อ 13-18 ในบทที่สี่และข้อ 1-6 ในบทที่ห้าเป็นข้อพระคำที่โดดเด่นมากที่สุดและมีน้ำหนักมากที่สุดในจดหมายฝากฉบับนี้ และพวกมันบรรจุหัวใจแห่งข่าวสารของเปาโลถึงผู้เชื่อทั้งหลายไม่ว่าเขาเทศนาที่ใดก็ตาม

ในข้อ 13 ถึง 18 ของบทที่สี่ เปาโลให้ข่าวสารที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เขาเพื่อปลอบประโลมใจผู้เชื่อทั้งหลายเกี่ยวกับมิตรสหายและบรรดาผู้ที่รักซึ่งได้จากชีวิตนี้ไปแล้ว ขณะที่หกข้อแรกในบทที่ 5 บรรจุถ้อยคำที่เป็นการเตือนสติและการหนุนใจเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตที่เป็นแบบอย่างของผู้เชื่อทั้งหลายบนแผ่นดินโลกใน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเสด็จกลับมาของพระเยซู ผู้เชื่อทุกคนควรเตรียมพร้อม รอคอยและเฝ้าระวัง เพราะว่าการเสด็จมาของพระองค์เพื่อรับคริสตจักรไปเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ แต่เราจะต้องไม่อยู่เฉย ๆ เราจะต้อง “สาละวน” จนกว่าพระองค์เสด็จมา!

ข้อ 1 และ 2 ในบทที่ 5 บ่งบอกว่าในคริสตจักรนั้นในเมืองเธสะโลนิกา เปาโลได้สอนหลักคำสอนเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองไปบ่อยครั้งแล้ว

ข้อ 1: “แต่เรื่องเวลาและวาระเหล่านั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านไม่จำเป็นต้องให้ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่าน”

คำกรีกสำหรับ “เวลาเหล่านั้น” บ่งบอกถึงช่วงเวลาหรือเวลานั้นโดยเฉพาะ กล่าวอีกนัยหนึ่ง “พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านไม่จำเป็นต้องให้ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่านเลยเกี่ยวกับเวลาและวาระเหล่านั้นของการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ตอนที่ข้าพเจ้ายังอยู่กับพวกท่าน ข้าพเจ้าได้สั่งสอนพวกท่านอย่างเต็มที่แล้วเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเพื่อมารับคนของพระองค์ไป และพวกท่านก็ทราบอยู่แล้ว มากเท่าที่จะทราบได้”

เปาโลเป็น “นักเทศน์ที่ชอบเทศนาเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สอง” เขาสอนในแนวทางเดียวกันกับที่พระเยซูทรงสอนตอนที่พระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลก พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ไม่ใช่ธุระของพวกท่านที่จะทราบเวลาหรือวาระทั้งหลาย ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้ให้อยู่ในสิทธิอำนาจของพระองค์” (กิจการ 1:7) ในมาระโก 13:32 พระเยซูตรัสว่า “แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่มี แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์ซึ่งอยู่ในสวรรค์ หรือพระบุตร เว้นแต่พระบิดา” ตามคำกล่าวเหล่านี้ที่ชัดเจนและเข้าใจได้จากพระ

วณะของพระเจ้า ความรู้เช่นนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับเรา-และแน่นอนว่าเราจะต้องไม่หมกมุ่นอยู่กับการคาดเดาไรสาระเกี่ยวกับเวลาอันแน่ชัดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พวกเขากำหนดวันที่เป็นพวกผู้พยากรณ์เท็จ และเราไม่ควรใส่ใจฟังมนุษย์คนใดเลยที่กำหนดวันที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมารับคนของพระองค์เอง

ข้อ 2: “เพราะพวกท่านเองก็ทราบอย่างถ่องแท้แล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยในเวลากลางคืน”

เปาโลเชื่อในการปลุกฝังอย่างละเอียดถี่ถ้วนหลักพื้นฐานทั้งหลายแห่งความเชื่อที่เข้าสู่ใจและความคิดของคนเหล่านั้นที่เขาเทศนา คำว่า “อย่างถ่องแท้แล้ว” ในคำกล่าวนี้ “เพราะพวกท่านเองก็ทราบอย่างถ่องแท้แล้ว” อาจแปลได้ว่า “อย่างแน่ชัด”, “อย่างแม่นยำ”, หรือ “อย่างระมัดระวัง” อาจเป็นได้ว่าเหล่าผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาได้ส่งข่าวไปถึงเปาโลโดยกล่าวว่า “พวกเราอยากทราบอย่างแน่ชัดมากขึ้น พวกเราอยากถูกสอนอย่างแม่นยำมากขึ้น เกี่ยวกับเวลาเหล่านั้นและวาระเหล่านั้นว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นเมื่อไร” (จงสังเกต 2 เธสะโลนิกา 2:1-3)

ในสาระสำคัญ เปาโลตอบว่า “พวกท่านทราบอยู่แล้วอย่างแน่ชัดว่าไม่มีสิ่งใดที่แน่ชัดสามารถถูกทราบได้เกี่ยวกับการรับขึ้น เพราะว่าเหตุการณ์อันเปี่ยมสง่าราศีนี้จะบังเกิดแก่ชาวโลกดุษขโมยในเวลากลางคืน วันที่แน่ชัดและเหตุการณ์ที่แน่ชัดไม่อาจเป็นที่ทราบได้ พวกเราไม่บังอาจคาดเดาเกี่ยวกับวันเปี่ยมสง่าราศีนี้”

“วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยในเวลากลางคืน” สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ก็คือ “วันเช่นนั้นกำลังจะมาตามที่ข้าพเจ้าได้พูดถึงมันแล้วตอนที่ข้าพเจ้ายังอยู่กับพวกท่าน-วันหนึ่งเมื่อพระเยซูจะเสด็จมารับอัญมณีของพระองค์ เมื่อบรรดาผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้น บรรดาผู้ที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลง และเราทั้งสองพวกด้วยกันจะถูกรับขึ้นไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ วันเช่นนั้นกำลังจะมา-ใช่แล้ว มันอยู่ระหว่างทางแล้ว! และมันจะมาอย่างแน่นอน แต่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทราบได้ว่าวันนั้นจะมาถึงเมื่อไร ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทราบแน่ชัดหรือแม่นยำ และไม่ควรมีการคาดเดาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเปิดเผยแก่คนของพระองค์”

เหตุใดพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงได้ทรงเปรียบเทียบการรับขึ้นกับขโมยที่มาในความมืดของค่ำคืน? คำตอบนั้นชัดเจน: แม้แต่เด็กก็รู้ว่าขโมยคืออะไร ขโมยทำอะไรและขโมยทำมันอย่างไร เมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้น การเสด็จมาของพระองค์จะไม่ถูกคาดหมายโดยชาวโลก ผู้เชื่อทั้งหลายกำลังตั้งตาคอยพระองค์ รอคอยพระองค์และอธิษฐานขอการเสด็จกลับมาโดยไวของพระองค์ แต่ “แต่สมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย” ในสมัยของโนอาห์ พวกเขากิน พวกเขาดื่ม พวกเขาซื้อ พวกเขาขาย พวกเขาแต่งงาน-และ “ไม่ทราบจนน้ำท่วมมา และกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น”

สมัยของโนอาห์มีลักษณะเด่นตรงสติปัญญาและความรู้อันสุดขีดในด้านหนึ่ง และความโหดเหี้ยมอันสุดขีดในอีกด้าน บทที่สี่ของปฐมกาลเปิดเผยว่าพวกเขาเป็นนักธุรกิจ-พวกเขากำลังก่อสร้างเมืองใหญ่หลายแห่ง พวกเขาทำธุรกิจที่เป็นเหล็กและทองเหลือง ธุรกิจทำดนตรี...และการเช่นฆ่าแบบขายส่ง! ปฐมกาล 6:4 บอกเราว่า “มีพวกมนุษย์ยักษ์อยู่ในแผ่นดินโลกในวันเหล่านั้น” นี่ไม่จำเป็นต้องหมายถึงพวกยักษ์ที่ตัวใหญ่จริง ๆ ถึงแม้ว่าอาจมีพวกมนุษย์ยักษ์จริง ๆ ในสมัยนั้นก็ตาม แต่มันหมายถึงคนทั้งหลายที่เป็นยักษ์ใหญ่ในด้านมัน

สมองเป็นหลัก พระคำข้อนั้นกล่าวว่า “คนเหล่านั้นได้กลายเป็นพวกมีอำนาจมาก...เป็นคนมีชื่อเสียง” สมัยก่อนน้ำท่วมโลกมีจุดเด่นอยู่ตรงสติปัญญาและความรู้ที่ไม่ธรรมดาในส่วนของมนุษย์ นี่ก็เป็นจริงวันนี้เช่นกัน เรากำลังมองเห็นอยู่รอบตัวเราการเกิดขึ้นซ้ำของสมัยโนอาห์ เมื่อเราเห็นสิ่งเหล่านี้กำลังเกิดขึ้นอยู่รอบตัวเรา เราก็ไม่กำหนดวันที่สำหรับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราไม่บอกชั่วโมงที่พระองค์จะเสด็จมา-แต่เรารู้ว่าการเสด็จมาของพระองค์เข้ามาใกล้มาก ๆ แล้ว!

ขโมยปกติแล้วมาในชั่วโมงที่มีมืดมืดที่สุดของค่ำคืน และเขาไม่ประกาศการมาของเขา เขามาอย่างเงียบ ๆ เข้าไปในบ้าน ฉวยคว่ำเพชร พลอย ไข่มุก เครื่องเงิน-สิ่งใดก็ตามที่มีค่า-และจากไปทันที เขาเอาเพชรพลอยและอัญมณีติดตัวไป แต่ทั้งพวกโต๊ะเก้าอี้ในครัว ไม้กวาดและไม้ถูพื้นไว้ ขโมยมาเพื่อเอาสิ่งที่มีค่าไป และเมื่อเขาได้สิ่งที่เขามาเพื่อจะเอาไปแล้ว เขาก็อันตรายกันไปทันที-และในกรณีส่วนใหญ่แล้วเขาก็ไม่ถูกพบเห็นโดยผู้ใดเลย

เมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้น พระองค์จะทรงเอาพวกอัญมณี (เหล่าผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว) ไป แต่พระองค์จะไม่ทรงถูกเห็นโดยพวกคนไม่เชื่อเลย พวกเขาอาจได้ยินเสียงตะโกนนั้น เป็นไปได้ว่าพวกเขาจะได้ยินเสียงแตรดังสนั่นนั้น-แต่พวกเขาจะไม่เห็นพระเยซู และพวกเขาจะไม่เห็นพระองค์เช่นกันจนกว่าเราอยู่กับพระองค์ในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ และเหตุการณ์ทั้งหมดนี้จะสิ้นสุดลงในพริบตาเดียว!

เมื่อพระเยซูทรงดำเนินบนแผ่นดินโลกนี้ พระองค์ทรงสอนในถ้อยคำที่เข้าใจง่าย พระองค์ทรงพูดเกี่ยวกับผู้หว่าน เมล็ดพืช ดอกกลีบลีแห่งทุ่งหญ้า หญ้า ผงนกแห่งฟ้าอากาศ พระองค์ทรงพูดเกี่ยวกับพวกเด็กเล็ก ๆ พระเยซูได้เสด็จลงมาบนแผ่นดินโลกเพื่อนำความรอดมาสู่มนุษย์ และพระองค์ทรงอธิบายความรอดในภาษาที่เข้าใจได้-แม้กระทั่งโดยเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง มันเป็นเรื่องแปลกที่เหล่าผู้รับใช้ในวันนี้ชอบที่จะเห็นว่าพวกเขาสามารถเรียนรู้ได้มากขนาดไหน เพื่อที่จะเทศนาโดยใช้คำพูดและวลีที่เข้าใจยาก ซึ่งดูเหมือนจะโฆษณาความสามารถของพวกเขาเองแทนที่จะยกชูพระคริสต์ผู้ได้ทรงเรียกพวกเขา! ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามผมมิให้ตัดสินแต่คริสตจักรส่วนใหญ่ดูเหมือนจะไม่สนใจว่าผู้รับใช้คนหนึ่งอยู่ฝ่ายวิญญาณขนาดไหน หรือว่าเขารักองค์พระผู้เป็นเจ้าและผู้คนที่เขารับใช้มากขนาดไหน จุดสนใจหลักดูเหมือนจะเป็น “เขาเข้าเรียนที่โรงเรียนไหน? เขาเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยใด? เขามีปริญญาที่ใด-และเขาเป็นคนมีไหวพริบดีไหม?” พระเจ้าประทานเหล่านักเทศน์ที่รักจิตวิญญาณทั้งหลายและเทศนาคำเทศนาต่าง ๆ ที่ติดดินที่คนปกติธรรมดาเข้าใจได้!

ตอนเขียนถึงชาวโครินธ์ เปาโลประกาศว่าผู้รับใช้ทั้งหลายควรพูดในภาษาที่เข้าใจได้: “พวกท่านก็เป็นเช่นนั้น ถ้าพวกท่านไม่ใช่ลิ้นเอ่ยคำทั้งหลายที่เข้าใจได้ง่าย จะทราบได้อย่างไรว่า สิ่งที่พูดนั้นคืออะไร เพราะพวกท่านก็จะพูดเพื่อตามลมไป” (1 คร. 14:9) ผมเกรงว่าคำเทศนาที่ไวพริบดีบางเรื่องของเราในสมัยนี้ “พูดเพื่อตามลมไป”

การรับขึ้นของคริสตจักรถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนการมาของขโมยคนหนึ่งในเวลากลางคืนเพื่อที่คนปกติทั่วไป-แม้แต่เด็ก ๆ-ก็เข้าใจได้ว่าการรับขึ้นคืออะไรและมันจะเกิดขึ้นอย่างไร พระเยซูทรงพูดถึงขโมยในคำเทศนาของพระองค์เกี่ยวกับการพิพากษา (มธ. 24:43; ลก. 12:39,40) เปโตรก็ใช้คำนี้ใน 2 ปต. 3:10 ยอห์นใช้มันในวิวรณ์ 3:3

ขอให้ผมชี้ให้เห็นอีกครั้งว่าไม่มีหมายสำคัญต่าง ๆ (อย่างที่เป็นจริง ๆ) ที่ชี้ไปยังการรับขึ้นเท่านั้น โดยการกล่าวเช่นนั้นผมหมายความว่า หมายสำคัญเหล่านั้นในภาคพันธสัญญาใหม่-สิ่งต่าง ๆ ที่ต้องและจะเกิดขึ้นก่อนวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า-ไม่ชี้ไปยังการรับขึ้น (การเสด็จมาดุจขโมยของพระเยซูเพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไป) แต่ชี้ไปยังการเปิดเผยที่ถูกพูดถึงโดยยูดาส ยอห์น และเศคาริยาห์-เวลานั้นเมื่อพระเยซูจะเสด็จมาพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนหลายหมื่นคนของพระองค์: “‘ดูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์ด้วย และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร้องไห้เพราะพระองค์’ จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน” (วิว. 1:7) นั่นไม่มีทางเป็นการเสด็จมาซึ่งเปาโลพูดถึงตอนที่เขากล่าวแก่ทิตัสว่า “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว... โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา คือ พระเยซูคริสต์ ผู้ได้โปรดประทานพระองค์เองเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระหมู่ชนพิเศษให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง ซึ่งมีความกระตือรือร้นในการทำงานที่ดีทั้งหลาย” (ทิตัส 2:11-14)

การรับขึ้นเป็นวันเปี่ยมสุข แต่วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นวันแห่งความมืด ตามที่เราจะเห็นเมื่อเราศึกษาค้นคว้าบทที่สองของ 2 เธสะโลนิกา

ข้อ 3: “เพราะเมื่อพวกเขาจะกล่าวว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” เมื่อนั้นแหละความพินาศอันฉับพลันก็จะมาถึงพวกเขา เหมือนกับความเจ็บปวดที่มาถึงหญิงที่มีเด็กในครรภ์ และพวกเขาจะหนีก็ไม่พ้น”

สำหรับผมแล้วถ้อยคำเหล่านี้ดูเหมือนจะเป็นข่าวพาดหัวในหนังสือพิมพ์ฉบับใดก็ได้ที่ฟุ้งนี้เข้า เมื่อผู้คนกำลังกล่าวว่า “สันติภาพและความปลอดภัย” เมื่อชาวโลกพูดถึงความมั่นคงปลอดภัยและสันติภาพ เมื่อรัฐบาลทั้งหลายจินตนาการว่าพวกเขาได้ก่อตั้งสภาแห่งเหล่าประชาชาติผู้ซึ่งจะตั้งกฎและข้อบังคับต่าง ๆ ซึ่งจะก่อให้เกิดสันติภาพ-นั่นคือชั่วโมงนั้นที่พระเจ้าทรงพร้อมแล้วที่จะกดสวิตช์และหย่อนระเบิดลูกโตแห่งการพิพากษาของพระองค์ลงบนมนุษยชาติ!

ผมไม่ใช่ผู้พยากรณ์แห่งความหดหู่ และผมไม่ใช่พวกคิดลบ ผมเป็นพวกคิดบวกอย่างแน่นอน-แต่การคิดบวกของผมไม่ได้อยู่ในมนุษย์หรือกฎต่าง ๆ ฝ่ายโลก การคิดบวกของผมอยู่ในพระบุตรแห่งความชอบธรรมพระเยซูคริสต์เจ้า คุณเชื่อใจได้เลยว่าตราบิตที่พญามารยังไม่อยู่ในเทวสิทธิ์นั้น จะไม่มีสันติภาพอันยั่งยืนบนแผ่นดินโลกเลย พระเยซูตรัสว่าวันเหล่านั้นก่อนการเสด็จกลับมาของพระองค์ยังแผ่นดินโลกนี้จะเป็นวันทั้งหลายที่มีจุดเด่นเป็นสงครามต่าง ๆ และข่าวลือเรื่องสงครามต่าง ๆ โดยประชาชาติลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ และอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร (มธ. 24)

มันเป็นแบบนี้จริง ๆ วันนี้ ผมเชื่อว่าเราได้ทนทุกข์สงครามโลกครั้งสุดท้ายของเราไปแล้วจนกว่าจะหลังจากการรับขึ้น แต่มีสงครามเล็ก ๆ อยู่มากมาย และสงครามเหล่านี้จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ กระนั้นในขณะที่เดียวกัน ขณะที่เผ่าต่าง ๆ และอาณาจักรต่าง ๆ ต่อสู้กัน เหล่าผู้ปกครองแห่งแผ่นดินโลก (เหล่าหัวหน้าของรัฐบาลคอมมิวนิสต์ทั้งหลายและแม้แต่คนเหล่านั้นที่เป็นผู้นำแห่งสาธารณรัฐของเราเอง) ก็จะถูกว่า “สันติภาพสันติภาพ!” คริสเตียนทราบลึก ๆ ในใจของตนว่าไม่มีสันติภาพเลย พญามารไม่เคยเปลี่ยนแนวทางแห่งคำ

โกหกทั้งหลายของมัน ในสมัยของเอเสเคียล ผู้คนกำลังกล่าวว่า “สันติภาพ!”-และไม่มีสันติภาพเลย เมื่อเหล่าคนชั่วรู้สึกในใจของตนว่าพวกเขาได้ค้นพบและผลิตเครื่องบินและถูกระเบิดมากพอที่จะรับประกันสันติภาพแล้ว นั่นคือชั่วโมงที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจะทรงหัวเราะเยาะพวกเขาและจะทรงเหยียดหยามพวกเขา (โปรดอ่านเพลงสดุดีบทที่สองทั้งบท)

ทันทีหลังจากการรับขึ้น พระเมสสิยาห์ตัวปลอมจะปรากฏตัว เขาจะขี้มั่วขาว (สัญลักษณ์ของสันติภาพ) พร้อมกับคัมภีร์อันหนึ่ง-แต่ไม่มีลูกธนู-ในมือของเขา (อีกสัญลักษณ์หนึ่งของสันติภาพ) มงกุฎอันหนึ่งจะถูกมอบให้แก่เขา และเขาจะออกไป- “โดยพิชิตและเพื่อที่จะพิชิต” มงกุฎบ่งบอกถึงสิทธิอำนาจ และเนื่องจากเขามีคัมภีร์แต่ไม่มีลูกธนู เขาจึงจะพิชิตโลกโดยปราศจากการนองเลือด เขาจะพิชิตโดยคำยินยอมและคำสัญญาว่างเปล่าทั้งหลายตามที่ถูกระบุไว้ในหนังสือดาเนียลเกี่ยวกับ “เขาเล็ก” อันนั้นซึ่งเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น

ช่วงสามปีครั้งแรกหลังจากการรับขึ้นจะเป็นปีแห่งสันติภาพ-ความปลอดภัยจอมปลอม ดูเฟิน ๆ แล้วจะมีสันติภาพ แต่ภายใต้จะเป็นความปั่นป่วนที่คอยกัดกร่อนตั้งมะเร็งทำลายร่างกายมนุษย์ ในตอนกลางของสัปดาห์สุดท้ายแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล หลังจากสามปีแห่งสันติภาพ ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้นจะละเมิดพันธสัญญาทุกอย่าง คำสัญญาทุกเรื่อง-และนรกทั้งสิ้นก็จะแตกออก ประชาชาติอิสราเอล ซึ่งได้กลับมายังแผ่นดินของตนแล้ว ณ เวลานั้น จะทนทุกข์การนองเลือดในแบบที่มันไม่เคยรู้จักเลย

เมื่อปีลาตถามตอนที่พระเยซูทรงถูกไต่สวนว่า “พวกท่านจะให้เราปล่อยผู้ใด?” พวกยิวเหล่านั้นก็ตะโกนว่า “ปล่อยบาร์บัส!” จากนั้นปีลาตก็ถามว่า “จะให้เราทำอะไรกับเยซู ผู้ซึ่งถูกเรียกว่าพระคริสต์?” และพวกเขาจึงตอบว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขน! จงให้โลหิตของเขาตกอยู่กับพวกเราและบนลูกหลานของเรา!”

พระเยซูตรัสแก่พวกยิวเหล่านั้นว่า “เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายไม่รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น” (ยอห์น 5:43)

เมื่อชาวโลกกำลังพูดถึงสันติภาพ โดยประกาศว่าสุดท้ายแล้วมนุษย์ก็จะกำจัดสงครามและการนองเลือดออกไปได้และนำโยทูเปียเข้ามาแล้ว ซึ่งทำให้แผ่นดินโลกเป็นอุทยานสวรรค์ ณ ช่วงเวลานั้น “ความพิเนาศก็ยืนอยู่เหนือพวกเขาอย่างฉับพลัน!” ภาษากรีกอ่านเช่นนี้ โดยปราศจากคำเตือนแม้เพียงวินาทีเดียว นรกทั้งสิ้นจะแตกออก และความทรมาณ การข่มเหง การนองเลือด ความทุกข์ระทมและวิบัติจะตกมาสู่แผ่นดินโลกนี้ในแบบที่มนุษย์ไม่เคยรู้จักเลย

ในส่วนท้ายของข้อ 3 เปาโลพรรณานวันที่น่ากลัวนี้ในอีกแบบ: “...เหมือนกับความเจ็บปวดที่มาถึงหญิงที่มีเด็กในครรภ์ และพวกเขาจะหนีก็ไม่พ้น” ภาษากรีกอ่านว่า “ดูความเจ็บท้องใกล้คลอดที่มาสู่หญิงที่มีเด็ก” ภาพประกอบนี้บ่งบอกถึงความฉับพลัน ความปวดร้าวเหลือแสน ความเจ็บปวดยิ่งนัก และเหตุการณ์นั้นไม่อาจหลีกเลี่ยงได้-มันไม่อาจถูกหนีพ้นได้ ทันทีที่ความเจ็บท้องใกล้คลอดนั้นถูกรู้สึก หญิงนั้นก็ต้องถูกทำคลอด เมื่อชั่วโมงที่กำหนดไว้นั้น (ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทราบแต่ผู้เดียว) มาถึง การพิพากษาก็ต้องลงมา ไม่มีการยับยั้งพระหัตถ์แห่งความยุติธรรมและความชอบธรรม: “และพวกเขาจะหนีไม่พ้น!” อ่าน 2 เธสะ

โลนิกา 1:9 และวิวรณ์ 6:15-17

เมื่อวันอันน่ากลัวนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึง พระเยซูจะทรงถูกเปิดเผยจากสวรรค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์มากของพระองค์หลายล้านตน พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ พระองค์จะเสด็จมาในเปลวเพลิง โดยทรงทำการแก้แค้นต่อคนทั้งหลายที่ไม่รู้จักพระเจ้าและไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐ คนที่ไม่เชื่อเหล่านี้ เหล่าคนชั่ว จะถูกลงโทษด้วยการทำลายเป็นนิรันดร์จากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและสง่าราศีแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ นี่จะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อรับเกียรติในเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์และเพื่อเป็นที่ชื่นชมในพวกเขาทุกคนที่เชื่อ วันนี้จะเป็นวันที่พระเยซูเสด็จกลับมาพร้อมกับเจ้าสาวของพระองค์ หลังจากงานเลี้ยงสมรสนั้นในท้องฟ้าและการประทานบำเหน็จแก่เหล่าผู้เชื่อสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขา

ข้อ 4: “แต่พวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว เพื่อวันนั้นจะได้ตามทันพวกท่านเหมือนอย่างขโมย”

เปาโลกำลังเตือนความจำเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเฮสะโลนิกาว่าเมื่อพวกเขาได้เห็นมาหาพระเจ้าจากพวกเรูปเคารพ เพื่อรับใช้พระเจ้าเที่ยงแท้และทรงพระชนม์อยู่ พวกเขาก็เริ่มชั่วขณะนั้นที่จะรอคอยและตั้งตาคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ พระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมานั้นสอนเราให้ปฏิเสธความอธรรมและค้นหาแบบโลก และที่ “พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้ โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา คือ พระเยซูคริสต์” (ทต. 2:11-13) ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเชื่อในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ พระคุณของพระเจ้าที่ช่วยให้รอดก็สอนเราเช่นกันให้ปฏิเสธความอธรรมและให้ดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม และพระคุณเดียวกันนั้นสอนเราให้ตั้งตาคอยความหวังอันเปี่ยมสุขและการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้ายิ่งใหญ่และพระผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์ ถ้าคุณไม่ได้กำลังตั้งตาคอยวันเปี่ยมสง่าราศีนั้น ตามพระวาทะของพระเจ้าคุณก็ไม่ได้รับความรอดโดยพระคุณเลย

เราทุกคนไม่เห็นพ้องตรงกันในทุกรายละเอียดเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สอง แต่ผู้เชื่อทุกคนเห็นพ้องตรงกันว่าพระองค์จะเสด็จมา-เพราะพระองค์ตรัสไว้ว่า “เราไป...เราจะมาอีก!”...และพระเยซูทรงโกหกไม่ได้ (ฮบ. 6:18; ทิตัส 1:2) เปาโลได้ตั้งใจสั่งสอนคริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองเฮสะโลนิกาแล้วเกี่ยวกับการรับขึ้นของคริสตจักร และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ได้อยู่ในความมืด พวกเขาอยู่ในความสว่างเพราะเขาได้ตั้งใจสอนพวกเขาแล้วในหลักคำสอนที่แท้จริงเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 5: “พวกท่านทุกคนเป็นบุตรทั้งหลายแห่งความสว่าง และเป็นบุตรทั้งหลายแห่งกลางวัน พวกเราไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมืด”

ผู้เชื่อทุกคนเป็น “ลูกทั้งหลายของความสว่าง...บุตรทั้งหลายของความสว่าง” เราถูกย้ายเข้ามาอยู่ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระเจ้าเมื่อเราเชื่อ (คส. 1:13) เราถูกพาออกมาจากอาณาจักรแห่งความมืดและถูกพามาอยู่ในอาณาจักรแห่งความสว่างแล้ว และด้วยเหตุนี้เราจึงเป็นบุตรทั้งหลายของความสว่าง

โดยสำนวนภาษาฮีบรูทั่วไป คน ๆ หนึ่งถูกกล่าวว่าเป็นบุตรคนหนึ่งของอิทธิพลใดก็ตามที่ครอบครองอุปนิสัยของคน ๆ นั้น ยกตัวอย่างเช่น “บุตรของเบลีอัล” หมายความว่าไร้ค่า ในภาคพันธสัญญาใหม่พระเยซู

ตรัสถึง “บุตรแห่งฟ้าร้อง”, “บุตรแห่งการเป็นขึ้นจากตาย” ในที่นี้เปาโลกำลังกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่เป็น “บุตรของความสว่าง” ก็ไม่อาจอยู่ “ในความมืด” ได้ ความสว่างเป็นคำพูดเปรียบเปรยโปรดของเปาโล-เขาใช้มันบ่อยครั้ง (อ่านโรม 13:11-14; เอเฟซัส 5:8-14; โครินธ์ 1:12,13) ยอห์นผู้เป็นที่รักใช้คำเดียวกันนี้บ่อยครั้งในข่าวประเสริฐที่มีชื่อของเขา พระเยซูทรงเรียกพระองค์เองว่าความสว่างของโลก (ยอห์น 8:12)

ความสว่างถูกใช้เพื่อพรรณนาถึงความชอบธรรมและความจริงของพระเจ้าตามที่ถูกเปรียบเทียบกับความชั่วของพญามารและคำโกหกนั้นที่มันเป็น ยอห์น 3:19: “มนุษย์ได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย” ใน 1 ยอห์น 1:5-7 เราอ่านว่า “นี่จึงเป็นข่าวสารซึ่งพวกเราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่พวกท่าน คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และในพระองค์ไม่มีความมืดเลย ถ้าพวกเรากล่าวว่า พวกเราพร้อมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และดำเนินอยู่ในความมืด พวกเราก็พุดมุสา และไม่ได้กระทำความจริง แต่ถ้าพวกเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง พวกเราก็พร้อมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระพวกเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น”

ผู้แต่งเพลงสดุดีร้องประกาศว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความสว่างและเป็นความรอดของข้าพเจ้า” (เพลงสดุดี 27:1) (อ่านยอห์น 8:12 และ 2 โครินธ์ 4:6 เช่นกัน) พระเยซูทรงเป็นความสว่างนั้นของโลก และคนเหล่านั้นที่รู้จักพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ดำเนินชีวิตอยู่ในความมืดของโลกนี้หรือเดินอยู่ในวิถีแห่งความอธรรม พระองค์ทรงเป็นความสว่างแห่งชีวิตของเรา และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำผู้เชื่อทั้งหลายเข้าสู่วิถีแห่งการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง

“ลูกทั้งหลายแห่งกลางวัน”-บุตรทั้งหลายแห่งกลางวัน-ถูกให้กำเนิดโดยพระเจ้า ด้วยเหตุนี้จึงเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และเป็นบุตรแห่งการเป็นขึ้นจากตาย ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นบุตรแห่งวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน-นั่นคือ เราเป็นส่วนหนึ่งของวันนั้นเมื่อเราจะกลับมาพบกับพระองค์เพื่อพิพากษาเหล่าคนชั่วและเพื่อครอบครองกับพระองค์ในสันติสุข อ่านลูกา 20:34-36, 2 เธสะโลนิกา 1:7, โรม 8:18-24 และโครินธ์ 3:4

“พวกเราไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมืด” จงหมายเหตุว่าเปาโลเปลี่ยนจากคำสรรพนามบุรุษที่สองเป็นบุรุษที่หนึ่ง พระคำข้อนี้ขึ้นต้นด้วย “พวกท่าน” ซึ่งหมายถึงเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกา และปิดท้ายด้วย “พวกเรา” ซึ่งหมายถึงเปาโลและเหล่าผู้เชื่อที่นั่น อันเป็นการพิสูจน์ว่าผู้เชื่อทุกคนเป็นของคริสตจักรเดียวกัน (กายเดียวกัน) และผู้เชื่อทุกคนจะไปในการรับขึ้น ไม่มีสิ่งทีเรียกันว่าการรับขึ้นเพียงบางส่วน

กลางคืนเป็นความมืด กลางวันเป็นความสว่าง กลางคืนตรงข้ามกับกลางวัน นี่เป็นจริงเช่นกันในเขตแดนฝ่ายวิญญาณ กลางคืนบ่งบอกถึงความมืดฝ่ายวิญญาณ ความไม่เชื่อและความไม่รู้ กลางวันบ่งบอกถึงความสว่าง ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนถูกย้ายออกจากความมืดเข้ามาอยู่ในความสว่างแล้ว ออกจากความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณเข้ามาสู่ความจริงฝ่ายวิญญาณแล้ว ดังนั้นจึงไม่มีผู้เชื่อคนใดเป็นของกลางคืนหรือของความมืดเลย

ข้อ 6: “เหตุฉะนั้นอย่าให้พวกเราหลับเหมือนอย่างคนอื่นหลับ แต่ให้พวกเราเฝ้าระวังและไม่เมามาย” พระคำข้อนี้ขึ้นต้นด้วย “เหตุฉะนั้น” (เนื่องจากที่มาก่อนเป็นความจริง ที่ตามมาจึงควรเป็นความจริง

โดยอัครโณมิติ) ภาษากรีกอ่านว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้” เปาโลใช้คำกล่าวเดียวกันนี้ใน 2 เธสะโลนิกา 2:15 เขาใช้มันแปดครั้งในจดหมายฝากของเขาถึงชาวโรม และเขาใช้มันในคร่าวอื่น ๆ ในงานเขียนอื่น ๆ ของเขา ความหมายในที่นี้ก็คือ “ดังนั้น (เนื่องจากเราถูกย้ายออกจากความมืดเข้ามาสู่ความสว่างแล้ว) มันจึงถูกตรึงและถูกหลักปฏิบัติที่เราไม่ควรนอนหลับเหมือนพวกคนไม่เชื่อ และเราไม่ควรเดินในความมืดเหมือนพวกเขา เราควรเฝ้าระวังอยู่ตลอดเวลา-ตื่นตัวและไม่เมามาย เราควรรอคอยและคาดหวังการเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อของพระเยซูเจ้า ทั้งหมดนี้ควรเป็นความจริง-เนื่องจากเราเป็นลูกของกลางวันมากกว่าที่จะเป็นลูกของกลางคืน”

ในโรม 13:11,12 เปาโลเตือนสติว่า “และนี่แหละ โดยทราบกาลสมัยว่า บัดนี้เป็นเวลาที่ควรจะตื่นจากการหลับแล้ว เพราะว่าบัดนี้ความรอดของพวกเราใกล้กว่าเมื่อพวกเราได้รับเชื่อนั้น กลางคืนล่วงไปมากแล้ว กลางวันก็มาใกล้แล้ว เหตุฉะนั้นจึงให้พวกเราถอดทิ้งการทำงานเหล่านั้นแห่งความมืด และจงให้พวกเราสวมเครื่องอาวุธแห่งความสว่าง”

ลูกา 12:36,37: “และพวกท่านเองจงเหมือนคนทั้งหลายที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อนายมาและเคาะประตูแล้ว พวกเขาจะเปิดให้นายทันทีได้ ผู้รับใช้เหล่านั้นก็ได้รับพร ผู้ซึ่งนายเมื่อเขามาจะพบว่ากำลังคอยเฝ้าอยู่ เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายคนนั้นจะคาดเอวของตนไว้ และทำให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงรับประทาน และจะออกมาและปรนนิบัติพวกเขา”

“ไม่เมามาย” การไม่เมามายเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงกับการเมามาย เปาโลกำลังบอกเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาว่าคริสเตียนทั้งหลายควรตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงกับพวกคนไม่เชื่อ

ข้อ 7: “เพราะว่าคนทั้งหลายที่นอนหลับก็นอนหลับในเวลากลางคืน และคนทั้งหลายที่เเมาก็เมาในเวลากลางคืน”

เนื่องจากผู้เชื่อทั้งหลายเป็นบุตรของกลางวัน พวกเขาจึงควรตื่นอยู่ตลอดเวลาและไม่เมามาย คนเหล่านั้นที่แสดงออกถึงสิ่งที่ตรงกันข้ามก็โฆษณาว่าพวกเขาเป็นบุตรของกลางคืน-เหล่าคนไม่เชื่อและลูกของพระพิโรธ ในสมัยของเปาโล การที่คน ๆ หนึ่งเมามายตอนกลางวันก็เป็นสิ่งที่แทบไม่เคยได้ยินเลย อ่านกิจการ 2:15 ถ้อยคำเหล่านี้มองไปไกลเกินกว่านัยสำคัญจริง ๆ ของ “ไม่เมามาย” ในข้อ 6 ในที่นี้การเมามายบ่งบอกถึงสภาพของจิตวิญญาณดวงหนึ่งที่หลงใหลและตกเป็นทาสบาป และเปาโลเตือนให้ระวังการเช่นนั้น ในลูกา 21:34 พระเยซูตรัสว่า “และจงระวังตัวพวกท่านเองให้ดี เกรงว่าในเวลาใดใจของพวกท่านจะลั่นไปด้วยการดื่มหรือกินเกินขนาด และด้วยความมึนเมา และด้วยบรรดาความกังวลแห่งชีวิตนี้ และวันนั้นจึงมาถึงพวกท่านโดยไม่ทันรู้ตัว”

ข้อ 8: “แต่จงให้พวกเรา ผู้ซึ่งเป็นของกลางวัน ไม่เมามาย โดยสวมใส่ทับทรวงป้องกันอกแห่งความเชื่อและความรัก และสำหรับหมวกเหล็ก ความหวังแห่งความรอด”

ในเอเฟซัส 6:13-17 เปาโลให้ข้อปฏิบัติเกือบจะแบบเดียวกัน แต่ในรายละเอียดที่มากกว่า เขากำลังให้ข้อปฏิบัติเราในที่นี้ว่า “เนื่องจากเราเหล่าผู้เชื่อเป็นของกลางวัน จึงเป็นที่เข้าใจว่าเราจะต้องเฝ้าระวังและพร้อมอยู่ตลอดเวลา เราจะต้องสวมทับทรวงแห่งความเชื่อและความรัก-และสำหรับหมวกเหล็กเราจะต้องสวมความหวังแห่งความรอด”

เหล่าทหารที่ดียวมตื่นตัวเสมอเมื่อเริ่มรุ่งสาง ถ้าทหารคนใดนอนและพักผ่อนในระหว่างชั่วโมงเหล่านั้นแห่งความมืด เขาก็พร้อมที่จะตื่นและพร้อมยืนเมื่อเริ่มรุ่งสาง ในทางกลับกัน ถ้าเขาใช้เวลาตอนกลางคืนไปกับการเมามายและการกินดื่มรื่นเริง เขาก็ไม่ตื่นตัวเมื่อได้ยินเสียงแตรปลุก เครื่องอาวุธของเขาก็ไม่พร้อมและเขาเข้าสู่การสู้รบโดยไม่ได้เตรียมตัว

เปาโลมีหลายเรื่องที่จะกล่าวเกี่ยวกับการเป็นทหารที่ดีเพื่อพระเยซูคริสต์เจ้า คริสเตียนทั้งหลายอยู่ในกองทัพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่แผ่นดินโลกหรือสวรรค์เคยรู้จัก-กองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราถูกบัญชาให้สวมยุทธภัณฑ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าและตื่นตัวและขยันขันแข็งตลอดเวลา ภายใต้ทุกสภาพการณ์ ตามที่โรม 13:12,13 กล่าว เราจะต้องถอดทิ้งเสื้อผ้าอันน่าละอายแห่งความมืดและกลางคืน และสวมยุทธภัณฑ์แห่งความสว่าง เราจะต้องเดินในกลางวัน-และเราจะต้องระวังว่าเราเดินอย่างไร เราจะต้องตื่นตัวและดำเนินด้วยความสง่างามให้สมกับพระคริสต์ผู้ซึ่งเราเป็นตัวแทนและที่เรารับใช้อยู่ในกองทัพของพระองค์

เปาโลนำเสนอทัพบทรวงและหมวกเหล็กว่าเป็นสองชิ้นหลักแห่งยุทธภัณฑ์ในการตั้งรับของเราเพราะว่าพวกมันปกป้องส่วนที่สำคัญที่สุดของร่างกาย ทัพบทรวงแห่งความเชื่อและความรักปกป้องหัวใจ ศูนย์กลางแห่งชีวิต สิ่งต่าง ๆ แห่งชีวิตล้วนออกมาจากใจ และ “ความเชื่อและความรัก” ปกติแล้วก็ถูกมอบหมายให้ปกป้องส่วนนี้จากลูกศรของผู้ชั่วร้ายนั้น

หมวกเหล็กของผู้เชื่อคือความหวังแห่งความรอด ในที่นี้เปาโลยกคำพูดจากอิสยาห์ 59:17: “เพราะพระองค์ (พระเยโฮวาห์) ทรงสวมความชอบธรรมเป็นทัพบทรวง และหมวกเหล็กแห่งความรอดอยู่บนพระเศียรของพระองค์ และพระองค์ทรงสวมฉลองพระองค์แห่งการแก้แค้นเป็นเครื่องคลุมพระกาย และทรงสวมพระองค์ด้วยความกระตือรือร้นเป็นเสื้อคลุม” (ในข้อความที่ยกมาจากภาคพันธสัญญาเดิมนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้ากำลังเตรียมตัวที่จะต่อสู้เพื่อประชากรของพระองค์)

จงสังเกตการรวมกันแห่งพระคุณทั้งหลายชุดโปรดของเปาโล-สามสหายที่เรารู้จักดีแห่งความเชื่อ ความหวังและความรัก (ดู บทที่ 1:3)-แต่สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในทั้งสามนี้คือความรัก (1 คร. 13:13)

ผู้เชื่อทั้งหลายที่ระดับกายตามรูปแบบฝ่ายวิญญาณนี้จะไม่วันพ่ายแพ้ต่อศรเพลิงของพญามาร เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงช่วยให้รอดก็ทรงพิทักษ์รักษาเช่นกัน พระองค์ทรงสัญญาทางหนิไว้แล้ว พระองค์ทรงสัญญาชัยชนะในท้ายที่สุดไว้แล้ว จงตั้งใจศึกษาค้นคว้า 1 โครินธ์ 10:13, 1 ยอห์น 4:4 และโรม 8:35-39 ถ้าคุณกำลังดำเนินชีวิตที่พ่ายแพ้ในฐานะผู้เชื่อ มันก็เป็นความผิดของคุณเอง เพราะว่ามันเป็นความพ้อพระทัยของพระเจ้าที่จะประทานชัยชนะแบบเบ็ดเสร็จแก่ลูกทุกคนของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย (รม. 2:11) และสิ่งใดที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อลูกคนหนึ่งของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงกระทำเพื่อลูกทุกคน หากพวกเขาจะเพียงยอมให้พระองค์กระทำ ผู้เชื่อจำนวนมากกำลังตีความกับสิ่งดีที่สุดในอันดับสองเท่านั้นในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ ในเมื่อมันเป็นที่ยอมรับพระทัยพระเจ้าที่จะประทานชีวิตอันบริบูรณ์แก่พวกเขา ผู้แต่งเพลงสดุดีพรรณนามันเช่นนี้: “พระองค์จะมีได้ทรงหวังของศิอันใดไว้เลยจากคนเหล่านั้นที่ดำเนินอย่างเพียงธรรม” (เพลงสดุดี 84:11 วรรคหลัง)

คริสตจักรจะไม่เข้าสู่ความทุกข์ลำบากนั้น

ข้อ 9: “เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงกำหนดพวกเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับให้ได้รับความรอด โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

มีคนเหล่านั้นที่เชื่อในหลักคำสอนเรื่อง “ก่อนยุคพันธินิยม”-ความเชื่อที่ว่า การรับขึ้นจะเกิดขึ้นก่อนความทุกข์ลำบากนั้น มีคนเหล่านั้นที่เชื่อว่าการรับขึ้นจะเกิดขึ้นในตอนกลางของยุคความทุกข์ลำบากนั้น อันเป็นการสอนว่า คริสตจักรจะเข้าสู่ช่วงครึ่งแรกของความทุกข์ลำบากนั้น กระนั้นยังมีคนอื่น ๆ อีกที่เชื่อและสอนว่าการรับขึ้นจะเกิดขึ้นหลังจากความทุกข์ลำบากนั้น และดังนั้น คริสตจักรจึงจะเข้าสู่ยุคความทุกข์ลำบากนั้นทั้งหมด

อย่าถูกหลอกโดยพวกครูสอนผิดที่สนับสนุนการรับขึ้นกลางความทุกข์ลำบากหรือหลังความทุกข์ลำบาก พระเยซูเจ้าจะทรงรับเจ้าสาวของพระองค์ออกไปจากแผ่นดินโลกนี้ก่อนการปรากฏตัวของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ตามที่เราจะเห็นอย่างชัดเจนในจดหมายฝากฉบับที่สองถึงชาวเธสะโลนิกา ในที่นี้ไปโลรับประกันเหล่าผู้เชื่อว่าเป็นพระเจ้าไม่ได้ทรงกำหนดให้ผู้เชื่อทั้งหลายต้องเจอกับพระพิโรธ-คำว่าพระพิโรธตามที่ถูกใช้ในพระคำข้อนี้ชี้ไปยังยุคความทุกข์ลำบากนั้น เวลานั้นเมื่อปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้นจะครอบครอง

ยอห์นผู้เป็นที่รักเพิ่มคำว่า “เอเมน” เข้ากับความจริงนี้ในวิวรณ์ 3:10: “เพราะว่าเจ้าได้รักษาตำแหน่งความอดทนของเรา เราก็จะรักษาเจ้าให้พ้นจากโหม่งยามแห่งการทดลองนั้นด้วย ซึ่งจะบังเกิดขึ้นแก่คนทั่วทั้งโลก เพื่อจะลองดูคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก”

ไม่มีน้ำท่วมสักระลอกมาจนกระทั่งโนอาห์และครอบครัวของเขาเข้าไปในนาวานั้นแล้วและพระเจ้าทรงขังพวกเขาไว้ข้างใน แน่แน่นอนว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงรักโนอาห์มากไปกว่าที่พระองค์ทรงรักคริสตจักรพันธสัญญาใหม่-เจ้าสาวของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์! ไม่มีไฟและกำมะถันสักประกายเดียวร่วงลงมาบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จนกระทั่งโลทอยู่ปลอดภัยนอกเมืองนั้นแล้ว ในบทที่สิบเก้าของปฐมกาล เราเรียนรู้ว่าหลังจากที่พระเจ้าทรงให้คำเตือนอันน่ากลัว โลกที่ใช้เวลานั้นและเข้าวันถัดมาในเมืองโสโดมสุดท้ายแล้ว เหล่าผู้สื่อสารของพระเจาก็พาโลท ภรรยาของเขา และบุตรสาวสองคนของเขาไป และพาพวกเขาไปอยู่นอกเมืองนั้นจริง ๆ โดยกล่าวว่าพระเจ้าไม่อาจส่งการพิพากษามาบนเมืองนั้นได้จนกว่าโลทปลอดภัยแล้ว

2 เปโตร 2:7 บอกเราว่าโลทเป็นคนชอบธรรม ซึ่งเป็นทุกข์ร้อนใจเพราะการประพฤติอันโสโครกของเมืองโสโดม มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเขาได้มีใจหันกลับ-เขาได้ทำบาปอย่างร้ายแรง-แต่ถึงกระนั้น ไม่มีไฟและกำมะถันสักประกายเดียวแตะต้องเมืองโสโดมจนกระทั่งโลทปลอดภัยนอกเมืองนั้นแล้ว ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้นจะไม่ปรากฏตัว ความทุกข์ลำบากนั้นจะไม่เริ่มต้น จนกว่าคริสตจักรนั่งทำงานเลี้ยงสมรสนั้นในท้องฟ้าแล้ว เมื่อความทุกข์ลำบากใหญ่ยั่งนั้นมาถึง เจ้าสาว (คริสตจักร) นั้นจะมีที่นั่งติดขอบสนามกับพระเยซูในท้องฟ้า!

คำกล่าวที่ว่า “แต่สำหรับให้ได้รับความรอด” ไม่ได้หมายความว่าสุดท้ายแล้วเราจะถูกไถ่ในที่สุด ช่วงขณะที่เราเชื่อ เราก็ถูกไถ่อย่างเต็มเปี่ยม เราได้รับความรอดอย่างเต็มเปี่ยม เราเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า-แต่มันหมายความว่า “พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกเราแล้ว ทรงฤทธิ์สามารถและจะทรงกระทำการดีนั้น” จนกว่าเราถูกทำให้เป็นเหมือนพระฉายของ “พระบุตรที่รักของพระองค์” (รม. 8:29) ความรอดของเราจะครบถ้วนและสมบูรณ์เมื่อเรา “เห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็น” (1 ยอห์น 3:1-3)

ความรอดในภาคพันธสัญญาใหม่รวมถึงประโยชน์ทุกประการและพระพรทุกอย่างแห่งข่าวประเสริฐ พระเจ้าทรงเป็นความรอดของเรา และในพระองค์เราถือครองการไถ่-บาปทั้งหลายได้รับการยกโทษและถูกลืมน แล้ว เราถูกรับประกันการช่วยให้พ้นจากโลก เนื้อหนัง และพญามาร จากความตาย นรกและหลุมศพ เรารู้ว่า เราจะถูกทำให้เป็นขึ้นเหมือนพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ เราก็จะมีชีวิตอยู่เช่นกัน ความรอด รับประกันการสำเร็จจริงของพระสัญญาทุกข้อที่พระเยซูทรงให้ไว้-ซึ่งทั้งหมดนั้นพระองค์ทรงมีสิทธิ์ที่จะ ประทานให้เพราะว่าพระองค์ได้ทรงชำระราคาแห่งการไถ่เต็มจำนวนแล้ว พระองค์ทรงทำให้สำเร็จตามพระทัย และความบริสุทธิ์ของพระเจ้าแล้วและทรงยืนอยู่วันนี้เพื่อกล่าวยอมรับเราต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ พระองค์ ทรงเป็นผู้ที่รับประกันว่าเราไปถึงที่อาศัยในสวรรค์ของเราอย่างปลอดภัย พระองค์จะไม่มีวันละเราหรือ ทอดทิ้งเราเลย จนเราสามารถกล่าวด้วยใจกล้าได้ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า และ ข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า” เรากล่าวได้ว่า “ในพระองค์เราเป็นมากกว่าเหล่าผู้พิชิต! เราจะมิชัยชนะ เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในเราทรงเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก” พระคริสต์ผู้ประทับอยู่ในใจของผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งเราได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้นได้

“พระเจ้าไม่ได้ทรงกำหนดพวกเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับให้ได้รับความรอด...” ในที่นี้เปาโล ให้ภาพความตรงข้ามกันระหว่างความกลัวและการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้าที่มีต่อเหล่าคนชั่ว กับ ความรอดอันเปี่ยมสง่าราศีที่จะถูกเปิดเผยในความเต็มเปี่ยมของมันในการรับขึ้น เมื่อผู้เชื่อทั้งหลายจะรับ ร่างกายที่มีสง่าราศีและไม่รู้เปื่อยเน่าเหมือนพระกายที่เป็นขึ้นจากตายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ใน 1 ยอห์น 4:8 เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก แต่ในฮีบรู 12:29 เราถูกรับประกันว่าพระเจ้าทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ เรารู้ว่ามันไม่ใช่หน้าพระทัยของพระเจ้าที่ผู้ใดควรพินาศ แต่ที่ทุกคนควรมาถึงการกลับใจใหม่-กระนั้นผู้แต่งเพลง สดุดีก็บอกเราอย่างชัดเจนว่า “พระเจ้าพระพิโรธต่อคนชั่วทุกวัน” (สดด. 7:11) “คนชั่วจะถูกหันเข้าไปในนรก และประชาชาติทั้งหมดที่ลืมพระเจ้า” (สดด. 9:17) ในโรม 2:5,6 เปาโลกล่าวว่า “แต่หลังจากความแข็ง กระด้างและใจซึ่งไม่สำนึกผิดของท่านได้สำสมพระพิโรธให้แก่ตัวเองสำหรับวันแห่งพระพิโรธและการเปิดเผย แห่งการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้านั้น ผู้ซึ่งจะประทานแก่ทุกคนตามบรรดาการกระทำของเขา” พระเจ้าทรงเป็นความรัก พระเจ้าทรงชอบธรรม พระเจ้าทรงอดทนนาน-แต่พระเจ้าจะทรงพิพากษาเหล่าคนชั่ว เช่นกัน!

“แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่พวกเรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา แล้วยิ่งกว่านั้น บัดนี้เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของ พระองค์ พวกเราจะรอดจากพระพิโรธโดยทางพระองค์ เพราะว่าถ้าขณะที่พวกเรายังเป็นศัตรูกัน พวกเราได้ ถูกทำให้กลับคืนดีกันกับพระเจ้าโดยการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อได้ถูกทำให้ กลับคืนดีแล้ว พวกเราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์ และไม่ใช่ออย่างนี้เท่านั้น แต่เราทั้งหลายยังปีติ ยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วย ซึ่งโดยทางพระองค์นั้นบัดนี้พวกเราจึง ได้รับการไถ่โทษ” (รม. 5:8-11)

เมื่อพระโลหิตประเสริฐของพระเยซูถูกทาที่ใจของเราด้วยความเชื่อ การไถ่ก็เป็นผลลัพธ์ พระโลหิต

ของพระองค์ให้การรับประกันแก่เราเรื่องความโปรดปรานของพระเจ้าแทนความกลัวของพระองค์ คริสเตียนเกรงกลัวพระเจ้า (“ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของสติปัญญา” - เพลงสดุดี 111:10) ... แต่ไม่ใช่ที่เรากลัวที่จะพบกับพระองค์ เพราะเรารู้ว่าเราถูกปกคลุมโดยพระโลหิตประเสริฐที่ชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้นแล้ว เปาโลกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทธ. 1:12) จงตั้งใจศึกษาค้นคว้าโรม 8:31-39 ถ้อยคำประเสริฐเหล่านี้นำมาซึ่งการรับประกัน ความหวัง-และเสถียรภาพที่ก่อให้เกิดความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศี

ข้อ 9 ปิดท้ายด้วยถ้อยคำที่ว่า “โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” ความรอดเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ-ใช่แล้วครับ ความรอดคือพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ได้ทรงรักเราและทรงเต็มพระทัยประทานพระองค์เองเพื่อเรา พระองค์ได้เสด็จมามิใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ และเพื่อประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก “และไม่มีชีวิตรอดในผู้อื่นเลย ด้วยว่าไม่มีนามอื่นใดที่ฟ้าสวรรค์ที่ประทานให้ในท่ามกลางผู้คน ซึ่งโดยนามนั้นพวกเราต้องรับความรอด” (กิจการ 4:12) พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นประตูนั่น ถ้าผู้ใดเข้าไปโดยทางเรา ผู้นั้นจะรอด” (ยอห์น 10:9 วรรคต้น) พระองค์ตรัสแก่โรมัสว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

“และนี่แหละเป็นพยานหลักฐานนั้นว่า พระเจ้าได้โปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต และผู้ที่ไม่ใช่พระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต” (1 ยอห์น 5:11,12) “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27)

ถ้าคุณยังไม่ได้ต้อนรับพระเยซูคริสต์เจ้า จงต้อนรับพระองค์เดี๋ยวนี้ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของคุณ พระองค์จะทรงช่วยคุณให้รอด และคุณจะทราบเรื่องนี้!

ข้อ 10: “ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา เพื่อที่ว่า ไม่ว่าพวกเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ พวกเราจะยังมีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระองค์”

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคือ เหตุจำเป็น เพื่อที่เราจะได้รับการไถ่ เราถูกไถ่โดยทางพระโลหิตที่หลั่งรินของพระองค์ พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่นเพื่อช่วยจิตวิญญาณทั้งหลาย ในการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ พระองค์ได้ทรงชำระบาปนั้นเต็มจำนวนแล้ว อย่างไรก็ตาม การเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซู (กางเขนนั่น) เรียกร้องให้มีการเสด็จมาครั้งที่สอง (การรับขึ้น) ความรอดของเราจะครบบริบูรณ์เมื่อเราเห็นพระเยซู บรรดาผู้ชอบธรรมที่ตายไปแล้วกำลังพักผ่อนอยู่ตอนนี้ในเมืองบรมสุขเกษม-พวกเขาจะมีสติรับรู้ พวกเขาจะรู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นรอบตัวพวกเขา และพวกเขาชื่นชมยินดี: “มีความปีติยินดีต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่” (ลูกา 15:10)

โมเสสและเอลียาห์ได้ลงมาในกายหนึ่งยังภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย แต่กายนั้น-ไม่ว่ามันจะเป็นรูปแบบใดก็ตาม-ที่ผู้ชอบธรรมมีอยู่ตอนนี้ในเมืองบรมสุขเกษมไม่ใช่ร่างกายที่เราจะมีและที่เราจะอาศัยอยู่ในนั้นไปตลอดชั่ววันนิรันดร์

“พวกท่านที่รัก บัดนี้พวกเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าพวกเรา

จะเป็นอย่างไร แต่พวกเราทราบว่ามีพระองค์จะทรงปรากฏนั้น พวกเราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่า พวกเราจะเห็นพระองค์เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น” (1 ยอห์น 3:2) “...พระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ในการเสด็จมาของพระองค์” (1 คร. 15:23) คำกล่าวอันน่าตื่น ตันของเปาโล “พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา...เพื่อที่ว่าพวกเราจะได้มีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระองค์” สรุปรวมหลักคำสอนทั้งหมดเรื่องการไถ่โดยการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูและ ครอบคลุมข้อเท็จจริงที่ว่าเราจะอาศัยอยู่กับพระองค์ในที่ ๆ พระองค์ทรงอยู่ไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล จงตั้งใจ ศึกษาโรม 3:21-26; 4:25; 5:2; 8:1-4; กท. 2:10-21; 3:9-14; 2 คร. 5:14; 1 ธส. 4:13-18; 1 คร. 15:51-57; 1 ยอห์น 3:1-3

เปาโลเทศนาการลบมลทินและความรอดจากบาปโดยความเชื่ออันเรียบง่ายในพระราชาธิราชที่เสด็จสิ้น แล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า เขาเทศนาว่าเมื่อคน ๆ หนึ่งเชื่อ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จเข้ามาในใจนั้นโดยร้อง ว่า “อับบา พระบิดา” ซึ่งบ่งบอกถึงความเป็นบุตร เขาเทศนาการร่วมสนิทที่คงทนของเรากับพระคริสต์ในชีวิต ฝ่ายสวรรค์ที่เป็นขึ้นแล้วของพระองค์ อันเป็นที่ซึ่งบัดนี้พระองค์ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พระบิดา โดยทำการวิงวอนเพื่อเรา (1 ทธ. 2:5)

ข้อ 10 ปิดท้ายว่า: “...เพื่อที่ว่า ไม่ว่าพวกเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ พวกเราจะได้มีชีวิตอยู่ด้วยกันกับ พระองค์” ความหมายก็คือ “จะอยู่หรือตาย ตื่นหรือหลับ-เมื่อพระเยซูเสด็จมา เราจะไปพบกับพระองค์ในหมู่ เมฆในฟ้าอากาศ และดังนั้นเราจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสมอไป” การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบน ทางเขื่อนั้นรับประกันชีวิตนิรันดร์ที่ปราศจากความตายสำหรับผู้เชื่อทุกคน

ในโรม 14:8,9 เปาโลกล่าวว่า: “ด้วยว่าไม่ว่าพวกเรามีชีวิตอยู่ พวกเราก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็น เจ้า และไม่ว่าพวกเราตาย พวกเราก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกเรามีชีวิตอยู่หรือตายไป ก็ตาม พวกเราก็เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึงทั้งได้ทรงสิ้นพระชนม์ และได้ทรงเป็น ขึ้นมา และได้ทรงกลับคืนพระชนม์อีก เพื่อพระองค์จะทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น” พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อที่เราซึ่งต้อนรับพระองค์แล้วจะมีชีวิตนิรันดร์ในการร่วมสนิทฝ่าย วิญญาณกับพระองค์ ผู้ทรงเป็นศิระของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นอวัยวะแห่งพระกายของ พระองค์ ดังนั้น トラบใดที่ศิระมีชีวิตอยู่ เราก็มจะมีชีวิตอยู่ และเรารู้ว่าพระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่เพื่อที่จะไม่ตาย อีกเลย!

พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต...เราเป็นอาหารที่ดำรง ชีวิตซึ่งได้ลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป และอาหารที่เราจะให้นั้นคือเนื้อหนัง ของเรา ซึ่งเราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลก” (ยอห์น 10:10; 6:51)

หลุมศพร้างพระองค์ไว้ไม่ได้ พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ แต่วันที่สามพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้น และ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา ความตายแต่ต้องพระองค์ไม่ได้ อ่านโรม 6:9,10 พวกเราที่บังเกิดใหม่แล้วก็ถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า-เราเป็นกายเดียวกัน เราเข้าสู่พระ กายนั้นผ่านทางบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราทุกคนถูกให้บัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าสู่

กายเดียว (1 คร. 12:13) เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ เราก็จะมีชีวิตอยู่เช่นกัน เราอยู่ในพระคริสต์ในพระเจ้า (รม. 8:1; คส. 3:3)

ยารักษาแบบรับประกันสำหรับการมีใจหันกลับ

ในข้อพระคำต่อไปนี้มียาที่เปาโลจ่ายให้สำหรับรักษาการมีใจหันกลับแบบหายดีร้อยเปอร์เซ็นต์ ผู้เชื่อคนใดหรือคริสตจักรใดที่ปฏิบัติความจริงที่ถูกลำเสนอในข้อพระคำเหล่านี้จะไม่มีใจหันกลับอีกเลย!

ข้อ 11: “เหตุฉะนั้นพวกท่านจงปลอบประโลมใจซึ่งกันและกัน และจงเสริมสร้างให้จำเริญขึ้นซึ่งกันและกัน เหมือนอย่างที่ท่านกำลังทำอยู่นั้น”

นั่นคือ “จงหนุนใจซึ่งกันและกัน จงก่อกำเนิดซึ่งกันและกันโดยการร่วมสามัคคีธรรม การแสดงออกถึงความไม่เห็นแก่ตัว การมีใจกรุณา รักใคร่ นุ่มนวล เมตตา จงเตือนสติกันและกัน และโดยการทำเช่นนั้น การหนุนใจและพละกำลังฝ่ายวิญญาณก็จะเป็นผลลัพธ์”

ใน 1 โครินธ์ 12 เปาโลประกาศว่าคริสตจักรเป็นกายเดียวซึ่งประกอบด้วยหลายอวัยวะ ดังนั้นเมื่ออวัยวะหนึ่งทนต์ทุกข์ ทั้งร่างกายก็ทนต์ทุกข์ และเมื่ออวัยวะหนึ่งได้รับการอวยพร ทั้งร่างกายก็ได้รับการอวยพร เขาจึงเทศนาอย่างร้อนรนเรื่องความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแบบคริสเตียนและความรักแบบพี่น้อง โดยยืนยันว่าโดยเฉพาะอย่างยิ่งในคริสตจักร คริสเตียนทั้งหลายควรมาพบปะกันเพื่อการเสริมสร้าง การเตือนสติ และการปลอบประโลมใจ

ในเอเฟซัส 2:22 เปาโลพูดถึงคริสตจักรว่าเป็นที่ประทับของพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณ สมาชิกแต่ละคนของคริสตจักรที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทุกด้าน (โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความรัก การเตือนสติ และการเสริมสร้าง) ก็เสริมกำลังคริสตจักรทั้งหมด อันเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นภารกิจที่แท้จริงของคริสตจักรบนแผ่นดินโลก

ในเอเฟซัส 5 เปาโลเปรียบเทียบคริสตจักรว่าเป็นเหมือนกับสามีและภรรยา เขาเตือนสติภรรยาให้รักสามีของเธอและจากนั้นก็เตือนสติสามีให้รักภรรยาของเขา ในคริสตจักรเปาโลยกให้พระคุณทั้งหลายที่เสริมสร้างว่าเป็นของกายนั้นทั้งหมด-ไม่ใช่แค่ผู้ที่ถูกเลือกสรรไม่กี่คนหรือคนกลุ่มหนึ่งที่ถูกแต่งตั้ง “ร่างกายทั้งสิ้นที่ถูกเชื่อมต่อกันสนิทและผูกพันกันโดยสิ่งที่ทุก ๆ ข้อต่อจัดทำให้ ตามการกระทำที่ได้ผลตามที่ตั้งใจไว้ในขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ทำให้ร่างกายนั้นจำเริญขึ้นไปสู่การเสริมสร้างร่างกายนั้นเองในความรัก” (อฟ. 4:16) ในที่นี้เปาโลกำลังพูดถึงคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ข้อ 12 และ 13: “และพวกเราขออ้อนวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ให้รู้จักคนเหล่านั้นซึ่งทำงานหนักอยู่ท่ามกลางพวกท่าน และซึ่งปกครองเหนือพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และเตือนสติพวกท่าน และจงเคารพพวกเขาให้มากในความรักเพราะเห็นแก่บรรดาการงานของพวกเขา และจงอยู่อย่างสงบสุขในท่ามกลางพวกท่าน”

เรารวมข้อพระคำเหล่านี้เข้าด้วยกันเพราะว่าพวกมันบรรจุข่าวสารหนึ่งที่สำคัญมาก ๆ สำหรับเหล่าสมาชิกคริสตจักรที่บังเกิดใหม่แล้ว ผู้เชื่อคนหนึ่งควรเข้าร่วมกับคริสตจักรหนึ่งที่เชื่อพระคัมภีร์ซึ่งศิษยาภิบาลที่นั่นเทศนาพระวาจาของพระเจ้าในความเต็มเปี่ยมทั้งหมดของมัน มีนักเทศน์จำนวนมากเกินไปวันนี้ที่เทศนา

เพื่อนบ้านฟังได้ ไม่มีผู้เชื่อคนใดควรเป็นสมาชิกของคริสตจักรหนึ่งที่เขาไม่สามารถชวนเพื่อนฝูงและคนที่พวกเขา รักให้มาเข้าร่วมได้ ในทำนองเดียวกัน ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรเข้าร่วมชั้นเรียนรวีไคที่มีผู้สอนที่พวกเขาไม่สามารถให้เกียรติและยกย่องด้วยจิตใจแห่งความรักและการซาบซึ้งอันจริงใจได้

เราควรให้เกียรติเหล่าผู้นำแห่งคริสตจักรของเรา “ให้มากในความรักเพราะเห็นแก่บรรดาการงานของพวกเขา” เพราะว่าถ้าพวกเขาเป็นอย่างที่พวกเขาควรเป็นในคริสตจักร พวกเขาก็เป็นเหล่าผู้แทนของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก พวกเขาที่กำลังทำงานเพื่อประโยชน์สุขของเรา และเราควรขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกเขา พวกเขาเป็นต่อเราในฝ่ายวิญญาณเหมือนกับที่ครอบครัวตามธรรมชาติของเราเป็นต่อเราในฝ่ายร่างกาย คริสตจักรเป็นโรงพยาบาลฝ่ายวิญญาณของเรา โรงอาหารฝ่ายวิญญาณของเราและร้านขายยาฝ่ายวิญญาณของเรา สิ่งทีโรงพยาบาล คุณหมอประจำครอบครัวและร้านขายยาเป็นต่อร่างกาย คริสตจักร ศิษยาภิบาล ครูสอนรวี และเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ ของคริสตจักรก็เป็นต่อจิตวิญญาณ คุณไม่ควรเป็นสมาชิกของคริสตจักรใด ชั้นเรียนรวีไคหรือกลุ่มคนหนุ่มสาวไคที่ผู้นำคนนั้นไม่ควรค่าแก่การเคารพนับถือ ความรัก การให้เกียรติและการสนับสนุนแบบสิ้นสุดใจ

ข้อ 13 ปิดท้ายด้วย: “และจงอยู่อย่างสงบสุขในท่ามกลางพวกท่าน” ขอพระเจ้าทรงโปรดเมตตาต่อคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายของเราวันนี้ด้วยเถิด! คุณรู้จักคริสตจักรที่แห่ง ที่มีสันติสุขและความสามัคคีอันสมบูรณ์แบบในท่ามกลางเหล่าสมาชิก? วันนี้คริสตจักรทั้งหลายมีความแตกแยก พวกเขาเป็นเหมือนเด็ก ๆ

ที่เล่นกัน-ที่เลือกข้างต่อต้านเหล่าผู้มีสิทธิอำนาจของคริสตจักรและมีการแบ่งพรรคแบ่งพวกในเหล่าสมาชิก บางครั้งผมเทศนาคำเทศนาหนึ่งในหัวข้อ “เหล่าคริสเตียนมนุษย์กินคน” โดยใช้กาลาเทีย 5:15 เป็นข้อพระคำหลัก: “แต่ถ้าพวกท่านกัดและกินซึ่งกันและกัน จงระวังให้ดีเกรงว่าพวกท่านจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงโดยกันและกัน” ในข้อพระคำเหล่านั้นที่มาก่อนหน้า เปาโลหนุนใจชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นให้รักซึ่งกันและกัน โดยประกาศว่า “เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นก็ถูกทำให้สำเร็จจริงในคำ ๆ เดียว คือในคำบัญชานี้ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’” (กท. 5:14) ถ้าเหล่าสมาชิกคริสตจักรกัดกินซึ่งกันและกัน พวกเขาเป็นมนุษย์กินคนฝ่ายวิญญาณ โดยทำลายเสมอแทนที่จะเสริมสร้างพระวาระของพระเจ้าในคริสตจักร ดังนั้นคำหนุนใจของเปาโลที่มีแก่ชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นจึงเป็น “จงอยู่อย่างสงบสุขในท่ามกลางพวกท่าน”

ข้อ 14: “บัดนี้พวกเราขอเตือนสติพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย จงเตือนคนทั้งหลายที่ดื้อกระด้าง จงปลอบประโลมใจคนที่ท้อใจ จงช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ จงมีใจอดทนต่อคนทั้งปวง”

การลงวินัยของคริสตจักรเกือบเป็นสิ่งหนึ่งของอดีตไปแล้ว หลายปีก่อนพวกแบปติสสมัยเก่า พวกเมธอดิสต์ พวกเพรสไบทีเรียนและคนอื่น ๆ เคยเชื่อในการลงวินัยของคริสตจักร ช่วงคืนวันเสาร์พวกเขาเคยมีการประชุมเรื่องกิจธุระและจัดการกับสมาชิกเหล่านั้นที่กำลังดำเนินชีวิตในแบบที่นำคำติเตียนมาสู่พระนามของพระคริสต์และคริสตจักร ตามที่เปาโลกล่าว เพราะเห็นแก่สันติสุขในคริสตจักร “คนทั้งหลายที่ดื้อกระด้าง” ต้องไม่ถูกปล่อยไว้โดยไม่ถูกว่ากล่าวตักเตือน มีแต่สันติสุขจอมปลอมและขี้ขลาดเท่านั้นที่จะปล่อยให้ความไม่เป็นระเบียบมีอยู่ต่อไปในคริสตจักร โดยไม่ถูกตรวจสอบและไม่ถูกว่ากล่าวตักเตือน

จำเป็นที่ทุกชุมชน ทุกคริสตจักร ทุกโรงเรียน ทุกประชาชาติ หรือทุกบ้านต้องมีการลงวินัยที่ถูกต้อง

เพื่อที่จะประสบความสำเร็จ คนที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่ หากปล่อยไว้เพียงลำพัง จะวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่องแบบถอยหลัง-ไม่ใช่ขึ้นไป แต่ลงไป-จนกระทั่งบาปอ้างสิทธิ์ในพวกเขาในความตายฝ่ายร่างกายและการพิพากษา ปรับโทษเป็นนิรันดร์ คริสเตียนทั้งหลายต้องถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของพวกเขาเอง และพวกเขาต้องถูกตัดเตือนและถูกลงวินัยโดยชายทั้งหลายที่ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า-เหล่าศิษยาภิบาล ครูอาจารย์ พวกนักประกาศข่าวประเสริฐ-ที่เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

บางครั้งเมื่อผมเข้าไปในคริสตจักรหนึ่งเพื่อร่วมการประชุมฟื้นฟู มีคนบอกผมว่าไม่เคยมีการรวบรวมที่นั่นในช่วงสิบ สิบห้าหรืออาจยี่สิบปีแล้ว คำกล่าวเช่นนั้นเป็นข้อพิสูจน์อันแน่นชัดว่าคริสตจักรนั้นตายไปแล้ว! คริสตจักรใดที่กำลังชนะจิตวิญญาณทั้งหลายและกำลังเผยแพร่ข่าวประเสริฐจะถูกโจมตีโดยพญามาร-จากภายนอกและจากภายใน และจะมีการประพบัติที่ไม่เป็นระเบียบแม้กระทั่งในท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลายนอกเสียจากว่าพวกเขาถูกเตือน ถูกตำหนิ และถูกลงวินัย นั่นเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งของพระคัมภีร์ จงอ่านบันทึกในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพวกสาวก-เปาโล บาร์นาบัส และคนอื่น ๆ-และคุณจะพบว่าธรรมชาติมนุษย์ต้องถูกทุบตีและถูกตรึงกางเขนทุกวัน ไม่ว่าคน ๆ หนึ่งได้รับความรอด ถูกแยกตั้งไว้ ถูกชำระให้บริสุทธิ์และอุทิศตัวขนาดไหนก็ตาม ธรรมชาติเก่าต้องถูกทำให้วิเศษ มันต้องถูกตรวจตราโดยคน ๆ นั้นและโดยเหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณชนิดที่ถูกต้อง

เปาโลเตือนความจำชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นว่าเขาได้ตัดเตือนและปลอบประโลมใจพวกเขาอย่างไร เขาได้ประพบัติตนต่อผู้เชื่อเหล่านั้นเหมือนพ่อคนหนึ่งประพบัติตนต่อลูก ๆ ของเขาเอง-และปลอบโยนพวกเขาในลักษณะนั้น คำสั่งสอนของเขาที่ให้ “ช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ” ถูกปฏิบัติแล้วโดยเปาโลในกิจการ 20:35 เขาได้วางแบบอย่างไว้แล้วก่อนเทศนามันแก่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้น:

“ข้าพเจ้าได้แสดงสิ่งสารพัดให้พวกท่านเห็นแล้วว่า โดยการทำงานหนักเช่นนี้พวกท่านควรจะสนับสนุนคนที่มีกำลังน้อย และให้ระลึกถึงบรรดาพระวจนะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า ‘การให้เป็นที่ให้ได้รับพรยิ่งกว่าการรับ’” (กิจการ 20:35) จงอ่านเอเฟซัส 4:28 เช่นกัน ผู้อ่อนแอและผู้ที่มีหัวใจจะต้องได้รับการปลอบประโลมใจ พวกเขาต้องการตัวกระตุ้น พวกเขาต้องถูกโหมกระพือ ถูกเสริมสร้าง และถูกผลักดันไปข้างหน้า คนที่ดื้อกระด้างและคนที่ประพบัติตัวเกะกะจะต้องถูกตำหนิ พวกเขามั่นใจในตัวเองและเยอหยิ่งเกินไป และพวกเขาต้องถูกตรวจสอบ หลายครั้งเราปล่อยผู้เชื่อเหล่านั้นที่อ่อนแอให้ผ่านเลยไปและไม่พูดคุยกับพวกเขา บางครั้งเราถึงขนาดกล่าวหาพวกเขาว่าไม่เป็นมิตรหรือเยอหยิ่งด้วยซ้ำ ในเมื่อตลอดเวลาที่พวกเขาแค่หมกมุ่นอยู่กับตัวเอง หดหู่และอ่อนแอเฉย ๆ พวกเขาต้องถูกหนุนใจและถูกนำออกมาสู่ที่โล่งแจ้ง เราทำมันได้ หากเราจะแค่พูดคุยกับพวกเขา จับมือที่กักขังพวกเขาและให้กำลังใจพวกเขา แทนที่จะปล่อยพวกเขาให้ผ่านเลยไป

ข้อ 14 ปิดท้ายว่า “...จงมีใจอดทนต่อคนทั้งปวง” โปรดสังเกต-นี้เป็นคำสั่งหนึ่ง และประธานของประโยคนี้คือ ท่านทั้งหลาย-ผู้เชื่อแต่ละคนและทุกคน คริสเตียนทั้งหลายควรแสดงออกถึงความอดทนต่อคนทั้งปวง ไม่ว่าจะอ่อนแอหรือเข้มแข็ง ไม่ว่าพวกเขาจะทดลองเราด้วยความอึดเข็มหรือความเหนียวม่าย โดยความก้าวร้าวแบบหยาบค้ายหรือความอ่อนแอและความไร้สมรรถภาพ การเป็นคนอดทนและอดกลั้นใจเป็นหนึ่งใน

เครื่องหมายพิเศษแห่งพระคุณแบบคริสเตียนที่แท้จริง “ความรักอดทนนาน....” (1 คร. 13:4)

ข้อ 15: “ระวังให้ดีอย่าให้ใครทำชั่วร้ายตอบแทนการชั่วร้ายต่อคนใดเลย แต่จงติดตามสิ่งที่ดีเสมอ ทั้งในท่ามกลางพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวง”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้จริง ๆ แล้วคือ: “จงดูให้ว่าไม่มีผู้เชื่อคนใดตอบแทนความชั่วด้วยความชั่วแก่ผู้ใดเลย การตอบแทนความชั่วด้วยความดีนั้นต้องพึ่งพระคุณ แต่ผู้เชื่อทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ และพระคุณที่ช่วยให้รอดก็สอนว่าเราควรดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมและตามทางพระเจ้าในโลกปัจจุบันนี้”

เหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกากำลังได้รับความชั่วมากมายจากเหล่าศัตรูของพวกเขา พวกเขาถูกทดลอง ถูกล่องใจและถูกข่มเหงอย่างหนัก พวกเขาถูกทำผิด-หลายครั้งโดยคนที่พวกเขารัก เพื่อนฝูงและเพื่อนบ้านของพวกเขา เปาโลรู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องเตือนสติพวกเขาให้ระมัดระวังมาก ๆ ที่พวกเขาจะไม่ตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว แต่ติดตามสิ่งที่ดี-ไม่เพียงในคริสตจักรเท่านั้น แต่ “ต่อคนทั้งปวง”

ผู้เชื่อคนหนึ่งนำคำติเตียนมาสู่คริสตจักรและสู่พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นอน รวมถึงทำให้ตนเองเสียความน่าเชื่อถือด้วย เมื่อเขาตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว ความผิดด้วยความผิด ผุ่นด้วยผุ่น แต่มันเป็นที่น่าขมเขย มันถวายเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์และนำเกียรติยศมาสู่ชื่อของคริสเตียนเมื่อเราตอบแทนความชั่วด้วยความดี

ในโรม 12:19-21 เปาโลกล่าวว่า “...อย่าแก้แค้นให้ตัวพวกท่านเอง แต่จงเปิดทางให้แก่พระพิโรธดีกว่า เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง” เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารแก่เขา ถ้าเขากระหาย จงให้เขาดื่ม เพราะว่าโดยการทำอย่างนั้นท่านจะสุ่มถ่านทั้งหลายแห่งไฟไว้บนศีรษะของเขา’ อย่าถูกเอาชนะด้วยความชั่วร้าย แต่จงเอาชนะความชั่วร้ายด้วยความดี” นี่เป็นคำสอนของพระคริสต์ในมัทธิว 5:38-48 ในคำเทศนาของพระองค์บนภูเขาและ 1 เปโตร 2:18-25 ก็เตือนสติเราให้ระวังการตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว

คำกล่าวนี้ในข้อพระคำตอนนี้ของเรา “จงติดตามสิ่งที่ดีเสมอ” หมายถึงติดตามไม่ใช่โดยการเลียนแบบ เหมือนในบทที่ 1:6 และ 2:14-แต่โดยความมุ่งหมายและการขออภัย สิ่งดีในที่นี้คือสิ่งซึ่งทำประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์ มันต่อเนื่องจาก และเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับคำบัญชาที่ว่า “ระวังให้ดีอย่าให้ใครทำชั่วร้ายตอบแทนการชั่วร้ายต่อคนใดเลย” เราอาจกล่าวมันได้แบบนี้: “คริสเตียนทั้งหลายเอ๋ย จงทำให้ประโยชน์สุขของเพื่อนมนุษย์ของพวกท่านเป็นเป้าหมายของพวกท่าน อย่าปล่อยให้ความไม่คู่ควรและความไม่ระวังในส่วนของพวกเขาหันพวกท่านไปจากมัน”

แนวทางประพุดนี้จะต้องถูกดำเนินตาม “ทั้งในท่ามกลางพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวง”ไม่ใช่แค่ผู้เชื่อต่อผู้เชื่อ แต่ผู้เชื่อต่อคนเหล่านั้นที่ไม่ใช่ผู้เชื่อ-คนหนึ่งต่ออีกคนและต่อคนทั้งปวง ชายหรือหญิงคนใดที่เป็นผู้เชื่อแท้ซึ่งดำเนินตามรอยพระบาทของพระเยซูจะไม่สนใจทำร้ายผู้ใด เพราะว่าความรักของพระเจ้าไม่กระทำความชั่วต่อเพื่อนมนุษย์ของผู้ใดเลย พระเยซูทรงทำการแบ่งแยกที่ชัดเจนในมัทธิว 5:43,44: “ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวไว้ว่า ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้า และเกลียดชังศัตรูของเจ้า’ แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้ง

หลายว่า จงรักบรรดาศัตรูของพวกท่าน จงอวยพรคนเหล่านั้นที่สาปแช่งพวกท่าน จงทำดีแก่คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกท่าน และจงอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นซึ่งปฏิบัติต่อพวกท่านอย่างเหยียดหยาม และข่มเหงพวกท่าน”

เราที่ออกพระนามของพระเยซูสามารถพิสูจน์ต่อชาวโลกได้ว่าพระเยซูทรงเป็นทุกสิ่งทีพระคัมภีร์กล่าวว่าพระองค์เป็น-และมากกว่านั้น-โดยการดำเนินชีวิตที่อุทิศตนและที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์...ชีวิตที่ถูกชิมซาบโดยความรักของพระเจ้าและเต็มปรีมจนล้นเอ่อด้วยความรักของพระองค์ เมื่อเราพิสูจน์ให้คนบาปเห็นว่าเรารักเขา และว่าเราอยากให้เราได้รับความรอด ว่าพระเจ้าทรงรักเขาและประทานพระเยซูให้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น เพื่อช่วยเขาให้รอด คนบาปคนนั้นก็เดินมายังประตูของเราเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดองค์นั้นที่ทรงช่วยให้รอดและประทานสันติสุขที่เกินความเข้าใจทุกอย่าง เขาจะอยากเรียนรู้เกี่ยวกับความรอดที่จัดความกลัวตายออกไป ความกลัวว่าจะต้องพบกับพระเจ้า และให้การรับประกันและมีความมีใจกล้า ทั้งในชีวิตนี้และในความมรณา

ความต้องการใหญ่โตที่สุดในคริสตจักรโดยเฉลี่ยและในชีวิตของคริสเตียนโดยเฉลี่ยไม่ใช่การศึกษาที่ดีขึ้นจากจุดยืนฝ่ายโลก แต่บัพติศมาหนึ่งที่ถักถักแห่งความรักของพระเจ้า เราควรอธิษฐานขอเพื่อที่พระเจ้าจะทรงเติมเต็มเรา เพื่อที่เราจะเป็นพรแก่ผู้อื่น เปาโลกล่าวว่า “และบัดนี้ ความเชื่อ ความหวัง ความรักดำรงอยู่ ทั้งสามสิ่งนี้ แต่ใหญ่ที่สุดของสิ่งเหล่านี้ก็คือความรัก” (1 คร. 13:13)

ข้อ 16: “จงชื่นชมยินดีอยู่เสมอ”

ดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกเล็กน้อยที่เปาโลจะตักเตือนผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเรสเซโลนิกาว่า “จงชื่นชมยินดีอยู่เสมอ” โดยรู้ว่าพวกเขาถูกทำให้เจ็บช้ำและถูกข่มเหงอย่างรุนแรงโดยเหล่าศัตรูของข้าพเจ้าประเสริฐ (1 ธส. 1:6; 2:14; 3:2-4; 2 ธส. 1:4) แต่เปาโลได้เรียนรู้ที่จะชื่นชมยินดีแม้กระทั่งภายใต้ไฟที่ลุกไหม้หนักจากศัตรูนั้น และเขาสอนคริสเตียนทั้งหลายให้ชื่นชมยินดียามถูกข่มเหง

ในโรม 5:3-5 เราอ่านว่า “พวกเราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากต่าง ๆ ด้วย โดยทราบว่าคุณทุกขียากทำให้เกิดความอดทน และความอดทนทำให้เกิดประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดความหวัง และความหวังมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะว่าความรักของพระเจ้าได้ล้นไหลออกมาในหัวใจของพวกเรา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งได้ประทานให้แก่พวกเราแล้ว” ใน 2 โครินธ์ 12:9,10 เปาโลกล่าวว่า “...เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีมากที่สุดที่จะอวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้สถิตอยู่บนข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปิติยินดีในบรรดาความอ่อนแอ ในการถูกด่าว่าทั้งหลาย ในบรรดาความขัดสน ในการถูกข่มเหงต่าง ๆ ในบรรดาความกังวลใจเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็แข็งแรงเมื่อนั้น” ในคำเทศนาเรื่องความเปี่ยมสุขเหล่านั้นพระเยซูทรงสอนเรื่องการชื่นชมยินดียามถูกทดสอบโดยผู้ทดลองนั้น 1 เปโตร 4:12-14 เตือนสติผู้เชื่อทั้งหลายเช่นกันให้ชื่นชมยินดียามถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ความชอบธรรม

ไม่มีความชื่นบานและไม่มีความบ้ำเหน็จในการถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ความโหดเหี้ยมหรือเพราะความสะเพร่าของเรา แต่เมื่อเราถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ความชอบธรรม เราก็ควรชื่นชมยินดีและดีใจเหลือล้น ในโลก

เราจะมีความทุกข์ลำบาก แต่พระเยซูตรัสว่า “จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว!”

คริสเตียนที่ชื่นชมยินดีจะไม่มีใจหันกลับเลย คนที่ยอมจำนนอย่างสิ้นสุจริตใจต่อพระเยซูเจ้าเหลือเกินจนเขามีจิตใจแห่งความชื่นบานและการชื่นชมยินดีอยู่ตลอดเวลาจะไม่คิดที่จะหันกลับไปสู่โลกธาตุนาถาเหล่านั้นเลย ดังนั้น คริสเตียนเอ๋ย จงชื่นชมยินดี!

ผมไม่เชื่อในความโง่เขลาในพระนิเวศของพระเจ้า ผมไม่เชื่อในการเดินรำในโรงนาหรือการแสดงโชว์ทางศาสนา แต่ผมเชื่อว่าคริสตจักรของพระเยซูคริสต์เจ้าควรมีชีวิตอยู่ด้วยความชื่นบานและการชื่นชมยินดีซึ่งดีงามและเป็นระเบียบเรียบร้อย-ความชื่นบานที่มาจากหัวใจที่เอ่อล้นด้วยความสำนึกในพระคุณและการนมัสการต่อพระเจ้าและต่อพระเยซูเจ้าสำหรับความรอดแสนมหัศจรรย์ที่เรามี ความรอดไม่ใช่ “ความรู้สึกต่าง ๆ” ความรอดไม่ใช่อารมณ์ต่าง ๆ แต่ตามที่เปโตรกล่าว ความรอดย่อมก่อให้เกิด “ความชื่นบานเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8)

ข้อ 17: “จงอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน”

ผมแน่ใจว่าใครสักคนกำลังกล่าวว่า “ฉันอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อนไม่ได้ ฉันทำงานแปดชั่วโมงต่อวัน ฉันมีหน้าที่อื่น ๆ” ท่านที่รักครับ เปาโลไม่ได้กำลังพูดตรงนี้ถึงการเข้าไปในห้องส่วนตัว ปิดประตู คุกเข่าลงและร้องทูลต่อพระเจ้าในการอธิษฐาน เขาหมายความว่าเราควรอยู่ในทัศนคติแห่งการอธิษฐานอยู่ตลอดเวลา-จิตใจแห่งการอธิษฐานซึ่งก่อขึ้นเป็นกระแสใต้น้ำแห่งความคิดทุกอย่างของเรา ผมเชื่อมั่นว่าการอธิษฐานที่สัมฤทธิ์ผลที่สุดบางครั้งซึ่งถูกกระทำโดยนักเทศน์คนนี้ถูกกระทำขณะที่ผมกำลังเดินทาง หรือตอนที่ผมตื่นอยู่ในเวลากลางคืนหรือในช่วงรุ่งสางและพูดคุยกับพระเจ้าในความเงียบ ในพระวิญญูณ! จงอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน เราจะเสี่ยงทำน้อยกว่านี้ไม่ได้ เพราะว่าถ้าชีวิตอธิษฐานของเราอ่อนแอลง พญามารก็จะตอกส่วคั่นกลางระหว่างเรากับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญูณของเราแห่งชีวิตอันบริบูรณ์

เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมทำการของเขาเป็นชายแห่งการอธิษฐาน ในกิจการ 16 ก่อนนางลิเดียกลับใจรับเชื่อ พวกเขาอธิษฐาน ต่อมาไม่นาน ก่อนที่หมอดูสาวคนนั้นได้รับความรอด พวกเขาถืออธิษฐาน ในคุกตอนเที่ยงคืน พวกเขาอธิษฐาน-และพระเจ้าทรงตอบด้วยแผ่นดินไหวที่เปิดประตูคุกทุกบาน! ถ้าคุณจะศึกษาค้นคว้าจดหมายฝากเหล่านั้นของเปาโล คุณก็จะพบว่าเขาอธิษฐานอยู่เสมอ เขาไม่ได้กำลังเทศนาสิ่งที่เขาไม่ได้ปฏิบัติ เขากล่าวว่า “จงอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน” และเขาทำเช่นนั้นเลย เขาอยู่ในทัศนคติแห่งการอธิษฐานอยู่ทุกเวลา (1 ธส. 1:3; 2:13) ผู้เชื่อที่อธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อนจะไม่มีใจหันกลับ-เขามีใจหันกลับไม่ได้ขณะที่อธิษฐานในพระวิญญูณ

ข้อ 18: “ในทุกกรณีจงขอบพระคุณ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับพวกท่าน”

“ในทุกกรณีจงขอบพระคุณ” อีกครั้ง-เปาโลไม่ได้กำลังเทศนาสิ่งที่เขาไม่ได้ปฏิบัติ (1 ธส. 1:2; 3:9,10; พป. 4:6; คส. 4:2) ในทุกสิ่ง-แม้กระทั่งในการถูกข่มเหงและความอับอาย การดูหมิ่นเหยียดหยาม ความปวดร้าวใจและความเจ็บปวด ในคุกหรือนอกคุก-ในทุกสิ่งจงขอบพระคุณ! อ่านฟิลิปปี 1:29 และ 2 โครินธ์ 12:9,10 มันเป็นเรื่องง่ายที่จะขอบพระคุณเมื่อทุกสิ่งไปได้สวย-เมื่อลูก ๆ ทุกคนสุขภาพดีและมีเงินอยู่ใน

ธนาการ เมื่อเราเพิ่งได้รับเงินเดือนขึ้น เราได้รถคันใหม่ และจ่ายค่าผ่อนบ้านครบแล้ว เมื่อเรามีเสื้อผ้าชุดใหม่ มีอาหารกินเหลือเฟือ และทุกคนพูดในแง่ดีเกี่ยวกับเรา ใคร ๆ ก็ชอบคุณและสรรเสริญพระเจ้าได้ภายใต้สภาพเหล่านั้น แต่คริสเตียนชาวเรสเซโลนิกาเหล่านั้นกำลังถูกข่มเหงอย่างหนัก พวกเขา กำลังถูกลองใจและถูกทดสอบอยู่ทุกด้าน กระนั้นทั้ง ๆ ที่ถูกลองใจเช่นนั้น เปาโลก็กล่าวว่า “ในทุกสิ่งจงขอบพระคุณ พวกท่านกำลังทนทุกข์การข่มเหง พวกท่านถูกทำให้เจ็บไข้ หดหู่ ใจของพวกท่านกำลังแตกสลาย-แต่ทั้ง ๆ ที่เจอสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด จงขอบพระคุณ! จงขอบพระคุณพระเจ้าที่พวกท่านถูกนับว่าคู่ควรที่จะทนทุกข์เพื่อพระเยซูเจ้า ผู้ได้ทรงทนทุกข์มากมายขนาดนั้นเพื่อพวกท่าน”

ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติ สุขภาพดี และเกิดผลคือชีวิตแห่งการอธิษฐาน (“จงอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน”) ความชื่นบานอยู่เสมอ (“จงชื่นชมยินดีอยู่เสมอ”) และการขอบพระคุณอยู่เสมอ (“ในทุกกรณีจงขอบพระคุณ”)

ใน 1 เรสเซโลนิกา 3:3 เปาโลประกาศว่าเหล่าผู้เชื่อในเมืองเรสเซโลนิกามีการกำหนดพิเศษจากพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์-พวกเขาถูกกำหนดให้ทนทุกข์ พวกเราน้อยคนนักที่ออกพระนามของพระเยซูวันนี้รู้จักความหมายของคำ ๆ นั้น พวกเราน้อยคนนักเคยทนทุกข์เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ บางครั้งเราพูดถึงการถูกข่มเหง แต่เมื่อเทียบกับการถูกข่มเหงของเปาโลและเหล่าคริสเตียนยุคต้น เราก็คงไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับการถูกข่มเหง

ใน 2 โครินธ์ 11:24-30 เปาโลบอกเล่าเรื่องราวส่วนตัวของเขาเกี่ยวกับการทนทุกข์เพื่อพระคริสต์: “จากพวกยิวข้าพเจ้าได้รับรอยเข็ญห้าครั้ง ๆ ละสามสิบเก้าที่ ข้าพเจ้าถูกทุบตีด้วยไม้เรียวสามครั้ง ข้าพเจ้าถูกเอาก้อนหินขว้างครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง คินหนึ่งกับวันหนึ่งข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเล ในการเดินทางบ่อย ๆ ในการเผชิญภัยของน้ำทั้งหลาย ในการเผชิญภัยของพวกโจร ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือชนชาติของข้าพเจ้าเอง ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือพวกคนต่างชาติ ในการเผชิญภัยในนคร ในการเผชิญภัยในถิ่นทุรกันดาร ในการเผชิญภัยในทะเล ในการเผชิญภัยท่ามกลางพวกพี่น้องที่ยืมเท็จ ในความเหน็ดเหนื่อยและความแสบเจ็บปวด ในการเฝ้าระวังบ่อย ๆ ในความหิวและความกระหาย ในการอดอาหารบ่อย ๆ ในความหนาวเหน็บและความเปลือยเปล่า นอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว สิ่งซึ่งมายังข้าพเจ้าทุกวัน ๆ คือความห่วงพะวงที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง...ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอวด ข้าพเจ้าก็จะอวดเรื่องสิ่งทั้งหลายซึ่งเกี่ยวกับบรรดาความอ่อนกำลังของข้าพเจ้า”

ถึงกระนั้น-พร้อมกับคำพยานส่วนตัวเช่นนั้นของการถูกข่มเหง อัครทูตผู้ยิ่งใหญ่ท่านนั้นก็กล่าวได้ว่า “จงชื่นชมยินดีมากขึ้นอีก! ในทุกสิ่งจงขอบพระคุณ!” เปาโลปฏิบัติสิ่งที่เขาเทศนา เขารู้ว่าเขากำลังพูดถึงเรื่องอะไรอยู่ เขาทราบโดยประสบการณ์ว่าการสู้ทนความทุกข์ยากและการถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐนั้นหมายถึงอะไร และในที่สุดเขาก็ประทับใจคำพยานของตนด้วยโลหิตของเขาเองภายใต้ขวานของเพชรฆาตทั้งหมดนี้มาเพราะเขาเทศนาพระคุณแก่พวกคนต่างชาติและประกาศว่ายิวและต่างชาติ ทาสและนายทาส รวยและจน ทาสและไท-ทุกคนเป็นของกายเดียวกันนั้น ซึ่งมีพระเยซูคริสต์เป็นศีรษะ เขาถูกเกลียดชังและถูกข่มเหงจนกระทั่งสุดท้ายแล้วพวกศัตรูของเขาปลิดชีวิตของเขา ความกล้าหาญอันทรหดของเขาสู้ทนจนถึงที่สุดและก่อนที่เขาเผชิญหน้ากับแดนประหารของเนโร เขาก็ประกาศว่า “ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว

ข้าพเจ้าได้กระทำการวิ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อมั่นไว้แล้ว ต่อจากนี้ มีมงกุฏแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีใช้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่แก่คนทั้งปวงเช่นกันที่รักการปรากฏของพระองค์” (2 ทธ. 4:7,8) ในฟิลิปปี 1:21 เขากล่าวว่า “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็คือพระคริสต์ และการตายก็คือกำไร!”

ข้อ 18 ปิดท้ายว่า: “...นี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับพวกท่าน” ตามพระคำข้อนี้ มันเป็นบาปที่จะไม่ชอบพระคุณ ไม่ว่าจะเผชิญสิ่งใดหรือถูกเรียกให้เสียสละสิ่งใด มันเป็นบาปที่จะพรับหรือหดหู่น้ำและท้อแท้เมื่อเรารู้ว่าพระเยซูตรัสว่า “เราจะไม่ละเจ้าหรือทอดทิ้งเจ้าเลย” “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะต่อสู้เราได้?” เมื่อทราบความจริงอันยิ่งใหญ่เหล่านี้แล้ว เราจึงควรขอบพระคุณและชื่นชมยินดี แม้กระทั่งในชั่วโมงที่มีมืดมิดที่สุด

คนมากมายกล่าวว่า “ฉันอยากทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของฉัน” ในที่นี้คือส่วนหนึ่งของมัน: มันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับคุณที่จะชอบพระคุณในสิ่งสารพัด หากคุณมาถึงจุดที่คุณคิดว่าพระเจ้าทรงวางไว้บนคุณมากกว่าที่คุณแบกรับไหว จงระลึกถึงพระเยซู ขณะที่พระองค์ทรงเห็นถ้อยคำนั้นในสวนเอเดน พระองค์ทรงร้องทูลว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้อยคำนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ตาม อย่าให้เป็นตามที่ข้าพระองค์ปรารถนา แต่ให้เป็นไปตามที่พระองค์ทรงปรารถนาเถิด” (มธ. 26:39) บนกางเขนเนื้อหยาดนั้นของกลโกธา พระองค์ทรงแบกรับบาปทั้งหลายของเราในพระกายของพระองค์เอง เพราะบาปของคุณและของผมพระองค์จึงทรงมองไม่เห็นพระพักตร์ของพระบิดา-ทุกสิ่งกลับมืดมิดและพระเยซูทรงร้องว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์! พระเจ้าของข้าพระองค์! ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว?”

คำตอบนั้นเรียบง่าย: เราทราบว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ไม่อาจมองดูบาปได้-และพระเยซูกำลังชำระหนี้บาปของโลก พระองค์ทรงแบกบาปของคุณและของผมไปที่กางเขนของพระองค์และตรึงพวกมันเสียที่นั่น พระองค์ทรงปลดเหล่าเทพผู้ครองและเหล่าผู้มีอำนาจ พระองค์ทรงได้รับชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนัง และพญามาร ความตาย นรก และหลุมศพ พระเยซูทรงชำระมันทั้งหมดแล้ว-และพระองค์ทรงจ่ายราคาแพงจริง ๆ!

ครั้งถัดไปที่คุณเริ่มท้อแท้ จงจดจำถ้อยคำของเปาโลไว้ คริสเตียนทั้งหลายควรอายุการบ่นเพราะความทุกข์เพียงเล็กน้อยเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ “และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะมีเวลาไม่พอที่จะกล่าวถึงกิเดโอน บาราค แซมสัน และเยฟธาห์ ดาวิดด้วย และซามูเอล และศาสตาศาพยากรณ์ทั้งหลาย ผู้ซึ่งโดยความเชื่อ ได้ปราบอาณาจักรต่าง ๆ ลง ได้กระทำความชอบธรรม ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย ได้ปิดปากของเหล่าสิ่งใด ได้ดับความรุนแรงแห่งไฟ ได้พ้นจากคมดาบ จากสภาพอ่อนแอก็ถูกทำให้เข้มแข็ง บังเกิดใจกล้าหาญในการต่อสู้ ได้ทำให้บรรดากองทัพของคนต่างชาติเผ่นหนีไป พวกผู้หญิงก็ได้รับคนตายของพวกนางให้กลับฟื้นคืนชีวิตอีก และคนอื่น ๆ ก็ถูกทรมาน โดยไม่ยอมรับการช่วยให้พ้น เพื่อพวกเขาจะได้รับความเป็นขึ้นมาจากความตายอันดีกว่า และคนอื่น ๆ ได้ถูกทดลองโดยคำเยาะเย้ยอันโหดร้ายและการถูกโบยตี ใช้แล้ว ยิ่งกว่านั้นโดยเครื่องพันธนาการต่าง ๆ และการถูกจำคุก พวกเขาถูกหินขว้าง พวกเขาถูกเลื่อยเป็นท่อน ๆ ถูกทดลอง

ถูกฆ่าด้วยดาบ พวกเขาพเนจรไปทั่วโดยนุ่งห่มหนังแกะและหนังแพะ โดยเป็นคนแร้นแค้น ได้รับความทุกข์ยาก และถูกทรมาน (ผู้ซึ่งโลกนี้ไม่สมควรเลย) พวกเขาพเนจรไปในบรรดาถิ่นทุรกันดารและในภูเขาทั้งหลาย และใน ถ้ำและโพรงต่าง ๆ แห่งแผ่นดินโลก และคนเหล่านี้ทุกคน ซึ่งได้รับชื่อเสียงดีโดยทางความเชื่อ ก็ยังไม่ได้รับ ตามพระสัญญา นั้น พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสิ่งที่ดีกว่าไว้สำหรับพวกเรา เพื่อว่าโดยปราศจากพวกเรา พวกเขา จะไม่ถูกทำให้สมบูรณ์พร้อม

“เหตุฉะนั้น โดยเห็นว่าพวกเราถูกล้อมรอบด้วยพยานหมู่ใหญ่นั้น ให้พวกเราวางทุกสิ่งที่เป็นตัวถ่วง และบาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายดาย และให้พวกเราวิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวก เรานั้น โดยจับจ้องที่พระเยซู ผู้ให้กำเนิดความเชื่อของพวกเราและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของพวกเราสำเร็จ ผู้ซึ่ง เพราะเห็นแก่ความปีติยินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยาม ความละอายนั้น และประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว ด้วยว่าพวกท่านจงพิจารณาถึงพระองค์ ผู้ได้ ทรงทนเอาการโต้แย้งอย่างนี้ของบรรดาคนบาปต่อพระองค์ เกรงว่าพวกท่านจะเหนื่อยล้าและอ่อนกำลังใน จิตใจของพวกท่าน พวกท่านยังไม่ได้ต่อต้านจนถึงโลหิตตก โดยต่อสู้กับบาป” (ฮบ. 11:32-12:4)

เมื่อเราอ่านข้อพระคำเหล่านี้ เราควรละอายตัวเองหากเราพร่ำบ่นเพราะการทนทุกข์อันเล็กน้อยที่ไม่ สำคัญเลยซึ่งเราถูกเรียกให้สู้ทนเพื่อพระเยซูวันนี้-และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ด้วยว่าพวกท่านจงพิจารณาถึง พระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการโต้แย้งอย่างนี้ของบรรดาคนบาปต่อพระองค์ ... พวกท่านยังไม่ได้ต่อต้านจนถึง โลหิตตก โดยต่อสู้กับบาป!”

เวลานั้นจะมาถึงก่อนการรับขึ้นเมื่อคริสเตียนทั้งหลายจะถูกจำคุกอีกครั้งเพราะความเชื่อของตน ใน บางส่วนของโลกสถานการณ์นี้ยังมีอยู่วันนี้ แต่ในอเมริกาเราไม่รู้จักความหมายของการทนทุกข์เพราะเห็นแก่ ขาวประเสริฐ! ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะเป็นเหล่าทหารที่ดี ซึ่งชื่นชมยินดีและขอบพระคุณในสิ่ง สารพัด ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะเป็นแบบอย่างที่ดีของเหล่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว เพราะว่าเป็น เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า เมื่อเราไม่ขอบพระคุณและพร่ำบ่น เราก็กำลังทำบาป: “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้มาจาก ความเชื่อก็เป็นบาป” และถ้าเรามีความเชื่อในพระเจ้า เราก็ทราบว่าจะไม่ทรงวางสิ่งใดบนเราที่จะไม่ ทำงานเพื่อให้เกิดผลดีต่อเราและเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

ข้อ 19: “อย่าดับพระวิญญาณ”

มีคนมากมายที่ไม่ตระหนักถึงความสำคัญอันยิ่งใหญ่ของพระราชกิจและงานรับใช้ของพระวิญญาณ บริสุทธิ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อทั้งหลาย เราทราบว่าพระราชกิจหลักของพระองค์คือ การชักนำเรามาถึง พระคริสต์ (ยอห์น 6:44; 16:7-11) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงฟ่องใจเรา ทรงชักจูงเรา และทรงนำพาเรามาถึง พระเยซู จากนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นแพทย์ผู้ร่วมทำคลอดในการบังเกิดใหม่ (ยอห์น 3:3,5) พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงให้บังเกิดจิตสำนึกเราเข้าไปในพระกายของพระคริสต์ (1 คร. 12:12,13) พระองค์ประทับอยู่ในเรา (รม. 8:9) พระองค์ทรงนำเรา (รม. 8:14) พระองค์ทรงรับประกันเรา (รม. 8:16) พระองค์ทรงประทับตราเรา (อฟ. 4:30) มันเป็นไปได้อย่างมากที่จะทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัย มันเป็นไปได้เช่นกันที่จะดับพระวิญญาณ

คำว่าดับหมายถึง “ดับไฟ กำราบ ปร่าปราม ทำให้สิ้นสุด” นั่นคือนิยามที่ให้ไว้ในพจนานุกรมของ

เว็บสเตอร์ สิ่งใดก็ตามที่ขัดขวาง ฤดูร้อน หรือสาดน้ำใส่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในจิตวิญญาณของมนุษย์ก็เป็นเรื่องต้องห้าม “ดับ” ถูกใช้ตรงนี้ในความหมายของการดับไฟ นั่นคือ เราจะต้องไม่ดับไฟอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของเรา

ถ้าพระวิญญาณทรงสั่งว่า “ไป” ก็จงไป-โดยไม่ถามคำถามอะไรเลย เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพาคุณไปสู่งานรับใช้หนึ่งหรือภารกิจหนึ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ก็อย่าขอแผนที่ดินน เพราะว่าเมื่อถึงเวลาที่ต้องเปลี่ยนเส้นทาง พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงเผยให้คุณทราบ พระองค์ตรัส “ด้วยการคร่ำครวญ ซึ่งไม่อาจเอ่ยได้” พระองค์ทรงนำในหลายวิธี “...มิใช่ด้วยกำลัง และมีใช้ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส” (ศคย. 4:6) สิ่งใดที่มีแนวโน้มที่จะดับความร้อนรนของการนมัสการในจิตวิญญาณที่จะทำให้เราไร้ชีวิตในการรับใช้พระเจ้า อาจถูกถือว่าเป็น “การดับ” พระวิญญาณ ความเป็นแบบโลก ความเย่อหยิ่ง ความมักใหญ่ใฝ่สูงจะดับพระวิญญาณ

เมื่อเราเต็มใจที่จะถูกนำโดยพระวิญญาณของพระเจ้า เราก็จะไม่สนองตัณหาของเนื้อหนัง เราก็จะไม่เดินตามเส้นทางที่เห็นแก่ตัว มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่ตัวเอง ยกยกตัวเอง เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาเพื่อถวายเกียรติพระเยซูและเพื่อตรัส-ไม่ใช่เกี่ยวกับพระองค์เอง-แต่เกี่ยวกับพระเยซู พระองค์ทรงนำเราเข้าสู่วิถีทั้งหลายแห่งการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง-วิถีทั้งหลายซึ่ง ถึงแม้ว่าพวกมันเป็นวิถีทั้งหลายแห่งการทนทุกข์ จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ผู้เชื่อคนหนึ่งอาจทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัยและดับพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้แม้กระทั่งในงานส่วนตัว ผมเคยเห็นสิ่งนี้เกิดขึ้นมาแล้ว ผมไม่เชื่อในการเดินขึ้นลงไปตามทางเดินในคริสตจักรและสุม่ถามผู้คนว่า “คุณรอดแล้วหรือยัง?” แต่ผมเชื่อจริง ๆ ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพาเราให้พบกับคนบางคนในที่ประชุมต่าง ๆ ถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ คุณก็จะทราบมัน และถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำคุณ พระองค์ก็จะทรงทำงานในใจของคน ๆ นั้นที่พระองค์ทรงนำคุณให้พูดคุยด้วย การปฏิเสธไม่ยอมดำเนินตามการทรงนำของพระองค์ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด คือการดับพระวิญญาณ-และนั่นเป็นบาป เราควรไปยังที่ ๆ พระวิญญาณทรงนำ เราควรกล่าวสิ่งที่พระวิญญาณทรงนำเราให้กล่าว และเราควรปรนนิบัติในที่ ๆ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเราให้ปรนนิบัติ

มีอยู่หลายคราวที่เปาโลกล่าวว่าพระวิญญาณทรงห้ามไม่ให้เขาไปยังบางชุมชนเพื่อเทศนา แต่ทรงนำเขาในอีกทิศทางที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง พระวิญญาณจะทรงนำเราหากเราจะเพียงยอมให้พระองค์ทรงนำเราในการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา เราไม่ควรเริ่มต้นวันใดโดยไม่อธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงนำเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์วันนั้น เราไม่ควรสอนชั้นเรียนรวีใด เทศนาคำเทศนาใด หรือแม้แต่พบกับคน ๆ หนึ่งเกี่ยวกับความรอดโดยไม่อธิษฐานขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อนให้ทรงนำและพาเราในสิ่งที่เราควรกล่าว เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ คุณก็เชื่อใจได้เลยว่าชัยชนะจะถูกนำมาและสิ่งดีจะเกิดขึ้น ถึงแม้ว่าเราอาจมองไม่เห็นมันในขณะนั้นก็ตาม แต่ผลลัพธ์จะเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าและชัยชนะเหนือพญามาร

จะไม่มีภารกิจหันกลับเลยสำหรับผู้เชื่อที่ขอบพระคุณในทุกสิ่งและสิ่งสารพัด และที่ไม่ดับพระวิญญาณ แต่ดำเนินตามการทรงนำของพระองค์

ข้อ 20: “อย่าประมาทบรรดาคำพยากรณ์”

การพยากรณ์คือ การบอกล่วงหน้าถึงสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นหลายปีนับจากตอนนี้-แต่มันเป็นการบอกออกไปเช่นกันถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกบอกล่วงหน้าไว้แล้ว ผู้รับใช้และครูสอนรวีทุกคนเป็นผู้พยากรณ์ในความหมายหนึ่ง...ไม่ใช่เหมือนดานิเอลและเอเสเคียลเป็นศาสดาพยากรณ์-แต่เราบอกออกไปถึงสิ่งที่พวกเขาบอกล่วงหน้าไว้แล้ว ผู้รับใช้ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์ และผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่ดูหมิ่นการพยากรณ์ ในสมัยของเปาโล “พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันบริสุทธิ์” ยังไม่มา พระคัมภีร์ในขณะนั้นยังไม่สมบูรณ์ หนังสือทุกเล่มของพระคัมภีร์ยังไม่ถูกประทานให้ และในสมัยนั้นเหล่าผู้พยากรณ์ของพระเจ้า (รวมถึงเปาโลด้วย) มีฤทธิ์เดชในการประกาศพระดำริของพระเจ้าโดยการดลใจโดยตรง ดูเหมือนว่าในคริสตจักรชาวเธสะโลนิกาของประทานอันยิ่งใหญ่นี้แห่งการพยากรณ์กำลังถูกดูหมิ่นโดยบางคนที่มีสติสัมปชัญญะมากกว่า ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงให้คำสั่งโดยตรงว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่ดูหมิ่นสิ่งที่พวกผู้พยากรณ์กล่าว พวกเขาอาจไม่ชอบมัน พวกเขาอาจไม่เห็นพ้องกับมัน-แต่พวกเขาจะต้องรับสิ่งที่คนของพระเจ้าพยากรณ์

วันนี้เรามี “สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบแล้ว”-พระวาระของพระเจ้า เรามีพระคัมภีร์ในความครบถ้วนของมัน-“พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ” นั้น-และเราไม่ต้องการจดหมายฝากฉบับเสริมหรือบทเสริมใด ๆ ในพระคัมภีร์นี้เรามีทุกสิ่งที่เราต้องรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและพญามาร สวรรค์และนรก ความรอดและบาป เวลาและนิรันดร์กาล ทั้งหมดที่เราต้องรู้เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นนิรันดร์ เราก็พบในหนังสือหกสิบหกเล่มนั้นแห่งพระคัมภีร์ของเรา พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการดลใจ และพระคัมภีร์ที่เรามีอยู่ตอนนี้คือพระคัมภีร์ทั้งหมดที่มีอยู่!

คริสเตียนที่รักเอ๋ย อย่าดูหมิ่นสิ่งที่คุณไม่ชอบในข่าวสารข่าวประเสริฐ จงถามตัวเองว่าทำไมคุณถึงไม่ชอบสิ่งนี้นักเทศน์คนนั้นได้กล่าว อาจเป็นได้ว่ามีบาปในชีวิตของคุณและคุณถูกฟุ้งงใจโดยสิ่งที่ศิษยาภิบาลของคุณกำลังให้แก่คุณจากพระวาระของพระเจ้า ถ้าคุณยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์นำคุณ (แทนที่จะดับพระวิญญาณและวิจารณ์ผู้รับใช้) คุณก็อาจพบว่าตัวเองอยู่ที่แทนบูชาสมัยเก่า โดยเท็จวิญญาณของคุณออกต่อพระเจ้าในการกลับใจใหม่ เมื่อผู้รับใช้เทศนา ถ้าเขาเป็นนักเทศน์ของพระเจ้า คุณก็ควรฟังข่าวสารของเขา-และอย่าเป็นแต่ผู้ฟังเท่านั้น แต่จงทำสิ่งที่เขาบอกคุณให้ทำ เพราะว่าเขาถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการเทศนาพระวาระของพระเจ้า

ถ้าเขาไม่ใช่คนของพระเจ้า คุณก็ไม่ต้องฟังเขาเลย! คุณไม่ควรฟังผู้รับใช้คนใดที่ไม่ใช่คนของพระเจ้า บางคนอาจถามว่า “ฉันจะทราบได้อย่างไรว่านักเทศน์คนหนึ่งเป็นคนของพระเจ้าหรือไม่? ฉันจะทราบได้อย่างไรว่าเขากำลังเทศนาพระวาระของพระเจ้าอยู่หรือเปล่า?” ท่านที่รัก ถ้าคุณไม่สามารถแยกแยะผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐออกจากพวกเสรีนิยมและของปลอม คำแนะนำของผมที่มีแก่คุณ-ในความกรุณาและความรัก-ก็คือคุณต้องรับความรอด!

เมื่อผู้รับใช้ที่ยำเกรงพระเจ้าและบังเกิดใหม่แล้วคนหนึ่งขึ้นธรรมมาสน์เพื่อเทศนาพระวาระของพระเจ้า ถ้าคุณบังเกิดใหม่แล้ว วิญญาณของคุณก็จะเป็นพยานกับวิญญาณของเขา และถ้ามันไม่เกิดขึ้นแบบนั้นขณะที่เขาเทศนา ท่านที่รักเอ๋ย คุณก็ยังไม่รับความรอด หรือไม่เขาก็ไม่ใช่คนของพระเจ้า! คนของพระเจ้าป้อน

อาหารทั้งเด็กและผู้ใหญ่ในครอบครัวฝ่ายวิญญาณ พระวณะของพระเจ้าเป็นน้ำมัน ขนมปัง และเนื้อแกะใจที่ หัวโยขของเหล่าผู้เชื่อ และเมื่อนักเทศน์ของพระเจ้าเทศนาพระวณะของพระเจ้า ผู้เชื่อทั้งหลายก็ทราบมัน ถ้า คุณไม่สามารถทราบได้ว่าผู้รับใช้คนหนึ่งเป็นคนของพระเจ้าที่แท้จริงหรือของปลอมของพญามาร ผมก็เกรงว่า คุณไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงตรวจค้นสิ่งสารพัด ไขแล้วครับ สิ่งลึกลับเหล่านั้นของ พระเจ้า

“...แต่การเจิมซึ่งพวกท่านได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่ในพวกท่าน และพวกท่านไม่จำเป็นต้องให้ มนุษย์คนใดมาสอนพวกท่าน แต่เพราะว่าการเจิมนั้นเองสอนพวกท่านให้ทราบทุกสิ่ง และเป็นความจริง และ ไม่ได้เป็นความเท็จ และตามที่การเจิมนั้นได้สอนพวกท่านมาแล้วอย่างไร พวกท่านก็จะดำรงอยู่ในพระองค์ อย่างนั้น” (1 ยอห์น 2:27)

“เพราะฉะนั้นจึงมีอยู่ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาหมอกก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นที่ทรง เลือกรสรไว้ และทรงล้ำค่า และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้รับความอภัย’” (1 ปต. 2:6)

ในถ้อยคำเหล่านี้พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังบอกเราว่าคนเหล่านั้นที่อยู่ในพระคริสต์จะไม่ถูกทำให้ สับสน ละอาย หรือถูกนำไปหลงไปโดยพวกครูสอนเท็จและพวกผู้พยากรณ์เท็จ ลูกของพระเจ้าที่แท้จริงจะไม่ ดำเนินตามคำสอนผิด: “...เมื่อ (องค์ผู้เลี้ยงแกะนั้น) ต้อนแกะทั้งหลายของท่านเองออกไปแล้ว ท่านก็เดินนำ หน้าพวกมันไป และแกะเหล่านั้นก็ตามท่านไป เพราะพวกมันรู้จักเสียงของท่าน และพวกมันจะไม่ตามคน แลกหน้าไปเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะแกะเหล่านั้นไม่รู้จักเสียงของพวกคนแปลกหน้า” (ยอห์น 10:4,5)

ตามถ้อยคำเหล่านี้ของพระเยซู คริสเตียนทั้งหลายรู้จักเสียงของพระเยซู-และเสียงของพวกคนแปลก หน้าพวกเขาจะไม่ตาม ดังนั้น ถ้าคุณไม่รู้จักพระวณะที่แท้จริงของพระเจ้าเมื่อคุณได้ยืนยัน แน่ใจว่าพระ วิญญาณขององค์ผู้เลี้ยงแกะนั้นไม่ได้กำลังนำคุณอยู่ จงตรวจสอบดู จงค้นดูพระคัมภีร์! จงทำให้การทรงเรียก และการทรงเลือกของคุณแน่นอน จงรู้ว่าคุณบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงและถูกปกคลุมโดยพระโลหิตนั้น

ข้อ 21: “จงพิสูจนทุกสิ่ง จงยึดถือสิ่งที่ดีไว้ให้มัน”

เราจะต้องพิสูจนทุกสิ่งโดยวิธีใด? โดยพระวณะของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง จงพิสูจนนิกายที่คุณ สังกัดโดยพระคัมภีร์-ไม่ใช่โดยหนังสือต่าง ๆ แห่งหลักคำสอน, ปุจฉาวิสัชนา, ประเพณีของมนุษย์หรือพันธ สัญญาคริสตจักร จงอ่านพระคัมภีร์ จงวางนิกายของคุณเทียบกับพระคัมภีร์และดูว่ามันได้ขนาดตาม คุณลักษณะจำเพาะเหล่านั้นของพระเจ้าหรือไม่ ไม่มีนักเทศน์ (หรือฆราวาส) คนใดมีสิทธิ์ที่จะทำให้พระวณะ ของพระเจ้าเข้ากันกับสิ่งที่เขาเชื่อ เหล่านักเทศน์จะต้องเชื่อพระคัมภีร์และเทศนาพระวณะของพระเจ้าที่ไม่ถูก เจือปน และคริสเตียนทั้งหลายจะต้องเชื่อพระวณะ จงชั่งน้ำหนักหลักคำสอนใดก็ตามในตาชั่งแห่งพระคัมภีร์ และจงอธิษฐานขอพระเจ้าที่จะประทานจิตวิญญาณแห่งความเข้าใจและการแยกแยะให้แก่คุณ (อ่าน 1 โครินธ์ 12:3,10) จงฟังยอห์นผู้เป็นตรีภคขณะที่เขาเตือนว่า “พวกท่านที่รัก อย่าเชื่อวิญญาณทุก ๆ วิญญาณ แต่จง พิสูจนวิญญาณเหล่านั้นว่าวิญญาณเหล่านั้นมาจากพระเจ้าหรือไม่” (1 ยอห์น 4:1-3)

คุณน่าจะเคยได้ยินคำกล่าวที่ว่า “มีสิ่งดี ๆ เล็กน้อยอยู่ในทุกศาสนา” นั่นอาจเป็นความจริง มีขนมปัง ดี ๆ อยู่ในถังขยะ แต่ผมไม่อยากจะขนมปังของผมที่นั่น! ผมอยากไปที่ซูเปอร์มาร์เก็ตและซื้อขนมปังดี ๆ สะอาด

ๆ สักแถมมากกว่าที่จะไปดึงมันออกมาจากถังขยะจากท่ามกลางขยะอื่น ๆ ถึงแม้ว่าขนมปังนั้นอาจดีและมีประโยชน์ก็ตาม ในทำนองเดียวกัน ผมไม่อยากจะขำประเสริฐเพียงเล็กน้อยที่ปนอยู่กับคำสอนผิดมากมาย และผมไม่ยอมสนับสนุนมนุษย์คนใดหรือนิกายใดที่มีการเบี่ยงเบนไปจากหลักพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อ นั้น!

ผู้รับใช้ทุกคนควรฟังคำกำชับของเปาโลที่ให้แก่ทิโมธี: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาทุกคนเป็นและคนตาย ในการปรากฏของพระองค์และในอาณาจักรของพระองค์ จงประกาศพระวจนะ จงตั้งใจทำตอนที่สะดวกและตอนที่ไม่สะดวก จงตักเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน...แต่ท่านจงระวังระไวอยู่ในสิ่งทั้งปวง จงสู้ทนบรรดาความทุกข์ยากลำบาก จงกระทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ จงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จเต็มที่” (2 ทธ. 4:1-5)

“จงศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง” (2 ทธ. 2:15)

ผู้เชื่อทุกคนควรพิสูจน์สิ่งสารพัดโดยพระคัมภีร์-เราควรพิสูจน์นิสัยต่าง ๆ ของเรา, สถานที่ต่าง ๆ ที่เราไป, สิ่งเหล่านั้นที่เราทำ, ภาษาที่เราใช้, บทเพลงต่าง ๆ ที่เราร้อง, เพื่อนฝูงที่เราคบหา, งานที่เราทำ, คริสตจักรที่เราเข้าร่วม, ผู้ประกาศข่าวประเสริฐและเหล่ามิชชันนารีที่เราสนับสนุน, ใบบลิวที่เราแจกตามท้องถนนหรือตามบ้าน

ถ้าคุณกำลังทำบางสิ่งซึ่งมีคำถามในหัวของคุณเกี่ยวกับสิ่งนั้น จงวาง “บางสิ่ง” นั้นเคียงข้างพระวจนะของพระเจ้า จงชั่งน้ำหนักมันในตาชั่งแห่งพระคัมภีร์ และถ้ามันถูกพิสูจน์ว่าถูกต้องไม่ได้ ตามพระคัมภีร์ ก็อย่าไปยุ่งกับมัน! อย่าถามเหล่านักเทศน์ว่ามันผิดไหมที่จะทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น-จงค้นดูพระคัมภีร์: เพราะเหล่านักเทศน์ก็ไม่เห็นพ้องตรงกัน ผู้รับใช้คนหนึ่งอาจบอกคุณว่ามันเป็นบาปที่จะเดินร่า ขณะที่อีกคนจะบอกคุณว่าเขาสนับสนุนการเดินร่าในคริสตจักรที่เขาเป็นศิษยาภิบาล! สิ่งใดก็ตามที่คุณทำ ที่ใดก็ตามที่คุณไป จงพิสูจน์มันโดยพระวจนะของพระเจ้า จงยึดมั่นสิ่งที่ดี จงปล่อยแกลบไป

ข้อ 22: “จงเว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายทุกอย่าง”

พระคำข้อนั้นมีแค่นี้ก็คำ-แต่ในถ้อยคำเหล่านั้นเราพบคำตอบสำหรับหลายพันคำถาม! ยกตัวอย่างเช่น: “มันเป็นบาปไหมที่จะเข้าโรงหนัง? มันเป็นบาปไหมที่จะดื่มเบียร์? มันเป็นบาปไหมที่จะเล่นการพนันหรือไปสนามแข่งม้า?” พระคัมภีร์กล่าวแก่ผู้เชื่อทุกคนว่า “จงเว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายทุกอย่าง”

เอวามองไปที่ผลไม่ต้องห้ามนั้น-และเห็นว่ามันสวย เธอไม่ได้เว้นเสียจากรูปลักษณ์นั้น ดาวิดเดินออกไปบนหาดฟ้าพระราชวังของเขาและมองไปที่ภรรยาของเพื่อนบ้านของเขาในอ่างอาบน้ำส่วนตัวของเธอเองในสนามหลังบ้านของเธอ เขาไม่ได้เว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายนั้น-และคุณก็ทราบว่าจะเกิดขึ้นตามมา: การล่วงประเวณี, ฆาตกรรม, ใจแตกสลาย, น้ำตา, ความตายของลูกนอกสมรสของเขาและอรรถาธิบายแห่งความเศร้าโศกที่ติดตามดาวิดไปจนกระทั่งพระเจ้าทรงเรียกเขากลับบ้าน

พญามารทดลองผ่านทางสามช่องทาง: (1) ตัณหาของเนื้อหนัง; (2) ตัณหาของตา; (3) ความเย่อหยิ่ง

แห่งชีวิต ผ่านทางสามช่องทางนี้ซาตานทดลอง ชักนำจิตวิญญาณทั้งหลายให้ออกห่างไปจากพระเจ้า และทำให้พวกเขาตกนรก พระเยซูทรงถูกทดลองผ่านทางต้นหาของเนื้อหนัง ต้นหาของตา และความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต พญามารที่เป็นบุคคลจริง ๆ ได้พบกับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นบุคคลจริง ๆ-แต่พระเยซูไม่ได้ทรงยอมแพ้ต่อการทดลอง เอวาลัม อาดั้มลัม ดาวิดลัม คนอื่น ๆ ล้มไปแล้ว-แต่ไม่ใช่พระเยซู!

คุณอาจถามว่า “อาจารย์ สิ่งนี้ผิดไหม?” ผมขอถามคุณว่า “มันชั่วร้ายไหมจากจุดยืนของการหมกมุ่นเพื่ออารมณ์ต่าง ๆ แห่งต้นหา, ความปรารถนาทั้งหลายของเนื้อหนังและของโลก?” คริสเตียนไม่ควรมองไปที่สิ่งใด ไปที่ใด คบหาสมาคมกับผู้ใดที่จะนำมาซึ่งแนวโน้มที่จะปรารถนาความชั่วร้าย หากเราอยากมีชัยชนะ ถ้าเราอยากได้รับบำเหน็จเต็มจำนวนและตีการค้ากับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเรา เราก็คงต้อง “เว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายทุกอย่าง” คนใดที่ทำสิ่งนี้ ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่เราได้เอ่ยไปแล้วมาถึงตอนนี้ จะไม่มีใจหันกลับเลย

ข้อ 23: “และขอพระเจ้าแห่งสันติสุขของคัมภีร์ทรงตั้งพวกท่านให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของพวกท่านไว้ให้ไว้ที่ดี จนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า “ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขเองทรงชำระแยกตั้งพวกท่านโดยทั้งหมด” จงหมายเหตุบทที่ 3:11 และ 2 เธสะโลนิกา 2:16 เช่นกัน ในที่นี้เปาโลกำลังเน้นฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสามารถของพระเจ้ากับความสามารถอันจำกัดของมนุษย์ จงสังเกตฟิลิปปี 2:12,13 เช่นกัน

“พระเจ้าแห่งสันติสุข” เป็นคำ ๆ หนึ่งที่เปาโลใช้บ่อยในจดหมายฝากทั้งหลายของเขา พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข และอิสยาห์กล่าวไว้ว่า “พระองค์ทรงรักษาเขาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ ผู้ซึ่งจิตใจของเขาแว่นแฉ่งในพระองค์ เพราะเขาวางใจในพระองค์” (อิสยาห์ 26:3) อ่านฮีบรู 13:20, 2 เธสะโลนิกา 3:16 และโรม 16:20 เช่นกัน

เรามีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (รม. 5:1) เรา “ขึ้นบานในพระเจ้า” โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเช่นกัน (รม. 5:11) ผู้ซึ่งโดยทางพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ได้ทรงทำให้เกิดสันติสุขระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์-นั่นคือ ถ้ามนุษย์จะยอมให้ความไว้วางใจของตนอยู่ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้า สันติสุขเป็นของประทานที่โดดเด่นของพระเจ้าในข่าวประเสริฐ โดยทางการเสียสละของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เองเป็นที่รู้จักในใจของมนุษย์โดยทางสันติสุขนั้นที่พระองค์ประทานให้ ในโรม 15:5 เปาโลเรียกพระเจ้าของเราว่าทรงเป็น “พระเจ้าแห่งความอดทนและการปลอบประโลมใจ” ในโรม 15:13 พระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าแห่งความหวัง” ของเรา ใน 2 โครินธ์ 13:11 พระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าแห่งความรักและสันติสุข” ใน 1 เปโตร 5:10 พระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าแห่งพระคุณทั้งสิ้น” ไม่มีสันติสุขหากไม่มีพระเจ้าแห่งสันติสุข สันติสุขที่แท้จริงคือ “สันติสุขของพระเจ้า” โปรดอ่านฟิลิปปี 4:7-9

ผู้เชื่อทุกคนถูกชำระแยกตั้งในพระเยซูคริสต์เมื่อพวกเขาบังเกิดใหม่ (2 ธส. 2:13; 1 คร. 1:2) แต่

เปาโลกำลังอธิษฐานในที่นี้ขอให้พระเจ้าแห่งสันติสุข “ทรงตั้งพวกท่านให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด”-ชำระแยกตั้งพวกท่านเข้าสู่ความสมบูรณ์ครบถ้วนหรือความสมบูรณ์แบบอันเต็มเปี่ยม (โตเต็มที ในความหมายฝ่ายวิญญาณ) การชำระแยกตั้งมีความต่อเนื่องเช่นเดียวกับในทางตำแหน่ง เปาโลกำลังอธิษฐานตรงนี้เพื่อที่การชำระแยกตั้งของเหล่าวิสุทธิชนชาวเธสะโลนิกาจะเพิ่มพูนขึ้น โดยนำพวกเขาไปสู่การเติบโตเต็มทีของมนุษย์ฝ่ายวิญญาณ

โปรดหมายเหตุคำว่า “หมดจด” (wholly คือ ทั้งหมด ไม่ใช่ holy บริสุทธิ์) พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ และมันเป็นความจริงที่ว่า “ปราศจากความบริสุทธิ์ ไม่มีมนุษย์คนใดจะเห็นพระเจ้า” พระองค์ไม่ทรงยอมรับสิ่งที้น้อยกว่าความบริสุทธิ์เพราะว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์ แต่ความบริสุทธิ์ของเราอยู่ในพระคริสต์ (1 คร. 1:29,30) คำว่า “หมดจด” (wholly) หมายถึง ทั้งหมด-จากศีรษะถึงเท้า ภายใน ภายนอก ในทุกรายละเอียด

เปาโลกล่าวต่อไปว่า “ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของพวกท่านไว้ให้ไว้ที่ติ จนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” โปรดหมายเหตุ:

1. “วิญญาณ
2. และจิตใจ
3. และร่างกาย ทั้งหมดของพวกท่าน...”

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ตรัสว่า “จงให้เราสร้างมนุษย์ในแบบพระฉายของพวกเรา” เราทราบว่ามีมนุษย์สองคนใดที่เหมือนกันทุกกระเปียดนี้ เราได้ยินคำว่า “แฝดเหมือน” แต่ไม่เคยมีแฝดเหมือนคู่ใดที่ผู้เป็นแม่แยกไม่ออกระหว่างทั้งสองคนนั้น มนุษย์ได้สูญเสียไปเยอะมากในฝ่ายร่างกายในการล้มลงนั้น แต่โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าเมื่อพระคัมภีร์พูดถึงมนุษย์ที่ถูกสร้างในแบบพระฉายาของพระเจ้า พระคัมภีร์ก็สอนว่าพระฉายานั้นไม่ใช่ในรูปลักษณ์ฝ่ายร่างกายมากเท่ากับในความเหมือนฝ่ายวิญญาณ

พระเจ้าทรงเป็นตรีเอกานุภาพ-พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในเริ่มแรกนั้น...พระเจ้า! ในยอห์น 1:18 พระวจนะบอกเราว่า “ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว”

ในยอห์น 1:1,14 เราอ่านว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระวาทาทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า... และพระวาทาทรงได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง...”

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง (2 คร. 5:19) กระนั้นพระองค์ก็ตรัสแก่เปโตรว่า “เนื้อหนังและโลหิตไม่ได้เปิดเผยสิ่งนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงอยู่ในสวรรค์” พระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลกในตอนนั้น กระนั้นพระองค์ก็ตรัสว่า “พระบิดาทรงอยู่ในสวรรค์” ผมอธิบายไม่ได้เรื่องอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าหรือความทรงฤทธิ์ทั้งสิ้น ความทรงสัพพัญญู และการสถิตอยู่ทุกหนแห่งของพระองค์ ผมเชื่อทุกเรื่องเหล่านี้ แต่ผมอธิบายมันไม่ได้

ผู้ใดที่อยากเห็นความจริงเรื่องตรีเอกานุภาพ-พระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงถูกเผยให้ประจักษ์ในสามพระภาค-สามารถมองเห็นมันได้อย่างชัดเจนในข่าวประเสริฐของมัทธิว เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมา พระเยซูเสด็จ

มาหายอห์นผู้ให้บัพติศมา และขอรับบัพติศมาจากยอห์น: “และพระเยซู เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นมาจากน้ำ และดูเถิด ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายก็แหวกออกให้แก่พระองค์ และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุนกเขา และสถิตอยู่บนพระองค์ และดูเถิด มีเสียงหนึ่งจากสวรรค์ ซึ่งตรัสว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก” (มธ. 3:16,17)

(1) พระเยซูเสด็จขึ้นมาจากน้ำทันที

(2) พระวิญญาณในรูปทรงร่างกาย (เหมือนนกเขาตัวหนึ่ง) เสด็จลงมาบนพระองค์

(3) เสียงหนึ่งจากสวรรค์ตรัสว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา....”

พระเยซูเสด็จขึ้นมาจากน้ำ พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาบนพระองค์และประทับอยู่บนพระองค์- และพระบิดาจากสวรรค์ตรัสในเสียงที่ยินได้โดยกล่าวว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก” ผู้ใดที่ไม่ได้กำลังปกป้องลัทธิหนึ่ง นิกายหนึ่งหรือศาสนาหนึ่งก็สามารถเห็นตรีเอกานุภาพอย่างชัดเจนในพระคำสองข้อนี้: พระเจ้าพระบิดาในสวรรค์ พระเจ้าพระบุตรในน้ำ พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ในรูปทรงของนกเขาตัวหนึ่ง สัญลักษณ์แห่งสันติสุข ซึ่งอยู่บนพระเยซู

ผมขอกล่าวซ้ำ-ผมอธิบายเรื่องตรีเอกานุภาพไม่ได้ และผมไม่กล้าคาดเดา แต่ผมเชื่อเรื่องนี้เพราะว่าพระคัมภีร์สอนเรื่องนี้ และผมไม่สามารถอธิบายเรื่องตรีเอกภาพของมนุษย์-แต่มนุษย์เป็นตรีเอกภาพ เราถูกสร้างในแบบพระฉายของพระเจ้าในการที่เราประกอบด้วยสามส่วน เรามีวิญญาณ เรามีจิตใจ เรามีร่างกาย- และพระคัมภีร์แบ่งแยกชัดเจนระหว่างทั้งสามส่วนนี้

“เพราะว่าพระวาระของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงฤทธิ์านุภาพ และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ โดยแทงทะลุจนกระทั่งฝ่าจิตและวิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก แยกออกจากกัน และเป็นผู้วินิจฉัย บรรดาความคิดและความมุ่งหมายแห่งใจ” (ฮบ. 4:12)

ในพระคำข้อนี้เราเห็นชัดเจนว่าจิตใจและวิญญาณไม่ใช่สิ่งเดียวกัน พวกมันถูกแยกออกจากกันได้ เปาโลแบ่งแยกชัดเจนระหว่างจิตใจและวิญญาณในการถูกฝังและการเป็นขึ้นจากตายของร่างกาย-ถูกหว่านเป็นกายธรรมดา ถูกทำให้เป็นขึ้นเป็นกายวิญญาณ (1 คร. 15:44)

วิญญาณคือส่วนนั้นของมนุษย์ที่รู้: “ด้วยว่าผู้ใดเล่ายังรู้สิ่งต่าง ๆ ของมนุษย์นั้นได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ซึ่งอยู่ในผู้นั้นเองฉันใด สิ่งทั้งหลายของพระเจ้าย่อมไม่มีผู้ใดที่ยังรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น...แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:11,14)

โปรดสังเกต: “ด้วยว่าผู้ใดเล่ายังรู้สิ่งต่าง ๆ ของมนุษย์นั้นได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ซึ่งอยู่ในผู้นั้นเอง?”! ตามพระวาระของพระเจ้า วิญญาณของมนุษย์คือส่วนที่รู้ วิญญาณคือส่วนนั้นของมนุษย์ที่สามารถรู้ และสามารถให้เหตุผลได้ เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัส พระวาระของพระเจ้าบอกเราว่า พระองค์ทรง “คร่ำครวญในจิตวิญญาณและทรงเป็นทุกข์” ที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัสพระเยซูกำลังคิดและกำลังร้องให้กับสองพี่น้องที่ใจสลายเพราะความตายของน้องชายของพวกเขา พระองค์ทรงทราบใจที่แตก

สลายของมารีย์และมารธาเพราะความตายของลาซารัส และพระองค์กำลังคิดกับพวกนางในความเศร้าโศก

อย่างไรก็ตาม เมื่อพระเยซูทรงอยู่ในสวนเกทเสมนีโดยทรงเทจิตใจของพระองค์ออกเพราะบาปเหล่า นั้นของคนทั้งโลก พระองค์ก็ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จิตใจของเราโศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย พวกท่านจงรออยู่ที่นี้ และเฝ้าระวังอยู่เถิด” (มาระโก 14:34) พระองค์กำลังรักสองพี่น้องนั้นและกำลังร้องไห้ กับพวกนางที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัส แต่ในสวนนั้นพระองค์กำลังรักคนทั้งโลกและกำลังชำระหนี้บาปของคน ทั้งโลก ด้วยเหตุนี้ จิตใจของพระองค์จึงกำลังจะตายภายในพระองค์เพราะความทุกข์โศกที่บาปได้นำมาสู่ มนุษยชาติ-เพราะว่าพระองค์ทรงแบกรับความทุกข์โศกของเรา (อ่าน มธ. 26:38; มก. 11:29; ยน. 12:27) จิตใจเป็นที่ตั้งของความเสนาหาและอารมณ์ทั้งหลาย จิตใจเป็นส่วนนั้นของมนุษย์ที่รักและเกลียด จิตใจของพระ เยชูถูกบดขยี้ด้วยน้ำหนักรับบาป พระองค์ทรงรักโลกมากเสียจนพระองค์ทรงรับบาปของคนทั้งโลกไปไว้บน พระองค์เองและตรึงมันเสียที่กางเขนของพระองค์

มีความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างจิตใจและวิญญาณในมนุษย์ พระวจนะของพระเจ้าสอนอย่างชัดเจน ว่าวิญญาณทำให้มนุษย์สามารถรับรู้พระเจ้าได้ ผ่านทางวิญญาณเราติดต่อสื่อสารกับพระเจ้า อ่านโยบ 32:8, สภษ. 20:27 และเพลงสดุดี 18:28

มันจำเป็นอย่างยิ่งที่มนุษย์ต้องคิดถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้าก่อนที่เขาสามารถคิดถูกต้องเกี่ยวกับพระ วจนะของพระเจ้าได้ มันจำเป็นอย่างยิ่งที่มนุษย์ต้องคิดถูกต้องเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าก่อนที่เขาสามารถ รับความรอดได้ เพราะว่าความรอดกลายเป็นของเราโดยความเชื่อ-และความเชื่อที่ช่วยให้รอดก็สามารถมาได้ โดยพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น (รม. 10:17, ยอห์น 5:24, 1 ปต. 1:23) มนุษย์มีวิญญาณ และโดยทาง วิญญาณนั้นเราสามารถติดต่อสื่อสารกับพระเจ้าได้เมื่อเราเชื่อพระวจนะของพระองค์ เมื่อเชื่อพระวจนะของ พระองค์ เราก็รักองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตใจของเรา เมื่อเราคิดถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้า เราก็รักพระองค์ โดยอัตโนมัติ

ร่างกายเป็นบ้านที่วิญญาณและจิตใจอาศัยอยู่ข้างใน และเมื่อคน ๆ นั้นเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า พระ วิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จเข้ามาประทับในใจของเรา ใจนั้นเป็นที่ตั้งของชีวิต และด้วยเหตุนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงประทับอยู่ในร่างกายของเราและร่างกายของเราจึงกลายเป็นวิหารหรือพลับพลาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในพวก ท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และพวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง เพราะว่าพวกท่านถูกซื้อไว้แล้ว ตามราคา เหตุฉะนั้นจงถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าในร่างกายของพวกท่าน และในจิตวิญญาณของพวกท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า” (1 คร. 6:19,20)

เปาโลกล่าวแก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วว่า “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยบรรดาความเมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายร่างกายของพวกท่าน เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อัน บริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน” (รม. 12:1) ชาวโรมเหล่านี้รับ ความรอดแล้ว แต่เปาโลอ้อนวอนพวกเขาให้ถวายร่างกายของพวกเขาดูแด่พระเจ้า-เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต การ สอนว่าจิตใจ วิญญาณและร่างกายเป็นสิ่งเดียวกันคือการขาดความรู้แบบน่าเกลียด

ในข้อ 23 เปาโลกำลังอ้อนวอนเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาให้ถูกชำระให้บริสุทธิ์ ถูกแยกตั้งไว้ ถูกอุทิศทั้งหมด-ซึ่งหมายถึงตั้งแต่หัวจรดเท้า ตั้งแต่ปลายนิ้วเท้าของพวกเขาจนถึงส่วนบนสุดของศีรษะของพวกเขา-วิญญาณทั้งหมด จิตใจทั้งหมด และร่างกายทั้งหมด-ทั้งหมด โดยไม่เก็บงำสิ่งใดไว้เลยในการคิด การรัก หรือการดำเนินชีวิตของพวกเขา และเมื่อเราได้ทำทุกสิ่งที่เราถูกบัญชาแล้ว เราจะต้องกล่าวว่า “พวกข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ที่ไม่ทำประโยชน์อันใดเลย พวกข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งซึ่งเป็นหน้าที่ของพวกข้าพระองค์” (ลูกา 17:10)

จงสังเกตถ้อยคำสุดท้ายในข้อ 23: “...ให้ไว้ที่ตี จนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

โปรดหมายเหตุว่าเปาโลไม่ได้กล่าวว่า “ไร้บาป” แต่ “ไว้ที่ตี” ตามพระวาทะของพระเจ้า “ถ้าพวกเรา (ลูกเล็ก ๆ ทั้งหมด) กล่าวว่า พวกเรา (ลูกเล็ก ๆ ทั้งหมด) ไม่มีบาป พวกเราก็หลอกลวงตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในพวกเราเลย” (1 ยอห์น 1:8) นี้ไม่ได้ให้ใบอนุญาตแก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่จะทำบาป แต่เมื่อดีที่สุดของเรารู้ว่าได้ทำดีที่สุดแล้ว เราก็ก็นั่งอยู่ห่างไกลจากสง่าราศีของพระเจ้า ผู้เชื่อหลายคนต้องเรียนรู้นิยามของบาป ถ้าพวกเขาเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าบาปคืออะไร พวกเขาจะไม่โอ้อวดอีกเลยว่าพวกเขาไม่มีบาป เปาโลกล่าวว่า “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาด้วยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23) ยากอบกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น คนใดที่ทราบว่าจะต้องกระทำการดี และไม่ได้กระทำ สำหรับคนนั้นก็บาป” (ยากอบ 4:17) พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่า “การคิดแห่งความโง่เขลาเป็นบาป” (สภษ. 24:9)

เนื่องจากเราในฐานะผู้เชื่อ ต้องทำทุกสิ่งที่เราทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ดังนั้นถ้าเราทำสิ่งใดที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราก็ทำบาปแล้ว แต่เราสามารถดำเนินชีวิตแบบไว้ที่ตีได้ เราสามารถเป็นแบบอย่างแก่พวกคนไม่เชื่อได้-ในถ้อยคำของเปาโล “แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก”

ผมชอบคำว่า “รักษา” ที่ถูกใช้ในที่นี่ เมื่อผมใช้พระคำข้อนี้ ผมก็ชอบใช้ภาพประกอบหนึ่งที่เป็นจริงมาก ๆ สำหรับผม: ตอนผมเป็นเด็ก เราเคยอาศัยอยู่บนไร่ และในฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน คุณแม่ของผมก็เอาผลไม้และผักบรรจุใส่กระป๋องไว้มากพอที่จะเลี้ยงครอบครัวได้จนจบเดือนฤดูหนาวเหล่านั้น ท่านทำผลไม้กวนหลากหลายชนิด-พีช แพร์ พลัม สตรอว์เบอร์รี่-และเรอิมอร้อยกับผลไม้กวนเหล่านั้นในฤดูหนาว

ในกระบวนการบรรจุกระป๋องผักและผลไม้ มีโอกาสเล็กน้อยเสมอของการเน่าเสีย และกระป๋องหรือโถเหล่านั้นต้องถูกโยนทิ้งไป แต่มีอยู่สถานที่หนึ่งที่เสี่ยงของการเน่าเสียและการคายทิ้งไม่เคยถูกได้ยินเลย-และนั่นคือมุมที่คุณแม่เก็บรักษาผลไม้กวนของท่านไว้! สุภาพสตรีคนใดที่รู้จักเตรียมผลไม้กวนย่อมทราบว่ามีผลไม้กวนไม่เน่าเสีย ยิ่งพวกมันมีอายุมากขึ้นเท่าไร พวกมันก็ยิ่งมีรสหวานมากขึ้นเท่านั้น-และถ้าถูกเก็บไว้นานพอพวกมันก็จะเปลี่ยนเป็นน้ำตาลในที่สุด นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมเหล่าวิสุทธิชนสูงอายุนั้น-ซึ่งได้รับความรอดมาห้าสิบปีหรือนานกว่านั้น จึงยืนขึ้นและเป็นพยานว่า “ทางนี้กับพระเยซูมีรสหวานมากขึ้นทุกวัน!” วิสุทธิชนเหล่านั้นที่ได้รับพระพรไม่ได้ “ถูกบรรจุกระป๋อง”-พวกเขาได้รับความรอดและถูกเก็บรักษาไว้อย่างแท้จริงในองค์พระผู้เป็นเจ้า

เหตุผลที่สมาชิกคริสตจักรบางคนไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องได้ก็คือ เพราะว่าพวกเขา “ถูก

บรรจุกะปอง” แล้วในฝ่ายวิญญาณเมื่อพวกเขาได้เข้าร่วมกับคริสตจักร แทนที่จะถูก “เก็บรักษาไว้” ในพระคุณของพระเจ้า! ผมขอข้อ 23 ของบทนี้: “และขอพระเจ้าแห่งสันติสุขของคัมภีร์ทรงตั้งพวกท่านให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของพวกท่านไว้ให้ไว้ที่ใด จนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา!”

ส่วนท้ายของพระคำข้อนี้ “จนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” สรุปลงย่อหัวใจของข่าวสารของจดหมายฝากถึงชาวเธสะโลนิกาทั้งสองฉบับ ตามที่เปาโลกล่าว การเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เจ้าคือความหวังและเป้าหมายสูงสุดของผู้เชื่อ เมื่อพระเยซูเสด็จมา หน้าที่คนต้นเรือนของเราก็จะถูกทดสอบครั้งสุดท้าย ตามที่กล่าวไว้ในจดหมายของเปาโลถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ “การงานของทุกคนจะถูกสำแดงให้เห็นชัดเจน เพราะวันนั้นจะให้เห็นการงานนั้นได้ชัดเจน เพราะว่าการทำงานนั้นจะถูกเปิดเผยด้วยไฟ และไฟนั้นจะทดสอบการงานของทุกคนว่าเป็นชนิดอะไรบ้าง ถ้าการงานของผู้ใด ซึ่งผู้ผู้นั้นได้ก่อสร้างบนรากฐานนั้น ทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จ ถ้าการงานของผู้ใดจะถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดบำเหน็จ แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ” (1 คร. 3:13-15)

ความปรารถนาของเปาโลก็คือ ที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน เขาไม่ยอมให้พวกเขาก่อสร้าง “ไม้ หน่อแห้ง และฟาง” เขาอยากให้พวกเขาถูกชำระแยกตั้งทั้งหมด เพื่อที่พวกเขาจะได้ก่อสร้างบนรากฐานที่แท้จริงนั้น-พระเยซูคริสต์เจ้า- “ทองคำ เงิน และเพชรพลอย”

ผมขอขอบคุณพระเจ้าจริง ๆ ที่ผมได้รับความรอด ผมไม่ได้กำลังคาดหวังบำเหน็จที่ยิ่งใหญ่ แต่ผมวางใจและอธิษฐานขอให้ผมได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน และเมื่อเราสวมมงกุฎพระองค์ให้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งสารพัด ผมก็อธิษฐานขอให้ผมมีถ้วยรางวัลบ้างที่จะวางที่พระบาทประเสริฐที่มีรอยตะปูของพระองค์!

ผู้เชื่อที่รักเอ๋ย คุณถูกชำระแยกตั้งใหม่-วิญญาณ จิตใจ และร่างกาย? ถ้าไม่ ผมก็หวังใจว่านี่จะเป็นวินาทีที่คุณจะก้มศีรษะของคุณและทูลขอพระเจ้าอย่างจริงใจที่จะทรงชำระแยกตั้งคุณทั้งหมด และตั้งแต่นั้นนี้เป็นต้นไปจงมอบถวายที่ดีที่สุดของคุณแด่พระเจ้า “และสิ่งใดก็ตามที่พวกท่านกระทำ จงกระทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า...” (คส. 3:23)

ข้อ 24: “พระองค์ผู้ทรงเรียกพวกท่านนั้นสัตย์ซื่อ ผู้จะทรงทำให้สิ่งนั้นสำเร็จด้วย”

บ่อยครั้งในจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลอ้างถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้า พระเจ้าทรงให้คำมั่นเรื่องความสัตย์ซื่อ และเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์จึงต้องเป็นผู้สัตย์ซื่อ พระเจ้าจะทรงรักษาพระสัญญาทุกข้อที่พระองค์ทรงให้ไว้ในพระวจนะของพระองค์ (1 คร. 1:9; 2 ทธ. 2:13) เหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกามีสติรับรู้อย่างฉับไวว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกพวกเขามาสู่ชีวิตที่ถูกอุทิศ ถูกแยกตั้ง และถูกชำระให้บริสุทธิ์ (1 ธส. 2:12) การที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะดำเนินชีวิตแบบที่พระเจ้าทรงอยากให้พวกเขาดำเนินชีวิตนั้นต้องอาศัยการยอมจำนนแบบเต็มที่ของอำนาจทุกอย่าง-จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย เราต้องมอบอวัยวะต่าง ๆ ของเราไว้กับการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มิฉะนั้นเราก็ไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างที่พระเจ้าทรงอยากให้เราดำเนินชีวิตได้

พระเจ้าทรงเรียกคนไม่เชื่อมาสู่ความรอดผ่านทางพระวิญญาณและพระวจนะของพระองค์ ไม่มีมนุษย์

คนใดสามารถมาถึงพระเยซูได้นอกจากพระบิดาทรงชักนำเขา และพระเจ้าทรงชักนำผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 16:7-11) พระวิญญาณทรงใช้พระวจนะ และความเชื่อเกิดขึ้นเมื่อคนไม่เชื่อได้ยินพระวจนะ (รม. 10:17) เมื่อคนไม่เชื่อใช้ความเชื่อในพระเจ้า คนไม่เชื่อคนนั้นก็ร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอความรอด (รม. 10:13-17) พระเจ้าผู้ทรงเรียกเราก็คงทรงทำ (ในเราและเพื่อเรา) ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้เช่นกัน-หากเราเต็มใจ พระเจ้าทรงอยากประทานสิ่งดีที่สุดในพระองค์ให้แก่เรา “พระองค์จะมีได้ทรงหวังของดีอันใดไว้เลยจากคนเหล่านั้นที่ดำเนินอย่างเที่ยงธรรม” (เพลงสดุดี 84:11) แต่ “คนที่ปิดบังบรรดาบาปของตนจะไม่เจริญรุ่งเรือง...” (สภษ. 28:13)

ในภาคพันธสัญญาเดิม เราอ่านว่า “พระเจ้าไม่ได้เป็นมนุษย์ ที่พระองค์จะพุดมูสา และไม่ได้เป็นบุตรของมนุษย์ ที่พระองค์ต้องกลับใจ พระองค์ได้ตรัสแล้ว และพระองค์จะไม่ทรงกระทำตามหรือ หรือพระองค์ตรัสแล้ว และพระองค์จะไม่ทรงกระทำให้สำเร็จหรือ” (กตว. 23:19) พระเจ้าในที่นี้ตรัสผ่านโมเสสเพื่อรับประกันเราว่าพระเจ้าไม่เป็นเหมือนมนุษย์ มนุษย์โกหกได้และโกหกอยู่แล้ว-แต่พระเจ้าทรงโกหกไม่ได้ (ฮบ. 6:18; ทต. 1:2) พระเจ้าของเราไม่เพียงทรงเป็นผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่เท่านั้น-พระองค์ทรงเป็นผู้กระทำที่ยิ่งใหญ่เช่นกัน พระเจ้าได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์เพื่อที่เราจะได้รับความรอด แต่พระองค์ทรงเต็มพระทัย ทรงพร้อมและทรงฤทธิ์สามารถที่จะกระทำเพื่อเราสิ่งใดและสิ่งสารพัดที่เราทำเพื่อตัวเองไม่ได้ พระเจ้าทรงคาดหวังให้เรากระทำให้ความรอดของพวกเราเองกระทำก็จออกมาด้วยความกลัวและตัวสั่น (ฟป. 2:12) แต่มีหลายสิ่งที่เราทำไม่ได้และต้องพึ่งพาพระเจ้าให้ทรงกระทำเพื่อเรา:

“เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงกระทำก็จอยู่ภายในพวกท่าน ให้ทั้งมีใจปรารถนาและกระทำตามความชอบพระทัยอันดีของพระองค์” (ฟป. 2:13)

“เพราะว่าสำหรับพระเจ้า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งจะเป็นไปไม่ได้” (ลูกา 1:37)

“ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้” (รม. 8:31)

ไม่แปลกที่เปาโลร้องประกาศในโรม 5:11 ว่า: “และไม่ใช่ออย่างนี้เท่านั้น แต่เราทั้งหลายยังปิดยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วย ซึ่งโดยทางพระองค์นั้นบัดนี้พวกเราจึงได้รับการไถ่โทษ”

ข้อ 25: “พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อพวกเรา”

ข้อสรุปของจดหมายฉบับแรกของเปาโลถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา นั้นสั้นมาก ๆ เขารับประกันพวกเขาแล้วหลายครั้งว่าเขากำลังอธิษฐานเพื่อพวกเขาอย่างสัตย์ซื่อและอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย (บทที่ 1:2; 3:10 และข้อ 23 ในบทนี้ของเรา) ความปรารถนาเดียวและคำขออันเร่งด่วนของเขาที่มาถึงพวกเขาเกี่ยวกับตัวเขาเองก็คือว่า พวกเขาควรอธิษฐานเพื่อเขา

ใน 2 เธสะโลนิกา 3:1,2 เปาโลขอการอธิษฐานอย่างชัดเจน: “สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อพวกเรา เพื่อว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้แผ่ไปโดยไม่ถูกขัดขวาง และจะได้รับสง่าราศี เหมือนอย่างที่ได้เป็นไปกับพวกท่านแล้ว และเพื่อพวกเราจะได้ถูกช่วยให้พ้นจากพวกคนที่ไม่มีความเชื่อและคนชั่ว เพราะว่ามีไม่ใช่ทุกคนมีความเชื่อ”

จงหมายเหตุเอเฟซัส 6:19; โครินธ์ 4:3,4; พิลิปปี 1:19; โรม 15:30 เช่นกัน คุณจะพบถ้อยคำที่คล้ายกันกับถ้อยคำเหล่านี้หลายครั้งในจดหมายฝากหลายฉบับของเปาโล: "...ว่าพวกท่านจะพยายามอย่างหนักด้วยกันกับข้าพเจ้าในการอธิษฐานต่าง ๆ ของพวกท่านต่อพระเจ้าเพื่อข้าพเจ้า" เปาโลอธิษฐานเผื่อผู้เชื่อเหล่านั้น และเขาอยากให้พวกเขาระลึกถึงเขาและพากเพียรด้วยกันกับเขาในการอธิษฐานอยู่เสมอ

มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่คริสตจักรหนึ่งจะเติบโตและชนะจิตวิญญาณทั้งหลายโดยปราศจากศิษยาภิบาลสักคน (ถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งเหล่าศิษยาภิบาลเพื่อเป็นตัวแทนของพระองค์ในฐานะเหล่าผู้เลี้ยงรोगในคริสตจักรท้องถิ่นก็ตาม)-แต่ไม่มีคริสตจักรใดสามารถเดินหน้าไปได้โดยปราศจากคำอธิษฐาน! เหล่าสาวกของพระเยซูไม่เคยทูลขอพระองค์ให้สอนพวกเขาว่าควรเทศนาอย่างไร-แต่พวกเขาได้วิงวอนพระองค์ว่า "ขอทรงสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน" หนึ่งในความต้องการที่ใหญ่โตที่สุดในท่ามกลางเหล่านักเทศน์และในคริสตจักรวันนี้ก็คือ ความต้องการคำอธิษฐาน; คำอธิษฐานเป็นกุญแจที่ไขเปิดคลังทรัพย์ของพระเจ้า และปราศจากคำอธิษฐานมันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่คน ๆ หนึ่งหรือคริสตจักรหนึ่งจะเป็นอย่างที่พระเจ้าทรงอยากให้พวกเขาเป็น

ข้อ 26: "จงทักทายปราศรัยบรรดาพี่น้องด้วยการจูบอันบริสุทธิ์"

ในสมัยแรก ๆ ของคริสตจักร การจูบเป็นเครื่องหมายของการแสดงความรักในท่ามกลางญาติพี่น้องและมิตรสหายที่สนิท พวกเขาจูบเมื่อมาพบปะกันและจูบอีกทีตอนลาจากกัน การปฏิบัติเช่นนี้เป็นสากลในที่ประชุมทั้งหลายของคริสเตียนในสมัยของเปาโล และยังคงใช้อยู่ในคริสตจักรทั้งหลายของชาวกรีกและชาวตะวันออก-โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการถือพิธีมหาสนิท ในโลกตะวันตก "การจูบอันบริสุทธิ์" ได้อันตรายไปหมดแล้ว หากธรรมเนียมนี้ยังมีอยู่จนถึงชั่วโมงนี้ของเรา มันก็คงถูกใช้แบบผิด ๆ และคงก่อให้เกิดความหวาดระแวงมากมาย แต่ในช่วงสมัยของคริสเตียนยุคต้น การจูบอันบริสุทธิ์ไม่ได้ถูกใช้แบบผิด ๆ และชีวิตอันเรียบง่ายเหล่านั้นแห่งความเชื่อของเหล่าคริสเตียนยุคต้นพิสูจน์ว่าใจนั้นบริสุทธิ์และการจูบที่แท้ของพวกเขาพี่น้องนั้นเป็น "การจูบอันบริสุทธิ์" การปฏิบัติเช่นนั้นคงจะผิดแปลกอย่างแน่นอนในสังคมปัจจุบันของเรา แต่เปาโลอยากให้การจูบอันบริสุทธิ์ถูกกระทำต่อกันโดยพวกพี่น้องที่เมืองเธสะโลนิกาเพื่อเป็นการแสดงออกของความรักของเขาที่มีต่อสมาชิกแต่ละคนของคริสตจักรนั้น

เปาโลกล่าวแก่ชาวโรมว่า "จงคำนับซึ่งกันและกันด้วยการจูบอันบริสุทธิ์ บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ขอฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน" (รม. 16:16) เขาใช้คำพูดเดียวกันใน 1 โครินธ์ 16:20 และปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนั้นด้วยถ้อยคำที่ว่า "ขอให้ความรักของข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านทุกคนในพระเยซูคริสต์ เอเมน" ใน 2 โครินธ์ 13:12 เขากล่าวว่า "จงทักทายปราศรัยกันและกันด้วยการจูบอันบริสุทธิ์" ใน 1 เปโตร 5:14 การทักทายนั้นถูกเรียกว่า "การจูบแห่งความรัก"

พระคุณที่เราต้องการมาก ๆ ในคริสตจักรวันนี้คือ ความรักอันบริสุทธิ์ต่อกันและกัน คริสตจักรต้องการบำบัดความแห่งความรักของพระเจ้าที่จะเติมเต็มเราสู่การไหลล้นและทำให้พี่น้องคริสเตียนของเราเชื่อว่าเรารักพวกเขาอย่างจริงใจและอย่างนุ่มนวลในองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่เป็นยุคสมัยที่เย็นชา เห็นแก่ตัว และไร้ความรัก พวกเราส่วนใหญ่มีแต่ยุ่งอยู่กับการสนองความอยากของตัวเองจนเราไม่มีเวลาที่จะรักเพื่อนมนุษย์ของเรา

ข้อ 27: "ข้าพเจ้ากำชับพวกท่านโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า จงอ่านจดหมายฉบับนี้ให้บรรดาพี่น้องผู้

บริสุทธ์ฟัง”

เราควรหมายเหตุว่าเปาโลขอให้จดหมายฝากฉบับนี้ถูกอ่านให้ชุมชนนั้นทั้งหมดฟัง เขาอยากแน่ใจว่าผู้เชื่อทุกคนในคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาอยู่ร่วมกันตอนที่มันถูกอ่าน หลักคำสอนที่เขารักสุดหัวใจคือ การเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อของพระเยซูเพื่อมารับเจ้าสาวของพระองค์ และใครบางคนได้พยายามที่จะวางยาพิษความคิดของคริสเตียนชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นเรื่องความจริงที่เขาได้เทศนาเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในการรับขึ้นนั้น ด้วยเหตุนี้ เปาโลจึงอยากให้จดหมายฝากฉบับนี้ถูกอ่านให้สมาชิกทุกคนของคริสตจักรที่นั่นฟัง

มันเหมือนกับเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอให้พวกท่านให้คำปฏิญาณของพวกท่านต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทำสิ่งนี้”...สำนวนหนึ่งที่พิเศษเหนือธรรมดา ไม่น่าจะมีความอิจฉาในคริสตจักรชาวเธสะโลนิกาที่จดหมายฉบับนี้จะถูกใจปิดบังไว้จากสมาชิกคนใดของมัน มีอยู่สองสภาพการณ์แวดล้อมที่อาจทำให้เกิดการละเลยจดหมายฝากฉบับนี้: ความปรารถนาอันจริงใจในส่วนของสมาชิกเหล่านั้นที่อยากให้เปาโลมาอยู่ด้วยในเมืองเธสะโลนิกา และข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาได้เผชิญกับความผิดหวังครั้งใหญ่เพราะการที่เขาไม่กลับมา ความรู้สึกนั้นอาจนำบางคนให้กล่าวว่า “นี่เป็นแค่จดหมายฉบับหนึ่งเท่านั้น ทำไมเขาไม่มาเองเล่า?”

จากนั้น เนื่องจากผู้เชื่อบางคนเหล่านั้นได้สูญเสียคนที่พวกเขารักไปในการเสียชีวิต พวกเขาจึงโศกเศร้ายิ่งนัก และหากจดหมายฉบับนี้ไม่ได้ถูกอ่านให้พวกเขาฟังในบ้านของพวกเขา พวกเขาก็คงคิดถึงการปลอมโยนที่เปาโลอยากมอบให้แก่พวกเขาผ่านทางงานเขียนของเขา เนื่องจากนี่เป็นจดหมายฉบับแรกของเปาโลถึงคริสตจักรหนึ่ง และธรรมเนียมในการอ่านการสื่อสารเช่นนั้นให้คริสตจักรในที่ประชุมฟังยังไม่ได้ถูกปฏิบัติแพร่หลาย ณ เวลานั้น เขาจึงกำชับคนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจให้แน่ใจว่าจดหมายฉบับนี้ถูกอ่านและถูกได้ยินโดยพี่น้องบริสุทธ์เหล่านั้นทุกคน

ข้อ 28: “ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน”

นี่เป็นรูปแบบปกติของเปาโลสำหรับการอวยพร ในจดหมายฝากฉบับหลัง ๆ ของเขา เขาใช้คำอวยพรโดยกล่าวถึงตรีเอกานุภาพ (2 คร. 13:14) บางครั้งเขาแค่กล่าวว่า “ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด” (คส. 4:18) คำอวยพรที่ถูกใช้ตรงนี้ (“ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”) บรรลุสิ่งดีฝ่ายวิญญาณทั้งสิ้นและพระพรทั้งหมดที่เป็นไปได้สำหรับผู้เชื่อคนหนึ่งที่จะปรารถนาสำหรับอีกคน พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราช่วยเราให้รอด สอนเราและนำพาเรา พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราให้ความสว่างในทางเดินของเรา ชี้ทางและคำจูงเราในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของเรา ดังนั้นเปาโลจึงปรารถนาพระคุณสำหรับผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกา

คุณจำได้ว่าผมได้กล่าวข้อ 11-28 บรรจ्याฝ่ายวิญญาณสำหรับการรักษาใจหันกลับได้อย่างแน่นอน ผมสัญญาการรับประกันที่แน่นอนแก่ทุกคนที่จะยอมเชื่อฟังคำเตือนสติตรงนี้ ว่าพวกเขาจะไม่วันมีใจหันกลับเลย ต่อไปนี้คือโครงร่างคร่าว ๆ:

1. จงปลอบประโลมใจซึ่งกันและกัน จงเสริมสร้างกันและกัน

2. จงรู้จักคนทั้งหลายซึ่งทำงานหนักในท่ามกลางพวกท่านและปกครองพวกท่านและตักเตือนพวกท่าน จงนับถือพวกเขาอย่างสูงมาก ๆ-นั่นคือ เหล่าผู้รับใช้ ผู้สอน ผู้นำคริสตจักร จงรักพวกเขา ให้เกียรติพวกเขา เคารพและเชิดชูพวกเขา และอธิษฐานเผื่อพวกเขา
 3. จงเตือนคนที่ถือกระด้าง ปล่อยให้ประโลมใจคนที่ท้อใจ สนับสนุนคนที่อ่อนแอ อดทนต่อคนทั้งปวง ผู้เชื่อคนใดที่ปฏิบัติสิ่งนี้จะระวางตัวอยู่ทุกเวลา และพญามารจะไม่มีโอกาสแทรกเข้ามาในการดำเนินชีวิตประจำวันของเขาเลย
 4. จงระวางที่ไม่มีผู้ใดทำชั่วตอบแทนความชั่วแก่ผู้ใดเลย จงติดตามสิ่งซึ่งดี-ในท่ามกลางท่านทั้งหลายเอง และแก่คนทั้งปวง
 5. จงชื่นชมยินดีเสมอไป!
 6. จงอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน
 7. ในทุกสิ่งจงขอบพระคุณ เพราะว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับพวกท่าน “ในทุกสิ่ง”-ไม่ใช่แค่สิ่งเหล่านั้นที่เป็นพรและนำประโยชน์ กำไรและการหนุนใจมาให้-แต่ความปวดร้าวใจแตกสลายและความผิดหวังเช่นกัน ในทุกสิ่งจงขอบพระคุณ
 8. อย่าดับพระวิญญาณ เมื่อพระวิญญาณตรัสและทรงนำ จงติดตามการทรงนำนั้น
 9. อย่าดูหมิ่นการพยากรณ์ทั้งหลาย เมื่อผู้ให้คำแนะนำฝ่ายวิญญาณของคุณตักเตือนคุณจากพระวาทะของพระเจ้า อย่าดูหมิ่นมัน จงยอมรับมัน ไม่ว่าคุณจะชอบมันหรือไม่ก็ตาม
 10. จงพิสูจนสิ่งสารพัด จงยึดมั่นสิ่งที่ดี ผู้เชื่อคนใดที่เอาทุกสิ่งซึ่งเขาต้องกระทำ ทดสอบกับพระคัมภีร์-โดยเอาสิ่งที่ดี ทั้งสิ่งที่เลว ยอมรับสิ่งที่ชอบธรรม ปฏิเสธสิ่งที่ไม่ชอบธรรม-ผู้เชื่อคนนั้นจะไม่มีใจหันกลับเลย
 11. จงเว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายทุกอย่าง คำกล่าวนั้นพูดแทนตัวมันเอง
 12. ขอให้พระเจ้าแห่งสันติสุขชำระแยกตั้งพวกท่านโดยทั้งหมด-วิญญาณ จิตใจ และร่างกายซึ่งถูกรักษาไว้แบบไร้ที่ติจนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้เชื่อคนใดที่ถูกชำระแยกตั้งในวิญญาณ (ความคิด) ของเขา, จิตใจ (หัวใจ) และร่างกาย (พลับพลาที่วิญญาณและจิตใจอาศัยอยู่ข้างใน) จะไม่มีใจหันกลับเลย
 13. “พระองค์ผู้ทรงเรียกพวกท่านนั้นสัตย์ซื่อ ผู้จะทรงทำให้สิ่งนั้นสำเร็จด้วย” พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระเจ้าไม่สามารถไม่สัตย์ซื่อหรือไม่สัตย์จริงได้
- พระองค์ทรงสัญญาว่าจะตอบสนองความต้องการทุกอย่าง: “ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน” (มธ. 6:33) “...เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า’” (ฮบ. 13:5,6) “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถ

ทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” (1 คร. 10:13) “...อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย ซึ่งโดยพระวิญญาณนั้นพวกท่านได้ถูกประทับตราไว้จนถึงวันแห่งการไถ่ถอน” (อพ. 4:30)

พระเจ้าผู้ได้ทรงรักเรามากเหลือเกินจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ให้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อที่พระคุณนั้นจะได้เป็นของเรา จะทรงกระทำเพื่อเราทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ พระองค์ทรงสัตย์ซื่อ พระองค์ทรงไม่สัตย์ซื่อไม่ได้

จงปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ที่ผมให้โครงร่างไว้ในที่นี้ และคุณเชื่อใจได้เลยว่า คุณจะไม่มีใจหันกลับเลย!

1:1 เปาโล และซิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกาในพระเจ้าพระบิดาของพวกเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า

1:2 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

1:3 พวกเราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านอยู่เสมอ พี่น้องทั้งหลาย ตามที่สมควร เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านจำเริญขึ้นอย่างเหลือล้น และความรักของพวกท่านทุกคนที่มีต่อกันและกันก็มากมาย

1:4 ดังนั้น พวกเราเองจึงอวดในพวกท่านในบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าเนื่องด้วยความเพียรของพวกท่าน และความเชื่อในบรรดาการถูกข่มเหงของพวกท่านและบรรดาการยากลำบากที่พวกท่านสู้ทนอยู่นั้น

1:5 ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่ปรากฏให้เห็นของการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะถูกนับว่าคู่ควรกับอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเพราะเหตุอาณาจักรนั้นพวกท่านจึงทนทุกข์อยู่ด้วย

1:6 โดยเห็นว่า เป็นสิ่งที่ยุติธรรมกับพระเจ้าที่จะทรงเอาความยากลำบากไปตอบแทนคนเหล่านั้นที่รบกวนพวกท่าน

1:7 และสำหรับพวกท่าน ผู้ที่ถูกรบกวนนั้น ให้ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับพวกเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะทรงปรากฏพระองค์จากสวรรค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์

1:8 ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองต่อคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

1:9 ผู้ซึ่งจะถูกลงโทษด้วยความพินาศเป็นนิรันดร์ พ้นไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสง่าราศีแห่งอุทยานาภาพของพระองค์

1:10 เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับสง่าราศีในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่ชื่นชมในคนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะคำพยานของพวกเราในท่ามกลางพวกท่านได้ถูกเชื่อแล้ว) ในวันนั้น

1:11 เหตุฉะนั้นพวกเราจึงอธิษฐานเผื่อพวกท่านเสมอด้วยว่า พระเจ้าของพวกเราจะทรงนับว่าพวกท่านเป็นผู้ที่คู่ควรแก่การที่ได้ทรงเรียกนี้ และทรงบันดาลให้พระประสงค์อันดีทุกอย่างแห่งความดีของพระองค์สำเร็จ ทั้งการงานแห่งความเชื่อด้วยฤทธิ์เดช

1:12 เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้รับสง่าราศีในพวกท่าน และพวกท่านในพระองค์ ตามพระคุณของพระเจ้าของพวกเราและของพระเยซูคริสต์เจ้า

ไม่อาจมีข้อสงสัยเลยว่าเปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับที่สองนี้ เพราะข้อแรกของบทที่ 1 ระบุชัดเจนว่า “เปาโล และซิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกาในพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและพระเยซูคริสต์เจ้า” โดยการนี้เราจึงทราบว่าเปาโลเป็นผู้แต่ง และว่าพระวิญญูณบรสิฐพีตรีส์ผ่านทางเขา เขาเอ่ยชื่อสิลาสและทิโมธีในที่นี้ เหมือนในข้อหนึ่งของจดหมายฝากฉบับแรกของเขาถึงชาวเธสะโลนิกา

จดหมายฝากฉบับที่สองนี้ถูกเขียนไม่นานนักหลังจากจดหมายฝากฉบับแรก และเป็นไปได้ว่าผู้ถือจดหมายฉบับนั้นนำคำถามต่าง ๆ จากคริสตจักรนั้นมาให้เปาโลเกี่ยวกับสภาพของผู้เชื่อบางคนที่นี่

จดหมายฉบับที่สองนี้ถูกเขียนขึ้นเพื่อแก้ไขคำสอนผิดเกี่ยวกับวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า คริสเตียนบาง

คนที่นั่นมีใจหวั่นไหวและปั่นป่วน โดยคิดว่าการข่มเหงและการทดสอบอันหนักหน่วงเหล่านั้นที่พวกเขากำลังทนทุกข์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในวันของพระเยซูฮาวาห์อันยิ่งใหญ่และน่ากลัวนั้น (อสย. 2:12) เปาโลสอนพวกเขาแล้วว่าพวกเขาจะถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศก่อนวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่น่ากลัวนั้นจะมาสู่พวกเขา จากคำกล่าวหนึ่งที่เปาโลกล่าวในจดหมายฝากฉบับนี้ (“หรือโดยทางจดหมายเหมือนกับว่ามาจากพวกเรา”) ดูเหมือนว่าใครบางคนได้เขียนจดหมายฉบับหนึ่งโดยใช้ชื่อของเขาและส่งมันไปถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา ศัตรูคนหนึ่งของคุณของพระเจ้าน่าจะทำการชั่วร้ายนี้ในความพยายามที่จะขัดขวางและทำลายงานที่เปาโลได้ถูกใช้โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เริ่มต้นที่นั่น: ดังนั้นจดหมายฝากฉบับที่สองนี้จึงถูกเขียนเพื่อรับประกันคริสเตียนเหล่านั้นว่าพวกเขาไม่ได้อยู่ในยุคความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น (วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า) และว่าพวกเขาจะถูกช่วยให้พ้นอย่างแน่นอน “จากโหมงยามแห่งการทดลองนั้น ซึ่งจะบังเกิดขึ้นแก่คนทั่วทั้งโลก” คริสเตียนทั้งหลายไม่ใช่ลูกของพระพิโรธ เราไม่ถูกกำหนดไว้สำหรับความทุกข์ลำบาก แต่สำหรับความรอด-อันเต็มเปี่ยมและครบถ้วน

2 เธสะโลนิกาถูกเขียนเพื่อไขข้อข้องใจของผู้เชื่อเหล่านั้นเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างการรับขึ้น (การรวบรวมเราเข้าด้วยกันไปสู่พระองค์) และการเปิดเผย (เวลานั้นเมื่อ “นัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะรำไห้เพราะพระองค์”)

ข้อ 1: “เปาโล และซิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกาในพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและพระเยซูคริสต์เจ้า”

คำทักทายของจดหมายฝากฉบับที่สองนี้เกือบเหมือนกับของจดหมายฝากฉบับแรก ตรงนี้้อครทูตท่านนี้เขียนว่า “เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกาในพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและพระเยซูคริสต์เจ้า” ในจดหมายฉบับแรกนั้นเขาเขียนว่า “เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกา ซึ่งอยู่ในพระเจ้าพระบิดาและในพระเยซูคริสต์เจ้า” ความแตกต่างเดียวระหว่างทั้งสองฉบับนั้นก็คือนั้นในจดหมายฉบับแรก เขากล่าวถึงพระบิดา และตรงนี้เขาใช้คำว่า “พระบิดาของพวกเรา”-นั่นคือ “พระบิดาของพวกเราที่เป็นผู้เชื่อ” (อ่านโรม 1:7 และลูกา 12:32) เราเห็นคำกล่าวเดียวกันนี้เช่นกันในบทที่ 2 ข้อ 16 ของการศึกษาคัมภีร์ของเรา: “บัดนี้ ขอให้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระเจ้าคือพระบิดาของเรา ผู้ทรงรักพวกเรา และประทานความปลอบใจเป็นนิത്യและความหวังอันดีโดยทางพระคุณให้แก่พวกเรา”

ดังนั้นเปาโลจึงชี้ให้เห็นแหล่งที่มาของพระพรฝ่ายวิญญาณทุกประการ-แหล่งที่มาซึ่งมีสองทบ แต่ก็ เป็นหนึ่งเดียวกัน: พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นบ่อน้ำพุซึ่งจากพระองค์น้ำที่มีชีวิตและพระพรฝ่ายวิญญาณทั้งสิ้น หลั่งไหลออกมา พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นเหตุคนกลางของคุณและสันติสุข “ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า” (ยอห์น 1:1) “และพระวาเทได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:14) ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมองดูพระเจ้าหรือปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระองค์-และมีชีวิตอยู่ได้ เขาคงจะถูกเผาผลาญไปอย่างสิ้นเชิง แต่พระเยซูได้ทรงนำพระเจ้าลงมาสู่มนุษย์ในเนื้อหนังและตรัสว่า “เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่ง

อันเดียวกัน...คนที่ทั้งหลายที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดาเช่นกัน” พระเยซูไม่ได้ทรงลังเลที่จะตรัสว่า “เราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาทรงอยู่ในเรา” และพระองค์ไม่ทรงเหน็ดเหนื่อยเมื่อพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” พระองค์ไม่ได้ทรงขอโทษพวกฟาริสีเมื่อพระองค์ตรัสว่า “บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานานานในถิ่นทุรกันดาร และสิ้นชีวิต...เราเป็นอาหารแห่งชีวิต...ยกเว้นท่านทั้งหลายกินเนื้อหนังของบุตรมนุษย์ และดื่มโลหิตของท่าน ท่านทั้งหลายก็ไม่มีชีวิตในตัวพวกท่านเลย” (ยอห์น 6:48,49,53)

เมื่อพระเยซูตรัสเช่นนั้น เหล่าผู้ติดตามของพระองค์หลายคนก็ “กลับไป และไม่เดินกับพระองค์อีกต่อไป” แล้วพระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า “พวกท่านก็จะจากไปด้วยหรือ” แล้วซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีบรรดาถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ผู้หนึ่ง พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (ยอห์น 6:66-69) พระเยซูไม่ได้ทรงตำหนิเปโตรที่ถามว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไปหาผู้ใดเล่า”-เพราะว่าสิ่งที่เปโตรกล่าวเป็นความจริง: ไม่มีชีวิตในผู้อื่นเลย! พระเยซูทรงเป็นคนกลางผู้เดียวที่นำระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ พระเจ้าได้ทรงรักเรา และพระเยซูได้ทรงนำพระคุณลงมาสู่เรา โดยนำเสนอพระคุณแก่เราบนระดับของเราเอง...พระเจ้าในเนื้อหนัง ผู้ทรงทำให้โลกคืนดีกันกับพระองค์เอง (2 คร. 5:19) โปรดศึกษาค้นคว้าบทที่หกของข่าวประเสริฐของยอห์นหมดทั้งบท

ผมชอบคำกล่าวที่ว่า “เรียน คริสตจักรนั้นของชาวเมืองเธสะโลนิกาเหล่านั้นในพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและพระเยซูคริสต์เจ้า” วันนี้อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนเราต้องมองเห็นความจริงที่ยิ่งใหญ่นี้-วันนี้เมื่อบางคนกำลังประกาศว่ากลุ่มของพวกเขาประกอบเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ และคนอื่น ๆ ทุกคนอยู่ภายนอกเจ้าสาวนั้น พวกเขาถือถือว่าคนเหล่านั้นที่ไม่ได้รับบัพติศมาเข้าในคริสตจักรของพวกเขาโดยเหล่าผู้รับใช้ของพวกเขาจะไม่ได้สิ่งที่การเลี้ยงสมรสนั้น แต่จะเป็นเหล่าผู้รับใช้และแขกเหรื่อ แต่หลังจากอ่านพระคำข้อนี้จากปากกาที่ได้รับการดลใจของเปาโล ไม่มีบุคคลใดพร้อมกับความคิดที่เปิดรับ ที่ปรารถนาที่จะรู้จักความจริงดำเนินในความสว่างนั้นและสัตย์จริงต่อข่าวประเสริฐ สามารถกล่าวได้ว่าคริสตจักรท้องถิ่นคือ คริสตจักรนั้นมันเป็นความจริงที่ว่ามีที่ประชุมท้องถิ่นหนึ่งในเมืองเธสะโลนิกา แต่เปาโลกล่าวว่า “คริสตจักรนั้นของชาวเมืองเธสะโลนิกาเหล่านั้นในพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและพระเยซูคริสต์เจ้า” สถานที่ประชุมของที่ประชุมนั้นอยู่ในเมืองเธสะโลนิกา ผู้เชื่อเหล่านั้นกำลังอาศัยอยู่ในร่างกายที่เป็นเนื้อหนังในเมืองเธสะโลนิกา แต่คริสตจักรเท่านั้นอยู่ในพระเจ้าและในพระคริสต์!

เปาโลกล่าวแก่ชาวโคโลสีว่า “เพราะว่าพวกท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของพวกท่านถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3) เขากล่าวแก่ชาวเอเฟซัสว่า “เพราะว่าพวกเราเป็นอวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งบรรดากระดูกของพระองค์” (อฟ. 5:30) คริสตจักรพันธสัญญาใหม่คือ หน่วยที่มีชีวิตหนึ่งซึ่งประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกชำระล้างโดยพระโลหิตที่ประชุมท้องถิ่นนั้นถูกแต่งตั้งและถูกยอมรับโดยพระเจ้า-แต่ไม่มีคริสตจักรท้องถิ่นใดมีสิทธิ์ที่จะอ้างตัวว่าเป็นคริสตจักรนั้น คริสตจักรท้องถิ่นทุกแห่งซึ่งเหล่าสมาชิกได้รับการบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงก็เป็นส่วนหนึ่งของกายนั้นที่ไม่ปรากฏแก่ตาซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะ แต่คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ก็อยู่ในพระเจ้า

ตอนนี้ เรานั่งอยู่ด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ตอนนี้ เราเป็นผู้สัจจบนโลกนี้ เรากำลังเดินทางอยู่ และความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์-แม้กระทั่งตอนนี้ ชั่วขณะนี้!

ข้อ 2: “ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

เปาโลทราบที่ไม่มีสันติสุข (และไม่มีพระคุณอย่างแน่นอน) หากไม่มีพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์เจ้า พระคุณคือความโปรดปรานของพระเจ้าที่เราไม่สมควรได้รับ ของประทานของพระเจ้าที่เราไม่ได้แลงแรงเพื่อจะได้มา และของประทานนั้นคือพระเยซูคริสต์เจ้า เปาโลทราบ ในแบบที่พวกเราส่วนใหญ่จะไม่มีวันทราบเลย ว่าการถูกช่วยให้พ้นจากการตกเป็นทาสทางศาสนาเข้าสู่เสรีภาพแห่งพระคุณนั้นหมายถึงอะไร เปาโลเป็นพาริสีคนหนึ่งแห่งพวกพาริสี เขาเคยตกเป็นทาสต่อศาสนา และสิ่งที่เขาได้กระทำต่อผู้คริสตจักร เขาก็ทำไปเพราะขาดความรู้ (กิจการ 26:2-11) เขาเคยข่มเหงคริสตจักร แต่เขาได้กระทำเช่นนั้น “ในใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีทุกประการ” โดยเชื่อว่าคริสตจักรเป็นศัตรูของพระเจ้า

เนื่องจากเปาโลดีใจและชื่นบานเหลือล้นเพราะว่าเขาได้พบพระคุณของพระเจ้าแล้ว (และผ่านทางพระคุณนั้น เขาได้พบสันติสุข) เขาจึงอธิษฐานขอให้พระคุณและสันติสุขของเจ้ามีบริบูรณ์ในใจของเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกา-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระหว่างวันเหล่านั้นแห่งการทดสอบอันรุนแรงโดยศัตรูนั้น

ข้อ 3: “พวกเราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านอยู่เสมอ พี่น้องทั้งหลาย ตามที่สมควร เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านจำเริญขึ้นอย่างเหลือล้น และความรักของพวกท่านทุกคนที่มีต่อกันและกันก็มากมาย”

ตรงนี้ เหมือนกับในจดหมายฝากฉบับแรก เปาโลแสดงออกถึงการขอบพระคุณแบบจริงจังเพราะเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกา ตอนแรกเขาแสดงออกถึงการขอบพระคุณสำหรับการเจริญเติบโตของพวกเราในความเชื่อและความรัก-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความรักแบบพี่น้องที่มีต่อกันและกันในคริสตจักร

เขาขอบพระคุณอย่างเหลือล้นเช่นกันในใจของเขาเองที่ผู้เชื่อเหล่านั้นมีความอดทนในระหว่างการถูกข่มเหงและความทุกข์ลำบากเหล่านั้นซึ่งพวกเขาได้ผ่านพ้นมาแล้วและกำลังเผชิญอยู่ (ข้อ 4) ประการที่สาม เปาโลขอบพระคุณที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาพวกศัตรูของคริสตจักรในความชอบธรรม มันเป็นสิ่งชอบธรรมกับพระเจ้าที่จะทรงตอบแทนความทุกข์ลำบากให้แก่คนทั้งหลายที่ก่อความลำบากให้ลูก ๆ ของพระองค์ และเพราะเหตุนี้ เปาโลจึงแสดงการขอบพระคุณ (ข้อ 5-10)

จงสังเกตถ้อยคำเปิดของข้อ 3: “พวกเราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านอยู่เสมอ พี่น้องทั้งหลาย” นอกจากนี้ ในบทที่ 2:13 เราอ่านว่า “แต่พวกเราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านอยู่เสมอ พี่น้องทั้งหลาย...” เปาโลไม่ได้ใช้คำถ้อยคำในจดหมายฝากฉบับอื่น ดูเหมือนว่าเขารู้สึกเป็นหนี้พระคุณของพระเจ้าเป็นพิเศษสำหรับพระคุณที่ได้ประทานให้แก่ชาวเธสะโลนิกา-พระคุณที่ได้ทำให้พวกเขาเย็นหยัดมั่นคงต่อความเชื่อมั่นในระหว่างช่วงเวลาแห่งการทนทุกข์และความปวดร้าวที่หนักหน่วงมากเสียจนพวกเขาบางคนคิดจริง ๆ ว่าตนอยู่ในท่ามกลางยุคความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นแล้ว

เปาโลก็กำลังเผชิญกับการทดสอบและความแตกร้าวของหัวใจ ณ เวลานี้เช่นกัน และความหนักแน่น

มันคงของเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาที่ดูเหมือนจะหุนหันเหใจเขาและนำความชื่นใจมาสู่หัวใจของเขา อันเป็นการค้าจุนและเสริมกำลังเขาในมนุษยภายใน ณ เวลานั้นซึ่งเขาต้องการการค้าจุนมากเหลือเกิน (อ่าน กิจการ 18:9,10 และ 1 โครินธ์ 2:3) ใน 1 เธสะโลนิกา 3:8 เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าบัดนี้ พวกเราดำรงชีวิตอยู่ ถ้าพวกท่านยืนมันคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า!” มันคงทำให้ใจของเขาแตกสลายหากเหล่าผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นได้ทอดทิ้งพระเจ้าและความจริงที่เขาได้เทศนาแก่พวกเขาแล้ว

“ตามที่สมควร” บ่งบอกว่าการขอบพระคุณของเปาโลไม่ได้เป็นแค่ความรู้สึกส่วนตัว แต่เพราะว่าพวกเขาสมควรได้รับการยกย่องและให้เกียรติในความหมายที่ถูกต้อง กล่าวอีกนัยหนึ่ง “การเติบโตของพวกเขาสมควรได้รับการรับรู้เช่นนั้นต่อพระเจ้า” เปาโลกล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อที่เมืองฟิลิปปีว่า “การที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้นเกี่ยวกับพวกท่านทุกคนก็สมควรแล้ว” (ฟป. 1:7) ใจของเขาไม่ได้เต็มไปด้วยความภาคภูมิใจในทางที่ผิด แต่ด้วยความภาคภูมิใจใฝ่ยาวิญญานและด้วยการขอบพระคุณเพราะความสัตย์ซื่อของวิสุทธิชนเหล่านั้น และมันถูกต้องแล้วที่จะถวายคำสรรเสริญและการขอบพระคุณขึ้นไปแด่พระเจ้าเพราะความหนักแน่นมันคงและการเติบโตของพวกเขาในความเชื่อ

ใน 1 เธสะโลนิกา 3:2 และ 6 เปาโลส่งทิโมธีไปยังเมืองเธสะโลนิกาเพื่อที่จะได้รับรายงานเกี่ยวกับความเชื่อของชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้น และรายงานที่ทิโมธีนำกลับมานั้นก็หุนหันเหใจเปาโลอย่างมากเพราะว่าทิโมธีเป็นพยานรับรองว่าชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นสัตย์จริงต่อความเชื่ออันซึ่งครั้งหนึ่งได้ถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้วและว่าพวกเขาสำแดงให้เห็นการเติบโตแบบโดดเด่นไม่ธรรมดาในความเชื่ออัน

ผมคิดว่าเหตุผลอันโดดเด่นสำหรับการเติบโตนี้ น่าจะเป็นเพราะลักษณะเฉพาะตัวแห่งความเชื่อในตอนต้นของพวกเขา...พวกเขาได้เห็นมหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ และในการทำเช่นนั้นพวกเขาได้หันไปเสียจากเหล่ารูปเคารพของพวกเขาอย่างสิ้นเชิง “เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้ และเพื่อรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์” ยากอบบอกเราว่า “ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว” ความเชื่อของชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นเป็นของแท้ และพวกเขาแสดงออกถึงความเชื่ออันนี้-ไม่เพียงในการหันมาหาพระเจ้าจากเหล่ารูปเคารพ แต่ในการรับใช้เช่นกัน พวกเขาแสดงออกถึง “กิจการแห่งความเชื่อ” (1 ธส. 1:3)

การข่มเหงได้เพิ่มพูนความเชื่อของพวกเขาเช่นกัน ถ้าความเชื่อไม่ใช่ของแท้ ใจการลองใจ การข่มเหง ความปวดร้าวใจ ใจสลายและการสงครามจากยมโลกก็จะทำลายมันเสีย แต่ถ้าความเชื่อเป็นความเชื่ออันที่ครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว การข่มเหงก็จะมีแต่ช่วยเสริมกำลังมันในแบบเดียวกับที่พายุที่โหมกระหน่ำใส่หมุดต้นโอ๊กใหญ่ในป่าทำให้รากของพวกมันยังลึกลงไปใแผ่นดินมากขึ้น ซึ่งช่วยให้พวกมันมีหลักยึดที่มั่นคงมากขึ้นเพื่อค้าจุนลำต้นในโมงยามแห่งพายุร้าย

เปาโลกล่าวแก่ชาวโรมเหล่านั้นว่า “ใครจะแยกพวกเร่ออกจากความรักของพระคริสต์เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพบก หรือการถูกคุมขังหรือ ตามที่มิเชียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับการเอาไปฆ่า’ ไม่เลย ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้แต่ความตาย หรือ

ชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือบรรดาเทพผู้มีอำนาจ หรือสิ่งทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถแยกพวกเร่ออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราได้” (รม. 8:35-39)

เนื่องจากความเชื่อมั่นของชาวเฮสะโลนิกาเป็นของแท้ การชมเชยจึงไม่ได้ฉีกพวกเขาออกจากความรักของพระคริสต์ แต่กลับผลักดันรากเหง้าแห่งความเชื่อของพวกเขาให้ยิ่งลึกมากขึ้นในรากฐานแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน-รากฐานนั้นคือพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จกลับมาได้ทุกอย่างของพระองค์ การลงใจต่าง ๆ ได้เสริมกำลังพวกเขาแทนที่จะทำลายพวกเขา และนี่เป็นจริงวันนี้ในชีวิตของผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง

ข้อ 3 ปิดท้ายด้วยคำกล่าวที่ว่า “...ความรักของพวกท่านทุกคนที่มีต่อกันและกันก็มากมาย” แน่แน่นอนว่านี่เป็นผลลัพธ์ของผู้เชื่อทั้งหลายที่เติบโตในความเชื่อ ความเชื่อและความรักคือแผ่นดินแห่งพระคุณเหล่านั้นของศาสนศาสตร์แห่งภาคพันธสัญญาใหม่และความเชื่อแบบคริสเตียน บุคคลผู้เดียวที่สามารถรักได้อย่างถูกต้องคือบุคคลที่ได้ใช้ความเชื่อในพระเจ้า ไม่มีแม่คนใดสามารถรักลูก ๆ ของตนได้อย่างร้อนรนแบบที่เธอควรรักจนกระทั่งเธอได้ใช้ความเชื่อในพระเจ้า ไม่มีความรักใดที่สมบูรณ์ครบถ้วนหากมันไม่ถูกนำหน้าโดยความเชื่อแท้ เปาโลพูดถึง “ความเชื่อ ความหวัง ความรักดำรงอยู่ ทั้งสามสิ่งนี้ แต่ใหญ่ที่สุดของสิ่งเหล่านี้ก็คือความรัก” (1 คร. 13:13) อ่าน 1 เฮสะโลนิกา 1:3; 5:8 และกาลาเทีย 5:5,6 เช่นกัน

เหล่าผู้เชื่อชาวเฮสะโลนิกาเป็นเลิศในความรักอันบริสุทธิ์-ความรักที่ถูกก่อให้เกิดได้โดยความเชื่อเท่านั้นที่เป็นความเชื่อที่เติบโต ในจดหมายฉบับแรกของเปาโลถึงชาวเฮสะโลนิกา เขารับรู้ความรักอันดีเลิศของพวกเขาที่มีต่อกันและกัน และเตือนสติพวกเขาให้บริบูรณ์มากขึ้นอีกในความรัก แก่นแท้ของความเชื่อแบบคริสเตียนคือความรัก-ประการแรกต่อพระเจ้า และจากนั้นต่อพี่น้องของเราในองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 4: “ดังนั้น พวกเราเองจึงอวดในพวกท่านในบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าเนื่องด้วยความเพียรของพวกท่าน และความเชื่อในบรรดาการถูกชมเชยของพวกท่านและบรรดาการยากลำบากที่พวกท่านสู้ทนอยู่นั้น”

ชัยชนะที่ได้มาโดยข่าวประเสริฐแห่งพระคุณในเมืองเฮสะโลนิกาได้ให้เปาโลมีความพึงพอใจและความชื่นบานที่พิเศษเฉพาะ ตามที่ได้ชี้ให้เห็นไปก่อนหน้านี้แล้ว เมืองเฮสะโลนิกาดังอยู่ในจุดยุทธศาสตร์และมีข้อได้เปรียบมากมายจากจุดยืนของการค้าและการพาณิชย์ พวกนักเดินทางมายังเมืองนี้จากพื้นที่โดยรอบทั้งหมดและคำพยานของเหล่าผู้เชื่อที่นั่นได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นแคว้นเพื่อนบ้าน

ถ้าคุณจะอ่านจดหมายฝากทุกฉบับของเปาโล คุณจะพบว่าเขามีความชื่นบานยิ่งนักในการชมเชยคริสตจักรหนึ่งต่ออีกคริสตจักร ในที่นี้เขากำลังคิดถึงคริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นยูเดีย (หมายเหตุ 1 เฮสะโลนิกา 2:14) และคิดถึงที่ประชุมเหล่านั้นในประเทศซีเรียด้วย เขาและสิลาสมีการติดต่อไปมากับคริสตจักรทั้งหลายที่นั่น และพวกเขาได้ส่งข่าวดีไปยังที่ประชุมเหล่านี้ โดยแสดงออกถึงความชื่นบานและความพึงพอใจเพราะความเชื่อและความทุ่มเทของคริสตจักรใหม่นี้ในเมืองเฮสะโลนิกา

ใน 2 โครินธ์ 9:2 เปาโลพูดถึง “การอวดแก่ชาวแคว้นมาซิโดเนีย” เกี่ยวกับเงินถวายแบบใจกว้างของ

ชาวโครินธ์ ไม่มีความเห็นแก่ตัว ความอิจฉา หรือความลำเอียงในใจของเขาเลย และเขาชมเชยคริสตจักรหนึ่งต่ออีกคริสตจักรอย่างจริงใจ

จงสังเกตคำว่า “พวกเราเอง” เปาโลในที่นี้กำลังเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าไม่ใช่ตัวเขาเท่านั้น-แต่สิลาส และทิโมธีเช่นกัน-ที่ได้ส่งคำท้าทายมา มิซซันนาร์ที่ทุ่มเทสามท่านนี้ระมัดระวังมาก ๆ ที่จะไม่โอ้อวดเกี่ยวกับสิ่งใดที่จะนำการนับหน้าถือตาหรือเกียรติมาสู่ตัวเอง นี่ถูกพิสูจน์อย่างชัดเจนในกาลาเทีย 6:14, 2 โครินธ์ 12:1-6 และใน 1 เธสะโลนิกา 2:6,7 เช่นกัน บุรุษเหล่านี้ของพระเจ้าไม่ได้อวดในตัวเอง แต่พวกเขาอวดอย่างอิสระเกี่ยวกับเหล่าผู้เชื่อในคริสตจักรทั้งหลายที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้พวกเขาเพื่อก่อตั้ง

ความอดทนของเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา คือสิ่งหนึ่งที่ทำให้เปาโลชี้ชวนคริสตจักรอื่น ๆ ให้สังเกตดูพวกเขา พวกเขา มีความอดทนและสัตย์ซื่อ-แม้กระทั่งภายใต้การถูกข่มเหงอย่างหนัก ภายใต้ไฟที่ลุกโหมหนักที่สุดจากศัตรูนั้น พวกเขา ก็แสดงให้เห็นความทรหดอดทนและความเชื่อแบบที่เปาโลถูกนำไปแสดงออกถึงความซาบซึ้งของตนต่อพวกเขา “เนื่องด้วยความเพียรของพวกเขา และความเชื่อในบรรดาการถูกข่มเหงของพวกเขาและบรรดาการยากลำบากที่พวกเขาสู้นอยู่นั้น”

องค์ประกอบที่สำคัญในความทุกข์ยากของเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา คือการข่มเหง (1 ธส. 2:14; กิจการ 17:5-9) พวกเขาได้สู้นความเจ็บปวดมากมาย แต่การข่มเหงต่าง ๆ ได้ทรมาณพวกเขาหนักที่สุด ฮีบรู 10:32,33: “...พวกท่านได้อดทนต่อการสู้รบอย่างใหญ่หลวงแห่งความยากลำบากทั้งหลาย...ขณะที่พวกท่านเคยถูกประจานทั้งโดยบรรดาการตำหนิและการยากลำบาก และส่วนหนึ่ง ขณะที่พวกท่านได้กลายเป็นเพื่อนร่วมทางของคนเหล่านั้นที่ถูกปฏิบัติเช่นนั้น” ภาษากรีกแบบตรงตัวสำหรับข้อพระคำตอนนี้อ่านว่า “พวกท่านได้สู้นความขัดแย้งใหญ่โตแห่งความทุกข์ยาก...ถูกประจานโดยคำด่าว่าและการยากลำบากทั้งหลาย...และเป็นผู้เข้าส่วนกับคนเหล่านั้นที่ถูกปฏิบัติเช่นนั้น” คำกรีกเดียวกันกับที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “การยากลำบาก” ก็ถูกใช้เช่นกันใน 1 เธสะโลนิกา 1:6; 3:3,4,7

ผู้เชื่อเหล่านี้ได้พิสูจน์แล้วว่าเป็นเหล่าทหารที่ใต้การโจมตีอย่างหนักจากศัตรูนั้น และข้อเท็จจริงนี้ทำให้เปาโลชื่นชมยินดี “ด้วยความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศี” เขาไม่เคยหยุดขอบพระคุณและสรรเสริญพระเจ้าเลยสำหรับความสัตย์ซื่อของเหล่าผู้กลับใจเชื่อของเขาในเมืองเธสะโลนิกา

ข้อ 5: “ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่ปรากฏให้เห็นของการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะถูกนับว่าคู่ควรกับอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเพราะเหตุอาณาจักรนั้นพวกท่านจึงทนทุกข์อยู่ด้วย”

ขณะที่เราศึกษาข้อพระคำเหล่านั้นที่เหลืออยู่ในบทนี้ เราจะเห็นเหตุผลเพิ่มเติมว่าทำไมเปาโลถึงขอบพระคุณขนาดนั้นสำหรับเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกา เขารู้ว่าพระเจ้าที่แท้จริงจะทรงตอบแทนเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐอย่างสาสม และเขามีความเข้าใจอย่างมั่นใจว่านั่นจะหมายถึงอะไร-เพราะว่าเขากล่าวแก่ชาวฮีบรูเหล่านั้นว่า “การตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นสิ่งที่น่ากลัว!” เขารู้ว่าพระเจ้าในความชอบธรรมของพระองค์จะทรงตอบแทนเหล่าครูสอนเท็จและพวกผู้ข่มเหงของชาวประเสริฐผู้ซึ่งได้ทรมาณเหล่าคริสเตียนชาวเธสะโลนิกาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่คริสตจักรที่นั่นได้เริ่มต้น

การตอบแทนที่อัครทูตท่านนี้เห็นล่วงหน้ามีสองทบ ซึ่งประกอบด้วยการบรรเทาและสง่าราศีสำหรับวิ

สุทธิชนเหล่านั้นที่ถูกข่มเหง (ข้อ 5,7,10 และ 12) และการลงโทษของผู้ข่มเหงเหล่านั้นตามการงานของพวกเขา (ข้อ 6,8 และ 9) ในข้อพระคำเหล่านี้เราจะเรียนรู้ว่าพระเยซูจะเสด็จมาโดยมีจุดประสงค์หนึ่งที่มีสองทบ:

ทบแรก-เพื่อประทานสง่าราศีให้แก่ประชากรของพระองค์ เมื่อพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นชีวิตของเรา จะทรงปรากฏ เมื่อนั้นเราก็จะปรากฏกับพระองค์ในสง่าราศีเช่นกัน บรรดาผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้นแบบไม่รู้เปื่อยเน่า เหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงเมื่อความเปื่อยเน่านี้สวมความไม่เปื่อยเน่า และเราทั้งสองจะถูกรับขึ้นไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ

ทบที่สอง-พระองค์จะเสด็จมาในการพิพากษา การแก้แค้นจะตกมาบนเหล่าผู้บีบบังคับของชาวประเสริฐ-และการพิพากษาที่พระเจ้าทรงเทออกนั้นจะเป็นการพิพากษาอันชอบธรรม ความยุติธรรมจะถูกตวงออกให้แก่ทุกคน-ผู้ชอบธรรมและผู้ไม่ชอบธรรม ความทุกข์ยากของเหล่าผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาไม่ได้สูญเปล่า ถ้าเราทนทุกข์กับพระคริสต์ เราก็คงครอบครองกับพระองค์เช่นกัน

ในจดหมายถึงชาวฟิลิปปีเปาโลกล่าวว่า “เพียงแต่ขอให้การดำเนินชีวิตของพวกท่านสมกับชาวประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อว่าแม้ข้าพเจ้าจะมาและพบพวกท่าน หรือไม่อยู่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะได้ยินเกี่ยวกับชาวคราวต่าง ๆ ของพวกท่านว่า พวกท่านยืนมั่นคงอยู่ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อสู้ด้วยกันโดยมีความคิดอย่างเดียวกันเพื่อความเชื่อแห่งชาวประเสริฐนั้น และไม่เกรงกลัวบรรดาปฏิปักษ์ของพวกท่านแต่ประการใดเลย ซึ่งสำหรับพวกเขาที่เป็นสัญลักษณ์อย่างชัดเจนแห่งความพินาศ แต่สำหรับพวกท่านก็เป็นสัญลักษณ์แห่งความรอด และเป็นสัญลักษณ์ของพระเจ้า” (ฟป. 1:27,28)

ข้อเท็จจริงที่ว่าชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นได้ยืนหยัดสัตย์จริงต่อความเชื่อที่พวกเขาได้พบที่ลูกโหมหนักจากศัตรูนั้นก็เป็พยานรับรองว่าพวกเขาบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ความเชื่อแบบวีรบุรุษของพวกเขาพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเขา พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ได้ตั้งใจพวกเขาให้ยืนหยัดสัตย์จริงต่อชาวประเสริฐภายใต้การข่มเหงอย่างหนักเช่นนั้น (1 ธส. 1:6) และพระองค์ ผู้พิพากษาที่ชอบธรรม ได้ทรงประกาศว่าการพิพากษาของพระองค์จะตกมาบนเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐแน่นอน เปาโลและสิลาสทราบว่าการถูกข่มเหงเพราะการประกาศชาวประเสริฐนั้นเป็นเช่นไร พวกเขาว่าการถูกทุบตี ถูกโยนเข้าคุก ถูกเอาเท้าของพวกเขาใส่ชื่อแน่นเป็นเช่นไร แต่ทั้ง ๆ ที่พวกเขาได้รับความเจ็บปวดและความมืดของคุกใต้ดินนั้น พวกเขาก็ร้องเพลงและอธิษฐานตอนเที่ยงคืน! (โปรดอ่านกิจการบทที่ 16 ทั้งบท) สเทพนถูกเอาหินขว้าง-แต่พระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่าเมื่อเขายืนอยู่ต่อหน้าสถานที่ที่ปรับโทษเขา ใบหน้าของเขาส่องแสง “ราวกับเป็นใบหน้าของทูตสวรรค์องค์หนึ่ง” (กิจการ 6:15)

ข้อ 5 ปิดท้ายด้วยถ้อยคำที่ว่า “เพื่อพวกท่านจะถูกนับว่าคู่ควรกับอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเพราะเหตุอาณาจักรนั้นพวกท่านจึงทนทุกข์อยู่ด้วย” เปาโลกำลังกล่าวว่า “ความสัตย์ชื่อของพวกท่านภายใต้การข่มเหงอย่างหนักและการทดสอบเป็นเครื่องหมายแห่งการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งถูกประทานให้พร้อมกับจุดประสงค์ที่ว่าพวกท่านจะได้ถูกนับว่าคู่ควรกับอาณาจักรของพระองค์” ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้เชื่อเหล่านี้ยืนหยัดสัตย์จริงและไม่คลอนแคลนภายใต้การข่มเหงอันน่ากลัวเช่นนั้นได้รับประกันเปาโลว่าพวกเขาคู่ควรกับอาณาจักรของพระเจ้า

ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกา กำลังสู้ทนความทุกข์ยาก เพราะเห็นแก่อาณาจักรนั้น พวกเขา มีความหวังอันแข็งแกร่งเรื่องการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เจ้าในชัยชนะอันยิ่งใหญ่เหนือเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐ พวกเขา กำลังรอคอยเสียงประกาศอันดีพระทัยนั้นที่ว่า “มาเถิด ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงรับราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลาย ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลกเป็นมรดก!” (มัทธิว 25:34) อ่าน 1 เธสะโลนิกา 2:12 และ 2 เธสะโลนิกา 2:13 เช่นกัน เรามีพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่าถ้าเราทนทุกข์กับพระองค์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์เช่นกัน

อาณาจักรของพระเจ้าถูกเตรียมไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่เตรียมพร้อมสำหรับอาณาจักรนั้น (มธ. 20:23) คนเหล่านั้นที่ถูกนับว่าคู่ควร (2 ธส. 1:11) นอกจากนี้ดู 1 เธสะโลนิกา 2:12; 3:13; ลูกา 20:35 และมัทธิว 22:8 เช่นกัน อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกร่วมแบ่งปันและถูกตีมูลค่าโดยคนเหล่านั้นที่คู่ควรผ่านทางพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซูคริสต์เจ้าและความเชื่อแท้ในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นของพระองค์ พระเยซูตรัสว่า “งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่คนเหล่านั้นซึ่งได้รับเชิญนั้นไม่สมควร เหตุฉะนั้น พวกเขาจึงออกไปตามทางหลวงทั้งหลาย และทุกคนที่พวกเขาจะพบ จงเชิญให้มาในพิธีอภิเษกสมรสนี้” (มธ. 22:8,9) แน่นนอนว่า “คนเหล่านั้นซึ่งได้รับเชิญ” หมายถึงพวกยิว ประชากรของพระองค์เอง พวกเขาปฏิเสธที่จะยอมรับพระคริสต์ให้เป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงได้ทรงหันไปหาพวกคนต่างชาติ-คนจน คนง่อย คนแขนขาลีบ คนขาเขยง-ไข้แล้วครึ่ง “พวกสุนัข” ต่างชาติ; “ผู้ใดก็ตาม” เหล่าเหล่านั้นที่ได้รับเชิญมายังงานเลี้ยงสมรสนี้

สวรรค์เป็นสถานที่ที่ถูกจัดเตรียมไว้ และเฉพาะผู้คนที่เตรียมตัวพร้อมก็จะไปที่นั่น (ยอห์น 14:1-6) มรดกของผู้ชอบธรรมถูกจองไว้แล้วในสวรรค์ “...มรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า และปราศจากมลทิน และที่ไม่ร่วงโรย ซึ่งได้ถูกจองไว้ในสวรรค์เพื่อพวกท่าน” (1 ปต. 1:4) ท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณไม่ได้ทำการจองไว้ คุณก็จะได้ไม่ได้เข้าไปในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้าที่ขณะนี้กำลังถูกเตรียมไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่ยอมรับพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูสำหรับการยกบาปทั้งหลาย จงตั้งใจอ่านถ้อยคำเหล่านั้นที่ถูกบันทึกไว้โดยยอห์นผู้เป็นที่รักในวิวรณ์ 22:10-15

เปาโลกล่าวแก่ทิโมธีว่า “ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าพวกเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธพวกเราเช่นเดียวกัน” (2 ทธ. 2:12) จงตั้งใจอ่านฮีบรู 10:34-39; โรม 8:16-19 และฟิลิปปี 1:20

ข้อ 6: “โดยเห็นว่า เป็นสิ่งที่ยุติธรรมกับพระเจ้าที่จะทรงเอาความยากลำบากไปตอบแทนคนเหล่านั้นที่รับทวงพวกท่าน”

ในข้อ 5 เปาโลเพิ่งประกาศว่าการพิพากษาที่จะถูกเทออกมาบนพวกผู้ข่มเหงเหล่าวิสุทธิชนในเมืองเธสะโลนิกาจะเป็นการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า สิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดกับเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐจะมาจากพระเจ้าผู้ชอบธรรมองค์หนึ่งและจะเป็น “สิ่งหนึ่งที่ชอบธรรม” ความยุติธรรมของความยากลำบากนั้นที่จะถูกตวงออกให้แก่เหล่าคนชั่วก็ปรากฏชัดเจน: ความยากลำบากจะถูกเทออกมาบน “คนเหล่านั้นที่รับทวงพวกท่าน” และความบรรเทาจะมาถึงเหล่าวิสุทธิชนที่ได้รับความลำบาก (คำกรีกสำหรับความบรรเทาบ่งบอกถึงการผ่อนคลาย เหมือนกับเส้นที่ตึงของไวโอลินตัวหนึ่งถูกปล่อย) ดังนั้นอัครทูตท่านนี้จึงพูดถึง “ความ

บรรเทา” ของเขาเองจากความกระวนกระวายใจ (หมายเหตุ 2 โครินธ์ 2:13; 7:5)

ในโรม 2:9 เปาโลกล่าวว่า “ความยากลำบากและความเจ็บปวดตรวดร้าวจะมีแก่จิตใจทุกดวงของมนุษย์ที่กระทำความชั่วร้าย ของพวกยิวก่อนและของพวกคนต่างชาติด้วย” -และคำที่ถูกใช้ในที่นี้ เหมือนในข้อพระคำตอนนี้ของเรา บ่งบอกถึงความทุกข์ยากและความทรมาณส่วนตัว คำเดียวกันเหล่านี้ก็ถูกใช้ในลูกา 16:25 เช่นกัน โดยกล่าวถึงเศรษฐีคนนั้นและลาซารัส: “บัดนี้ (ลาซารัส) ถูกปลอบประโลม และเจ้าก็ถูกทรมาณ” “แต่คนที่ทำความผิดจะได้รับตามความผิดซึ่งเขาได้กระทำนั้น และไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย” (คส. 3:25) หลักการเดียวกันของการตอบแทนตามชนิดถูกนำเสนอในวิวรณ์ 13:10 และมีทธิ 26:52 การพิพากษาจากพระเจ้าในนยุคธรรม เพราะพระเจ้าผู้เที่ยงแท้และชอบธรรมไม่สามารถทำสิ่งใดที่ไม่ชอบธรรมได้ การนำสันติสุข การหยุดพักและการผ่อนคลายมาสู่ผู้ชอบธรรมคือ กฎทั่วไปของความยุติธรรมกับพระเจ้า ส่วนการนำความทุกข์ระทม ความปวดร้าว วิบัติ และการทรมาณมาสู่คนชั่วและมาสู่คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระเจ้าก็เป็นกฎทั่วไปแห่งความยุติธรรมกับพระเจ้าเช่นกัน มันจึงถูกต้องตามหลักเหตุผลแล้วว่าถ้ากฎนี้เรียกร้องความทุกข์ยากแก่คนเหล่านั้นที่เป็นคนชั่ว โดยกฎอันชอบธรรมเดียวกันความบรรเทาและการผ่อนคลายก็จะมาสู่คนเหล่านั้นที่ถูกทรมาณโดยเหล่าผู้ครอบครองแห่งความมิดฝ่ายวิญญาณและยมโลก ผู้แต่งเพลงสดุดีร้องประกาศว่า “คนชั่วจะถูกหั้นเข้าไปในนรก และประชาชาติทั้งหมดที่ลืมนพระเจ้า” (เพลงสดุดี 9:17) เปาโลกล่าวแก่เหล่าคริสเตียนชาวฮีบรูว่า “ฉะนั้นจึงยังมีที่สงบสุขสำหรับประชาชนของพระเจ้า” (ฮบ. 4:9)

ข้อ 7: “และสำหรับพวกท่าน ผู้ที่ถูกรบวมนั้น ให้ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับพวกเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะทรงปรากฏพระองค์จากสวรรค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์”

ผมสงสัยว่ามีใครบนแผ่นดินโลกที่จะเห็นอกเห็นใจกับชาวเรสะโลนิกาที่ทุกข์ยากได้อย่างจริงใจมากไปกว่าอัครทูตเปาโล เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดนอกจากพระเยซูที่เคยทนทุกข์เหมือนอย่างที่เปาโลได้ทนทุกข์ ชีวิตของเขามีแต่การถูกรังควาน ความเหนื่อยยาก ความเจ็บปวด การถูกโบยตี การถูกหินขว้าง และความทุกข์ยากต่าง ๆ แต่เขามีความหวังอันเปี่ยมสุขนั้นของวันแห่งการหยุดพัก! การคิดถึงวันนั้นก็หอมหวานอย่างแท้จริงต่อชายผู้หนึ่งที่แบกรับในร่างกายของเขารอยเครื่องหมายเหล่านั้นแห่งการทนทุกข์ที่เขาได้สู้ทนเพื่อข่าวประเสริฐ ในกาลาเทีย 6:17 เขาร้องประกาศว่า “ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบวมน้ำข้าพเจ้าเลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยเครื่องหมายเหล่านั้นของพระเยซูเจ้าฝังอยู่ในร่างกายของข้าพเจ้าแล้ว!”

ทั้ง ๆ ที่เขาได้ทนทุกข์ เปาโลก็มีความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศี ผมคิดว่าไม่มีมนุษย์คนใดเคยเข้ามาใกล้การเดินทางตามรอยพระบาทของพระเยซูมากไปกว่าอัครทูตเปาโลแล้ว จดหมายฝากทั้งหลายของเขาเจือไปด้วยถ้อยคำแห่งความชื่นบานเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย วันมอบมงกุฏนั้น วันประทานบำเหน็จนั้น วันแห่งกำไรนั้น (2 คร. 4:14; 2 ทธ. 4:8; ฟป. 1:20-23) พระเยซูทรงสู้ทนทางเขานั้น ทรงถือว่าการละอายนั้นไม่สำคัญ เพราะว่าด้วยความชื่นบานพระองค์ทรงมองไปที่สง่าราศีนั้นที่อยู่พ้นทางเขานั้นไป (ฮบ. 12:1-4) ดังนั้นเปาโลจึงทนทุกข์ความปวดร้าวอันเหลือจะกล่าวเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ แต่พ้นความปวดร้าวนั้นไปเขาเห็นสง่าราศีนั้นของการร่วมแบ่งปันมงกุฏนั้น!

ในข้อ 7 เปาโลเตือนความจำผู้เชื่อเหล่านั้นว่าพระเยซูเจ้าจะเสด็จมา: พระองค์จะทรงถูกเปิดเผยจาก

สวรรค์ พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ทรงฤทธิ์ของพระองค์...และเมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์ จะทรงทำการพิพากษาต่อเหล่าคนชั่ว ความหวังของคริสตจักรคือการเสด็จมาของพระเยซูเจ้า เปาโลกล่าวว่า “ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” พระเยซูเองตรัสว่า “ในโลกท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์ลำบาก” สำหรับคริสตจักรและผู้เชื่อ ไม่มีการบรรเทาจากจุดยืนของการทนทุกข์ ความปวดร้าวใจ ความผิดหวังและการข่มเหง จนกว่าพระเยซูเจ้าเสด็จมาในสง่าราศีเพื่อทำลายความชั่วและเหล่าคนชั่ว และสถาปนาอาณาจักรอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์ จนกว่าจะถึงเหตุการณ์เปี่ยมสง่าราศีนั้น ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องวางใจและอดทน โดยรู้ว่า “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้?” เราทราบได้ถึงแม้ว่าเราเป็นคนส่วนน้อยตอนนี้ เราก็ออยู่ฝ่ายที่ชนะเหมือนเดิม!

เราต้องศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง จงตั้งใจอ่าน 1 เธสะโลนิกา 2:15-19; 1 โครินธ์ 1:7; 1 เปโตร 1:7-13 และ 4:13 ระยะเวลาของการเสด็จมาของพระเยซูเจ้าถูกเรียกว่าการเปิดเผยของพระองค์- “เมื่อพระองค์จะทรงถูกเปิดเผยจากสวรรค์” เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงสำแดงแสนยานุภาพ สง่าราศี ฤทธิ์อำนาจ และความเจิดจรัสแบบที่ตอนนี้ไม่มีใครรู้จักและไม่อาจจินตนาการได้เลย นอกจากนี้เมื่อพระองค์เสด็จมา จะมี “การเปิดเผยของบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” และการเปิดเผยของการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งจะถูกเทออกมาบนเหล่าคนชั่ว (รม. 1:18; 2:5,6)

ในข้อพระคำที่เหลือของบทนี้ของเรา เราจะต้องไม่สับสนการเปิดเผยนั้นกับการรับขึ้น:

การรับขึ้นจะเป็นความลับและไม่ถูกประกาศให้ทราบ พระเยซูจะเสด็จลงมาในฟ้าอากาศเหนือเรา และคริสตจักรจะถูกรับขึ้นออกไปจากโลก (1 ธส. 4:13-18; 1 คร. 15:51-55) เมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้น พระองค์จะเสด็จมาเพื่อรวบรวมเพชรพลอยของพระองค์ (มลค. 3:17)

การเปิดเผยนั้นคือเวลานั้นเมื่อพระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์ นัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และชนทุกชาติแห่งแผ่นดินโลกจะรำไห้เพราะพระองค์ ณ เวลานั้น พระบาทของพระองค์จะยืนบนภูเขามะกอกเทศ พวกเขาจะถามพระองค์ว่าพระองค์ทรงรับแปลเป็นเหล่านั้นในพระหัตถ์ของพระองค์มาจากไหน ยูดาส 14,15 พรรณนาถึงเรื่องนี้ว่าเป็นเวลาที่พระองค์เสด็จมาพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน และพระองค์จะเสด็จมาเพื่อทำการพิพากษา

ในส่วนท้ายของข้อ 7 เปาโลกำลังพูดถึงการเปิดเผยนั้นเมื่อเขากล่าวว่าพระเยซูจะทรง “ถูกเปิดเผยจากสวรรค์” -นั่นคือ พระองค์จะเสด็จลงมาออกจากสง่าราศีของพระบิดาของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ (มาระโก 8:38) เกี่ยวกับทูตสวรรค์เหล่านั้น ดาวิดกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเตรียมบัลลังก์ของพระองค์ไว้แล้วในฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย และราชอาณาจักรของพระองค์ปกครองอยู่เหนือทุกสิ่ง จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายผู้เป็นทูตสวรรค์ของพระองค์ ผู้มีพลกำลังมากล้าน ผู้กระทำตามพระบัญชาทั้งหลายของพระองค์ ตั้งใจฟังเสียงแห่งพระวจนะของพระองค์” (เพลงสดุดี 103:19,20) ทูตสวรรค์เหล่านั้นจะมีบทบาทสำคัญในการพิพากษาที่ยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการเปิดเผยนั้น:

ข้อ 8: “ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองต่อคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

ไฟตามที่ถูกใช้ในพระคัมภีร์บ่งบอกถึงความกริ้วและแสนยานุภาพของพระเจ้า เปลวเพลิงคือไฟที่เคลื่อนไหว ซึ่งกระโดดและลุกโชน-ซึ่งบ่งบอกถึงการพิพากษาที่เคลื่อนที่เร็วของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ตามที่กล่าวไว้ใน 2 เปโตร 3:10 วันหนึ่งโลกนี้จะละลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า โลกนี้และการงานของมันจะถูกเผาผลาญ-และตรงข้ามกับคำสอนของพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยม นี่จะเป็นไฟจริง ๆ ไม่ใช่เชิงสัญลักษณ์

เมื่อเขียนถึงเหล่าผู้เชื่อในเมืองโครินธ์ เปาโลเตือนว่าการทำงานของทุกคนจะถูกทดสอบโดยไฟ (1 คร. 3:13-15) ถ้าหน้าที่คนต้นเรือนของเราเป็นทองคำ เงิน และเพชรพลอย มันก็จะทนการทดสอบด้วยไฟของพระเจ้า แต่ถ้าหน้าที่คนต้นเรือนของเราเป็นแบบเห็นแก่ตัวและอยู่ในเนื้อหนัง (ไม้ หญ้าแห้ง ฟาง) มันก็จะถูกเผาผลาญและเราจะทนทุกข์การสูญเสีย ในเยเรมีย์ 23:29 เราถูกบอกว่าพระวจนะของพระเจ้าเป็นเหมือนไฟแท้จริงแล้ว พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรัก (1 ยอห์น 4:8) แต่พระองค์ทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญเช่นกัน (ฮบ. 12:29) และเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการเปิดเผยนั้นเพื่อพิพากษาเหล่าคนชั่ว พระองค์จะเสด็จมาในเปลวเพลิงหิม่า “จะลงโทษสนองต่อคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

เมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อพิพากษาเหล่าคนชั่ว พระองค์จะทรงดวงความยุติธรรมอันเต็มเปี่ยมออกให้แก่คนไม่เชื่อทุกคน-ไม่มีสิ่งใดที่มากไป ไม่มีสิ่งใดที่น้อยไป พระองค์จะไม่ทรงพิพากษาตามอารมณ์ แต่ในความชอบธรรม พระราชบัญญัติ 32:35 บอกเราว่า “การแก้แค้นและการตอบสนองเป็นของ (องค์พระผู้เป็นเจ้า)” เราพบคำกล่าวเดียวกันในโรม 12:19: “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง”” เหล่าผู้เชื่อที่ถูกทำผิด ถูกข่มเหงและถูกปฏิบัติหยาบช้าโดยพวกคนไม่เชื่อจะไม่ได้รับอนุญาตให้แก้แค้นให้ตัวเอง พระเยซู องค์ผู้ชอบธรรมนั้น จะทรงชำระเต็มจำนวนให้แก่คนชั่วทุกคน “...พระบิดา...ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตรแล้ว” (ยอห์น 5:22) พระเยซูจะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตายเมื่อพระองค์ทรงปรากฏ (2 ทธ. 4:1)

คนสองจำพวกถูกแบ่งแยกชัดเจนในข้อ 8:

(1) “คนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า” เปาโลกำลังพูดตรงนี้ถึงการนับถือพระหลายองค์ในสมัยของเขาเอง-โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนับถือรูปเคารพของคนต่างชาติ เขาประกาศว่าคนเหล่านี้กำลังไม่รู้ ปฏิบัติความไม่เป็นแบบพระเจ้า การนับถือรูปเคารพและความชั่ว-ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาไม่เคยได้โอกาสที่จะรู้จักพระเจ้า แต่เพราะว่าเมื่อพวกเขาได้รู้จักพระเจ้าแล้ว พวกเขาปฏิบัติสิ่งที่จะถวายเกียรติพระองค์ในฐานะพระเจ้า (1 ธส. 4:5; รม. 1:18-32) ภาษากรีกแบบตรงตัวในโรม 1:28 อ่านว่า “พวกเขาไม่ได้คิดว่าพระเจ้าทรงควรค่าแก่การมีไว้ในความรู้ของตน” ดังนั้น การนับถือพระหลายองค์ในสมัยของเปาโลจึงสมควรได้รับการแก้แค้นของพระเจ้า

ทุกชนชาติของแผ่นดินโลก ครั้งหนึ่งเคยมีโอกาสดูที่รู้จักพระเจ้า อาดัม (พ่อของทุกคน) และเอวา (แม่ของทุกคน) รู้จักพระเจ้า โนอาห์และครอบครัวของเขา รู้จักพระเจ้า-และพระเจ้าไม่เคยปล่อยให้พระองค์เองปราศจากพยานเลยบนแผ่นดินโลกนี้ (กิจการ 14:17; ยอห์น 1:6-8) ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ทุกคนจะถูกพิพากษาตามความสว่างที่เขาได้รับและโอกาสที่ตกเป็นของเขาได้ ความสว่างและโอกาสทั้งหลายของเขาจะถูกขังน้ำ

หนักในตาซึ่งอันชอบธรรมของพระเจ้า และพระเจ้าจะทรงพิพากษาคน ๆ นั้นตามความเหมาะสม

ในที่นี้เปาโลกำลังคิดถึงพวกคนต่างชาติที่ข่มเหงเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาเป็นหลัก คนเหล่านั้น ปฏิเสธที่จะรับความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า พวกเขาเกลียดชังพระเจ้า-และพวกเขาพิสูจน์ความเกลียดชังนั้นโดยการเกลียดชังลูกทั้งหลายของพระเจ้า อ่านยอห์น 15:24 และ 1 ยอห์น 3:13

(2) คนกลุ่มที่สองที่ถูกชี้ให้เห็นคือ คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังชาวประเสริฐ คนกลุ่มนั้นรวมถึงทุกคนที่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ-ทุกคนที่เคยได้ยินและจะได้ยินข่าวประเสริฐตั้งแต่วันนี้ไปจนถึงการสำเร็จครบถ้วนของสิ่งสารพัด...พวกยิวและพวกคนต่างชาติ คนรวยและคนจน ทาสและไท-ที่ได้ยินความจริงนั้นแล้วแต่ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังความจริงนั้น พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังต่อความเชื่อนั้นหรือที่จะยอมจำนนใจและชีวิตของตนต่อพระเจ้า พวกเขาจะถูกพิพากษาและรับบำเหน็จตามความสว่างนั้นที่พวกเขาได้รับและโอกาสเหล่านั้นที่พวกเขาปฏิเสธที่จะคว้าไว้ คนทั้งหลายที่ “ไม่เชื่อฟังชาวประเสริฐ” ก็ปฏิเสธที่จะเชื่อบนพระเยซูให้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (หมายเหตุ 1 โครินธ์ 12:3 และฟิลิปปี 2:10) คนเหล่านั้นที่ได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูและได้ปฏิเสธพระองค์ก็กลายเป็นพวกศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของเปาโลและเป็นผู้ข่มเหงที่รุนแรงและตั้งใจแน่วแน่มากที่สุดของเขา พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเตือนตอนที่พระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกว่า “ผู้ที่ไม่เชื่อจะถูกลงพระอาชญา (ถูกปรับโทษ)” (มาระโก 16:16) เปาโลกำลังกล่าวสิ่งเดียวกันในข้อพระคำตอนนี้ของเรา

ยอห์นบอกเราว่า “...ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า และนี่คือการปรับโทษนั้น คือว่าความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว และมนุษย์ได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย” (ยอห์น 3:18,19) การที่เราไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าเลยก็ดีกว่าการได้ยินข่าวประเสริฐและปฏิเสธที่จะเชื่อฟังมัน หนึ่งในข้อพระคำที่น่ายำเกรงมากที่สุดในพระคัมภีร์ทุกตอนถูกพบในข่าวประเสริฐของยอห์น: “ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำทั้งหลายของเรา ก็มีสิ่งหนึ่งที่พิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้แล้ว คำนั้นเองจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 12:48)

เราจะไม่วันทราบเลยพากันของนิรันดร์กาลถึงความสำคัญของพระวาระของพระเจ้า: พระวาระของพระเจ้านำข่าวดีแห่งความรอดมาให้ พระวาระของพระเจ้าคือ เมล็ดพืชที่ก่อให้เกิดฤทธิ์เดชที่นำมาซึ่งการบังเกิดใหม่ ข่าวประเสริฐคือฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอด ข่าวประเสริฐนำความเชื่อมาซึ่งโดยทางความเชื่อ นั้นเรารับพระคุณของพระเจ้าที่ช่วยเราให้รอด และเราจะถูกพิพากษาโดยพระวาระในวันสุดท้ายนั้น สำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของเรา

ข้อ 9: “ผู้ซึ่งจะถูกลงโทษด้วยความพินาศเป็นนิรันดร์ พ้นไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสง่าราศีแห่งฤทธานุภาพของพระองค์”

ในถ้อยคำที่บาดลึกและแทงทะลุเหล่านี้ เปาโลพรรณนาถึงการพิพากษาอันน่ากลัวนั้นที่รอคอยพวกคนที่ไม่มีพระเจ้าที่ปฏิเสธข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าและปฏิเสธที่จะเชื่อบนพระบุตรแห่งความรักของพระเจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด คำกล่าวนี้ใช้กับทุกคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าและกับทุกคนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐ แต่เปาโลกำลังคิดถึงพวกผู้ต่อต้านและพวกผู้ข่มเหงที่ไม่มีพระเจ้าของเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกา

กา ซึ่งกำลังทำทุกอย่างในอำนาจชั่วร้ายของตนเพื่อบดขยี้และทำลายคริสตจักรทหารที่นั่น บาปเช่นนั้นตรงกัน
กับบาปที่พระเยซูทรงประกาศในมัทธิว 12:31,32 และมาระโก 3:28,29 ว่าเป็นบาปที่กระทำต่อพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ ผู้ข่มเหงเหล่านี้ยกให้การงานของเหล่าผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาว่าเป็นการงานของพญามารอย่างแน่นอน
และคนเหล่านี้กำลังพยายามที่จะขจัดมันออกไปเสีย ดังนั้นการพิพากษาที่แน่นอนและความพินาศเป็นนิรันดร์จะ
ตกมาบนศีรษะของพวกเขาอยู่รอมร่อแล้ว และในวันพิพากษาที่ยิ่งใหญ่นั้นพวกเขาจะถูกพิพากษาและ “ถูก
ลงโทษด้วยความพินาศเป็นนิรันดร์” ฟ้นไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสง่าราศีแห่งฤทธานุภาพของ
พระองค์”

ความพินาศในที่นี้หมายถึงลิขิตของคนไม่เชื่อ คำกรีกนี้บ่งบอกถึง “ความพินาศ ความย่อยยับ ความ
สูญเสียแบบสิ้นเชิง และปราศจากความเปี่ยมสุข” -สิ่งซึ่งตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับความรอด ความพินาศเป็นนิรันดร์
เป็นสิ่งที่ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับชีวิตนิรันดร์ ถ้าความรอดให้ชีวิตที่ไม่รู้สิ้นสุด-เป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ไปตลอด
หลายยุคสมัย-เช่นนั้นแล้วคนชั่วก็จะถูกทำลายตลอดไปเป็นนิรันดร์ไปตลอดหลายยุคสมัย ไม่มีเหตุผลใดที่นั่นที่ผู้
ใดจะตีความความพินาศในภาษากรีกว่าหมายถึงการทำให้ดับสูญหรือความเสื่อมสูญไป ความหมายของความ
พินาศคือ การลงหายไปตลอดกาล...ลงหายไปจากพระเจ้าและความดีของพระเจ้า ลงหายไปจากสันติสุข
และการพักผ่อนที่พระเจ้าเพียงผู้เดียวประทานให้ได้

คำกรีกตรงนี้สำหรับ “เป็นนิรันดร์” ไม่มีขีดจำกัดในเรื่องขอบเขต ความหมายตรงนี้จัดขีดจำกัดทั้งสิ้น
แห่งเวลาออกไปเสีย และมันตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับชั่วคราว (ดู 2 โครินธ์ 4:18) คำว่า “เป็นนิรันดร์” หรือ “นิรัน
ดร์” ถูกพบเจ็ดสิบสองครั้งในหนังสือเหล่านั้นของภาคพันธสัญญาใหม่ สิบสี่ครั้งในเจ็ดสิบสองครั้งนั้นวลีนี้
เกี่ยวข้องกับชีวิตนิรันดร์ และที่เหลืออีกยี่สิบแปดครั้งเกี่ยวข้องกับความพินาศนิรันดร์ ดังนั้นถ้าไม่มีความพินาศ
นิรันดร์ ก็ไม่อาจมีชีวิตนิรันดร์ได้ ถ้าคนชั่วไม่มีตัวตนอีกต่อไปหลังจากการพิพากษารั้งสุดท้ายนั้น เช่นนั้นแล้ว
คนชอบธรรมก็จะไม่มีตัวตนอีกต่อไปเช่นกัน เพราะว่าคำเดียวกันถูกใช้กับทั้งชีวิตนิรันดร์และความพินาศนิรัน
ดร์!

เมื่อพูดถึงเหล่าคนชั่ว พระเยซูตรัสว่า “และคนเหล่านี้จะออกไปเข้าสู่การลงโทษเป็นนิรันดร์ แต่ผู้ชอบ
ธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์” (มธ. 25:46) ไม่มีความจำเป็นต้องพลิกแพลงและบิดเบือนพระวจนะของพระเจ้าให้
เข้ากับนิยามหนึ่ง ลัทธิ ข้อเชื่อหรือหลักคำสอนที่มนุษย์สร้างขึ้น เมื่อพระวจนะชัดเจนขนาดนั้นแล้ว ในพระคำ
ข้อเดียวพระเยซูทรงประกาศว่าเหล่าคนชั่วจะถูกลงโทษชั่วนิรันดร์และว่าเหล่าคนชอบธรรมจะมีชีวิตอยู่ไปชั่ว
นิรันดร์ กระนั้นก็ยังมีความเหล่านั้นที่ให้คุณชอบธรรมอยู่ในอุทยานสวรรค์ตลอดไปและเผาไหม้เหล่าคนชั่ว โดย
ทำให้วิญญาณและจิตดับสูญไป อันเป็นการทำให้คนเหล่านั้นไม่มีตัวตนอยู่อีกต่อไป!

จะมีใครแก่งัดใจและโหดร้ายทารุณได้ขนาดนั้น มันก็เกินความเข้าใจของผมจริง ๆ ไม่ว่าจะเหล่าอาจารย์
นักเทศน์ หรือใครหน้าไหนจะกล่าวอะไรก็ตามเกี่ยวกับความพินาศเป็นนิรันดร์ คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมเชื่อเรื่องนี้ทาง
ปากนี้ของหลุมศพก็จะเชื่อเรื่องนี้อย่างแน่นอนเมื่อไปถึงอีกฟาก!

ข้อ 9 ปิดท้ายด้วย “ฟ้นไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสง่าราศีแห่งฤทธานุภาพของ
พระองค์” คำกล่าวนี้คล้ายคลึงกับอิสยาห์ 2:10-21 ที่อิสยาห์พรรณนาถึงการพิพากษาของพระเยโฮวาห์ในวัน

สุดท้ายที่ยิ่งใหญ่นั้น: “จงเข้าไปในหิน และซ่อนตัวเองอยู่ในผงคลี เพราะความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และเพราะสง่าราศีแห่งเดชานุภาพของพระองค์...และคนทั้งหลายจะเข้าไปในบรรดาซอกหินและในถ้ำต่าง ๆ แห่งแผ่นดินโลก เพราะความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และเพราะสง่าราศีแห่งเดชานุภาพของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นเพื่อที่จะเขย่าแผ่นดินโลกอย่างน่ากลัว...เพื่อจะเข้าไปในบรรดารอยแยกของหินและเข้าไปในยอดของหินซรุขระทั้งหลาย เพราะความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และเพราะสง่าราศีแห่งเดชานุภาพของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นเพื่อที่จะเขย่าแผ่นดินโลกอย่างน่ากลัว” (อสย. 2:10,19,21)

ถ้อยคำเกือบเหมือนกันถูกใช้ในวิวรณ์ 6:15,16 ที่ยอห์นพรรณนาถึงการประชุมอธิษฐานขนาดใหญ่ ยกย่นั้นที่จะมีผู้เข้าร่วมเป็นเหล่ากษัตริย์ พวกเศรชฐี พวกนายทหารใหญ่ เหล่าผู้มีอำนาจ ทาส ไท คนทุกชนชั้นและทุกความเชื่อที่อธิษฐานคำอธิษฐานเดียวกัน: ขอให้โซดหินและภูเขาล้มทับพวกเขาและซ่อนพวกเขาไว้ “ให้พ้นจากพระพักตร์พระองค์ ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น!” มันจะเป็นวันที่น่ากลัวจริง ๆ!

เมื่อได้เห็นพระเยซูคริสต์เจ้า องค์ผู้พิพากษาชอบธรรมนั้น-ความทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ซึ่งถูกห่อหุ้มในเปลวเพลิงและถูกติดตามมาโดยเหล่าทูตสวรรค์ผู้ส่องแสงที่เป็นพลโยธาของพระองค์-เหล่าคนไม่เชื่อที่นำเวทนาเหล่านี้จะถูกเกาะกุมด้วยความหวาดกลัวจนเหลือคำบรรยาย พวกเขาจะกรีดร้องขอให้โซดหินและภูเขาล้มทับพวกเขาและซ่อนพวกเขาไว้จากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า! ดาวิดกล่าวว่า “พระพักตร์พระเยโฮวาห์ตั้งต่อสู้อับคนทั้งหลายที่ทำความชั่วร้าย เพื่อจะตัดการระลึกถึงพวกเขาเสียจากแผ่นดินโลก” (เพลงสดุดี 34:16) “...ขอทรงเหวี่ยงคนเหล่านั้นลงด้วยพระพิโรธของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า” (เพลงสดุดี 56:7 วรรคหลัง) “พระเจ้าทรงพิพากษาคนชอบธรรม และพระเจ้าพระพิโรธต่อคนชั่วทุกคน” (เพลงสดุดี 7:11)

ข้อ 10: “เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับสง่าราศีในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่ชื่นชมในคนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะคำพยานของพวกเราในท่ามกลางพวกท่านได้ถูกเชื่อแล้ว) ในวันนั้น”

ในภาษากรีกเดิมพระคำข้อนี้อ่านว่า “พระองค์เสด็จมาแล้วเพื่อจะรับเกียรติในเหล่าผู้บริสุทธ์ของพระองค์และเป็นที่ยอมรับใจแก่คนทั้งปวงเหล่านั้นที่ได้เชื่อ”

เมื่อพระเยซูเสด็จมา “สง่าราศีแห่งฤทธานุภาพของพระองค์” นำความพิเนาศสิ้นเชิงมาสู่เหล่าคนชั่ว (ข้อ 9) อย่างไรก็ตาม มีอีกสง่าราศีหนึ่งที่เป็นที่รักยิ่งกว่าต่อพระเยซู- “สง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์” (อฟ. 1:4-6) -ซึ่งจะถูกแสดงออกในความเจิดจรัสอันเต็มเปี่ยมของมัน “ในเหล่าผู้บริสุทธ์ของพระองค์” เมื่อพระเยซูทรงวางเจ้าสาวของพระองค์แบบจัดแสดงในสวรรค์สถานเพื่อแสดงให้เห็นความไพบูลย์ยิ่งนักแห่งพระคุณของพระเจ้าในเราที่เชื่อและที่รวมกันเป็นคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ เจ้าสาวของพระคริสต์ “...และทรงให้เราเป็นขึ้นมาด้วยกัน และโปรดให้เราเรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคเหล่านั้นที่จะมาถึง พระองค์จะได้ทรงสำแดงบรรดาความมั่งคั่งอันเหลือล้นแห่งพระคุณของพระองค์ ในความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อพวกเราโดยทางพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:6,7)

เมื่อพระเยซูทรงจัดแสดงเจ้าสาวของพระองค์ในนครขาวดุมุกดานั้นตามที่ถูกนำเสนอในวิวรณ์ 21 เมื่อนั้นสิ่งทรงสร้างทั้งปวงของพระเจ้าจะเพ่งมองความไพบูลย์ยิ่งนักแห่งพระคุณของพระเจ้าในเจ้าสาวนั้นใน

นครชาวดุจมุมดานั้น ในคำอธิษฐานวิงวอนเผื่อขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าในยอห์น 17 พระเยซูตรัสว่า “ข้าพระองค์ได้รับเกียรติในพวกเขา” พระเยซูเองทรงเป็นองค์บริสุทธิ์นั้นของพระเจ้า-พระองค์ทรงเป็นบุตรหัวปีในท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก และผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกทำให้เป็นขึ้นเมื่อพระองค์เสด็จมาในการรับขึ้นเพื่อรวบรวมเพชรพลอยของพระองค์และเพื่อฉวยคริสตจักรขึ้นไปในหมู่เมฆในฟ้าอากาศเพื่อพบกับพระองค์ จากนั้นเมื่อพระองค์เสด็จมาพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์เพื่อทำการพิพากษา พระองค์จะทรงจัดแสดงเจ้าสาวของพระองค์ โดยแสดงให้เห็นความไพบูลย์ยิ่งนักแห่งพระคุณของพระเจ้าในเรา! สิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะอัศจรรย์ใจและถวายเกียรติพระเจ้าเพราะความไพบูลย์ยิ่งนักแห่งพระคุณของพระเจ้าซึ่งถูกจัดหาให้ผ่านทางการสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชาของพระบุตรแห่งความรักของพระองค์บนกางเขนอันทารุณนั้น สวรรค์และแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะร้องเพลงถวายแด่พระเมษโปดก: “...แต่พระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรงชำระล้างพวกเราจากบาปของพวกเราในพระโลหิตของพระองค์เอง และทรงตั้งพวกเราไว้ให้เป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตต่อพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์ ขอพระเกียรติและไอศวรรย์จงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ เอเมน” (วิว. 1:5,6)

ส่วนที่เป็นเนื้อหาในวงเล็บของข้อ 10- (“เพราะคำพยานของพวกเราในท่ามกลางพวกท่านได้ถูกเชื่อแล้ว”)-มีความหมายเพียงว่าเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่เพราะว่าพวกเขาได้รับคำพยานของอัครทูตเปาโลแล้ว ซึ่งถูกส่งมาถึงพวกเขาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านทางเปาโลในฐานะผู้รับใช้ ข้อเท็จจริงเรื่องความเชื่อที่ไม่อาจคลอนแคลนได้ของพวกเขาพิสูจน์ว่าพวกเขาบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงและเป็นส่วนหนึ่งของเจ้าสาวนั้นผู้ซึ่งจะร่วมแบ่งปันในสง่าราศีนั้นในวันยิ่งใหญ่เมื่อนั้นเมื่อพระเยซูจะทรงได้รับเกียรติในเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ เป็นที่ชื่นชมในพวกเขาทุกคนที่เชื่อและเป็นที่ยอมรับโดยสิ่งทรงสร้างทั้งปวง

ข้อ 10 ปิดท้ายด้วย “...ในวันนั้น” ซึ่งแค่หมายถึง วันนั้นเมื่อพระเยซูจะทรงประกาศชัยชนะครั้งสุดท้ายเหนือเหล่าคนชั่วและเหนือบาป-วันนั้นเมื่อความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกดูจน้ำเหล่านั้นปกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้ ในวันนั้นเจ้าสาวนั้นจะถูกจัดแสดงในนครชาวดุจมุมดาในสวรรค์สถาน และพระเจ้าเองจะทรงเข้ดน้ำตาทุกหยดจากตาของประชากรของพระองค์ จะไม่มีการร้องไห้อีกต่อไป ไม่มีการร้องไห้อีกต่อไป ไม่มีการปวดร้าวใจอีกต่อไปในวันนั้นของวันทั้งปวง เมื่อพระเจ้าจะทรงมอบสิ่งสารพัดไว้กับพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์เจ้า ในวันนั้นพระองค์จะทรงครอบครองอย่างสูงที่สุด และเรา (เจ้าสาวนั้น) จะได้รับเกียรติด้วยกันกับพระองค์และจะครอบครองกับพระองค์ ในวันนั้นจะมีสันติสุขบนแผ่นดินโลก ความปรารถนาดีต่อมนุษย์ทั้งหลาย จะมีอุทยานสวรรค์ที่จะไม่มีบาปในนั้นเลย เพราะว่าซาตานจะถูกประทับตราเป็นนิตย์ในบึงไฟนั้น พร้อมกับคนเหล่านั้นที่มันได้นำให้หลงไป เพื่อที่จะถูกทรมานทั้งวันและคืนในไฟและกำมะถันตลอดไปเป็นนิตย์

ข้อ 11: “เหตุฉะนั้นพวกเราจึงอธิษฐานเผื่อพวกท่านเสมอด้วยว่า พระเจ้าของพวกเราจะทรงนับว่าพวกท่านเป็นผู้ที่คู่ควรแก่การที่ได้ทรงเรียกนี้ และทรงบันดาลให้พระประสงค์อันดีทุกอย่างแห่งความดีของพระองค์สำเร็จ ทั้งการงานแห่งความเชื่อด้วยฤทธิ์เดช”

จงเปรียบเทียบพระคำข้อนี้กับ 1 เธสะโลนิกา 1:2 และ 3:10 เปาโลอยากให้เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาจำให้ขึ้นใจเสมอว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ได้เรียกพวกเขา พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่รักพวกเขาและจัดหาพระคุณเพื่อช่วยพวกเขาให้รอด “มาสู่อาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์เอง” และบัดนี้พระเจ้ากำลังเรียกพวกเขาให้มาสู่การชำระแยกตั้งและการยอมจำนนแบบเต็มที่ เพื่อที่พวกเขาจะ “ถูกรักษาไว้ให้ไว้ที่ตจนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” อ่าน 1 เธสะโลนิกา 2:12; 4:3-8 และ 5:23,24

ในข้อพระคำนี้ของเรา แง่มุมที่สามแห่งการทรงเรียกของพระเจ้าถูกนำเสนอ ซึ่งรวมเข้ากับและเสริมอีกสองแง่มุมนั้นให้สมบูรณ์ เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา ในพระคริสต์ ถูกเรียกให้สวมมงกุฎพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาด้วยสง่าราศีโดยผลและผลกระทบแห่งความเชื่อของพวกเขา ข้อ 10 และ 12 บ่งบอกอย่างแน่ชัดว่าเปาโลมีเรื่องนี้อยู่ในหัว เขาอยากให้พวกเขาแสดงออกถึงการให้เกียรติเช่นนั้นในการดำเนินชีวิตประจำวันของพวกเขา และดำเนินชีวิตที่เป็นการทุ่มเทและการเสียสละอย่างแท้จริงในแบบที่สมควรต่อพระเยซูเจ้า ผู้ได้ทรงเสียสละเพื่อที่พวกเขาจะได้รับพร เขาอยากให้พวกเขาดำเนินชีวิตเช่นนี้เพื่อที่จะทำให้ผู้อื่นคิดถึงพระเยซูเจ้าอย่างให้ความเคารพมากขึ้น และโดยการดำเนินชีวิตเช่นนั้นก็เสริมความเจตจำนงเข้ากับมงกุฎแบบสวรรค์ของพระองค์ การสามารถทำเช่นนี้ได้คือ อภิสถิตีที่เราจะอธิษฐานขอให้ “พระเจ้าจะทรงนับว่าเราคู่ควร”

ยอห์น สาวกผู้เป็นที่รัก เปิดเผยความจริงเดียวกันนี้ในการเขียนถึงคริสตจักรในเมืองซาร์ดีส: “แม้แต่ในเมืองซาร์ดีสเจ้าก็มีสองสามชื่อซึ่งไม่ได้กระทำให้เสื้อผ้าของตนเป็นมลทิน และเขาเหล่านั้นจะดำเนินกับเราในชุดขาว เพราะว่าพวกเขาเป็นคนที่สมควรแล้ว” (วิว. 3:4) อ่าน 1 เธสะโลนิกา 2:12, 3:13, และลูกา 20:35 เช่นกัน

ส่วนท้ายของข้อ 11: “...และทรงบันดาลให้พระประสงค์อันดีทุกอย่างแห่งความดีของพระองค์สำเร็จ ทั้งการงานแห่งความเชื่อด้วยฤทธิ์เดช” นี้แค่หมายความว่าเปาโลอยากให้ผู้เชื่อเหล่านั้นดำเนินชีวิตในแบบที่ว่าพระเจ้าจะทรงทำให้ความดีงามทั้งสิ้นสำเร็จในพวกเขาอย่างทรงฤทธิ์เท่าที่เป็นไปได้ในฝ่ายมนุษย์ตามพลังกำลังของพระเจ้าที่ถูกประทานให้ และที่พวกเขาจะทำให้สิ่งดีงามทั้งสิ้นสำเร็จที่ความเชื่อจะทำให้สัมฤทธิ์ผลได้ผ่านทางพวกเขา ในโรม 14:23 เปาโลกล่าวว่า “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อก็เป็นบาป” ยากอบกล่าวว่า “คนใดที่ทราบว่าจะต้องกระทำกรดี และไม่ได้กระทำ สำหรับคนนั้นก็ก็เป็นบาป” (ยากอบ 4:17)

เปาโลอยากให้ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นดำเนินชีวิตซึ่งโดยทางชีวิตนั้นพระเจ้าจะทรงทำให้ความดีงามมากมายและการงานฝ่ายวิญญาณทั้งปวงที่เป็นไปได้สำเร็จอย่างทรงฤทธิ์ผ่านทางความเชื่อในระดับสูงที่สุดที่พวกเขาจะใช้ได้ ความดีงามและความเชื่อที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ต้องอยู่ในผู้เชื่อเหล่านั้น และแน่นอนว่าหนทางเดียวที่เราจะสามารถเป็นคนดีหรือมีความเชื่อก็คือในพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดดีเลยยกเว้นผู้เดียว และนั่นคือพระเจ้า”

เปาโลกล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อในกรุงโรมว่า “และข้าพเจ้าเองมีความเชื่อมั่นเรื่องพวกท่านด้วย พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ว่าพวกท่านเช่นกันก็บริบูรณ์ด้วยความดี เปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถเตือนสติกันและกันได้ด้วย” (รม. 15:14)

“ความดี” เป็นผลของความสว่าง พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และในพระองค์ไม่มีความมืดเลย พระ

เยชูตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” ในเอเฟซัส 5:8,9 เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าเมื่อก่อนพวกท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้พวกท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จึงดำเนินอย่างลูกทั้งหลายแห่งความสว่าง (ด้วยว่าผลของพระวิญญาณอยู่ในบรรดาความดี ความชอบธรรม และความจริง)” ความรักเป็นผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กท. 5:22)

เปาโลรู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้เลยจริง ๆ ที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะเกิดผลได้หากพวกเขาไม่ยอมจำนนต่อพระเจ้าในพระเยซูเจ้า พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา...จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่านทั้งหลาย ก็จะทำออกผลเองไม่ได้นอกจากกิ่งนั้นเข้าสนิทอยู่ในเถาฉันใด ท่านทั้งหลายก็เกิดผลเองไม่ได้อีกต่อไปฉันนั้นนอกจากท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นบรรดากิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเรา ก็จะเกิดผลมาก เพราะโดยปราศจากเราแล้ว ท่านทั้งหลายทำอะไรไม่ได้เลย” (ยอห์น 15:1-5) มันไม่ใช่โดยแสนยานุภาพหรือโดยอำนาจหรือโดยความสามารถของเรา การศึกษาหรือการฝึกฝน-แต่เพราะและโดยทางการยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระคริสต์ เราจึงนำความดีงามและการงานแห่งความเชื่อออกมาที่พระเจ้าทรงปรารถนาจากลูกทุกคนของพระองค์ เปาโลเดินตามรอยพระบาทของพระเยซู และเขาเตือนสติเหล่าผู้เชื่อของเขาให้เดินตามเขาเหมือนอย่างที่เขาเดินตามพระเยซู

ข้อ 12: “เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราจะได้รับสง่าราศีในพวกท่าน และพวกท่านในพระองค์ ตามพระคุณของพระเจ้าของพวกเราและของพระเยซูคริสต์เจ้า”

ขอให้ผมเตือนความจำคุณอีกครั้งว่าพระเยซูไม่ได้ทรงมีความสุขกับกางเขนนั่นเลย “พระองค์ทรงสู้ทนกางเขนนั่น โดยไม่ถือว่าความละอายเป็นสิ่งสำคัญ” เพราะความชื่นบานที่ถูกตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์... ความชื่นบานที่อยู่อีกฟากของกลโกธา-และส่วนหนึ่งของความชื่นบานนั้นคือ การเสด็จกลับไปของพระองค์สู่พระที่นั่งข้างพระบิดา (ฮบ. 1:1-3) เมื่อพระเยซูทรงชำระบาปทั้งหลายของเราแล้ว พระองค์ก็เสด็จกลับไปและนั่งลง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา และพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นตอนนี้เพื่อทำการวิงวอนทูลขอเผื่อเรา (1 ทธ. 2:5) แต่ความชื่นบานสูงสุดนั้นคือคริสตจักร-ซึ่งปราศจากตำหนิหรือริ้วรอยใด ๆ-ซึ่งถูกจัดแสดงในสวรรค์สถาน โดยแสดงให้เห็นความไพบูลย์ยิ่งนักแห่งสง่าราศีของพระเจ้า ความปรารถนาสูงสุดในหัวใจของเปาโลก็คือ ที่พระคริสต์จะทรงได้รับเกียรติในทุกสิ่งที่เขากระทำ และเขามีความปรารถนาเดียวกันสำหรับเหล่าผู้เชื่อของเขา ในฟิลิปปี 1:20 เขากล่าวว่า “ตามความคาดหวังอย่างเอาจริงเอาจังของข้าพเจ้าและความหวังของข้าพเจ้า ว่าข้าพเจ้าจะไม่ละอายในสิ่งใด ๆ เลย แต่ว่าด้วยใจกล้าทั้งสิ้น เช่นที่เป็นเสมอมา ดังนั้นบัดนี้พระคริสต์จะได้ทรงรับการยกย่องในร่างกายของข้าพเจ้าด้วย ไม่ว่าจะโดยชีวิตก็ดีหรือโดยความตายก็ดี”

จงสังเกตอีกครั้งข้อพระคำเปิดของข้อ 12: “เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราจะได้รับสง่าราศีในพวกท่าน” มีวันหนึ่งที่จะมาเมื่อพระนามของพระเยซูคริสต์จะได้รับเกียรติและสง่าราศีจนถึงระดับสูงสุดโดยสารพัด: “เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงด้วย และได้ประทานพระนามหนึ่งแก่พระองค์ซึ่งอยู่เหนือทุกนาม เพื่อเมื่อออกพระนามของพระเยซู ‘หัวเข้าทุกหัวเข้าจะต้องคุกกราบลง’ ของบรรดาสิ่งในสวรรค์ และบรรดาสิ่งในแผ่นดินโลก และบรรดาสิ่งใต้พื้นแผ่นดินโลก และเพื่อ ‘ลิ้น

ทุกสิ้นจะกล่าวยอมรับ' ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟป. 2:9-11)

“...และพวกท่านในพระองค์” การรับสง่าราศีในอนาคตนี้จะเป็นทั้งสองฝ่าย-นั่นคือ ระหว่างพระเยซูศิระของคริสตจักร และอวัยวะเหล่านั้นที่รวมกันเป็นเจ้าสาวนั้น มันจะเป็นเกียรติต่อศิระที่ได้มีอวัยวะเหล่านั้น “ที่ปราศจากตำหนิหรือริ้วรอยใด ๆ เลย” และมันจะเป็นเกียรติและสง่าราศีที่โดดเด่นต่อเหล่าอวัยวะที่ได้เป็นอวัยวะของศิระนั้น- “บุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก” (รม. 8:29) นี่จะเป็นความรักที่ถูกทำให้สมบูรณ์แบบ แต่ละฝ่ายจะเห็นความชื่นบานของตนเองและความภาคภูมิใจและเกียรติในอีกฝ่าย ศิระของคริสตจักรจะทรงอวดในเจ้าสาวที่ไร้ตำหนินั้น และคริสตจักรจะอวดในเจ้าบ่าว นั่นคือพระเยซูเจ้า

ใน 2 โครินธ์ 1:14 เปาโลกล่าวมั่นใจไว้เช่นนี้: “ตามที่พวกท่านรับรู้พวกเราบ้างแล้วเช่นกัน ว่าพวกเราเป็นความปิติยินดีของพวกท่าน คือเหมือนกับที่พวกท่านเป็นความปิติยินดีของพวกเราเช่นกันในวันของพระเยซูเจ้า” จงตั้งใจศึกษา โรม 8:17-23, 28-30; โครินธ์ 3:1-4; ฟิลิปปี 3:20,21 และ 2 ทิโมธี 2:10-13

ข้อ 12 ปิดท้ายด้วยวิธีการของการรับสง่าราศีนี้: “...ตามพระคุณของพระเจ้าของพวกเราและของพระเยซูคริสต์เจ้า” พระเจ้าทรงเป็นบ่อน้ำพุแห่งพระคุณ พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นช่องทางนั้น และพระคุณคือวิธีของพระพรฝ่ายวิญญาณทุกประการและสง่าราศี

เราอ่านบ่อยครั้งเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า และเกี่ยวกับพระคริสต์ในฐานะพระคุณ-แต่เราไม่ค่อยอ่านว่า “พระคุณของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า” โดยเอ่ยว่าพระบิดาและพระบุตรทรงเป็นผู้ประทานพระคุณแสนมหัศจรรย์นี้ พระคุณที่เราถือครองคือ พระคุณของพระเจ้าของเรา โดยทำให้พระองค์เป็นของเราแบบเป็นส่วนตัว พระเจ้าทรงเป็นความรอดของเรา พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของเรา เราถูกเก็บรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เปาโลไม่ค่อยใช้สำนวนที่ว่า “พระเจ้าของพวกเรา” มันปรากฏสองครั้งตรงนี้-ในข้อ 11 และ 12- และสองครั้งใน 1 เธสะโลนิกา บทที่ 2:2 และ 3:9 เปาโลใช้สำนวนนี้แค่อีกครั้งเดียว: 1 โครินธ์ 6:11 อย่างไรก็ตาม เขาใช้วลีนี้บ่อยครั้ง “พระเจ้าพระบิดาของพวกเรา” หรือ “พระเจ้าและพระบิดาของพวกเรา”

เราไม่ควรลืมเด็ดขาดที่จะ “ชื่นบานในพระเจ้า” เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาของพระคุณที่ช่วยให้รอด พระเยซูได้ทรงนำพระคุณลงมาสู่มนุษย์ แต่พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นผู้ที่ได้ทรงรักเราเช่นนั้นจนพระองค์ทรงหันพระพักตร์ไปเสียขณะที่พระบุตรแห่งความรักของพระองค์ได้ทรงชำระหนี้บาปบนกางเขน ทารุมนั้น คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้ได้ยักรุดเปาโลและถูกแปลเป็น “พระคุณ” มีความหมายว่า “ความโปรดปรานของเจ้าที่มีต่อมนุษย์ซึ่งเขาไม่สมควรได้รับ” ความโปรดปรานที่เราไม่สมควรได้รับนี้ (ซึ่งถูกเปิดเผยในพระเยซูคริสต์ พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า) ตรงข้ามอย่างชัดเจนกับบาปของมนุษย์และคำตัดสินอันชอบธรรมของพระเจ้าที่ถูกผ่านมาสู่มนุษย์หากปราศจากพระคุณแล้ว แต่อัครทูตเปาโลบอกเราว่าที่ใดที่บาปทวีคูณ พระคุณก็เพิ่มพูนมากยิ่งขึ้น (รม. 5:20) พระคุณของเจ้านำมาซึ่งความรอด และพระคุณของพระเจ้าถูกแสดงออกเป็นร่างกายในและถูกเปิดเผยผ่านทางชีวิตที่ไร้บาปนั้น การสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชา การถูกฝังและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:1-4) จงศึกษาค้นคว้ายอห์น 1:17; ทิโต้ส 2:11; 3:5; กาลาเทีย 2:21 และเอเฟซัส 2:8,9

พระคุณของพระเจ้าคือความรักของพระเจ้าที่ไถ่คนบาปทั้งหลายให้รอด พระคุณของพระเจ้าไม่เพียงต่อต้านบาป ซึ่งมันพิชิตและทำลายเท่านั้น-แต่มันยังต่อต้านคุณความดีของมนุษย์ ซึ่งมันปิดทิ้งไปด้วย พระคุณและคุณความดีของมนุษย์อยู่ห่างไกลกันพอ ๆ กับพระคุณห่างไกลจากบาป ทุกสิ่งที่เราได้รับจากพระเจ้าพระบิดาของเรา-ประโยชน์ทุกประการของพระเจ้าที่กลายเป็นของเรา-ก็เป็นของเราเพราะพระคริสต์ พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดและทรงยกโทษให้เรา “เพราะเห็นแก่พระคริสต์” (อฟ. 4:32) เราไม่ได้รับความรอดโดยการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งเราได้กระทำ (ทิตัส 3:5) และไม่ใช้โดยการประพุดติ เกรงว่าผู้ใดจะอวดได้ (อฟ. 2:9) เราได้รับความรอด ได้รับการไถ่ ได้รับการยกโทษ โดยไม่ขึ้นกับคุณความดีของมนุษย์เลยสักนิดเดียว!

พระคุณไม่เพียงเป็นการกระทำหนึ่งของพระเจ้าซึ่งโดยการกระทำนี้ความโปรดปรานที่เราไม่สมควรได้รับถูกประทานให้แก่เราเท่านั้น (รม. 1:5; อฟ. 3:8) แต่บางครั้งในพระคัมภีร์พระคุณก็บ่งบอกถึงสถานะหนึ่งแห่งพระคุณในผู้เชื่อเหล่านั้นด้วย-นั่นคือ พระคุณของพระเจ้ากระทำกิจในผู้เชื่อ ตามที่ถูกประกาศในใจจดหมายของเปาโลถึงเหล่าผู้เชื่อที่กรุงโรม:

“เหตุฉะนั้น เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ซึ่งโดยพระองค์ พวกเราได้มีทางเข้าโดยความเชื่อเข้าในพระคุณนี้ที่พวกเราเย็นอยู่ข้างในนี้ด้วย และปิติยินดีในความหวังแห่งสง่าราศีของพระเจ้า” (รม. 5:1,2)

ใน 2 ทิโมธี 2:1 เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น ท่าน บุตรชายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งในพระคุณซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์” “แต่จงเจริญขึ้นในพระคุณ และในความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา สง่าราศีจะมีแต่พระองค์ทั้งในปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน” (2 ปต. 3:18)

ดังนั้น พระคุณจึงไม่เพียงเป็นแหล่งที่มาแห่งความรอดของพระเจ้าเท่านั้น มันยังเป็นวิธีการของพระเจ้าเช่นกันในชีวิตและการรับใช้ของผู้เชื่อ ผู้เชื่อทั้งหลายไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่ใต้พระคุณ (รม. 6:14) ดังนั้นผู้เชื่อ โดยพระคุณ จึงถูกนำเข้าสู่ตำแหน่งที่สูงที่สุดเท่าที่จะนึกคิดได้ตามที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า (อฟ. 1:6) และเมื่อผู้เชื่อรับความรอดโดยพระคุณ ผู้เชื่อคนนั้นก็อยู่ในตำแหน่งหนึ่งของการเย็นในพระคุณของพระเจ้า โดยการนี้พระเจ้าทรงทำงานต่อไปผ่านทางพระคุณในผู้เชื่อทั้งหลาย โดยทรงถ่ายทอดพลังกำลังของพระเจ้าและการเติบโตฝ่ายวิญญาณ โดยทำให้พวกเขาเติบโตจากเหล่าทารกในพระคริสต์ขึ้นสู่บุตรทั้งหลายที่ร้องว่า “อับบา พระบิดา” (1 ปต. 2:1,2 และ รม. 8:15)- และเติบโตต่อไปอีกในแง่ฝ่ายวิญญาณจนกลายเป็นเหล่าทหารที่ดี โดดเต็มทีในส่วนสูงฝ่ายวิญญาณ เพื่อที่เราจะเป็นสารพัดที่พระเจ้าทรงอยากให้เราเป็นเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ขณะที่เราสำลักรออยู่บนแผ่นดินโลกนี้

พระคุณของพระเจ้าช่วยเราให้รอดแล้ว-แต่พระคุณของพระเจ้าไม่เคยหยุดกระทำกิจในชีวิตของเราเลย

2 เธสะโลนิกา - บทที่ 2

- 2:1 บัดนี้ พวกเราขออ้อนวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และโดยการถูกรวบรวมของพวกเราให้ไปอยู่กับพระองค์
- 2:2 ว่า พวกท่านอย่าให้ใจหวนไหวโดยเร็ว หรือเป็นทุกข์ร้อนไป ทั้งโดยทางวิญญาณ หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเหมือนกับว่ามาจากพวกเรา อ้างว่าวันของพระคริสต์มาใกล้แล้ว
- 2:3 อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงพวกท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึง ยกเว้นจะมีการจากไปเสียก่อน และคนแห่งบาปนั้นจะถูกเปิดเผย คือบุตรแห่งความพินาศ
- 2:4 ผู้ซึ่งต่อต้านและยกตัวเองขึ้นเหนือสิ่งสารพัดที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรือที่ได้รับการนมัสการ แล้วเพื่อมันเหมือนอย่างพระเจ้า จะนั่งในพระวิหารของพระเจ้า โดยสำแดงตัวเองว่ามันเป็นพระเจ้า
- 2:5 พวกท่านจำไม่ได้หรือว่า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับพวกท่าน ข้าพเจ้าได้บอกสิ่งเหล่านี้ให้แก่พวกท่านแล้ว
- 2:6 และพวกท่านก็รู้จักผู้คนที่กำลังหน่วงเหนี่ยวมันไว้ในขณะนี้ เพื่อมันจะถูกเปิดเผยในเวลาของมัน
- 2:7 เพราะว่าความลึกลับแห่งคนนอกกฎหมายนั้นก็ทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวเดี๋ยวนี้มันจะยังหน่วงเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปพ้นทางเสีย
- 2:8 และคนนอกกฎหมายนั้นจึงจะถูกเปิดเผย ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารด้วยวิญญาณแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยความเจิดจ้าแห่งการเสด็จมาของพระองค์
- 2:9 คือผู้ซึ่งการมาของมันจะเป็นตามการกระทำกิจของชาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์ที่ไปปิด
- 2:10 และพร้อมกับบรรดาการลลอลวงแห่งการอธรรมในคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะพวกเขาไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้ เพื่อพวกเขาจะรอดได้
- 2:11 และเพราะเหตุนี้ พระเจ้าจะทรงส่งความเชื่อผิด ๆ ที่มีพลังมากมาสู่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะเชื่อเรื่องโกหก
- 2:12 เพื่อพวกเขาทุกคนจะถูกลงพระอาชญา ผู้ซึ่งไม่ได้เชื่อความจริง แต่ได้มีความเพลิดเพลินในการอธรรม
- 2:13 แต่พวกเราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านอยู่เสมอ พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าตั้งแต่เริ่มแรกพระเจ้าได้ทรงเลือกสรรพวกท่านไว้ให้มาถึงความรอด โดยที่พระวิญญาณทรงชำระตั้งไว้ให้บริสุทธิ์ และโดยความเชื่อแห่งความจริง
- 2:14 ซึ่งการที่มาถึงได้นั้นพระองค์ได้ทรงเรียกพวกท่านโดยทางข่าวประเสริฐของพวกเรา เพื่อจะได้รับสง่าราศีของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
- 2:15 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงยืนมั่นคงอยู่ และยึดถือบรรดาคำสั่งสอนซึ่งพวกท่านได้เล่าเรียนแล้ว ไม่ว่าจะโดยคำพูด หรือโดยจดหมายของพวกเรา
- 2:16 บัดนี้ ขอให้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระเจ้าคือพระบิดาของพวกเรา ผู้ทรงรักพวกเรา และประทานความปลอบใจเป็นนิത്യและความหวังอันดีโดยทางพระคุณให้แก่พวกเรา
- 2:17 ทรงปลอบประโลมใจของพวกท่านและทรงตั้งพวกท่านให้มั่นคง ในวาจาและในการงานอันดีทุกอย่าง

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้ขึ้น

เป้าหมายและจุดประสงค์ของจดหมายฉบับที่สองนี้ถูกระบุชัดเจนในบทนี้ เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกากระตือรือร้นมากเกินไปเกี่ยวกับการรับขึ้นของคริสตจักรและการเสด็จมาของพระเยซูเจ้าในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้น ในข้อ 1 และ 2 เปาโลอ้อนวอนพวกเขาให้ระวังตัวให้ดี เพราะว่าพวกครูสอนเท็จ-ซึ่งอาจปลอมแปลงจดหมายฉบับหนึ่งโดยแอบอ้างชื่อของเปาโลด้วยซ้ำ (ข้อ 2)- ได้ประกาศในที่ประชุมที่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาถึงแล้ว คริสตจักรนั้นในเมืองเธสะโลนิกาจึงตกอยู่ในอันตรายของการตกเป็นเหยื่อของการหลอกลวงและคำสอนผิด (ข้อ 3) และเปาโลจึงแก้ไขความเข้าใจผิดของพวกเขาทันทีเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่ต้องมาก่อนวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งถูกกล่าวถึงในเยเรมีย์ว่าเป็น “เวลาแห่งความทุกข์ใจของยาโคบ” เวลาแห่งความทุกข์ยากอันน่าสะพรึงกลัวแบบที่โลกนี้ไม่เคยรู้จักเลย

ในบทที่ 2 ข้อ 3 ถึง 12 เปาโลประกาศว่าก่อนวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะมีการเผยให้ประจักษ์ของความต่ำช้าและความชั่วร้าย (การออกไปจากความจริง) แบบสุดขีด และการเผยตัวของคนแห่งการบาปนั้นเช่นกัน-สัตว์ประหลาดในคราบมนุษย์ผู้ซึ่งจะเป็นใครอื่นไม่นอกจากซาตานในเนื้อหนัง จนกว่าจะถึงการจากไปนั้น และการเปิดเผยของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ วันอันน่ากลัวนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาถึงไม่ได้และจะไม่มา

อย่างไรก็ตาม นี่ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการรับขึ้น (การฉวยไปของเหล่าผู้เชื่อและการเป็นขึ้นจากตายของคนเหล่านั้นที่ล่วงลับในพระเยซู)-ซึ่งจะไม่มีหมายสำคัญต่าง ๆ มาก่อนเลย; หมายสำคัญเหล่านั้นซึ่งเป็นการเปิดเผยนั้น ซึ่งจะเกิดขึ้นประมาณเจ็ดปีหลังจากการรับขึ้นนั้น ถ้าหมายสำคัญเหล่านั้นของการเปิดเผยนั้นอยู่กับเรา-และพวกมันก็อยู่จริง ๆ ตอนนี้-การรับขึ้นของคริสตจักรก็ต้องใกล้มากแล้วทีเดียว!

เปาโลรับประกันเหล่าผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาว่าวิญญาณของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์อยู่กับพวกเขาแล้ว แต่ว่าคนแห่งการบาปนั้นเองยังไม่ได้ถูกเปิดเผย แต่จะถูกเปิดเผยก่อนวันอันน่ากลัวนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 1: “บัดนี้ พวกเราขออ้อนวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และโดยการถูกรวบรวมของพวกเราให้ไปอยู่กับพระองค์”

ภาษากรีกอ่านว่า “บัดนี้ พวกเราขออ้อนวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ในนามของการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” “ในนามของ” หมายความว่า “เพื่อประโยชน์ของ”...ไม่ใช่ “โดยอ้างอิงถึง” แต่ “เพื่อประโยชน์ของการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” แน่นนอนว่าการเสด็จมาของพระเยซูเจ้าเป็นความหวังนั้นที่ถูกหยาบคายให้แก่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้น (บทที่ 1:7-10) แต่พวกเขาจะต้องไม่ฟังคำสอนที่ไร้เหตุผลใด ๆ เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู-ซึ่งเป็น “ความหวังอันมีสุขนั้น” สำหรับพวกเขา

การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์จะอยู่ในสองระยะ: (1) การรับขึ้น, (2) การเปิดเผย ความสับสนมีมากมายในความคิดของชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างทั้งสองระยะนี้ เปาโลจึงปิดท้ายข้อ 1 ด้วยถ้อยคำที่ว่า “...โดยการถูกรวบรวมของพวกเราให้ไปอยู่กับพระองค์” ซึ่งนี่คือการรับขึ้นที่ถูกพรรณานาใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 และในส่วนแรกของบทที่ 5 เช่นกัน

ตามที่ผมได้กล่าวไปแล้วหลายครั้งก่อนหน้านี้ ใครสักคนได้สอนผิดว่าคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาอยู่

ในความทุกข์ลำบากนั้นแล้ว และพวกเขาเห็นว่านี่เป็นความจริง เปาโลก็สอนผิดไปแล้ว ดังนั้นเปาโลจึงชี้ให้เห็นว่าพระเยซูจะเสด็จมา-และเมื่อพระองค์เสด็จมา เหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกรวบรวมนขึ้นไปในหมู่เมฆในฟ้าอากาศเพื่อพบกับพระองค์ พร้อมกันกับร่างกายที่ถูกทำให้เป็นขึ้นของพวกวิสุทธิชนที่ล่วงลับในพระองค์

ข้อ 2: “ว่า พวกท่านอย่าให้ใจหวั่นไหวโดยเร็ว หรือเป็นทุกข์ร้อนไป ทั้งโดยทางวิญญาณ หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเหมือนกับว่ามาจากพวกเรา อ้างว่าวันของพระคริสต์มาใกล้แล้ว”

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าพระคำข้อนี้อ่านตรงตัวว่า “เพื่อสุดท้ายแล้วพวกท่านจะไม่หวั่นไหวโดยเร็ว-พวกเราวิงวอนพวกท่านไม่ให้เสียศูนย์ของพวกท่านในความคิดภายใต้ความสะเทือนใจแบบฉับพลันใด ๆ-ไม่สั่นคลอนแบบอัศจรรย์ปัญญาของพวกท่านเลย”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้จริง ๆ แล้วก็คือว่า “อย่ายอมให้คำประกาศที่น่าตื่นเต้นเหล่านี้รับกวนจิตใจพวกท่านเลย แต่จงพิสูจน์สิ่งสารพัด และเมื่อพวกท่านพิสูจน์คำประกาศที่น่าตื่นเต้นเหล่านี้แล้วโดยเปรียบเทียบพวกมันกับคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ส่งมอบแก่พวกท่านแล้ว พวกท่านก็จะเห็นว่าแท้จริงแล้วพวกมันไร้มูลเหตุและไม่เป็นความจริงขนาดไหน! อย่ายอมให้พวกครูที่น่าตื่นตาตื่นใจเหล่านี้ทำให้พวกท่านหวั่นไหวจนพวกท่านอัศจรรย์ปัญญาเลย อย่ายอมให้ความสะเทือนใจแบบฉับพลันของคำประกาศเหล่านี้ทำให้พวกท่านเริ่มเสียศูนย์ในความคิดของพวกท่านเลย แต่โดยพระวาระของพระเจ้าจงพิสูจน์ทุกสิ่งทีพวกเขากล่าว-และถ้าพระวาระหักล้างมัน จงปฏิเสธมันเสีย!”

วลีที่ว่า “หรือเป็นทุกข์ร้อน” แปลให้ดีขึ้นได้ว่า “หรือตื่นตระหนก” ซึ่งสุดท้ายแล้วจะโค่นล้มดุลยภาพทางความคิดของคน ๆ หนึ่ง ถ้าชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นไม่สบายใจอยู่เสมอและตื่นตระหนกเกี่ยวกับคำประกาศเหล่านี้ ความปั่นป่วนและความกระวนกระวายใจที่เกิดขึ้นก็คงทำให้พวกเขาเสียศูนย์ในความคิด และพวกเขาอาจจะคิดอย่างถูกต้องไม่ได้เกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า เราต้องคิดถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้าก่อนที่เราจะคิดถูกต้องได้เกี่ยวกับพระวาระของพระองค์ และเราต้องคิดถูกต้องเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าก่อนที่เราจะสามารถรับพระพรเหล่านั้นที่พระวาระหยิบยื่นให้แก่เรา ดังนั้นถ้าพวกท่านสามารถทำให้ความคิดของเราปั่นป่วนได้ มันก็ถือว่าได้ชัยชนะแล้วเท่าที่เกี่ยวเนื่องกับการตีมูลค่าของเราในสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเรา

พระเยซูทรงใช้คำเดียวกันนี้ในมัทธิว 24:6 เมื่อพระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “...ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องบรรดาสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามทั้งหลาย พวกท่านจงอย่าเป็นทุกข์เลย ด้วยว่าสิ่งสารพัดเหล่านี้จะต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง” เปาโลให้คำสอนตามพระคัมภีร์ที่ดีและถูกต้องแก่เหล่าผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกา เพื่อช่วยพวกเขารักษาดุลยภาพและความมีสติสัมปชัญญะของพวกเขา อันเป็นการช่วยให้พวกเขาสามารถเป็นเหล่าผู้ชนะจิตวิญญาณที่สัมฤทธิ์ผลได้

ข้อพระคำเหล่านี้ที่ตามมารับประกันเราว่าได้มีความพยายามที่จะรวบรวมจิตใจคริสตจักรนั้นเกี่ยวกับวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า-การมาของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นและคนแห่งการบาปนั้น บางคนได้ตกใจแล้วอย่างไม่ต้องสงสัยทันทีที่พวกเขาได้ยินสิ่งเหล่านี้ ขณะที่คนอื่น ๆ ก็ไม่สนใจสิ่งเหล่านี้ในตอนแรก แต่ต่อมาข่าวลือเหล่านี้ได้แพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว และเปาโลรู้ว่าซาตานจะพยายามต่อไป โดยใช้ข่าวลือเหล่านั้น เพื่อปล้นคริสเตียนเหล่านั้นจากฤทธิ์เดชของพวกเขาในการเป็นพยานแก่คนเหล่านั้นในชุมชนทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบ

พวกเขา

“...ทั้งโดยทางวิญญาน หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเหมือนกับว่ามาจากพวกเรา” ในช่วงวันแรก ๆ เหล่านี้ของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ผู้เชื่อบางคนมีของประทานแห่งการพยากรณ์ และอันที่จริงแล้วได้พยากรณ์โดยทางพระวิญญาน (1 ธส. 5:19-21) ในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ เปาโลกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่มีของประทานแห่งการพยากรณ์ แต่เขากล่าวเช่นกันว่า “...แม้มีคำพยากรณ์ทั้งหลาย คำพยากรณ์เหล่านั้นก็จะลี้มเลวไป...ด้วยว่าพวกเรารู้เพียงส่วนหนึ่ง และพวกเราพยากรณ์เพียงส่วนหนึ่ง แต่เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบมาแล้ว เวลานั้นสิ่งซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งก็จะสูญไป” (1 คร. 13:8-10)

บัดนี้ “สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบ” นั้นได้มาถึงแล้ว-พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบนั้น-พระวาระของพระเจ้า และทั้งหมดที่เราต้องทราบเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายที่เป็นนิรันดร์-สิ่งใดที่เกี่ยวข้องกับความรอด-เราก็พบในพระวาระบริสุทธิ์ของพระเจ้า ในสมัยของเรา สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบนั้นได้มาถึงแล้ว และพระเจ้าไม่ได้กำลังเพิ่มจดหมายฝากฉบับใหม่ ๆ หรือคำพยากรณ์ใหม่ ๆ วันนี้แล้ว

อย่างไรก็ตาม ในสมัยของเปาโล เมื่อมีคนเหล่านั้นที่มีของประทานที่แท้จริงแห่งการพยากรณ์ ผู้เชื่อทั้งหลายก็ถูกเตือนสติให้ “พิสูจนวิญญานเหล่านั้น” และแน่ใจว่าพวกเขากำลังติดตามพระวิญญานของพระเจ้า และไม่ใช้วิญญานแห่งคำสอนผิด นั้นเป็นเหตุผลที่เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่า “อย่ามีใจหวั่นไหวเลย อย่าเป็นทุกข์ร้อน-ไม่ว่าจะโดยวิญญาน โดยคำพูด หรือโดยจดหมาย (ที่อ้างว่ามาจากพวกเรา) อย่าให้สิ่งใดเหล่านี้รบกวนจิตใจพวกท่านเลย”

ในกาลาเทีย 1:8 เปาโลกล่าวว่า “...ถึงแม้ว่าพวกเราเอง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ ประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลาย นอกจากข่าวประเสริฐที่พวกเราได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายแล้ว ก็จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง” (นั่นหมายความว่า “ขอให้ผู้นั้นตกไปอยู่ในไฟนรกเลย!”)

คำกล่าวที่ว่า “เหมือนกับว่ามาจากพวกเรา” หมายถึงเปาโล สilas และทิโมธี สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวก็คือว่า “ถ้าผู้ใดอ่านข้อความหนึ่ง โดยประกาศว่ามันมาจากพวกเราหรือโดยอาศัยสิทธิอำนาจของพวกเรา ก็อย่าให้มันรบกวนจิตใจพวกท่านเลย พวกเราเชื่อสิ่งที่พวกเราได้เทศนาแก่พวกท่านอยู่เหมือนเดิมตอนที่พวกเราอยู่อยู่กับพวกท่าน และพวกเราไม่ได้เขียนสิ่งใดที่ขัดแย้งกับความเชื่อนั้นเลย”

ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าใครสักคนได้เขียนจดหมายฝากฉบับหนึ่งที่เป็นคำสอนผิดและแอบอ้างชื่อของเปาโลในจดหมายนั้น โดยมีเจตนาหนึ่งเดียวที่จะสร้างความปั่นป่วนให้คริสตจักรมิชชันนารีที่ประกาศข่าวประเสริฐนี้ ที่ขณะนั้นกำลังพลิกคว่ำประเทศนั้นเพื่อพระเยซู และเปาโลส่งคำเตือนอันจริงจังนี้มาว่าผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรใส่ใจฟังสิ่งใดที่พวกเขาได้ยินซึ่งขัดต่อสิ่งที่เขาได้เทศนาและสั่งสอนตอนที่เขายังอยู่กับพวกเขาเลย

ข้อ 2 ปิดท้ายด้วยถ้อยคำที่ว่า “...อ้างว่าวันของพระคริสต์มาใกล้แล้ว” เหล่าผู้รู้ภาษกรีกรับประกันเราว่าคำกล่าวหลังสุดนี้แปลผิดเท่าที่เกี่ยวข้องกับภาษกรีก มันควรอ่านว่า “...โดยคิดไปว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึงพวกเราแล้ว” “วันของพระคริสต์” ไม่ได้ถูกหมายถึงตรงนี้แน่นอน แต่เป็น “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” พระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าผู้ใดจะกล่าวแก่พวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี้’ หรือ ‘อยู่ที่โน่น’ อย่าเชื่อคำบอกนั้นเลย” (มธ. 24:23; ลูกา 21:8) เมื่อพระเยซูเสด็จมาในการเปิดเผยนั้น

จะไม่ต้องให้ผู้ใดตะโกนบอกเลยว่า “พระองค์ทรงอยู่ที่นี้” หรือ “พระองค์ทรงอยู่ที่นั่น” ด้วยว่า “ฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออก และส่องไปจนถึงทิศตะวันตกฉันใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉันนั้นด้วย” (มธ. 24:27)

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกพรรณนาอย่างละเอียดในภาคพันธสัญญาเดิม: “เพราะว่าวันของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะสู่ทุกคนที่เยอหิงและสูงส่ง และสู่ทุกคนที่ถูกยกขึ้น และเขาจะถูกนำไปสู่ที่ต่ำ...และความผยองของมนุษย์จะถูกปราบลง และความจองหองของผู้คนทั้งหลายจะถูกทำให้ต่ำลง และพระเยโฮวาห์องค์เดียวจะทรงเป็นที่ยกย่องในวันนั้น และรูปเคารพเหล่านั้นพระองค์จะทรงกำจัดให้หมดไปอย่างสิ้นเชิง (ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้นและระบบของเขา) และคนทั้งหลายจะเข้าไปในบรรดาซอกหินและในถ้ำต่าง ๆ แห่งแผ่นดินโลก เพราะความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และเพราะสง่าราศีแห่งเดชานุภาพของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นเพื่อที่จะเขย่าแผ่นดินโลกอย่างน่ากลัว ในวันนั้นคนจะทิ้งบรรดารูปเคารพของตนที่ทำด้วยเงิน และบรรดารูปเคารพของตนที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งพวกเขาทุกคนได้ทำไว้เพื่อตนเองจะนมัสการ ออกไปยังบรรดาตัวตนและค้ำคาวทั้งหลาย เพื่อจะเข้าไปในบรรดารอยแยกของหินและเข้าไปในยอดของหินขรุขระทั้งหลาย เพราะความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และเพราะสง่าราศีแห่งเดชานุภาพของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นเพื่อที่จะเขย่าแผ่นดินโลกอย่างน่ากลัว” (อิสยาห์ 2:12, 17-21)

“เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า “การรำไห้จะอยู่ตามถนนทุกสาย และพวกเขาจะกล่าวตามบรรดาถนนหลวงว่า ‘อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย’ และพวกเขาจะร้องเรียกขานนาให้ไว้ทุกข์ และพวกคนที่ชำนาญในเพลงโศกเศร้าให้ร้องโอดครวญ และในสวนองุ่นทั้งสิ้นจะมีการรำไห้ เพราะเราจะผ่านไปท่ามกลางเจ้า” พระเยโฮวาห์ตรัส วิบัติแก่พวกเจ้า ผู้ปรารถนาวันของพระเยโฮวาห์ วันนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พวกเจ้าเล่า วันของพระเยโฮวาห์เป็นความมืด และไม่ใช้เป็นความสว่าง อย่างกับคนหนึ่งได้หนีจากสิงโต และหนีพบกับเขา หรือเหมือนได้เข้าไปในบ้าน และเอามือของตนพิงฝาผนัง และงูตัวหนึ่งก็กัดเขา วันของพระเยโฮวาห์จะเป็นความมืด และไม่ใช้ความสว่างมิใช่หรือ เป็นความมืดคลุ้ม และไม่มีแสงแจ่มใสในวันนั้นเลยมิใช่หรือ” (อาโมส 5:16-20)

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นวันแห่งการร้องไห้ การคร่ำครวญ และการรำไห้ วันแห่งความมืด-ไม่ใช้ความสว่าง มันจะเหมือนราวกับว่าชายคนหนึ่งกำลังวิ่งหนีจากสิงโต เพียงเพื่อจะไปประจันหน้ากับหมี! มันจะเป็นวันแห่งความมืดทึบ โดยไม่มีความสว่างในมันเลย มันฟังดูไม่เหมือน “จงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” (1 ธส. 4:18) อย่างแน่นอน และมันฟังดูไม่เหมือนถ้อยคำของเปาโลที่ถูกใช้ในทิตัส 2:13: “โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา คือ พระเยซูคริสต์”

เวลานั้นที่เปาโลกำลังพูดถึงในการศึกษาค้นคว้านี้ของเราคือ วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา-ไม่ใช้การรับขึ้นของคริสตจักร ซึ่งเป็นวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นที่ผู้เชื่อทุกคนตั้งตาคอยและอธิษฐานว่า “ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด พระเยซูเจ้าข้า!” น่าเสียดายมาก ๆ ที่พระคำข้อนี้ใน 2 เธสะโลนิกาถูกแปลผิดในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ของเรา คำว่า “พระคริสต์” ควรเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้า” และในกรณีนี้การแปลผิดก็เปลี่ยน

ความหมายทั้งหมดของเหตุการณ์นี้ที่เปาโลกำลังพรรณนา

ข้อ 3: “อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงพวกท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึง ยกเว้นจะมีการจากไปเสียก่อน และคนแห่งบาปนั้นจะถูกเปิดเผย คือบุตรแห่งความพินาศ”

“อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงพวกท่าน...” คำกรีกในที่นี้ปกติแล้วถูกแปลเป็น “หลอกลวง” และบ่งบอกถึง “การหลอกลวงที่ชั่ว” “อย่าให้มนุษย์คนใดหลอกลวงพวกท่านเลย” คำนี้ในภาษากรีกเป็นคำเดียวกันกับคำฮีบรูในปฐมกาล 3:13 ที่พระคัมภีร์บอกเราว่างูนั้นได้ล่อลวงเอวา คำภาษาอังกฤษของเราที่คล้ายกับคำนี้คือ “deceit” (การหลอกลวง) อ่านโรม 7:11 และ 16:18; 1 ทิโมธี 2:14; 2 โครินธ์ 11:3

คำกล่าวที่ว่า “โดยทางหนึ่งทางใดเลย” แค่นี้ก็ยังข้อเท็จจริงที่ว่ามีหลากหลายวิธีที่พญามารล่อลวงหรือหลอกลวง มันอาจถูกทำผ่านทางวิญญาณชั่วตนหนึ่ง ผ่านทางคนชั่วคนหนึ่งหรือผ่านทางลึนมุสาของผู้พยากรณ์เท็จคนหนึ่ง เปาโลเตือนเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาที่จะไม่ยอมให้ศัตรูนั้นหลอกลวงพวกเขา “ในทางใดเลย” เกี่ยวกับวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า ราวกับว่ามันมาถึงพวกเขาแล้ว

เปาโลประกาศว่า “วันนั้นจะไม่มาถึง ยกเว้นจะมีการจากไปเสียก่อน และคนแห่งบาปนั้นจะถูกเปิดเผย” ถ้อยคำตรงนี้ “...ยกเว้นจะมีการจากไปเสียก่อน” ควรอ่าน “ยกเว้นการออกไปจากความจริงนั้นมาถึง” คำว่า “นั้น” ชี้ไปยังการออกไปจากความจริงที่เฉพาะเจาะจงที่ต้องมาก่อนการเปิดเผยของคนแห่งการบาปนั้น และเมื่อการออกไปจากความจริงนั้นมาถึงและคนแห่งการบาปนั้นถูกเปิดเผย เมื่อนั้นชนชาติทั้งหลายบนแผ่นดินโลกก็แน่ใจได้เลยว่าพวกเขาอยู่ในความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นและว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึงพวกเขาแล้ว แต่เปาโลกำลังชี้ให้เห็นว่าเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาไม่อยู่ในท่ามกลางวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นอนและว่าเวลาความทุกข์ลำบากนั้นไม่ได้อยู่บนพวกเขา ตามที่พวกเขาถูกบอกโดยพวกครูสอนผิดเหล่านั้น

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าในภาษาเดิม คำตรงนี้ที่แปลเป็น “การจากไป” บ่งบอกถึงการลุกฮือทางการเมืองหรือทางทหาร- “การแปรพักตร์” คำกรีกตรงนี้เป็นคำเดียวกันกับคำฮีบรูในเยเรมีย์ 29:32 และมันหมายถึง “การกบฏต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า”-การปฏิวัติอันประกอบด้วยการถวายเป็นบูชาแก่พระอื่น ๆ (พวกรูปเคารพ)

นี่เป็นภาษาเดียวกันกับที่ถูกใช้โดยเปโตรเมื่อเขาเตือนให้ระวังพวกครูที่ทิ้งความจริงซึ่งไม่ยอมรับการไถ่โดยพระโลหิตนั้น: “แต่มีพวกผู้พยากรณ์เท็จอยู่ท่ามกลางประชากรด้วย เช่นเดียวกับที่จะมีอาจารย์เท็จอยู่ท่ามกลางพวกท่าน ผู้ซึ่งจะแอบนำคำสอนนอกรีตอันถูกสาปแช่งเข้ามา โดยถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ไถ่ทรงไถ่พวกเขาไว้ และจะนำความพินาศอย่างฉับพลันมาถึงตนเอง และหลายคนจะติดตามบรรดาทางแห่งการสาปแช่งของพวกเขา ด้วยเหตุคนเหล่านี้ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย และเพราะความโลภ พวกเขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อค้ำกำไรจากพวกท่าน ซึ่งการพิพากษาของพวกเขาเมื่อนานมาแล้ว บัดนี้ไม่เนินช้า และความหายนะของพวกเขาก็ไม่หลับใหลไป” (2 ปต. 2:1-3)

ในภาคพันธสัญญาใหม่ พระเยซูทรงเป็นผู้แรกที่ให้คำเตือนเกี่ยวกับวิญญาณของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ที่จะนำไปสู่การปรากฏตัวของคนแห่งการบาปนั้น: เหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามว่า “ขอโปรดบอกข้าพระองค์ทั้งหลายว่า สิ่งเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร และอะไรจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์

และของการสิ้นสุดของโลกนี้” (มธ. 24:3) พระองค์ทรงตอบกลับว่า “และตอนนั้นคนเป็นอันมากจะสะดุด และจะทรยศซึ่งกันและกัน และจะเกลียดซึ่งกันและกัน และผู้พยากรณ์เท็จหลายคนจะเกิดขึ้น และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลง และเพราะเหตุความชั่วช้าจะมีมากขึ้น ความรักของคนเป็นอันมากจะเริ่มเย็นชา แต่ผู้ที่จะอดทนจนถึงที่สุดปลาย ผู้เดียวกันนั้นจะได้รับการช่วยให้รอด” (มธ. 24:10-13)

วิญญานของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์กำลังปฏิบัติงานแล้วในสมัยของเปาโล แต่คนแห่งการบาปนั้นจะไม่ถูกเปิดเผยจนกว่าจะถึงการออกไปจากความจริงนั้น-การหันไปหาบรรดารูปเคารพจากพระเจ้าที่แท้จริงนั้น เพียงไม่นานก่อนวันอันยิ่งใหญ่และน่ากลัวนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่การรับขึ้นไปของคริสตจักร แต่เป็นการเปิดเผยของพระเยซู “ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองต่อคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า”

จงอ่านสิ่งที่เปาโลกล่าวในโรม 16:17-20, กิจการ 20:29,30, เอเฟซัส 4:14, 1 ทิโมธี 6:1 และ 1 โครินธ์ 16:22 จงฟังถ้อยคำที่แผดเผาของเขา: “ถ้าผู้ใดไม่รักองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง!” แนวคิดเสรีนิยมและสมัยใหม่นิยมแห่งสมัยของเราเป็นวิญญานของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์อย่างแน่นอน และวิญญานที่มีอยู่วันนี้สภาคริสตจักรแห่งชาติและสภาคริสตจักรแห่งโลกสุดท้ายแล้วจะนำไปสู่การออกไปจากความจริงนั้น และเวลาที่ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะถูกเผยตัวและเป็นที่รู้จัก บุคคลใดที่อ่านเหตุการณ์ปัจจุบันทั้งหลายในแวดวงศาสนาย่อมทราบว่าการตลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์กำลังถูกโจมตีวันนี้อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน พระเยซูคริสต์ทรงถูกลดระดับลงมาสู่ระดับของเหล่าผู้นำทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่ และมีความเคลื่อนไหวหนึ่งตอนนี้ที่จะรวมทุกศาสนาให้เป็นหนึ่งเดียวกันภายใต้ผู้นำโลกที่ยิ่งใหญ่คนเดียว บรรดานักศึกษาเกี่ยวกับคำพยากรณ์มองเห็นลายมือที่เขียนบนผนังนั้นและทราบว่าศาสนาถูกขังน้ำหนักในตาซึ่งอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและถูกพบว่าขาดอยู่ แน่แน่นอนว่าอีกไม่นานเลยพระเยซูจะทรงคว่ำคริสตจักรแท้่ออกไป-และกายชาวเลาติเซียเหล่านั้นออกมา ซึ่งจากท่ามกลางคนเหล่านั้นจะมีคริสตจักรโลกและปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้นออกมา แต่ว่า: วันนั้นจะไม่มา...นอกจากว่าการออกไปจากความจริงนั้นจะมาและคนแห่งการบาปนั้นถูกเปิดเผย คือบุตรแห่งความพินาส!

โปรดสังเกตอีกครั้งว่านั่นคือ คนแห่งการบาปนั้น-บุคคลหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง มันไม่ใช่คนแห่งการบาปคนหนึ่งและไม่ใช่วิญญานตนหนึ่งแห่งความชั่วและความนอกกฎหมาย: แต่คนแห่งการบาปผู้นั้น ซึ่งชี้ให้เห็นว่าก่อนวันอันยิ่งใหญ่และน่ากลัวนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะมีชายคนหนึ่งถูกเปิดเผยผู้ซึ่งถูกรู้จักในพระคัมภีร์ว่าเป็น “คนแห่งการบาปนั้น”

ขณะที่อวสานแห่งยุคพระคุณนี้ใกล้เข้ามา ความนอกกฎหมายจะเริ่มแพร่หลายมากขึ้นในทุกด้าน แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากจุดยืนของศาสนาอันบริสุทธิ์-ความเชื่อแบบคริสเตียน วันนี้ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร พระเยซูกำลังถูกโจมตีโดยเหล่าผู้นำคริสตจักร พระองค์กำลังถูกปลดเปลื้องความเป็นพระเจ้าของพระองค์และการประสูติของพระองค์จากหญิงพรหมจารี พระองค์กำลังถูกลดลงมาสู่ระดับของเหล่าผู้นำทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่และบรรดาผู้ก่อตั้งศาสนาและลัทธิทั้งหลาย ทั้งหมดนี้จะนำไปสู่การนับถือรูปเคารพในระดับมวลชน และเมื่อโลกถูกให้การศึกษาจนถึงจุดที่มวลชนทั้งหลายจะกราบลงและบูชารูปจำลองอันหนึ่ง การรับขึ้นก็จะเกิดขึ้นและคริสตจักรจะถูกรับขึ้นไป ทันทีหลังจากการรับขึ้น ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้นจะปรากฏตัวและเสนอสันติภาพและความเจริญรุ่งเรืองให้แก่ชาวโลก-ยูโทเปียในที่พวกหลังพันปีนิยมพูดถึงมา

ตลอดแต่ไม่เคยทำให้เกิดขึ้นจริงเลย

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้นจะนำสันติภาพมาให้...สันติภาพแบบจอมปลอม เขาจะทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ เขาจะขี้อ้อออกมาตัวหนึ่งออกมา (สัญลักษณ์ของสันติภาพ) และจะมีสันติภาพเป็นเวลาสามปีครึ่ง จากนั้นในตอนกลางของยุคความทุกข์ลำบากนั้น เขาจะผิดคำสัญญาทุกเรื่องที่เขาได้ให้ไว้ เขาจะละเมิดพันธสัญญานั้นกับอิสราเอล เขาจะยุติการนมัสการในพระวิหาร เขาจะนั่งในพระวิหารและประกาศว่าเขาเป็นพระเจ้า และด้วยคมดาบเขาจะบังคับชนทุกชาติให้ก้มกราบลงและบูชาเขาในฐานะพระเจ้า คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะบูชาเขาจะถูกฆ่าตาย

กำลังมีการเตรียมการอย่างรวดเร็วเหลือเกินสำหรับเหตุการณ์ใหญ่ยักษ์นี้จนมันเกือบจะเกินความเข้าใจ แต่ผู้เชื่อทั้งหลายมีความหวังอันมีสุขนั้นว่าเราจะไม่อยู่บนโลกนี้เมื่อคนแห่งการบาปนั้นถูกเปิดเผย...เราจะอยู่กับพระเยซูที่การเสด็จสมรสนั้นในท้องฟ้า!

มีผู้เบิกทางหลายคนแล้วของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์: ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่านิมโรดคือหนึ่งในคนเหล่านั้น ผมเชื่อด้วยว่าฟาโรห์และเฮโรดเป็นผู้เบิกทางและภาพเลื่องของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ คนแห่งการบาปผู้นั้นอยู่บนแผ่นดินโลกนี้มาก่อนแล้ว ขณะนี้เขาอยู่ “ในที่ของเขาเอง” โดยรอคอยเวลาแห่งการปรากฏตัวครั้งสุดท้ายของเขาเพื่อจะสวมบทบาทของเขาในการสำเร็จครบถ้วนของสิ่งสารพัด เมื่อพระเจ้าทรงปราบความชั่วร้ายและพญามารลงครั้งเดียวซึ่งมีผลตลอดไป

มีโครงร่างแสนมหัสจรรย์หนึ่งของยุคสมัยนี้ในหนังสือกิจการ ซึ่งเริ่มต้นในวันเพ็นเทคอสต์นั้นและต่อเนื่องไปจนถึงการสร้างพระวิหารนั้นในกรุงเยรูซาเล็ม: “และหลังจากพวกเขาได้นั่งอยู่ ยากอบก็ตอบ โดยกล่าวว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจฟังข้าพเจ้า ซีโมนได้ประกาศแล้วว่า ในตอนแรกนั้นพระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนพวกคนต่างชาติ เพื่อจะทรงนำประชาชนกลุ่มหนึ่งออกจากพวกเขาเพื่อพระนามของพระองค์ และบรรดาคำของพวกศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับสิ่งนี้ ตามที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ‘หลังจากนี้เราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ และเราจะสร้างที่ปรักหักพังทั้งหลายของพลับพลาขึ้นขึ้นอีก และเราจะตั้งพลับพลาขึ้นใหม่ เพื่อผู้คนที่เหลืออยู่จะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ทั้งพวกคนต่างชาติ ผู้ซึ่งถูกเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัดเหล่านี้ พระเจ้าทรงทราบกิจการทั้งสิ้นของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว’” (กิจการ 15:13-18)

ก่อนอื่น พระเจ้าจะทรงรับคนต่างชาติหมู่หนึ่งออกมา-เจ้าสาวต่างชาตินั้น, คริสตจักรนั้น เมื่อเจ้าสาวนั้นครบสมบูรณ์แล้ว พระเยซูก็จะเสด็จกลับมารับคนของพระองค์เอง ศาสดาพยากรณ์ทุกคนเห็นพ้องตรงกันในเรื่องนี้ จากนั้นพลับพลาของดาวิด ซึ่งพังลงแล้ว จะถูกสร้างขึ้นอีก และหมู่ชนที่เหลืออยู่จะไปยังพลับพลา

“พระเจ้าทรงทราบกิจการทั้งสิ้นของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว!” (กิจการ 15:18) พระเจ้าผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุดและชอบธรรมทรงมีพิมพ์เขียวอันหนึ่ง และพระองค์จะทรงดำเนินตามพิมพ์เขียวนั้น จนมันสำเร็จครบถ้วน คนแห่งการบาปนั้น (พญามารในเนื้อหนัง) จะสวมบทบาทที่สำคัญมาก ๆ ในการสำเร็จครบถ้วนของสิ่งสารพัดก่อนที่นิรันดร์กาลแห่งนิรันดร์กาลทั้งหลายจะถูกต้อนรับเข้ามา-นิรันดร์กาลนั้นเมื่อสำหรับผู้ชอบธรรมจะไม่มีน้ำตา ความโศกเศร้า บาป ความปวดร้าวใจ หรือพญามารอีกต่อไป...ยุคนิรันดร์เหล่านั้นแห่ง

ความเปี่ยมสุขอันสมบูรณ์แบบที่สิ่งสารพัดจะถูกสร้างใหม่แล้ว

คนแห่งการบาปนั้นคือผู้ใด? เราสามารถพบคำตอบได้ในพระวจนะของพระเจ้า โดยไม่รวมสิ่งที่เราได้ยินมาหรือสิ่งที่มนุษย์ได้กล่าว:

ในคำอธิษฐานวิงวอนเผื่อนั้นของพระเยซูในยอห์น 17 พระองค์ตรัสว่า “ขณะที่ข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลก ข้าพระองค์ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์พิทักษ์รักษาไว้แล้ว และไม่มีผู้ใดในพวกเขาเสียไป ยกเว้นลูกของความพินาศ เพื่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริง” (ยอห์น 17:12)

พระเยซูทรงเสียไปแค่คนเดียวในสิบสองคนนั้นขณะอยู่บนแผ่นดินโลก และคนเดียวนั้นที่พระองค์ทรงเสียไปถูกชี้ให้เห็นชัดเจนว่าเป็น “บุตรของความพินาศ” เขาไม่เพียงถูกชี้ให้เห็นเท่านั้น แต่เหตุผลที่คนเดียวนั้นเสียไปก็ถูกให้ไว้อย่างชัดเจน: “เพื่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริง!” จำไว้ว่า- “พระเจ้าทรงทราบกิจการทั้งสิ้นของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว” เราต้องยอมให้พระคัมภีร์บอกเราว่าพระเยซูตรัสถึงผู้ใดเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ข้าพระองค์ได้รักษาไว้ทุกคนยกเว้นผู้เดียว” ผู้เดียวนั้นคือใคร?

ยอห์น 6:70: “พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เราได้เลือกพวกท่านสิบสองคนแล้วมิใช่หรือ และคนหนึ่งนั้นในพวกท่านเป็นมารร้าย (a devil มารร้ายตนหนึ่ง)” เหล่าผู้รู้ภาษากรีกที่มีชื่อเสียงบอกเราว่าไม่ควรมีความ “a” (ตนหนึ่ง) อยู่หน้า “devil” สิ่งที่พระเยซูตรัสจริง ๆ แก่สิบสองคนนั้นก็คือ “คนหนึ่งนั้นในพวกท่านเป็นมารร้าย” ไม่ใช่มารร้ายตนหนึ่ง แต่จริง ๆ แล้วคือ มารร้ายหนึ่งเดียวผู้นั้น มีปีศาจและเหล่าวิญญาณชั่วหลายล้านตน แต่มีมารร้ายผู้เดียวเท่านั้น-และพระเยซูทรงมีมารร้ายผู้นั้นอยู่ท่ามกลางสิบสองคนที่ถูกเลือกนั้น

ไม่มีความจำเป็นเลยที่จะถามว่า “พระเยซูคริสต์ได้ทรงเลือกมารร้ายตนหนึ่งในท่ามกลางกลุ่มสาวกของพระองค์จริง ๆ หรือ?”-เพราะว่าในพระคำข้อนั้นที่เพิ่งถูกยกมาพระเยซูเองทรงบอกเราว่าพระองค์ได้ทรงเลือกมารร้ายตนหนึ่ง แน่แน่นอนว่าเราทราบว่าพระองค์กำลังพูดถึงยูดาส อิสคาริโอท เพราะว่าจากสิบสองคนนั้นพระองค์ทรงเสียไปแค่ยูดาส แน่แน่นอนที่สุดว่ายูดาสคือพญามารในเนื้อหนัง และผู้ใดที่จะแยกแยะพระคัมภีร์อย่างถูกต้องแทนที่จะพยายามพิสูจน์หลักคำสอนประจำนิกายบางอย่างก็สามารถมองเห็นข้อเท็จจริงนี้ได้อย่างชัดเจน

คุณสามารถค้นดูพระคัมภีร์ตั้งแต่มัทธิวจนถึงวิวรณ์ ทีละข้อ ทีละคำ และคุณจะพบว่าไม่มีที่อื่นอีกที่พระเยซูทรงเรียกมนุษย์คนใดว่ามารร้ายตนหนึ่ง พระองค์ตรัสถึงผู้คนว่าแสดงออกถึงวิญญาณของพญามาร (เช่นเดียวกับคนบาปทุกคน)-แต่พระเยซูไม่เคยกล่าวเช่นนั้นเกี่ยวกับบุคคลใดเลยนอกจากยูดาส อิสคาริโอท พระองค์ทรงแยกประเภทผู้คนว่าเป็นพวกแพะ พวกแกะ บุตรทั้งหลายของพระเจ้า หรือบุตรทั้งหลายของพญามาร-แต่ไม่เคยเป็นมารร้ายตนหนึ่งเลย

ยอห์น 13 บันทึกเหตุการณ์ตอนที่พระเยซูทรงล้างเท้าของพวกสาวก พระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องถูกชำระยกเว้นที่ล้างเท้าของเขาเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว และพวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน” เพราะพระองค์ทรงทราบว่า ใครจะทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน” (ยอห์น 13:10,11)

ตั้งแต่ช่วงเวลานั้นที่พระองค์ได้ทรงเลือกสิบสองคนนั้น พระเยซูทรงทราบว่ายูดาสไม่สะอาด เขาเป็นมารร้ายคนหนึ่งเมื่อเขาถูกเลือก และเขายังคงเป็นมารร้ายคนหนึ่งต่อไปจนสิ้นสุดการรับใช้ปวงชนของพระเยซู เขาปลิดชีวิตฝ่ายร่างกายของตัวเองและกลับไปยังที่ของเขาเอง ดังที่เราจะเห็นต่อไปในการศึกษาค้นคว้าของเรา

ยอห์น 13:11 บอกเราอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงทราบว่าผู้ใดจะทรยศพระองค์ มีทิวเสริมรายละเอียดเพิ่มเติมเข้าไป: “และขณะที่พวกเขาประทับระทานกันอยู่ พระองค์ตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา” และพวกเขาโศกเศร้ายิ่งนัก และทุกคนในพวกเขาเริ่มทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” และพระองค์ทรงตอบและตรัสว่า “ผู้ที่เอามือของตนจุ่มลงในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละจะทรยศเรา บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่มีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิบัติแก่คนนั้นที่ทรยศบุตรมนุษย์ จะเป็นการดีสำหรับคนนั้น ถ้าเขามีได้บังเกิดมาเลย” แล้วยูดาส ผู้ซึ่งได้ทรยศพระองค์ ตอบและทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านพูดเองแล้วนี่” (มธ. 26:21-25)

พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่ามันถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าที่พระเยซูควรเสด็จเข้ามาในโลกและชำระหนี้บาปนั้น รายละเอียดปลีกย่อยทุกอย่างแห่งแผนการของพระเจ้าได้ถูกกำหนดไว้แล้ว ถูกทำเป็นพิมพ์เขียวและถูกเห็นพ้องตรงกันโดยพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูจะทรงถูกทรยศโดยหนึ่งในสิบสองคนนั้น-ผู้หนึ่งที่พระองค์ทรงเลือกไว้-อยู่ในพิมพ์เขยว้นั้นแล้ว

พระเยซูทรงเลือกสิบสองคน และคนหนึ่งในพวกเขาเป็นมารร้าย เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นความจริงและซาตานเป็นผู้มูสา เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นความชอบธรรมและซาตานเป็นความไม่ชอบธรรม เนื่องจากพระเยซูทรงสัตย์จริงเต็มร้อยต่อพระบิดา เราจึงคาดหมายได้ว่าพระคริสต์ตัวปลอมนั้นจะตรงข้ามกับพระองค์อย่างสิ้นเชิง ยูดาสคือมารร้ายนั้น และเขาได้ทรยศพระเยซูเจ้า ผู้ทรงเป็นความจริงนั้น ประเด็นนั้น ทางนั้น ชีวิตนั้น-ใช่แล้ว ความรอด!

หลังจากวันเพ็นเทคอสต์นั้น พวกสาวกก็มาประชุมกันและจับสลากเพื่อเลือกคนหนึ่งมาแทนที่ยูดาส พวกเขาอธิษฐานว่า “...พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจทั้งหลายของมนุษย์ทุกคน ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้ พระองค์ทรงเลือกคนไหน เพื่อเขาจะรับส่วนในการรับใช้นี้ และตำแหน่งอัครทูต ซึ่งโดยการละเมิดนั้นยูดาสได้หลงไปจากตำแหน่งอัครทูต เพื่อเขาจะไปยังสถานที่ของเขาเอง” (กิจการ 1:24,25)

ผมอยากชี้ให้เห็นสองสิ่งในข้อพระคำตอนนี้:

1. ยูดาสได้หล่นไป-แต่ไม่ใช่จากพระคุณ เขาหล่นไปจากงานรับใช้นั้น-จากตำแหน่งอัครทูต เรารู้ว่าชายหรือหญิงคนใดก็เป็นผู้รับใช้หรืออัครทูตได้และไม่จำเป็นต้องบังเกิดใหม่แล้ว! ยูดาส อิสคาริโอทไม่เคยรับความรอดเลย...เขาไม่เคยเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าเลย เขาไม่เคยถูกปกคลุมโดยพระโลหิตเลย พระเยซูทรงเลือกเขา ตามที่ถูกล่าวไว้อย่างชัดเจนและไม่มีทางเข้าใจผิดไปได้ในยอห์น 17:12 ว่า “เพื่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริง” ยูดาสเป็นผู้หลงหาย เขาหล่นจากตำแหน่งอัครทูตเพราะว่ามันอยู่ในแผนการของพระเจ้า “เพื่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริง”

ทำไมพระเจ้าถึงทรงมีแผนการนี้ ไม่ใช่ฐานะการอะไรของผมเลย และถ้าคุณมีปัญหา คุณก็จะยอมรับมันในจิตวิญญาณเดียวกัน มันไม่ใช่ฐานะการอะไรของเรา มันเป็นฐานะการของพระเจ้า ทำไมยูดาถึงเป็นพยานารในเนื้อหนังเป็นฐานะของพระเจ้า เขาไม่เคยเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วเหมือนเปโตร ยากอบ ยอห์น มัทธีว ลูกา เปาโล และคนอื่น ๆ

ยูดาสหล่นไป “โดยการละเมิด” จากงานรับใช้นั้นและจากตำแหน่งอัครทูตของตน-และการละเมิดของเขา คือ การทรยศพระเยซู เขาขายองค์พระผู้เป็นเจ้าให้แก่พวกมหาปุโรหิต-เหล่าผู้นำทางศาสนาที่เป็นพวกศัตรูของพระเจ้า-แลกกับเงินสามสิบเหรียญ (ราคาของทาสคนหนึ่ง)! เขาหล่นไปจากตำแหน่งของเขา เขาทรยศพระเยซูเจ้า แต่สิ่งที่มีนัยสำคัญเหลือเกินเกี่ยวกับกิจการ 1:25 ก็คือคำกล่าวสุดท้ายในพระคำข้อนี้: “...เพื่อเขา (ยูดาส) จะไปยังสถานที่ของเขาเอง”

2. ยูดาสได้กลับไปยังที่อยู่ของเขา-พระคัมภีร์กล่าวว่า “สถานที่ของเขาเอง” ดังนั้นเราจึงทราบว่ายูดาส อิสคาริโอท (ซึ่งเรียกได้ว่าอยู่ในกลุ่มสาวก) มีห้องขังพิเศษ เขาเคยอยู่ที่นั่นมาก่อนแล้ว เขาได้จากสถานที่พิเศษนั้นมา รับกายหนึ่ง และอยู่ที่นั่นตอนที่พระเยซูทรงเลือกสาวกสิบสองคนนั้น ยูดาสรับตำแหน่งของตนในกลุ่มสาวกนั้นเพื่อทำภารกิจของตนให้สำเร็จในแผนการและรายการของพระเจ้า เขาสวมบทบาทนั้นที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ในเริ่มแรกนั้น และจากนั้นก็กลับไปยังสถานที่ของเขาเอง! คำกล่าวเช่นนั้นไม่ได้ถูกกล่าวเกี่ยวกับบุคคลใดเลยที่เคยมีชีวิตอยู่-ยกเว้นยูดาส อิสคาริโอท

แน่นอนว่านรกไม่ใช่สถานที่ของเขา นรกเป็นสถานที่แห่งที่อยู่ของเหล่าวิญญาณชั่วและคนบาปทั้งหลาย แต่ไม่อาจกล่าวได้ว่ามันเป็นของยูดาส อิสคาริโอทโดยเฉพาะ ผมแน่ใจว่าคุณที่เขาถูกขังไว้ยังอยู่นี้อยู่ในนรก-แต่นรกไม่ได้เป็นของยูดาสแต่เพียงผู้เดียว...เขามีสถานที่พิเศษ ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าวิญญาณของยูดาสเคยเข้าสิงในร่างกายบนแผ่นดินโลกนี้มาก่อนแล้ว-ในตัวตนมโรด ฟาโรห์ และคนอื่น ๆ แต่เมื่อเขามาในบทบาทของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ นั่นจะเป็นการปรากฏตัวครั้งสุดท้ายของเขาบนแผ่นดินโลก

แค่อีกสิ่งเดียวเกี่ยวกับยูดาสก่อนเราไปเรื่องอื่นแล้ว: หกวันก่อนเทศกาลปัสกา พระเยซูทรงไปเยือนบ้านเบธานี (อันเป็นที่ซึ่งลาซารัสถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย) และพวกเขาทำการเลี้ยงอาหารเย็นให้พระองค์ มารธาได้ปรนนิบัติ ลาซารัสก็อยู่ที่นั่นด้วยและนั่งที่โต๊ะนั้นกับพระเยซู ที่มีเยนนี่ มารีย์เอาน้ำมันหอมราคาแพงมากหนึ่งปอนด์มาซึ่งนางซโลมพระบาทของพระเยซูด้วยน้ำมันหอมนั้น และเช็ดพระบาทของพระองค์ด้วยผมของนาง กลิ่นหอมของน้ำมันหอมนั้นอบอวลไปทั่วห้อง และสาวกคนหนึ่ง-ยูดาส อิสคาริโอท... “ซึ่งควรทรยศพระองค์”-ได้ถามคำถามหนึ่งกับพระเยซู ซึ่งดูเผิน ๆ แล้ว ดูเหมือนเหมาะเจาะกับเวลา มีปัญหาและน่าขมขื่นมาก ๆ เขาถามว่า “ทำไมไม่เอาน้ำมันหอมนี้ไปขายเป็นเงินสามร้อยเดนาเรียน และแจกให้แก่คนยากจนเล่า?” (สามร้อยเดนาเรียนคงจะเท่ากับมากกว่าห้าสิบลดollarในเงินของเราวันนี้) ใช่ครับ นั่นดูเหมือนเป็นคำถามที่ยอดเยี่ยม: ทำไมพระเยซูถึงยอมให้น้ำมันหอมมูลค่ามากกว่าห้าสิบลดollarถูกเทมาบนพระองค์ในคราวเดียว? ทำไมไม่เอาเงินห้าสิบลดollarนั้นไปให้คนยากจนเล่า?

แต่พระเยซูทรงทราบใจของยูดาส: “(ยูดาส) กล่าวอย่างนี้ มิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนยากจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และมียามนั้น และได้ถือสิ่งที่ถูกใส่ไว้ในยามนั้น” ยูดาสไม่ได้สนพวกคนจนเลย แต่เขาเป็นขโมย

และเขาอยากได้เงินที่ถูกใส่ไว้ในยามนั้นเพื่อที่เขาจะขโมยมันได้ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ปล่อยเธอไปเถิด เธอรักษาสิ่งนี้ไว้เพื่อแสดงถึงวันแห่งการฝังศพของเรา เพราะว่าท่านทั้งหลายมีคนอยากจนอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอ แต่ท่านทั้งหลายไม่มีเราเสมอไป” (อานยอห์น 12:1-8 สำหรับบันทึกเหตุการณ์ทั้งหมด)

ขอให้ผมสรุปย่อสิ่งที่ผมได้กล่าวไปแล้ว เพื่อที่คุณจะสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าคนแห่งการบาปนั้น (ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น) จะเป็นวิญญานของยูดาส อิสคาริโอทในเนื้อหนัง ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นจะเป็นพญามารเองที่เดินอยู่บนโลกในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง!

พระเยซูตรัสว่า “จากคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้เสียไปเพียงผู้เดียว... เพื่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริง” (พระองค์ทรงเสียยูดาสไป)

พระเยซูตรัสว่า “เราได้เลือกพวกท่านสิบสองคน และหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย” (พระองค์กำลังตรัสถึงยูดาส อิสคาริโอท)

เมื่อพระเยซูทรงนั่งรับประทานอาหารมื้อสุดท้ายนั้น พระองค์ตรัสว่า “บุตรมนุษย์จะเสด็จไป ตามที่ทรงกำหนดไว้แล้ว แต่วิบัติจงมีแก่ผู้คนที่ทรยศบุตรมนุษย์!” จากนั้นพระองค์ทรงให้อาหารชิ้นหนึ่งแก่ยูดาสและชี้ตัวเขาว่าเป็นผู้ทรยศนั้น ยูดาสออกไปในยามค่ำคืนทันทีและชายองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเงินสามสิบบเหรียญ

พวกสาวกเริ่มเลือกคนหนึ่งเพื่อแทนที่ยูดาส พระคัมภีร์บอกเราว่ายูดาสหล่นไปจากงานรับใช้นั้นและตำแหน่งอัครทูต และ “ไปยังสถานที่ของเขาเอง” คำกล่าวนี้ไม่เคยถูกกล่าวเกี่ยวกับบุคคลอื่นใดเลยในพระวาระของพระเจ้าทั้งหมด ยูดาสมิห้องซังพิเศษ เขาเคยอยู่ที่นั่นมาก่อนแล้ว เขาจากสถานที่นั้นมาและได้มายังแผ่นดินโลกนี้ และบัดนี้เขาได้กลับไป “ยังสถานที่ของเขาเอง” แล้ว...และเขาจะมาอีก โดยอยู่ในร่างกายของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น

ยูดาสเป็นมารร้าย ผู้ทรยศ ขโมย-และคำกล่าวเหล่านี้ถูกตรัสเกี่ยวกับเขาโดยพระเมฆโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงมองและทราบใจ เป็นไปได้อย่างยิ่งที่พวกสาวกไม่ตรวจจับสิ่งใดที่ผิดปกติเลยเกี่ยวกับยูดาสเรื่อยมาจนถึงช่วงขณะสุดท้ายเหล่านั้นที่พวกเขาอยู่ด้วยกัน แต่พระเยซูทรงทราบมาตั้งแต่ต้นว่าพระองค์ทรงมีพญามารในกลุ่มสาวกของพระองค์

พระเยซูตรัสแก่พวกยิวเหล่านั้นว่า “เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายไม่รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น” (ยอห์น 5:43) พระเยซูกำลังตรัสในที่นี้เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ตัวปลอมนั้น (พระคริสต์ปลอมนั้น, คนแห่งการบาปนั้น, บุตรแห่งความพินาศ) ผู้ซึ่งจะมาทันทีหลังจากการรับขึ้น

ข้อ 4: “ผู้ซึ่งต่อต้านและยกตัวเองขึ้นเหนือสิ่งสารพัดที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรือที่ได้รับการนมัสการแล้วเพื่อมัน เหมือนอย่างพระเจ้า จะนั่งในพระวิหารของพระเจ้า โดยสำแดงตัวเองว่ามันเป็นพระเจ้า”

ขอให้ผมชี้ให้เห็นก่อนอื่นเลยว่าเหตุการณ์ที่เปาโลพรรณนาถึงตรงนี้ไม่มีทางเป็นการรับขึ้นได้ พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มจะไม่ถูกสร้างใหม่ก่อนการรับขึ้น ตอนที่ผมได้ไปเยือนกรุงเยรูซาเล็ม ผมได้เรียนรู้ว่ามีสียัดแห่งโอมาร์ตั้งอยู่ ณ เวลานั้นจุดที่พระวิหารจะถูกสร้างขึ้น พวกมุสลิมเป็นเจ้าของพื้นที่นั้นอยู่ ในช่วงสงครามระหว่างพวกอาหรับกับพวกยิว พวกยิวได้ผลักดันขึ้นไปถึงจุดที่พระวิหารของซาโลมอนเคยตั้งอยู่และ

เป็นที่ซึ่งพระวิหารหลังใหม่นั้นจะถูกสร้างหลังจากการรับขึ้น แต่พวกเขาไม่สามารถยึดพื้นที่นั้นได้เพราะว่ามันยังไม่ถึงเวลา เมื่อเวลาสูงอมเต็มที พวกยิวจะขับไล่พวกอาหรับออกไปและยึดพื้นที่จุดนั้นที่อับราฮัมเคยจะถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชาและเป็นที่ซึ่งพระวิหารของซาโลมอนได้ถูกสร้าง-พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์นั้นที่พระเจ้าเคยพบปะกับประชากรของพระองค์ในสมัยพันธสัญญาเดิม

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่การรับขึ้น วันนั้นที่เปาโลกำลังพรรณนาถึงตรงนี้ไม่ใช่การรับขึ้น เปาโลกำลังพูดถึงวันนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ในความกริ้วและการพิพากษาอันร้อนแรงที่มาสู่เหล่าคนชั่ว เมื่อพระเยซูเสด็จมาเช่นนั้น ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นก็จะอยู่ ณ จุดสูงสุดแห่งอำนาจและสง่าราศีของเขา เขาจะยกตัวขึ้นเหนือสารพัดที่ถูกเรียกว่าพระเจ้า เขาจะยกตัวขึ้นเหนือสารพัดที่ถูกกราบไหว้นมัสการ จงสังเกตคำกล่าวนั้นในส่วนท้ายของพระคำข้อนี้: เขาจะนั่งในพระวิหารโดยประกาศแก่ชาวโลกว่าเขาเป็นพระเจ้า!

คนแห่งการบาปผู้นี้จะกล่าวคำปราศรัยใหญ่โตทางโทรทัศน์ ไม่กี่เดือนก่อน โทรทัศน์ทั่วทวีปแอดแลนติกเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยากเว้นโดยฟิล์ม แต่วันนี้เทเลสตาร์ทำให้มันเป็นไปได้สำหรับคน ๆ หนึ่งที่จะพูดในกรุงลอนดอน (หรือสถานที่แห่งใดข้ามมหาสมุทรนั้นที่สิ่งอำนวยความสะดวกทางโทรทัศน์มีอยู่พร้อม) และถูกมองเห็นได้ในสหรัฐอเมริกา มีแหล่งข่าวน่าเชื่อถือกล่าวไว้ว่า กรุงเยรูซาเล็มขณะนี้กำลังอยู่ในขั้นตอนของการก่อสร้างสถานีโทรทัศน์ที่ทรงพลังมากที่สุดบนพื้นพิภพ-และ แน่แน่นอนว่าความเคลื่อนไหวอยู่ในแผนการของพระเจ้าอย่างแน่นอน เพราะว่าปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้นจะปรากฏตัวทางโทรทัศน์ เพื่อที่คนทั้งโลกจะมองเห็นเขาได้ เขาจะดึงไฟลงมาจากสวรรค์ท่ามกลางสายตาของผู้คน (วิว. 13) และเขาจะหลอกลวงชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกด้วยการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของเขา เขาจะแสดงตัวแก่คนทั้งโลกและจะประกาศว่าเขาเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์!

เนื่องจากการออกไปจากความจริงนั้นจะอยู่ ณ จุดสูงสุดของมัน ณ เวลานั้น คนทั้งโลก (ยกเว้นคนเหล่านั้นที่เชื่อคำเทศนาของ 144,000 คนนั้น) จะกลายเป็นพวกนับถือรูปเคารพ พวกเขาจะก้มกราบและนมัสการปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นและรูปจำลองนั้นที่จะถูกตั้งขึ้นถวายแก่คนแห่งการบาปผู้นี้ ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะประกาศว่าเขาเป็นพระเจ้าและจะตั้งตัวขึ้นเหนือสารพัดที่ถูกเรียกว่าพระเจ้า จงสังเกตถ้อยคำของเปาโลใน 1 โครินธ์ 8:5: “ด้วยว่าถึงแม้ว่าจะมีสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกเรียกว่า “พระ” ไม่ว่าในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลก (ก็เป็นเหมือนมีพระมากและเจ้านายมาก)”

เมื่อเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น คนแห่งการบาปผู้นั้นจะนำการกบฏต่อสุสานทั้งปวง เขาจะล้มเลิกศาสนาที่มีอยู่ในทุกรูปแบบ โดยทำให้ตัวเขาเองเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่จะถูกกราบไหว้บูชาโดยมนุษยชาติ-และคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมกราบไหว้เขาก็จะถูกฆ่าตาย! คนมากมายจะซ่อนตัวและจะอาศัยอยู่ในภูเขาและในซอกหิน แต่ทุกคนที่ถูกพบตัวจะถูกกำจัดทิ้งหากพวกเขาไม่ยอมกราบไหว้ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และรับเครื่องหมายของเขา อ่านวิวรณ์ 13

ถ้อยคำเปิดของข้อ 4 “ผู้ซึ่งต่อต้าน” ในภาษากรีกอ่านว่า “ผู้ขัดขวางนั้น” (จงสังเกต 1 เธสะโลนิกา 2:18) ชาตานเป็นผู้ขัดขวางสิ่งสารพัดที่ตามทางของพระเจ้า และบุคคลผู้นี้ ตามที่ผมชี้ให้เห็นแล้ว เป็นชาตาน

ในเนื้อหนัง-ศัตรูตัวฉกาจของพระเจ้า ปฏิปักษ์ผู้หนึ่งของพระเจ้าและของมนุษยชาติ

นับตั้งแต่วันนั้นที่พระเจ้าทรงทิ้งลูซีเฟอร์ออกจากสวรรค์ (อสค. 28; อสย. 14; ลูกา 10:18) ซาดานก็ทำงานอยู่ตลอดและวางแผนโค่นล้มพระเจ้าและยึดตำแหน่งของพระองค์ ในร่างกายของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น ซาดานจะทำการโจมตีครั้งสุดท้ายของมันต่อพระเยซูฮาวีร์พระเจ้าและประชากรของพระเจ้า แต่ในท้ายที่สุดแล้ว ไฟจะลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์และเผาผลาญกองทัพเหล่านั้นของพญามาร และพญามารเองจะถูกโยนลงไปในปีงไฟนั้นโดยพระเยซูคริสต์เจ้า อานวิวรรณ์ 19:20; 20:7-10

ดานีเอลได้เห็นคนแห่งการบาปผู้นี้และพรรณนาถึงเขาว่า: “และในตอนปลายแห่งอาณาจักรของพวกเขา เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว กษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดูร้าย และมีความเข้าใจในเรื่องปริศนา จะยี่นขึ้น และอำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก แต่มิใช่โดยอำนาจของท่านเอง และท่านจะทำลายอย่างน่าประหลาดใจ และจะเจริญขึ้น และปฏิบัติงาน และจะทำลายคนที่มีกำลังมากและประชากรที่บริสุทธิ์นั้น และโดยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การล่อลวงแพร่หลายขึ้นในมือของท่านด้วย และท่านจะพองตัวในใจของท่าน และโดยความสงบจะทำลายคนมากมาย ท่านจะลุกขึ้นต่อสู้กับจอมประมุขแห่งประมุขทั้งหลาย แต่ท่านจะถูกหักโดยปราศจากมือ และนิมิตแห่งเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งถูกบอกเล่านั้นเป็นความจริง ดังนั้นท่านจงปิดบังนิมิตนั้นไว้เถิด เพราะเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า” และข้าพเจ้าดานีเอลก็อ่อนเพลีย และนอนเจ็บอยู่หลายวัน ภายหลังข้าพเจ้าก็ลุกขึ้น และปฏิบัติราชการของกษัตริย์ และข้าพเจ้าก็กังวลกับนิมิตนั้น และไม่มีใครเข้าใจนิมิตนั้นเลย” (ดนล. 8:23-27)

“และกษัตริย์จะกระทำตามความพอใจของเขา และเขาจะยกตนเองขึ้น และพองตัวขึ้นเหนือพระองค์ และจะพุดหลายสิ่งที่น่ามหัศจรรย์ต่อผู้พระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย และจะเจริญจนพระพิโรธจะสำเร็จ เพราะสิ่งที่ถูกกำหนดไว้ นั้นจะถูกกระทำ และเขาจะไม่เห็นแก่พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา หรือความปรารถนาของพวกเขาผู้หญิง หรือเห็นแก่พระองค์ใดเลย เพราะเขาจะพองตัวขึ้นเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง” (ดนล. 11:36,37)

ดานีเอลสามารถเผชิญหน้ากับเหล่ากษัตริย์ ผู้ครอบครอง สิงโต เต่าไฟที่ร้อนแรง-และเผชิญหน้ากับสิ่งเหล่านั้นได้โดยไม่หวั่นเกรงเลย แต่เมื่อในนิมิตหนึ่งเขาได้เห็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น เขาก็เป็นลม-และนอนเจ็บ “อยู่หลายวัน” คนแห่งการบาปผู้นี้คงเป็นสัตว์ประหลาดปีศาจตนหนึ่งอย่างแน่นอน! ผมมีความสุขเหลือเกินที่ผมจะไม่อยู่ที่นี้เมื่อเขาปรากฏตัวและครอบครองในโลहित! ถ้าคุณบังเกิดใหม่แล้ว คุณก็จะไม่อยู่ที่นี้เหมือนกัน-แต่ถ้าคุณไม่ได้บังเกิดใหม่ คุณก็อาจอยู่ที่นี้เพื่อประสบกับการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นี้!

ข้อ 5: “พวกท่านจำไม่ได้หรือว่า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับพวกท่าน ข้าพเจ้าได้บอกสิ่งเหล่านี้ให้แก่พวกท่านแล้ว”

ในถ้อยคำเหล่านี้เรารู้สึกว่าเปาโล ถึงแม้จะอ่อนโยนในการตักเตือน ก็กำลังตักเตือนเหล่าผู้เชื่อในเมืองเรสะโลนิกาอยู่ดี นี่เท่ากับเขากล่าวว่า “พวกท่านไม่ควรตื่นตระหนกง่าย ๆ เช่นนี้เลย พวกท่านไม่ควรรู้สึกไม่สบายใจง่าย ๆ ขนาดนั้น” เขาเตือนความจำพวกเขาว่าเขาได้สั่งสอนพวกเขาอย่างชัดเจนแล้วเท่าที่เขาทำได้ และแสดงให้เห็นชัดเจนที่สุดแล้วว่าพวกเขาไม่ควรหวั่นไหวเพราะหลักคำสอนเท็จ ซึ่งเขารู้ว่าจะถูกแนะนำโดย

เหล่าศัตรูของเขาอย่างแน่นอน

ในกิจการ 17 เราอ่านเกี่ยวกับการก่อตั้งคริสตจักรนั้นในเมืองเธสะโลนิกา ขณะที่เปาโล “ได้ให้เหตุผลกับพวกเขาจากในพระคัมภีร์... และบางคนในพวกเขาที่เชื่อ และสมาคมกับเปาโลและซิลลาส” อย่างไรก็ตาม พวกยิวบางคนก็เกิดอิจฉา และพวกเขาบุกบ้านของยาโสนซึ่งเป็นที่ ๆ คริสตจักรนั้นถูกก่อตั้ง และ “ฉุดลากยาโสนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาพวกผู้ครอบครองเมือง โดยร้องว่า “คนเหล่านี้ที่ได้ทำให้โลกกลับหัวกลับหางก็มาที่นี่ด้วย ผู้ซึ่งยาโสนต้อนรับแล้ว และบรรดาคนเหล่านี้ได้ขัดแย้งกับคำสั่งทั้งหลายของซีซาร์ โดยกล่าวว่ามิใช่กษัตริย์องค์หนึ่งที่ตั้งชื่อ เยซู” และพวกเขารบกวนประชาชนและพวกผู้ครอบครองเมือง เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินสิ่งเหล่านี้ และเมื่อพวกเขาได้เรียกประกันตัวยาโสนกับคนอื่น ๆ แล้ว พวกเขาที่ปล่อยท่านทั้งสองไป และทันทีทันใดพวกพี่น้องได้ส่งเปาโลกับซิลลาสไปยังเมืองเบโรอา...” (กิจการ 17:1-10)

บัดนี้เปาโลเตือนความจำคริสตจักรในเมืองเธสะโลนิกาว่าตอนที่เขาอยู่กับพวกเขา เขาได้เตือนพวกเขาแล้วเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ที่จะเกิดขึ้น และได้สั่งสอนพวกเขาอย่างเต็มที่แล้ว บ่อยครั้งในที่ประชุมต่าง ๆ ของผม ผมเคยพูดว่าผมไม่เคยเข้าใจเลยว่าทำไมความจริงดูเหมือนจะไม่หยั่งลึกเข้าสู่ความคิดของผู้คน ผู้คนที่ไปคริสตจักรดูเหมือนพร้อมที่จะฟังหลักคำสอนแท้และพวกครูสอนแท้ แต่ความจริงต้องถูกทวนซ้ำแล้วซ้ำอีกก่อนที่มันจะฝังลึกในใจ โดยอยู่ที่นั่นเพื่อจะชักจูงผู้เชื่อคนนั้นว่ามันเป็นความจริงและเป็นสิ่งที่เขาพึงพาได้จนถึงที่สุดปลาย!

ข้อ 6: “และพวกท่านก็รู้จักผู้คนที่กำลังหวังเหนี่ยวมันไว้ในขณะนี้ เพื่อมันจะถูกเปิดเผยในเวลาของมัน”

เปาโลเชื่ออย่างไม่ต้องสงสัยว่าเมื่อเหล่าคริสเตียนชาวเธสะโลนิการะลึกถึงสิ่งเหล่านั้นที่เขาได้บอกพวกเขา ก่อนหน้านั้นแล้วเกี่ยวกับการรับขึ้นของคริสตจักรและการเป็นขึ้นจากตายของบรรดาคนที่พวกเขารักที่ได้ล่วงลับไปแล้วในพระเยซู เมื่อพวกเขาจำได้ถึงคำสอนของเขาเกี่ยวกับการพิพากษานั้นที่จะตกมาบนเหล่าคนอธรรมอย่างแน่นอน เมื่อพวกเขาถูกเตือนความจำเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเขาได้บอกพวกเขาแล้วว่าจะมาก่อนวันอันน่ากลัวนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นอน เมื่อนั้นพวกเขาก็จะเข้าใจสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอยู่รอบตัวพวกเขา

ในภาษาประจำวันเปาโลก็คงกล่าวว่า “บัดนี้พวกท่านระลึกแล้วว่าข้าพเจ้าได้บอกอะไรพวกท่านตอนที่ข้าพเจ้ายังอยู่กับพวกท่าน เกี่ยวกับการต่อสู้สุดท้ายนั้นซึ่งจะเกิดขึ้นระหว่างอำนาจเหล่านั้นของพระเจ้ากับอำนาจเหล่านั้นของความชั่วร้ายก่อนการเสด็จมาของพระเยซูเจ้า พวกท่านทราบเช่นกันว่าสิ่งใดที่ยังไว้ พวกท่านจำได้ว่าข้าพเจ้าได้บอกอะไรพวกท่านเกี่ยวกับอำนาจหนึ่งที่ทรงหวังเหนี่ยวไว้-และว่าผู้ชั่วร้ายนั้นจะถูกเปิดเผยเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้”

คำกรีกสำหรับ “หวังเหนี่ยว” ในข้อ 7 เป็นคำเพศชาย ซึ่งบ่งบอกถึงบุคคลผู้หนึ่ง ตรงนี้ในข้อ 6 คำที่ใช้สำหรับ “หวังเหนี่ยว” เป็นคำเพศกลาง-ซึ่งบ่งบอกถึงผู้ครอบครองหรือผู้มีอำนาจ เปาโลได้บอกเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาไปแล้วว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่กับพวกเขา...ไม่เพียงทรงอยู่ด้วยกับพวกเขา แต่ทรงสถิตอยู่ภายในพวกเขาจริง ๆ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำผู้เชื่อทั้งหลายและหวังเหนี่ยวพลังเหล่านั้นของ

ยมโลก เมื่อคริสตจักรถูกพาออกไปจากโลกนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะเสด็จออกไปพร้อมกับคริสตจักร และเมื่อนั้นโลกก็จะตกอยู่ในกำมือของพญามาร จะไม่มีอำนาจที่หน่วงเหนี่ยวใด ๆ เพราะว่าผู้เชื่อทุกคนจะถูกพาออกไปแล้ว และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงจากไปเช่นกัน ความชั่วร้ายจะท่วมเต็มแผ่นดินโลก!

อย่างไรก็ตาม ไม่นานหลังจากการรับขึ้น พระเจ้าจะทรงประทับตรามิชชันนารี 144,000 คนเพื่อเผยแผ่ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น-และหลายล้านคนที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณก็จะได้ยินคำประกาศที่ว่าอาณาจักรนั้นจะมาแล้ว ว่ามันจะถูกสถาปนาบนแผ่นดินโลกและพระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกคุณน้ำทั้งหลายปกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้ ทุกคนที่รับข่าวสารนี้และยอมรับกษัตริย์ผู้จะเสด็จมานั้นก็จะได้รับความรอด-มวลชนมหาศาลที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถนับได้ (วิว. 7:9-17)

ข้อ 6 ปิดท้ายด้วยคำกล่าวที่ว่า “...เพื่อมันจะถูกเปิดเผยในเวลาของมัน” คำอ่านกรีกมีความชัดเจนมากกว่า: “เพื่อสุดท้ายแล้วเขาจะถูกเปิดเผยในวาระของเขาเอง” บุคคลที่ไม่ถูกเอ่ยชื่อนี้คือ บุคคลที่นำกลัวผู้ซึ่งเราสามารถมองเห็นรูปแบบของเขาได้ผ่านทางส่วนนี้ของจดหมายฝากฉบับนี้ของเรา ขณะที่เราทำการศึกษาค้นคว้าของเราต่อไป เราจะเห็นว่าสัตว์ประหลาดผู้ที่มีความโดดเด่นมากขึ้น ในความชั่วแบบพญามารและในอำนาจ

พระเจ้าไม่ทรงกระทำกิจของพระองค์ในแบบมั่ว ๆ ส่งเดช “พระเจ้าทรงทราบกิจการทั้งสิ้นของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว...” พระองค์ทรงมีแผนการหนึ่ง และลำดับของสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกกำหนดในข้อพระคำตอนนี้ของเราก็คืออยู่ในจุดประสงค์และรายการของพระเจ้า คนนอกกฎหมายผู้นี้จะถูกห้ามปรามโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์จนถึงช่วงเวลาที่กำหนดไว้นั้นเมื่อเขาจะถูกเผยตัว เขาไม่สามารถก้าวเข้าสู่อำนาจได้จนกว่า “วาระของเขา” สุกงอมเต็มที่

ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าทรงสัญญาไว้เรื่องเชื้อสายของหญิงนั้น ในกาลาเทีย 4:4,5 พระสัญญานั้นได้กลายเป็นจริงแล้ว: “เมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์นั้นได้มาถึงแล้ว พระเจ้าก็ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาประสูติจากหญิงคนหนึ่ง ทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่เคยอยู่ใต้พระราชบัญญัติ...” หลายร้อยปีได้ผ่านไประหว่างพระสัญญานั้นกับการประสูติของพระเยซู-แต่ทุกอย่างได้ทำงานตามพระประสงค์และรายการของพระเจ้า มันจะเป็นดังนั้นเช่นกันในกรณีของพระคริสต์ตัวปลอมนั้น ในปฐมกาล 3:15 พญามารถูกบอกอย่างชัดเจนว่าจะมีความเป็นศัตรูกันระหว่างเชื้อสายของมันกับเชื้อสายของหญิงนั้น-ความเป็นศัตรูแบบถึงตายระหว่างบุตรของซาตานกับพระบุตรของพระเจ้า ซาตานจะต้องทำให้สันเท้าของเชื้อสายของหญิงนั้นฟกช้ำ แต่เชื้อสายของหญิงนั้นจะบดขยี้หัวของงูนั้น พิมพ์เขียวและรายการของพระเจ้าจะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษร

ตอนที่พระเยซูทรงอยู่บนโลกนี้พระองค์ตรัสแก่พวกศัตรูของพระองค์ว่า “นี่เป็นเวลาของพวกท่าน และเป็นอำนาจแห่งความมืด” (ลูกา 22:53) เมื่อพวกเขาจับกุมพระองค์และนำพระองค์ไปเชียนตี สวมมงกุฎหนาม ถ่มน้ำลายรดและตรึงที่กางเขน ดูเหมือนว่าพระองค์ทรงพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงแล้ว แต่สามวันถัดมา เมื่อเหล่าทหารยามฝีมือดีที่สุดของโรมไปหาเหล่าผู้มีอำนาจพร้อมกับร้องโวยวายว่าพระศพของพระองค์หายไปจาก

อุโมงค์นั้นแล้ว...นั่นก็คนละเรื่องเลย!

เมื่อยูดาสมายังสวนเกตเสมนิ โดยนำพวกศัตรูของพระเยซูมากับตนด้วย พร้อมกับคบเพลิง ท่อนไม้ และไม้ตะบอง พระเยซูก็ไม่ได้พยายามหลบซ่อนหรือวิ่งหนี พระองค์เพียงแค่ว่าออกไปและทรงถามว่า “พวกท่านมาหาผู้ใด?” พวกเขาตอบกลับว่า “เยซูชานาชาเรธ” และพระเยซูทรงตอบว่า “เราเป็นผู้นั้น!” เมื่อพระเยซูตรัสสามคำนั้น พวกศัตรูของพระองค์ “กลับถอยหลังและล้มลงถึงดิน” (เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำสรรพนาม “ผู้นั้น” ไม่ควรอยู่ที่นั่น ภาษากรีกอ่านแค่ “เราเป็น!”-และนี่เป็น “เราเป็น” องค์เดียวกับที่ตรัสแกโมเสสในอพยพ 3:14) ช่วงขณะหนึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดูเหมือนไร้ซึ่งฤทธิ์เดช ช่วงขณะถัดมาถ้อยคำของพระองค์มีพลังของระเบิดปรมาณูลูกหนึ่ง! ดูเหมือนว่าวันนี้ผู้เชื่อทั้งหลายกำลังอยู่ฝ่ายที่แพ้-แต่สิ่งที่ตรงข้ามต่างหากที่เป็นจริง เรากำลังอยู่ฝ่ายที่ชนะ เพราะว่า “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้” (รม. 8:31)

ข้อ 7: “เพราะว่าความลึกลับแห่งคนนอกกฎหมายนั้นก็ทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหวังเหนียวเตี้ยวันนี้จะยังหวังเหนียวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหวังเหนียววันนี้จะถูกพาออกไปพ้นทางเสีย”

“ความลึกลับแห่งความชั่วช้านั้น” (วิญญาณแห่งความนอกกฎหมาย) กำลังปฏิบัติงานอยู่แล้ว ตั้งแต่อาดัมได้ล้มลง ความชั่วช้าก็ทำงานอยู่ตลอดในแผ่นดินโลก แต่ความลึกลับแห่งความชั่วช้านี้คือ วิญญาณของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์-ไม่ใช่บุคคลผู้หนึ่ง พญามารเป็นตัวการของความลึกลับแห่งความชั่วช้านี้ที่กำลังปฏิบัติงานอยู่แล้วในสมัยของเปาโล แต่เราจะต้องไม่สับสนวิญญาณนั้นกับคนแห่งการบาปนั้นผู้ซึ่งจะปฏิบัติงานบนแผ่นดินโลกนี้ด้วยตัวเองหลังจากการรับขึ้น ยอห์นบอกเราว่าปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์หลายคนจะมา และแม้กระทั่งในสมัยของเขาก็มีปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์อยู่เป็นจำนวนมากแล้ว (1 ยอห์น 2:18) วิญญาณของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ปฏิบัติงานอยู่ตลอดนับตั้งแต่พระเยซูได้เสด็จกลับไปสู่สวรรค์

พญามารเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้า เหล่าผู้รับใช้ของมันไม่ยอมรับการประสูติจากหญิงพรหมจารี การลบลทินโดยพระโลหิต และความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ พวกเขาคือพวกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ตัวน้อย ๆ พวกเขาเป็นเหล่าสาวกของพญามาร พวกเขาต่อต้านพระคริสต์ของพระเจ้า-และยอห์นกล่าวว่าเราทราบได้ว่าเรากำลังมีชีวิตอยู่ในสมัยสุดท้ายเพราะปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์เหล่านี้ แต่คนเหล่านี้ต้องไม่ถูกสับสนกับคนแห่งการบาปหนึ่งเดียวผู้หนึ่งที่จะถูกเผยตัวหลังจากคริสตจักรถูกพาออกไปจากโลกนี้แล้ว

ความลึกลับที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้บ่งบอกถึงบางสิ่งที่โดยธรรมชาติของมันอยู่เหนือความรู้ของมนุษย์ และสามารถถูกเข้าใจได้เท่าที่พระเจ้าทรงเปิดเผยมันแก่เราเท่านั้น ความลึกลับนั้น-สิ่งนั้นที่จะยกคนแห่งการบาปนั้นขึ้นในที่สุด ผู้ซึ่งยังไม่ถูกเปิดเผย-ก็ปฏิบัติงานอยู่แล้วในสมัยของเปาโล เหตุผลเดียวที่คนแห่งการบาปนั้นยังไม่กุมบังเหียนรัฐบาลเหล่านั้นของแผ่นดินโลกก็คือ เพราะว่า “ผู้ (พระวิญญาณบริสุทธิ์) ที่คอยหวังเหนียวเตี้ยวันนี้จะยังหวังเหนียวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหวังเหนียววันนี้จะถูกพาออกไปพ้นทางเสีย” เปาโลกำลังหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ในที่นี้-ฤทธิ์เดชที่หวังเหนียวนั้นของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกวันนี้ และทราบได้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังทรงอยู่ในแผ่นดินโลกนี้ พระคริสต์ตัวปลอมนั้นก็ไม่สามารถและจะไม่ถูกเผยตัว ผมไม่เชื่อในการคาดเดาพระคัมภีร์ แต่ผมไม่ลังเลที่จะกล่าวว่ามันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์มีชีวิตอยู่บนแผ่นดิน

ดินโลกวันนี้แล้ว

พระเยซูทรงถูกปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง ผมเชื่อว่า ปฏิปักษ์ต่อพระคริสตนั้น (ซึ่งตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง) จะถูกปฏิสนธิโดยพญามารและถูกให้กำเนิดโดยหญิงแพศยาคนหนึ่ง! นี่เป็นความเชื่อของผม-แต่คุณไม่ต้องยอมรับมันก็ได้ เพราะว่ามันไม่เกี่ยวข้องกับความจริง ผมเชื่อว่าพญามารจะปลอมแปลงทุกระยะของการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูอย่างละเอียด ผมเชื่อว่าซาตานจะมาในกายหนึ่งตามลักษณะแบบเดียวกับที่พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกในกายหนึ่ง (2 คร. 5:19) พระเจ้าทรงอยู่ในพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ โดยทรงทำให้คนบาปทั้งหลายคืนดีกันกับพระองค์เอง พญามารจะอยู่ในกายของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ โดยใช้ความพยายามครั้งสุดท้ายอันทรงพลังของมันเพื่อทำให้จิตวิญญาณทุกดวงตกนรกเท่าที่มันทำได้ เพราะมันรู้ว่าวันทั้งหลายของมันถูกนับแล้ว มันดูไม่น่าเป็นไปได้ในความคิดของผมที่ว่าปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะมาในรูปของชายคนหนึ่งโตเต็มที่แล้ว ผมเชื่อว่าเขาจะเกิดเป็นทารกคนหนึ่ง เหมือนกับที่พระเยซูเคยประสูติเป็นทารก พระคริสต์ทรงถูกให้กำเนิดโดยหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะถูกให้กำเนิดโดยหญิงแพศยาคนหนึ่ง แต่ตราบิตที่คริสตจักรยังอยู่บนโลกนี้ต่อไป พระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักร (ในใจของผู้เชื่อแต่ละคนและทุกคน) ก็ทรงหวังเห็นการเผยแผ่และการเปิดเผยของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

ในความหมายที่แท้จริงของคำ ๆ นี้ พระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลกวันนี้ในคริสตจักรของพระองค์ เราทราบว่าคุณพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา (1 ทธ. 2:5; ฮบ. 1:1-3) แต่พระองค์ก็ทรงสถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อทุกคนเช่นกัน ในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (คส. 1:27) โรม 8:1 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์” พระคริสต์ทรงอยู่ในเรา เราอยู่ในพระคริสต์-และแผ่นดินโลกนี้ไม่ใหญ่พอสำหรับคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะและปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ (ซาตานในเนื้อหนัง) พร้อมกับพวกมันถือรูปเคารพหมู่ใหญ่ของเขา! เมื่อคริสตจักรถูกพาออกไป ซาตานในตัวตนของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะกุมบังเหียนรัฐบาลและศาสนานบนแผ่นดินโลก-แต่ไม่ใช่จนกว่าคริสตจักรนั่งอยู่อย่างปลอดภัยที่การเลี้ยงสมรสนั้นในท้องฟ้ากับพระเจ้าแล้ว

ผู้เชื่อที่รักเอ๋ย อย่ายอมให้นักเทศน์คนใด นักประกาศข่าวประเสริฐหรือครูสอนพระคัมภีร์คนใดบอกคุณว่าคริสตจักรจะเข้าหรือผ่านเข้าในส่วนตัวของคุณความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น ก่อนเวลาอันใกล้แล้วนั้นแห่งความทุกข์ยากเริ่มต้น เราจะถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ ผู้เชื่อทั้งหลาย “ไม่ถูกกำหนดไว้สำหรับพระพิโรธ” (1 ธส. 5:9) “เพราะว่าเจ้าได้รักษาตำแหน่งความอดทนของเรา เราก็จะรักษาเจ้าให้พ้นจากโหม่งยามแห่งการทดลองนั้นด้วย ซึ่งจะบังเกิดขึ้นแก่คนทั่วทั้งโลก เพื่อจะลองดูคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก” (วิว. 3:10) ไม่มีผู้เชื่อสักคนจะถูกเรียกให้เข้าหรือผ่านเข้าในส่วนตัวของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น

ข้อ 8: “และคนนอกกฎหมายนั้นจึงจะถูกเปิดเผย ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารด้วยวิญญาณแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยความเจิดจ้าแห่งการเสด็จมาของพระองค์”

นั่นคือ “เมื่อพระองค์ผู้ทรงหวังเหนี่ยวอยู่ตอนนี้ (พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงขัดขวางกิจการของซาตาน) ทรงถูกพาออกไป เมื่อนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะถูกเปิดเผย” สามครั้งพร้อมกับการเน้นย้ำอยู่เรื่อย ๆ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้คำว่า “ถูกเปิดเผย”-ข้อ 3, 6 และ 8 นี้คงจะบ่งบอกว่าเมื่อเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น สัตว์ประหลาดที่ไม่ได้เป็นของโลกลูกนี้จะถูกเผยตัวซึ่งจะทำให้เหล่าชาวโลกที่จ้องมองต้องมึนตึ่มสะกด! เปาโลไม่ได้กำลังหมายถึงอิทธิพลหรือวิญญาณหนึ่ง-แต่หมายถึงสัตว์ประหลาดตนหนึ่งที่มีฤทธิ์มหาศาล ไม่เป็นของโลกลูกนี้ และเป็นแบบพญามารในร่างกายหนึ่ง บุคคลผู้นี้หาใช่ใครอื่นไม่นอกจากปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้หนึ่ง คนนอกกฎหมายนั้น คนแห่งการบาปนั้น กษัตริย์พระพักตร์คูร์รายองค์นั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พญามารในเนื้อหนึ่ง “คนนอกกฎหมายผู้นี้” จะไม่ถูกเปิดเผยจนกว่าหลังจากที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ (ผู้ทรงขัดขวางการเปิดเผยนั้นอยู่ตอนนี้) ทรงถูกพาออกไปพร้อมกับคริสตจักรแล้ว

ข้อ 8 ปิดท้ายด้วย “...ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารด้วยวิญญาณแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยความเจิดจ้าแห่งการเสด็จมาของพระองค์” พระเยซูไม่ต้องการกองทัพ เครื่องบินไอพ่นหรือจรวดมิสไซล์นำวิถี ทั้งหมดที่พระองค์ต้องทำก็คือ ตรัสคำนั้น: “...ท่านจะตีแผ่นดินโลกด้วยไม้เรียวแห่งปากของท่าน และท่านจะประหารคนชั่วด้วยลมแห่งริมฝีปากของท่าน” (อสย. 11:4) ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวในถ้อยคำเหล่านี้: “พวกคนต่างชาติได้เดือดดาล ราชอาณาจักรทั้งหลายถูกเคลื่อนย้ายไป พระองค์ได้ทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ แผ่นดินโลกจึงละลายไปเสียแล้ว” (เพลงสดุดี 46:6)

ในบทที่ 1:7,8 ของการศึกษาค้นคว้าตอนนี้ของเรา เราได้เรียนรู้ว่าพระเยซูจะเสด็จมาในเปลวเพลิง โดยทำการแก้แค้นต่อคนทั้งหลายที่ไม่รู้จักพระเจ้า และพวกเขาจะถูกทำลายด้วยการทำลายเป็นนิรันดร์ ในวันอันลุกโชนน่ากลัวนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อทำการพิพากษาอันชอบธรรมต่อคนทั้งปวง จะมีเหล่ากษัตริย์ คนใหญ่คนโต นายพัน ทาส คนมั่งมี ผู้ซึ่งจะอ่อนวอนให้โชดหินและภูเขาล้มทับพวกเขาและซ่อนพวกเขาให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์ (วว. 6:16) โชดหินและภูเขาเหล่านั้นจะไม่ตอบคำวิงวอนของพวกเขา และพระคริสต์ (ซึ่งพระพักตร์ของพระองค์สร้างความสะพรึงกลัวแก่เหล่าศัตรูของพระเจ้า) จะต้องตรัสเพียงคำเดียวเท่านั้นและปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ที่เป็นยักษ์ใหญ่แบบพญามารนั้นจะถูกฆ่าตาย!

ภาษากรีกสำหรับคำกล่าวที่ว่า “ด้วยความเจิดจ้าแห่งการเสด็จมาของพระองค์” บ่งบอกถึงการปรากฏแบบยอดมนุษย์ของพระเจ้า ความเจิดจ้าอันลุกโชนแห่งพระพักตร์ของพระเยซูจะเพียงพอที่จะทำลายปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้หนึ่งและกำจัดเหล่าผู้ติดตามทั้งหมดของเขา เมื่อเหล่าศัตรูของพระเยซูมองเห็นพระพักตร์ของพระองค์ มันจะทำให้พวกเขาเป็นอัมพาตในแบบที่ว่าพวกเขาจะกลายเป็นคนบ้าเสียสติ กิริตร้องและอ่อนวอนขอให้หินก้อนใหญ่ ๆ ของภูเขาทั้งหลายถล่มลงมาทับพวกเขาและซ่อนพวกเขาให้พ้นจากพระพักตร์ของพระคริสต์!

ในข้อ 8 “คนนอกกฎหมาย” ถูกทำให้เป็นตัวอักษรใหญ่ในภาษาอังกฤษ ซึ่งบ่งบอกถึงบุคคลผู้หนึ่ง ในที่นี้ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ถูกเรียกว่า “คนนอกกฎหมายนั้น” เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์และผู้รู้ด้านภาษาเห็นพ้องตรงกันว่าเปาโลกำลังพูดถึงบุคคลผู้หนึ่งที่จะถูกเผยตัวในระหว่างสัปดาห์ที่เจ็ดสิบแห่งคำพยากรณ์ของดานีเอล เวลาแห่งความทุกข์ใจของยาโคบ ซึ่งถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่ว่าเป็นความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง เวลาอันน่ากลัวนี้จะถูกเทออกมาบนชนชาติอิสราเอลเป็นหลัก แต่มันจะส่งผลต่อทุกตารางนิ้วของทั้งโลก วันนี้ดูเหมือนว่าพญามารเป็นที่รักและเป็นที่เกิดทุนโดยมวลชนมหาศาลของมนุษยชาติที่เริ่งสำราญในตัณหาและบาป

บุคคลทั่วไปไม่อยากจะพระเจ้ามากนักในตารางงานของเขา-และน่าเศร้าที่ต้องกล่าวว่า นี่เป็นความจริงเช่นกันเกี่ยวกับสมาชิกคริสตจักรจำนวนมาก เนื่องจากโลกโหยหาพญามาร วันหนึ่งพระเยซูจะทรงพาลูก ๆ ของพระองค์ออกไปจากโลกนี้และยกมนุษยชาติให้แก่พญามาร

ข้อ 9: “คือผู้นั้น ผู้ซึ่งการมาของมันเป็นไปตามการกระทำกิจของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์ที่ไปปิด”

เรามีการมาสองแบบในที่นี้-แบบหนึ่งในข้อ 8 (พระเยซู) และแบบหนึ่งในข้อ 9 (ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์) ในข้อ 8 พระเยซูจะเสด็จมาในความเจิดจ้า (นี่คือการเปิดเผยเมื่อสิ้นสุดการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์) เมื่อพระเยซูเสด็จมาพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ตามที่ถูกกล่าวถึงในยูดาส 14 และ 15-และเมื่อ “นัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์”-วิว. 1:7) สง่าราศีเขคินาห์จะเต็มท้องฟ้า และความสว่างจ้าจะเป็นพยานรับรองว่าบุคคลผู้หนึ่งจากสวรรค์กำลังปรากฏตัว อย่างไรก็ตาม คนแห่งการบาปนั้น ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ (ซึ่งมีฤทธิ์มากเพราะว่าเขาเป็นซาตานในเนื้อหนัง) ก็มาเช่นกัน-เมื่อเริ่มต้นความทุกข์ลำบากนั้น-โดยทำการอัศจรรย์หลายประการโดยอาศัยฤทธิ์เดชของพญามาร และเขาเองก็ทำให้เกิดหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ใหญ่โตเช่นกัน

ภาษากรีกแบบตรงตัวในส่วนแรกของข้อ 8 และในส่วนแรกของข้อ 9 อ่านว่า “จากนั้นคนนอกกฎหมายนั้น ผู้ชั่วร้ายนั้น จะถูกเปิดเผย ผู้ซึ่งการมาของเขาเป็นไปตามการกระทำกิจของซาตาน” ทั้งหมดที่คนเราต้องกระทำเพื่อที่จะเชื่อว่าซาตานเป็นผู้มีฤทธิ์มากที่สามารถทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ได้ ก็คือศึกษาค้นคว้าประสบการณ์ของโมเสสในแผ่นดินของฟาโรห์ อย่าประมาทอำนาจของซาตานเด็ดขาด! มีคาเอล เทพบดีผู้ทรงฤทธิ์นั้น ไม่ยอมตำหนิซาตาน แต่กล่าวว่า “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงขนานบเจ้าเกิด!” ถ้ามีคาเอลไม่ยอมตำหนิซาตาน ก็ขอให้อยู่ห่างไกลจากผมเถิดที่จะดูถูกอำนาจของมันหรือจำกัดสิ่งต่าง ๆ ที่มันทำสำเร็จได้ มันเป็นสิ่งทรงสร้างหนึ่งที่มีฤทธิ์มาก และเมื่อปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ปรากฏตัวทางโทรทัศน์ โดยนั่งในพระวิหารนั้นในกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับชาวโลกทั้งสิ้นจ้องมองไปที่เขา สิ่งแรกที่เขาจะทำก็ถูกพรรณนาไว้ในวิวรณ์

13:13-15:

“และสัตว์ร้ายนี้ (ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์) แสดงการมหัศจรรย์ต่าง ๆ อันใหญ่ยิ่ง จนกระทั่งมันทำให้ไฟตกลงจากท้องฟ้าอากาศมาสู่แผ่นดินโลกในสายตาของมนุษย์ทั้งหลาย และได้ล่อลวงคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกโดยใช้การอัศจรรย์เหล่านั้น ซึ่งมันมีอำนาจที่จะกระทำในสายตาของสัตว์ร้ายนั้น โดยกล่าวแก่คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก ว่าพวกเขาควรสร้างรูปจำลองให้แก่สัตว์ร้าย ซึ่งได้รับบาดแผลนั้นโดยดาบเล่มหนึ่ง และยังมีชีวิตอยู่นั้น และมันมีอำนาจที่จะให้ลมหายใจแก่รูปจำลองของสัตว์ร้ายนั้น เพื่อให้รูปจำลองของสัตว์ร้ายนั้นทั้งพูดได้ และกระทำให้บรรดาคนที่ไม่ยอมบูชารูปจำลองของสัตว์ร้ายนั้นต้องถูกประหารชีวิตเสีย”

บุคคลผู้มีฤทธิ์มากนี้จะดึงไฟลงมาจากฟ้า เขาจะทำการอัศจรรย์อันเหลือเชื่อหลายอย่าง เขาจะสร้างรูปจำลองขนาดยักษ์และจะทำให้รูปจำลองหินเย็นชืดนั้นพูดได้! และแน่นอนว่า ผ่านทางการอัศจรรย์เหล่านี้เขาจะหลอกลวงผู้คนเหล่านั้น และพวกเขาจะซบแทบเท้าของเขาและนมัสการเขาในฐานะพระเจ้า トラบเท่าที่ เขาได้รับอนุญาตให้ไปได้ เขาจะปลอมแปลงทุกสิ่งที่พระเยซูเจ้าได้ทรงกระทำ เขาเป็นพระคริสต์ตัวปลอม และ

เขาจะนำเสนอตัวเองแก่พวกยิวเป็นหลัก ผู้ซึ่งได้ตรึงกางเขนพระคริสต์ของพวกเขาตอนที่พระองค์ได้เสด็จมาในพระนามของพระบิดาของพระองค์ พระเยซูซึ่งตรัสถึงบุคคลผู้นั้นที่เรากำลังอภิปรายอยู่ ทรงบอกพวกยิวเหล่านั้นอย่างชัดเจนว่าอีกคนหนึ่งจะมาในนามของเขาเอง และพวกเขาจะต้อนรับเขา

พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความจริงนั้น...ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 14:6; 17:17) พระเยซูทรงเป็นความจริง “ปฏิปักษ์” ก็ตรงข้ามกับหรือต่อต้าน ดังนั้น ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้นจะเป็นคำมุสา นั่นหมายความว่าสำคัญและการมหัศจรรย์เหล่านั้นที่เขาจะกระทำจะถูกกระทำในฤทธิ์เดช คือบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ และการสำแดงให้ประจักษ์เหล่านั้นจะลอกเลียนแบบการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเยซูและพวกอัครทูตอย่างใกล้เคียงที่สุดเท่าที่จะทำได้ ขอให้ผมยกภาพประกอบ:

เปโตร ซึ่งเทศนาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เตือนความจำชาวอิสราเอลเกี่ยวกับ “พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการรับรองจากพระเจ้าในท่ามกลางพวกท่านโดยบรรดาการอัศจรรย์ และการมหัศจรรย์ และหมายสำคัญต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้นในท่ามกลางพวกท่าน ตามที่พวกท่านเองทราบอยู่แล้วด้วย” (กิจการ 2:22) เปาโลบอกชาวโรมเหล่านั้นว่าพระเจ้าได้ทรงให้เกียรติงานรับใช้ของเขาและทำให้พวกคนต่างชาติเชื่อว่าเขาถูกส่งมาโดยพระเจ้า “ผ่านทางบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณของพระเจ้า” (รม. 15:19) เปาโลกล่าวแก่ชาวโครินธ์ว่า “แท้จริงหมายสำคัญต่าง ๆ ของอัครทูตก็ได้ถูกกระทำในท่ามกลางพวกท่านแล้ว ในบรรดาความอดทน ในหมายสำคัญทั้งหลาย และการมหัศจรรย์ต่าง ๆ และบรรดากิจการอันทรงฤทธิ์” (2 คร. 12:12)

ต่อมาเขาเตือนชาวฮีบรูเหล่านั้นว่า “เหตุฉะนั้นพวกเราควรจะเอาใจใส่อย่างเอาจริงเอาจังต่อสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกเราได้ยินแล้ว เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดพวกเราอาจจะปล่อยสิ่งเหล่านั้นให้หลุดลอยไป ด้วยว่าถ้าถ้อยคำซึ่งถูกกล่าวไว้โดยพวกทูตสวรรค์นั้นมั่นคง และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับการตอบสนองอันยุติธรรมเป็นรางวัลแล้ว พวกเราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ถ้าพวกเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นซึ่งในตอนแรกได้เริ่มถูกกล่าวถึงโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ถูกยืนยันแก่พวกเราโดยคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นพยานแก่คนเหล่านั้นเช่นกัน ทั้งด้วยบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยการอัศจรรย์อันหลากหลาย และบรรดาของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง” (ฮบ. 2:1-4)

พระเจ้าทรงประทับตรานูมิติบนพระเยซูและพวกอัครทูตผ่านทางบรรดาการอัศจรรย์และหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งหลาย พวกยิวเหล่านั้นได้ปฏิเสธพระเยซู ฆ่าพวกศาสนพยากรณ์และทำให้พวกอัครทูตเป็นมรณะสักขี พระเยซูทรงนั่งและร้องไห้เพราะกรุงเยรูซาเล็ม: “โอ เยรูซาเล็ม ๆ ซึ่งฆ่าบรรดาศาสนพยากรณ์ และเอาหินขว้างคนทั้งหลายที่ถูกส่งมายังเจ้า เราใครจะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนื่อง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย!” (ลูกา 13:34)

พระเมสสิยาห์ปลอมผู้นั้นจะปรากฏตัว เขาจะดึงไฟลงมาจากฟ้า เขาจะทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์หลายประการ เขาจะทำให้รูปจำลองอันหนึ่งพูดได้ ชนชาติอิสราเอลและหลายล้านคนจะซบลงแทบเท้าของเขา

และประกาศว่าเขาเป็นพระเจ้า เพียงเพื่อที่พวกเขาจะถูกเข่นฆ่าอย่างโหดเหี้ยมและถูกทรมานเมื่อเขาคำกำไร จากจิตวิญญาณของพวกเขา!

ข้อ 10: “และพร้อมกับการลอบวางเพลิงการอธรรมในคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะพวกเขา ไม่ได้ได้รับความรักแห่งความจริงไว้ เพื่อพวกเขาจะรอดได้”

เพราะการอัศจรรย์ หมายถึงสำคัญและการมหัศจรรย์มหาศาลเหล่านั้นซึ่งถูกกระทำโดยคนแห่งการบาปนั้น หลายนับล้านคนที่ติดตามบุตรแห่งความพินาศนี้ต้องร่วมมีส่วนในความย่อยยับของเขาเช่นกัน! คนเหล่านั้นที่ ติดตามปฏิบัติต่อพระคริสต์ผู้นั้นจะเดินทางในทิศทางที่ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงจากคนเหล่านั้นที่กำลังได้รับความ รอดและถูกเพิ่มเข้ากับคริสตจักรทุกวัน (กิจการ 2:47; 1 คร. 1:18; 2 คร. 2:15)

วิญญาณของปฏิบัติต่อพระคริสต์กำลังปฏิบัติงานอยู่แล้วในสมัยของเปาโล และด้วยเหตุนี้เขาจึง เตือนสติผู้เชื่อทั้งหลายว่า “จงพิสูจน์ทุกสิ่ง จงยึดถือสิ่งที่ดีไว้ให้มั่น” (1 ธส. 5:21) ใน 1 ยอห์น 4:1-6 เราถูก เตือนอย่างจริงจังให้ระวังวิญญาณของปฏิบัติต่อพระคริสต์ ดังนั้นผมจึงกล่าวแก่พี่น้องชายหญิงที่รักของผมใน องค์กรผู้เป็นเจ้าของว่า จงระวังว่าคุณเชื่ออะไรและคุณเชื่อและติดตามใครวันนี้!

จงตั้งใจสังเกตส่วนท้ายของข้อ 10: “...เพราะพวกเขาไม่ได้ได้รับความรักแห่งความจริงไว้ เพื่อพวกเขาจะ รอดได้” สิ่งแรกที่ผมอยากชี้ให้เห็นตรงนี้ก็คือนั่นคือว่า ผู้คนที่เปาโลกำลังพูดด้วยนั้นรู้จักความจริงแล้ว-พระวาระของ พระเจ้า: “และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” (ยอห์น 8:32) พระเยซูตรัสแก่โรมัสว่า “เราเป็นความจริงนั้น” (ยอห์น 14:6)

ผู้คนที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ในข้อ 10 จะไม่ใช่พวกนอกรีตที่ไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูหรือพระวาระ ของพระเจ้าเลย คนเหล่านี้จะเคยได้ยินคำเทศนาที่เป็นความจริงแล้ว แต่พวกเขาจะปฏิเสธความจริงนั้น-และ เมื่อความจริงถูกปฏิเสธ ความสว่างนั้นที่อาจเข้ามาในใจและชีวิตได้ก็กลายเป็นความมืด ยิ่งคนไม่เชื่อคนใด ได้ยินและปฏิเสธข่าวประเสริฐมากเท่าไร ใจของเขาก็ยิ่งแข็งกระด้างมากเท่านั้น ยิ่งความสว่างถูกปฏิเสธมาก เท่าไร ความเฉลียวฉลาดก็ยิ่งดำมืดมากเท่านั้น เพราะว่าคนเหล่านี้ไม่ได้รับความรักแห่งความจริง ใจของพวกเขา จึงเริ่มแข็งกระด้างและด้านชา และพวกเขาไม่มีความปรารถนาที่จะรู้จักความจริงนั้น พวกเขารักความชั่วและ ความอธรรม และพวกเขาไม่มีที่ในใจและชีวิตของตนสำหรับความจริงและความชอบธรรม พระเยซูตรัสว่า “...ทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายก็เกลียดชังความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรงว่าการกระทำทั้ง หลายของตนจะถูกตำหนิ” (ยอห์น 3:20)

เปาโล ตอนเขียนถึงชาวโครินธ์เหล่านั้น กล่าวว่า “...ถ้าข่าวประเสริฐของพวกเราถูกซ่อนไว้ มันก็ถูก ซ่อนไว้จากคนทั้งหลายที่กำลังจะพินาศ ซึ่งในพวกเขา พระของโลก (ยุค) นี้ได้บังจิตใจทั้งหลายของพวกเขาซึ่ง ไม่เชื่อ เกรงว่าความสว่างของข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า จะ ส่องแสงถึงพวกเขา” (2 คร. 4:3,4)

ข่าวประเสริฐเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอด (รม. 1:16) แต่ข่าวประเสริฐที่ถูกปฏิเสธก็ทำให้ ใจแข็งกระด้างและทำให้คน ๆ หนึ่งเริ่มด้านชาในใจและความคิดมากเสียจนเขาไม่อาจได้รับความรอดที่พระ เยซูทรงซื้อแล้วด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระองค์เอง ดวงอาทิตย์ดวงเดียวกับที่ทำให้ น้ำแข็งละลายก็ทำให้

ดินเหนียวแข็งและทำอิฐขึ้นมาได้ หากถูกรับไว้ ชาวประเสริฐก็ทำให้ใจอ่อนนุ่มลง ในทำนองเดียวกัน มันทำให้ใจแข็งกระด้างหากถูกปฏิเสธ เปาโลพูดถึงคนเหล่านั้นที่ “ใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาถูกนาลงด้วยเหล็กที่ร้อนจัด” (1 ทธ. 4:2) สิ่งที่ย้อนร้ายที่สุดที่คน ๆ หนึ่งจะทำได้ก็คือ ได้ยินแผนการแห่งความรอด

ตระหนักว่าตนต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง-และจากนั้นก็ปฏิเสธเสียงเรียกของพระวิญญาณบริสุทธิ์

คนเหล่านั้นที่เปาโลกำลังพูดถึงในข้อพระคำตอนนี้ของเราคือ คนเหล่านั้นที่จะถูกทิ้งไว้เมื่อคริสตจักรถูกรับขึ้นไป พวกเขาจะเป็นพวกเลวติเซียเป็นหลัก-อุน ๆ มั่งมี มีทรัพย์สิ่งของเพิ่มพูนขึ้น ไม่มีความขัดสนในสิ่งใดเลย นี่คือนิยามของยุคนี้ คริสตจักรสมัยใหม่จำนวนมากไม่มีความขัดสนในสิ่งใดเลย พวกเขาไม่ต้องการพระเจ้า...พวกเขามีศิษยาภิบาลคนหนึ่งที่ดีความพระวจนะให้สอดคล้องกับความคิดและชีวิตของเหล่าสมาชิกที่รักโลก คนแบบนั้นเป็นพวกผู้นำทางตาบอดที่นำทางคนตาบอด พร้อมกับผลลัพธ์ก็คือ ทุกคนจะตกลงไปในคูน้ำ! (มธ. 15:14)

ข้อพิสูจนเพิ่มเติมที่ว่าเปาโลกำลังพูดถึงคนทั้งหลายที่เคยได้ยินข่าวประเสริฐแล้วก็มีอยู่ในวิถีปิดท้ายของพระคำข้อนี้: “...เพื่อพวกเขาจะรอดได้” นี่คงต้องหมายถึงคนทั้งหลายที่เคยได้ยินพระนามของพระเยซูและพระวจนะของพระเจ้าแล้ว-เพราะว่ามันเป็นไปได้เลยที่จะกลายเป็นคริสเตียนโดยปราศจากการได้ยินพระวจนะ (ยอห์น 3:3,5; 5:24; อฟ. 2:8,9; โรม. 10:17; 1 ปต. 1:23; กจ. 4:12) พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา”

คนเหล่านี้ได้ยินความจริงนั้นแล้วและได้ปฏิเสธความจริงนั้น พวกเขาจะรับความรอดตอนนั้นก็ทำได้ แต่พวกเขาได้ปฏิเสธความสว่างนั้น-แทนที่จะยอมรับการสิ้นพระชนม์ การถูกฝังและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู โดยกล่าวยอมรับพระองค์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและเชื่อในใจของพวกเขาว่าพระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว ซึ่งโดยการกระทำเช่นนี้พวกเขาก็จะรับความรอด พวกเขาได้ปฏิเสธฤทธิ์เดชแห่งข่าวประเสริฐ พวกเขาได้ปฏิเสธเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่านั้น พวกเขาไม่ได้รักความจริงนั้น อะไรจะเป็นผลลัพธ์ของการปฏิเสธเช่นนั้นเล่า?

ข้อ 11: “และเพราะเหตุนี้ พระเจ้าจะทรงส่งความเชื่อผิด ๆ ที่มีพลังมากมาสู่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะเชื่อเรื่องโกหก!”

เพราะว่าพวกเขาได้ยินและได้ปฏิเสธข่าวประเสริฐ เพราะพวกเขาได้รับโอกาสที่จะรับความรอดแล้ว แต่ได้ปฏิเสธโอกาสนั้นเสีย พระเจ้าจึงจะส่ง “ความเชื่อผิด ๆ ที่มีพลังมาก” มาสู่พวกเขาและพวกเขาจะไม่สามารถเชื่อความจริงได้อีกต่อไป! ความคิดของพวกเขาจะถูกทำให้หลงผิด มีดมืด ตายสนิท พวกเขาจะไปถึงจุดที่เอฟราอิมได้ไปถึงเมื่อพระเจ้าตรัสว่า “เอฟราอิมไปผูกพันอยู่กับพวกรูปเคารพแล้ว ปล่อยเขาไว้แต่ลำพังเถิด!”

พวกเขาจะเป็นเหมือนผู้คนเหล่านั้นที่เปาโลพูดถึงในโรม 1:19-32 ที่ได้รับรู้จักพระเจ้า แต่ได้ปฏิเสธที่จะถวายเกียรติพระองค์ในฐานะพระเจ้า พวกเขาไม่มีใจขอบพระคุณ พวกเขาไร้สาระในจินตนาการต่าง ๆ ของตน พวกเขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา แต่ได้เปลี่ยนสง่าราศีของพระเจ้าผู้ไม่รู้เปื่อยเน่าให้เป็นรูปจำลองอันหนึ่ง และเพราะว่าพวกเขาได้กระทำสิ่งเหล่านี้ “พระเจ้าจึงทรงปล่อยพวกเขาไปเสีย” คนเหล่านี้ได้เปลี่ยนความจริงของ

พระเจ้าให้กลายเป็นเรื่องโกหก (จำไว้ว่า-พวกเขา “ไม่ได้รักความจริง”) พวกเขาได้กราบไหว้และปรนนิบัติสิ่ง
ทรงสร้างแทนที่พระเจ้าผู้สร้างนั้น และเพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงปล่อยพวกเขาไปเสีย พวกเขาไม่ชอบที่จะเก็บ
พระเจ้าไว้ในความรู้ของตน...พวกเขาเคยรู้เกี่ยวกับพระเจ้า แต่พวกเขาไม่ยากคิดเกี่ยวกับพระเจ้า และเพราะ
ว่าพวกเขาไม่ได้ชอบที่จะเก็บพระเจ้าไว้ในความคิดของตนและในการวางแผนของตน พระเจ้าจึงทรงยกพวก
เขาให้แก่ความคิดที่ใช้การไม่ได้ จงศึกษาข้อพระคำเหล่านี้ในหนังสือโรม ผมยกพวกมันมาแค่บางส่วน ข้อพระ
คำเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงปล่อยผู้คนไปจริง ๆ

เมื่อคน ๆ หนึ่งได้รับทราบเกี่ยวกับความจริงและปฏิเสธความจริงนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก ก็มีอันตรายใหญ่ยิ่ง
ที่ว่าพระเจ้าจะทรงปล่อยคน ๆ นั้นไปและส่งความเชื่อผิด ๆ ที่มีพลังมากมา โดยทำให้ความคิดนั้นมีตสนิทไป
จากนั้นคน ๆ นั้นก็ไม่สามารถรักความจริงได้ แต่จะไปติดตามความเชื่อผิด ๆ แทน โดยรักบาปและตมหา ผม
คิดว่านี่อธิบายสภาพที่เราอยู่วันนี้ พร้อมกับอาชญากรรมทั้งหลายที่เลวทรามและเหลือเชื่อเหล่านั้นซึ่งมนุษย์
กระทำต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แน่แน่นอนว่าความโหดร้ายทารุณเช่นนั้นถูกกระทำโดยคนเหล่านั้นที่ใช้เหตุผลไม่
เป็นและที่คิดดีไม่เป็นแล้ว!

“ความเชื่อผิด ๆ” คือ การหลอกลวงที่ถูกละเลย มันคือการยอมรับความเท็จแทนที่ความจริง โปรด
สังเกตว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ส่งความเชื่อผิด ๆ นี้มา พร้อมกับผลลัพธ์ที่ว่า “พวกเขาจะเชื่อเรื่องโกหกนั้น” (ใน
ภาษากรีก มันไม่ใช่ “a lie” (เรื่องโกหกหนึ่ง) เหมือนในฉบับคิงเจมส์ แต่ภาษากรีกกล่าวว่า “THE lie” (เรื่อง
โกหกนั้น)-และแน่นอนว่านี่หมายถึงปฏิบัติต่อพระคริสต์ พระเยซูทรงเป็นความจริงนั้น ปฏิบัติต่อพระคริสต์
เป็นความมุสา)

“พระเจ้าจะทรงส่งความเชื่อผิด ๆ ที่มีพลังมากมาสู่พวกเขา” ไม่ใช่พญามาร แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า
เป็นผู้ที่ส่งความเชื่อผิด ๆ นั้นมา ซาตานไม่เคยถูกนำเสนอในพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นผู้มีอำนาจหนึ่งที่เป็น
เอกเทศหรือเป็นเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายที่เป็นคู่แข่ง ซาตานได้รับอนุญาตให้มีอำนาจยิ่งใหญ่และให้ทำ
กิจกรรมมากมายในโลกนี้ มันเป็นเจ้าของอำนาจในย่านฟ้าอากาศ มันเป็นพระของยุคนี้-แต่มันอยู่ภายใต้การ
ควบคุมของพระเจ้าเสมอ พญามารมีฤทธิ์มาก-แต่พระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์ และพญามารไม่สามารถเคลื่อนไหวได้
โดยที่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาต จงศึกษาค้นคว้าสองบทแรกของโยบ และ 1 โครินธ์ 5:5 และ 10:13 เช่นกัน

มันเป็นข้อเท็จจริงที่จริงจางประการหนึ่งที่ว่าเมื่อผู้ใดปฏิเสธความจริงอยู่เรื่อย ๆ การปฏิเสธความจริง
อย่างดื้อดึงจะทำลายการรับรู้ความจริง และผลลัพธ์จะเป็นความเชื่อผิด ๆ ที่ถึงตาย ไม่มีผู้ใดที่รับรู้เกี่ยวกับ
ความจริง ปฏิเสธความจริงนั้น และยังเป็นเหมือนเดิมต่อไป คนที่เชื่อว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นผู้ครอบ
ครองฝ่ายศีลธรรมของจักรวาลนี้ ย่อมทราบว่าการกระทำทั้งหลายของจักรวาลนี้เป็นการแสดงออกของน้ำ
พระทัยของพระเจ้าและว่าพระองค์ทรงควบคุมแผ่นดินโลก ระบบสุริยะเหล่านั้นและสารพัดที่มีอยู่ในนั้น ดังนั้น
เนื่องจากความเชื่อผิด ๆ แบบซาตานนี้เป็นผลที่ตามมาฝ่ายศีลธรรมของการจงใจปฏิเสธความจริงนั้น มันจึงเห็น
ได้ชัดว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจอยู่ตรงนี้ พระเจ้าทรงทำให้ซาตานเป็นเครื่องมือของพระองค์ในการลงโทษคน
เหล่านั้นที่ติดตามคำมุสาทั้งหลายแทนความจริง เพราะว่าคนเหล่านี้ปฏิเสธที่จะรักความจริง และโดยการทำ
เช่นนี้จึงรักความไม่จริงโดยอัตโนมัติ พระเจ้าจึงทรงส่งเรื่องโกหกทั้งหลายมาสู่พวกเขาเพื่อเป็นส่วนแบ่งของ

พวกเขา

ก่อนหน้านี้ในการศึกษาค้นคว้านี้ ผมได้กล่าวว่าดูเหมือนมวลชนมหาศาลของมนุษยชาติวันนี้รักความชั่วร้าย ตัณหา ความอธรรม บาป ความสามะเลเทเมาและพญามาร พวกเขาไม่มีเวลาสำหรับพระเจ้า ความชอบธรรม ความจริง เกียรติ และความบริสุทธิ์ เนื่องจากมวลชนเหล่านั้นโหยหาพญามารและนรก พระเจ้าจึงจะรับผู้คนของพระองค์ออกไป ปล่อยพญามารให้ทำตามใจชอบ และอนุญาตให้คนเหล่านั้นได้สิ่งที่พวกเขาโหยหา-ชั่วระยะหนึ่ง แต่ก่อนสิ้นสุดวันของคนแห่งการบาปนั้น ผู้คนเหล่านั้นที่รักคำโกหกทั้งหลายของเขาย่อมอ่อนน้อมพระเจ้าให้ฆ่าพวกเขาเสีย-แต่พวกเขาจะตายไม่ได้ (วว. 9:6) อ่านเอเสเคียล 14:9 และ 1 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 22 เช่นกัน วิวรณ์ 16:7 ประกาศว่า: "...จริงอย่างนั้น พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด บรรดาการพิพากษาของพระองค์แท้จริงและชอบธรรม"

เหตุการณ์ใหญ่ลำดับถัดไปที่รออยู่สำหรับโลกเก่านี้คือ การรับขึ้นของคริสตจักร และทันทีหลังจากนั้น จะเป็นการปรากฏตัวของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น พระเจ้าจะส่งความเชื่อผิด ๆ ที่มีพลังมากมาสู่คนเหล่านั้นที่ได้ยินและได้ปฏิเสธความจริงนั้น และ ณ เวลาที่กำหนดไว้นั้นพระองค์จะส่งพระบุตรของพระองค์มาในเปลวเพลิง โดยทำการแก้แค้นต่อคนทั้งหลายที่ไม่รู้จักพระเจ้าและคนเหล่านั้นที่ได้เชื่อฟังความมุสา นั้น ซึ่งปฏิเสธที่จะรักความจริงของพระเจ้า

ผมตระหนักดีถึงความจริงในพระคัมภีร์ที่ว่าฝูงชนมหาศาลจะรับความรอดในระหว่างยุคความทุกข์ลำบากนั้น-มวลชนมหาศาลอันประกอบด้วยชนทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกเผ่าพันธุ์ และทุกชนชาติแห่งแผ่นดินโลก แต่คนเหล่านี้ที่จะรับความรอดเป็นคนเหล่านั้นที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐแห่งความจริงมาก่อนเลย คนเหล่านี้จะเป็นผู้คนที่ไม่เคยได้ยินความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตของพระเยซู มีหลายล้านคนบนแผ่นดินโลกวันนี้ที่ไม่เคยได้ยินยอห์น 3:16 พวกเขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับของขวัญแห่งความรักของพระเจ้าที่ประทานให้แก่โลกนี้

วิวรณ์ 7 พรรณนาถึงมิชชันนารี 144,000 คนนั้นที่จะประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และเพราะข่าวสารของพวกเขา ฝูงชนหมู่ใหญ่ที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถนับได้จะรับความรอดออกจากความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง แต่คุณเชื่อใจได้ ท่านที่รัก ว่าถ้าคุณเคยได้ยินข่าวประเสริฐแห่งความจริงและได้ปฏิเสธที่จะยอมรับมัน ถ้าการรับขึ้นนั้นเกิดขึ้นและคุณถูกทิ้งไว้บนแผ่นดินโลก คุณก็จะไม่รับความรอดหลังจากการรับขึ้นนั้น! พระเจ้าจะส่งความเชื่อผิด ๆ ที่มีพลังมากมาถึงคุณ และมันจะเป็นไปไม่ได้เลยที่คุณจะเชื่อความจริงนั้น คุณจะเชื่อความมุสานั้น-ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น-และคุณจะถูกพิพากษาลงโทษ นั่นเป็นพระวอนะบริสุทธิ์อันประเสริฐของพระเจ้า

ข้อ 12: "เพื่อพวกเขาทุกคนจะถูกลงพระอาชญา ผู้ซึ่งไม่ได้เชื่อความจริง แต่ได้มีความเพลิดเพลินในการอธรรม"

"พวกเขา" หมายถึงผู้คนเหล่านั้นที่จะถูกส่งความเชื่อผิด ๆ มาให้-คนเหล่านั้นที่เชื่อความมุสานั้น-และพวกเขาทุกคนจะถูกลงพระอาชญา ไม่มีสักคนจะหนีพ้นไปได้ เพราะอะไร? เพราะว่า "พวกเขาไม่ได้เชื่อความจริงนั้น"

อยากรับประกันพวกเขาว่าถึงแม้ว่าพวกเขากำลังเผชิญกับการข่มเหง ความทุกข์ระทม ความปวดร้าวใจ และความยากลำบาก พวกเขาก็มีที่หลบภัยในความรักของพระคริสต์ ผมแน่ใจว่าเปาโลมีความคิดนี้อยู่ในหัว ซึ่งประยุกต์ใช้กับผู้เชื่อทุกคนภายใต้สภาพการณ์ที่ขมขื่น ตอนที่เขาเขียนโรม 8:35-39:

“ใครจะแยกพวกเราออกจากความรักของพระคริสต์เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโอบกอด หรือการถูกคุมขังหรือ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับการเอาไปฆ่า’ ไม่เลย ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้แต่ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือบรรดาเทพผู้มีอำนาจ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถแยกพวกเราออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้”

ช่างน่าชื่นใจที่ได้รู้ว่า “ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับการรับประกันอันเปี่ยมสุขขึ้นที่ว่าพระองค์ผู้ได้ทรงเริ่มต้นการดีในเราแล้ว จะทรงกระทำมันจนถึงที่สุด พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งเราได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น พระองค์จะไม่ทรงไปจากเราหรือทอดทิ้งเราเลย และเรามีใจกล้ากล่าวได้ว่า “พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยเหลือของเรา!”

คริสตจักรแห่งเมืองคัมโพท และเปาโลฝากพี่น้องทั้งหลายของเขา ซึ่งเขารักสุดหัวใจ ไว้กับองค์ผู้ทรงปกป้องนั้น เป็นไปได้ว่าเปาโลกำลังคิดถึงพระพรนั้นที่ถูกประกาศแก่เบนยามินในพระราชบัญญัติ 33:12: “...ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงรักจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยข้างพระองค์ และพระเยโฮวาห์จะทรงปกคลุมเขาไว้ตลอดวันยังค่ำ และพระองค์จะประทับอยู่ระหว่างป่าของเขา”

“ถูกเลือกมาถึงความรอด” เปาโลนำเสนอเรื่องนี้ในความตรงกันข้ามกับ “บุตรแห่งความพินาศ” (ข้อ 3) และ “คนเหล่านั้นที่พินาศ” (ข้อ 10) เขาแสดงให้เห็นความตรงข้ามกันอย่างเด่นชัดระหว่างบุตรทั้งหลายของพระเจ้ากับบุตรทั้งหลายของพญามาร...คนเหล่านั้นที่ยึดถือความเชื่อในความจริงและการชำระแยกตั้งของวิญญาณ กับคนเหล่านั้นที่มีความเพลิดเพลิดในความไม่ชอบธรรมและเชื่อความมุสา “ตั้งแต่เริ่มแรก” ซ้ำไปยั้งเวลานั้นเมื่อชาวประเสริฐได้มาเยือนชาวเอเธสโลนิกาเหล่านั้นเป็นครั้งแรก เหล่าผู้เชื่อชาวเอเธสโลนิกาเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าเพราะว่า “ตั้งแต่เริ่มแรก” พวกเขาได้ต้อนรับความจริงนั้นและได้หันมาหาพระเจ้าจากพวกเรูปเคารพ จากนั้นพวกเขาก็เริ่มต้นทันทีที่จะรับใช้และรอคอยการเสด็จมาของพระเยซู แต่คนเหล่านั้นที่เชื่อความมุสานั้นก็ไม่มี ความเพลิดเพลิดในความจริงนั้น พวกเขาทราบความจริงนั้นแล้ว แต่พวกเขารักความมุสาแทน ซึ่งโดยการทำเช่นนั้นพวกเขาจึงกลายเป็นผู้ที่ถูกหลอกของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

ข้อ 13 ปิดท้ายด้วยคำกล่าวที่ว่า “ความรอด โดยที่พระวิญญาณทรงชำระตั้งไว้ให้บริสุทธิ์ และโดยความเชื่อแห่งความจริง” เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านชี้ให้เห็นว่านี่คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ภาษกรีกบ่งบอกอย่างชัดเจนว่านี่คือการชำระแยกตั้งวิญญาณของมนุษย์-มนุษย์ภายใน ความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดของวลี

นี้กับ “ความเชื่อแห่งความจริง” คงจะทำให้เราอ่านทั้งสองวลีนี้เหมือนกัน- “ความจริง” ซึ่งเป็นเป้าหมายของ “ความเชื่อ” และ “วิญญาณ” ซึ่งเป็นเป้าหมายของ “การชำระแยกตั้ง”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลกำลังกล่าวว่า “วิญญาณของพวกท่านเป็นเป้าหมายหลักของการชำระแยกตั้งนี้ที่ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานให้พวกท่านมีประสบการณ์อย่างเต็มเปี่ยม” โปรตอ่าน 1 เธสะโลนิกา 5:23 อีกครั้ง ซึ่งเราอภิปรายไปอย่างเต็มที่แล้วในบทก่อน ๆ ของหนังสือเล่มนี้ ในพระคำข้อนี้ เปาโลอธิษฐานขอการชำระแยกตั้งของวิญญาณ จิตใจ และร่างกาย และเนื่องจากวิญญาณของมนุษย์เป็นส่วนนั้นของเขาที่ทราบ ใช้เหตุผล และคิด มันจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่วิญญาณนั้นต้องถูกชำระแยกตั้งก่อนที่มนุษย์คนใดจะสามารถคิดอย่างถูกต้องเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้าได้

เปาโลอธิษฐานขอการชำระแยกตั้งของวิญญาณของชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้น ผู้คนในยุคสุดท้ายที่เชื่อความมูส่านั้นจะไม่มี ความเพลิดเพลินในความจริงนั้นและไม่มีความรักให้แก่ความจริงนั้น-นั่นเป็นเพราะว่า ในถ้อยคำของเปาโล “พวกเขาไม่ชอบที่จะเก็บพระเจ้าไว้ในความรู้ของพวกเขา” พวกเขาหลีกเลี่ยงความจริงนั้นออกไป และยอมให้สิ่งอื่นมาเบียดเสียดความจริงนั้นออกไปจากความคิดของตนเป็นเวลานานเหลือเกิน จนพระเจ้าจะทรงปล่อยพวกเขาไว้กับจิตใจที่ถูกหลอก-จิตใจที่ไม่สามารถเข้าใจความจริงนั้นได้ เปาโลทราบว่เพื่อที่จะเป็นคริสเตียนที่ประสบความสำเร็จและเกิดผลนั้น วิญญาณต้องถูกชำระแยกตั้งไว้ ด้วยเหตุนี้การชำระแยกตั้งวิญญาณ ตามที่กล่าวถึงในที่นี้ จึงเกี่ยวข้องกับสภาวะภายในของผู้เชื่อ

เหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาได้กลายเป็นผู้เชื่อโดยการยอมรับความจริงนั้น เปาโลเตือนว่าพวกเขาต้องยอมจำนนวิญญาณของพวกเขาคือความจริงนั้นและเชื่อความจริงนั้นทั้งหมด หากพวกเขาอยากเป็นอย่างที่พวกเขาควรเป็นเพื่อพระเยซูและหากพวกเขาอยากตีมูลค่ากับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตน คนเหล่านั้นที่เชื่อความจริงนั้นจะร่วมแบ่งปันในการเป็นขึ้นจากตายอันเปี่ยมสง่าราศีนั้น การรับขึ้นและการครอบครองของพระเยซูเจ้า ส่วนคนเหล่านั้นที่เชื่อความมูส่านั้นก็จะรับความเชื่อผิด ๆ ซึ่งมีพลังมากที่ถูกส่งมาและจะถูกลงพระอาชญา เปาโลอยากให้อ้อเท็จจริงนี้ถูกเข้าใจอย่างถ่องแท้ ถูกฝังรากลึกในจิตและใจของเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา เช่นเดียวกับในใจของคุณและของผม

การยอมรับความจริงนั้นด้วยความไวใจอันเต็มเปี่ยม (ยอห์น 8:32) -ความจริงที่ถูกเปิดเผยและถูกนำมาสู่มนุษย์ในพระคริสต์ (ยอห์น 1:14)- นำมาซึ่งการชำระแยกตั้งวิญญาณของเราต่อพระเจ้า พร้อมกับการยอมรับความจริงนั้น ความรอดของเราตั้งอยู่ในความเชื่อและการชำระแยกตั้งเช่นนั้น รากเหง้าของความพินาศและการลงพระอาชญาก็คือ การเชื่อความมูส่านั้น-พญามาร ไม่ควรมีคำถามใด ๆ ทั้งสิ้นเกี่ยวกับความจริงแห่งพระวาระของพระเจ้า พระเยซูทรงอธิษฐานเกี่ยวกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวาระของพระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17:17) เมื่อเรายอมรับความจริงนั้นที่ถูกเปิดเผยในพระคริสต์ ความเชื่อนั้นก็นำมาซึ่งความรอด!

ข้อ 14: “ซึ่งการที่มาถึงได้นั้นพระองค์ได้ทรงเรียกพวกท่านโดยทางข่าวประเสริฐของพวกเรา เพื่อจะได้รับสง่าราศีของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

ภาษากรีกอ่านว่า “ซึ่งมาสู่ปลายทางนั้น”...นั่นคือ ซึ่งรวมถึงความรอดทั้งหมดนั้นที่ลูกพรณนาในข้อ

13 “พระเจ้าได้ทรงเรียกพวกท่านโดยทางข่าวประเสริฐของเรา โดยทางชาวดีนันั้นที่พวกเราได้นำมาถึงพวกท่านเมื่อพวกเราได้มายังเมืองเธสะโลนิกาพร้อมกับข่าวสารเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝังและการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้าตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” อ่าน 1 เธสะโลนิกา 1:5; 2:12,13; 4:7; 5:24

การทรงเรียกของพระเจ้าได้มาสู่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นผ่านทางชาวดีนัแห่งข่าวประเสริฐที่ถูกเทศนาโดยเปาโล สilas และทิโมธี ผ่านทางผู้นำสารเหล่านี้ พวกเขาได้เรียนรู้ว่าพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา และการทรงเลือกด้วยความรักของพระองค์ที่มีต่อแต่ละคนที่เชื่อความจริงนั้นและยอมรับข่าวสารแห่งพระคุณ

ข้อ 14 ปิดท้ายว่า: “...เพื่อจะได้รับสง่าราศีของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” การใช้คำในภาษากรีกทำให้มันชัดเจนมากขึ้น: “ซึ่งมาสู่ปลายทางนี้พระเจ้าได้ส่งข่าวสารข่าวประเสริฐมายังพวกท่านผ่านทางพวกเรา เพื่อที่พวกท่านจะได้รับสง่าราศีของพระคริสต์ในท้ายที่สุดสำหรับพวกท่านเอง-เพื่อที่พวกท่านจะชนะสง่าราศีนั้นของพระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเรา” ตามที่เปาโลกล่าว สง่าราศีของพระคริสต์และสง่าราศีของเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์มีต่อกันและกัน สง่าราศีซึ่งพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงถูกยกชูแล้ว หาใดเปรียบและสมบูรณ์แบบทรงได้รับ ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกาก็ถูกเรียกให้ร่วมแบ่งปัน และนี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับผู้เชื่อแต่ละคนและทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า-แต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ นี่เป็นเป้าหมายสูงสุดของความรอด เปาโลเรียกมันว่า “รางวัลแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบน” (ฟป. 3:14)

ในข่าวประเสริฐของยอห์น เราอ่านว่า “บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับสง่าราศีแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับสง่าราศีในบุตรมนุษย์” (ยอห์น 13:31) พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “และบัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดให้ข้าพระองค์ได้รับสง่าราศีกับพระองค์เอง ด้วยสง่าราศีซึ่งข้าพระองค์ได้มีกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้ได้บังเกิดขึ้นมา” (ยอห์น 17:5) ต่อมาในคำอธิษฐานเดียวกันนั้นพระเยซูทรงประกาศว่า “และสง่าราศีซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็มอบให้แก่พวกเขาแล้ว เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างที่เราทั้งสองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น” (ยอห์น 17:22) สง่าราศีของพระคริสต์ไม่รู้สิ้นสุด มีอยู่ต่อไปเสมอ และขณะที่สง่าราศีของพระองค์สำแดงออกในชีวิตของเหล่าผู้เชื่อที่ถูกชำระแยกตั้งและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ คนอื่น ๆ ก็เห็นการงานที่ดีเหล่านั้นและถวายสง่าราศีแด่พระเยซูเพราะการดำเนินชีวิตที่เที่ยงตรงและขอบธรรมของคริสเตียนทั้งหลายต่อหน้าชาวโลก นี่จะดำเนินต่อไปจนกว่าสุดท้ายแล้วมันถึงจุดสูงสุดใน “การเปิดเผยของพระเยซูคริสต์เจ้าจากสวรรค์” (2 ธส. 1:7-12, 2:8; ทิตัส 2:13; มธ. 24:30) จากนั้น-และเมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้น-สง่าราศีของเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ก็จะสมบูรณ์ครบถ้วน เราจะอยู่ “กับพระองค์ในสง่าราศี” (คส. 3:4; ฟป. 3:20,21) ในช่วงเวลาที่เปี่ยมสง่าราศีนั้น “พวกเราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าพวกเราจะเห็นพระองค์เหมือนอย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น” (1 ยอห์น 3:2)

ข้อ 15: “เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงยืนมั่นคงอยู่ และยึดถือบรรดาคำสั่งสอนซึ่งพวกท่านได้เล่าเรียนแล้ว ไม่ว่าจะโดยคำพูด หรือโดยจดหมายของพวกเรา”

“เหตุฉะนั้น” ...นั่นคือ “เพราะทั้งหมดนั้นที่ถูกกล่าวไปแล้วเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในสง่าราศีเพื่อเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ และในการพิพากษาที่จะตกมาบนเหล่าคนชั่ว” เราจึงควรสาละวนอยู่ทุกเวลา ไม่มีมนุษย์คนใดรู้วันนั้นหรือชั่วโมงนั้นแห่งการเสด็จกลับมาของพระองค์ แต่เรารู้จริง ๆ ว่า

พระองค์จะเสด็จมา! และเพราะเหตุที่พระเจ้า โดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูและข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐ ได้ทรงทำให้ผู้เชื่อทุกคนเป็นทายาทแห่งอาณาจักรเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์แล้ว เราจึงควร “ยืนมั่นคงอยู่” โดยมองขึ้นไปอยู่ตลอดเวลา มีสายตาจับจ้องอยู่ที่พระเยซูต่อไปแทนที่จะจ้องมองสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้นที่กำลังเกิดขึ้นอยู่รอบตัวเรา เรารู้ว่าเหล่าคนชั่วและคนล่อลวงจะเลวร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยลอกลวงและถูกลอก จนกว่าจะถึงวันนั้นเมื่อคริสตจักรแท้จะถูกรับออกไปพบกับพระเยซูเจ้าในฟ้าอากาศ และจากนั้นวันดูเดื่อนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะมาสู่เหล่าคนชั่ว อาน 1 โครินธ์ 15:51-58 และโคโลสี 1:23

“...และยึดถือบรรดาคำสั่งสอนซึ่งพวกท่านได้เล่าเรียนแล้ว ไม่ว่าจะโดยคำพูด หรือโดยจดหมายของพวกเรา” คำกรีกสำหรับคำอังกฤษของเรา “hold” (ยึดถือ) เป็นคำที่เน้นหนักมาก ๆ ซึ่งหมายถึง “ยืนหนักแน่นและยึดให้มั่น” ประเพณีเหล่านั้นซึ่งเปาโลกล่าวถึงในที่นี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับประเพณีทั้งหลายของมนุษย์หรือประเพณีต่าง ๆ ตามที่ถูกรำเสนอโดยศาสนจักรของโรม สิ่งซึ่งเปาโลกำลังกล่าวจริง ๆ ก็คือว่า “ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านเชื่อหลักคำสอนนั้นที่ข้าพเจ้าได้พูดไปแล้วและความจริงนั้นที่ข้าพเจ้ากำลังเขียนอยู่ จงยึดมั่นหลักคำสอนนั้นทั้งหมด เพราะว่าข้าพเจ้าพูดและเขียนโดยการเปิดเผยของพระเจ้า”

จงสังเกตข้อ 2 ในบทนี้ของเราและข้อ 14 ถึง 17 ในบทที่ 3 เราต้องจำไว้ว่าเปาโลเพิ่งกำลังเริ่มติดต่อกับคริสตจักรเหล่านั้นโดยจดหมาย เขากำลังรับประกันชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นว่าถ้อยคำที่เป็นลายลักษณ์อักษรนั้นเป็นพระวจนะของพระเจ้าและต้องถูกยอมรับด้วยสิทธิอำนาจเดียวกันกับถ้อยคำที่เป็นคำพูดของเขา เขารับประกันผู้เชื่อเหล่านั้นว่าเขาพูดโดยการเปิดเผยจากพระเจ้า ไม่ใช่ถ้อยคำของมนุษย์ และเขาเตือนพวกเขาให้ระวังผู้ใดที่อยากล่อลวงพวกเขาและดึงคริสตจักรไปจากความจริงที่ถูกเปิดเผยที่เขาได้มอบให้แก่พวกเขาแล้ว

เมื่อเขียนถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองโครินธ์ เปาโลกล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย เพราะพวกท่านระลึกถึงข้าพเจ้าในทุกสิ่ง และรักษากฎทั้งหลายตามที่ข้าพเจ้าได้มอบแก่ท่านไว้กับพวกท่าน” (1 คร. 11:2) ประเพณีทั้งหลายของเปาโลรวมถึงหลักคำสอนและคำบัญชาทั้งหลายเกี่ยวกับชีวิตและหลักศีลธรรมแบบคริสเตียนในทางปฏิบัติ 2 เธสะโลนิกา 3:4: “และพวกเรามีความไว้นับถือในองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับพวกท่านว่า พวกท่านกำลังกระทำตามและจะกระทำตามต่อไปตามสิ่งทั้งหลายซึ่งพวกเรากำลังสั่งพวกท่าน” 1 เธสะโลนิกา 4:2: “เพราะพวกท่านทราบว่าเป็นความจริงที่ได้ให้คำบัญชาอะไรบ้างแก่พวกท่านโดยพระเยซูเจ้า”

เปาโลกล่าวแก่ทิโมธีว่า “โอ ทิโมธีเอ๋ย จงรักษาสิ่งซึ่งได้มอบไว้กับความไว้วางใจของท่าน จงหลีกเลี่ยงคำพูดพลามทั้งหลายที่ลบลู่และไร้ประโยชน์ และการคัดค้านของสิ่งที่เรียกกันอย่างผิด ๆ ว่าเป็นศาสตร์ความรู้” (1 ทธ. 6:20) “จงยึดถือรูปแบบแห่งบรรดาถ้อยคำอันถูกต้องไว้ให้มั่น ซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าแล้ว ในความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ สิ่งอันดีนั้นซึ่งได้ทรงมอบไว้กับท่านแล้วนั้น จงรักษาไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในพวกเรา” (2 ทธ. 1:13,14) จงตั้งใจศึกษาค้นคว้า 1 ทิโมธี 1:5-18

ข้อ 16 และ 17: “บัดนี้ ขอให้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระเจ้าคือพระบิดาของเรา ผู้ทรงรักพวกเรา และประทานความปลอบใจเป็นนิรันดร์และความหวังอันดีโดยทางพระคุณให้แก่

พวกเรา ทรงปลอบประโลมใจของพวกท่านและทรงตั้งพวกท่านให้มั่นคง ในวาจาและในการงานอันดีทุกอย่าง”

เปาโลใช้ถ้อยคำที่คล้ายกันใน 1 เธสะโลนิกา 3:11 ความแตกต่างเดียวก็คือว่าในข้อพระคำตอนนี้ของเราเขาเอ่ยพระนามพระเยซูคริสต์เจ้าของเราก่อน และจากนั้นพระเจ้า “คือพระบิดาของพวกเรา” นี้ไม่ใช่เหตุบังเอิญ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเอ่ยพระนามพระเยซูคริสต์เจ้าก่อนเพื่อนำเสนอความเป็นพระเจ้าของพระองค์ในสาระสำคัญ เปาโลกำลังกล่าวว่า “ครูเหล่านั้นอยู่ที่ไหนเล่าที่ไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ผู้ได้ทรงช่วยพวกท่านให้รอดแล้ว ผู้ได้ทรงช่วยพวกท่านให้พ้นจากพวกกรูบเคารพ และได้ทรงทำให้พวกท่านหันมาหาพระเจ้าที่แท้จริงเพื่อรับใช้พระองค์และรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์?” เปาโลฝากผู้เชื่อเหล่านั้นไว้กับพระเยซูคริสต์เจ้าและพระเจ้าพระบิดาของพวกเรา สำหรับการเก็บรักษาและเสถียรภาพ

เหล่าผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาได้ประสบกับความชื่นบานและการปลอบประโลมใจในใจที่ถูกรบกวนของพวกเขามาแล้ว (1 ธส. 1:6 และ 2 ธส. 1:4) ใน 2 โครินธ์ 1:4-6 เปาโลรับรู้ความดีใจและการปลอบประโลมใจที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขาในช่วงโมงแห่งความเศร้าโศกและการถูกข่มเหงของเขา แต่ได้รู้ว่าพระเจ้าพระบิดาทรงรักเราและพระเจ้าพระบุตรทรงห่วงใยเรา ก็อุดมและให้รางวัลอย่างอนงอนนันท-การปลอบประโลมใจที่เหนือคำพรรณนา! ในพระเยซูเรามีการปลอบโยน (คำกรีกนี้มีความหมายว่า “การหนุนใจที่ทำให้ใจเบิกบาน” และมีความหมายลึกลับมากกว่าคำอังกฤษของเรา “การปลอบโยนหรือการปลอบประโลมใจ” (consolation or comfort))

ผมชี้ให้เห็นไปก่อนหน้านี้แล้วในการศึกษาค้นคว้านี้ว่าในโรม 5:11 เปาโลกล่าวว่า “พวกเรา...ชื่นบานในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” เราไม่ควรลืมเด็ดขาดว่าพระเจ้าพระบิดาได้ทรงรักเราและได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์เพื่อที่เราจะได้มีของประทานแห่งความรอด พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ไม่ใช่ความประสงค์ของข้าพระองค์ แต่ขอให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จ” ดังนั้นเราจึงขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความรักของพระองค์ และเราขอบคุณพระเยซูเจ้าสำหรับการเสี่ยสละของพระองค์บนกางเขนนั้น มันเป็นความพอพระทัยอันดีของพระเจ้าที่จะประทานสิ่งดี ๆ ทุกอย่างแก่ลูกทั้งหลายของพระองค์ อ่านมัทธิว 7:11; ลูกา 12:32; ยอห์น 3:16; 1 ยอห์น 3:1 และโรม 5:8

เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาเป็นที่รักของพระเจ้า (1 ธส. 1:4) พวกเขาเป็น “ที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เช่นกัน (2 ธส. 2:13) เนื่องจากพวกเขาเป็นที่รักของพระเจ้าและ “เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เปาโลจึงรับประกันพวกเขาว่าพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตรทรงเป็นหนึ่งเดียวกันในความรักและเป็นหนึ่งเดียวกันในการปลอบประโลมใจและการหนุนใจฝ่ายวิญญาณ

การปลอบโยนที่พระเยซูประทานให้ นั้นดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ความหวังที่เรามีในพระองค์เป็น “ความหวังอันดี” ความหวังเช่นนั้นให้ความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมสง่าราศี (1 ปต. 1:8) เราไม่เคยเห็นพระเจ้าเลย เราไม่เห็นพระองค์ตอนนี้-แต่เรารักพระองค์และชื่นชมยินดีด้วยความชื่นบานที่ไม่อาจถูกแสดงออกเป็นคำพูดได้ ไม่ว่าจะเป็นความรอด การปลอบประโลมใจ การหนุนใจ ความชื่นบานหรือความหวัง พระพรเหล่านี้ถูกทำให้เป็นไปได้โดยพระคุณเท่านั้น อ่าน 1 เธสะโลนิกา 1:1 และ 2 เธสะโลนิกา 1:12

“ทรงปลอบประโลมใจของพวกท่าน...” (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ อ่าน 2 เธสะโลนิกา 3:5, 1 เธสะ

โลนิกา 3:13 และโคโลสี 2:2) ใจเป็นที่ตั้งของชีวิต สิ่งต่าง ๆ ของชีวิตล้วนออกมาจากใจ ใจเป็นที่ตั้งของอารมณ์ ความสงสัยและความกลัวทั้งหลายผุดขึ้นในใจ-ความสงสัยและความกลัวทั้งหลายที่ถูกพิชิตได้โดยทางการ ปลอบประโลมใจจากพระเจ้าเท่านั้น การปลอบโยนและการหนุนใจเช่นนั้นสามารถมาได้จากพระเจ้าของเรา และพระคริสต์ของเราเท่านั้น

“...และทรงตั้งพวกท่านให้มั่นคง ในวจาและในการงานอันดีทุกอย่าง” คำอ่านแบบตรงตัวคือ “ทรง ตั้งพวกมัน” นั่นคือ “ใจของพวกท่าน” ซึ่งถูกเข้าใจจากอนุประโยคล่าสุด ใน 1 เธสะโลนิกา 3:2 เปาโลกล่าวว่า “และได้ส่งทิโมธีน้องชายของพวกเรา และเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเป็นเพื่อนร่วมงานของพวกเราในเรื่อง ข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไป เพื่อจะตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคง และเพื่อจะปลอบประโลมใจของพวกท่านในเรื่อง ความเชื่อของพวกท่าน”

เปาโลรู้ว่าเหล่าผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาไม่อยู่เฉย-พวกเขาตื่นตัวสู่การงานที่ดีและพวกเขาทำงานอย่าง ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในส่วนท้ายของข้อ 17 ก็คือ “ขอให้พระเจ้า พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ ของพวกเรา ทรงโปรดประทานความกล้าหาญและความมั่นใจให้แก่พวกท่านในสารพัดสิ่งที่ดีที่พวกท่านจะ กล่าวหรือกระทำ” อ่าน 1 เธสะโลนิกา 1:3 และ 4:10

เปาโลอยากให้คริสเตียนชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นทำสารพัดสิ่งที่ดีที่พวกเขาจะทำได้-แต่เขาก็อยากให้ พวกเขาทำงานและเป็นพยานด้วยใจที่ชื่นบานและเปี่ยมด้วยความยินดี อ่าน 1 เธสะโลนิกา 5:16-18 เปาโล กล่าวถึงเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาว่า “เพราะว่าพวกท่านเป็นสง่าราศีและความชื่นชมยินดีของพวกเรา” (1 ธส. 2:20)

2 เธสะโลนิกา – บทที่ 3

3:1 สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเผื่อพวกเรา เพื่อว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้แผ่ไปโดยไม่

ถูกขัดขวาง และจะได้รับสง่าราศี เหมือนอย่างที่ได้เป็นไปกับพวกท่านแล้ว

3:2 และเพื่อพวกเราจะได้ถูกช่วยให้พ้นจากพวกคนที่ไม่มีความเชื่อและคนชั่ว เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนมีความเชื่อ

3:3 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้ซึ่งจะทรงตั้งพวกท่านให้มั่นคง และทรงรักษาพวกท่านไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย

3:4 และพวกเรามีความไว้นับถือในองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับพวกท่านว่า พวกท่านกำลังกระทำตามและจะกระทำตามต่อไปตามสิ่งทั้งหลายซึ่งพวกเราทำกับพวกท่าน

3:5 และขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำใจของพวกท่านให้เข้าในความรักของพระเจ้า และให้เข้าในการรอดของพระคริสต์อย่างอดทน

3:6 บัดนี้ พวกเราขอทำกับพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า พวกท่านจงปลีกตัวของพวกท่านออกไปจากพี่น้องทุกคนที่ดำเนินอย่างไม่เป็นระเบียบ และไม่ดำเนินตามคำสั่งสอนซึ่งเขาได้รับจากพวกเรา

3:7 เพราะว่าพวกท่านเองก็ทราบอยู่ว่า พวกท่านควรจะทำตามอย่างพวกเราอย่างไร เพราะพวกเราเองไม่ได้ประพฤติตัวอย่างไม่เป็นระเบียบในท่ามกลางพวกท่าน

3:8 และพวกเราไม่ได้ทานอาหารของผู้หนึ่งผู้ใดเปล่า ๆ แต่ได้กระทำกิจด้วยการทำงานหนักและด้วยการตรากตรำทำงานทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อพวกเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน

3:9 ไม่ใช่เพราะพวกเราไม่มีอำนาจ แต่เพื่อทำตัวเองให้เป็นแบบอย่างแก่พวกท่าน เพื่อให้ทำตามอย่างพวกเรา

3:10 เพราะแม้เมื่อพวกเราอยู่กับพวกท่าน พวกเราก็ได้ทำกับพวกท่านอย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากินเช่นกัน

3:11 เพราะพวกเราได้ยินว่า มีบางคนซึ่งดำเนินในท่ามกลางพวกท่านอย่างไม่เป็นระเบียบ ไม่ทำงานอะไรเลย แต่เป็นคนชอบยุ่งเรื่องคนอื่น

3:12 บัดนี้ พวกเราจึงทำกับและเตือนสติคนเช่นนั้นโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ให้พวกเขาทำงานด้วยความสงบ และกินอาหารของตนเอง

3:13 แต่พวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย อย่าอ่อนล้าในการกระทำดี

3:14 และถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของพวกเราโดยจดหมายฉบับนี้ จงหมายคนนั้นไว้ และอย่าสมาคมกับเขาเลย เพื่อเขาจะได้ละอายใจ

3:15 ถึงอย่างนั้นอย่าถือว่าเขาเป็นศัตรู แต่จงเตือนสติเขาเหมือนอย่างพี่น้องคนหนึ่ง

3:16 บัดนี้ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุข โปรดประทานสันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลายเสมอโดยทุกวิถีทาง ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด

3:17 คำแสดงความคิดถึงนี้ของเปาโลด้วยลายมือของข้าพเจ้าเอง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ในจดหมายทุกฉบับ ข้าพเจ้าจึงเขียนเช่นนี้

3:18 ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน

ข้อ 1: “สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเมื่อพวกเรา เพื่อว่าพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้

แม้ไปโดยไม่ถูกขัดขวาง และจะได้รับสง่าราศี เหมือนอย่างที่ได้เป็นไปกับพวกท่านแล้ว”

“สุดท้ายนี้!” หัวข้อหลักของจดหมายฝากฉบับนี้ถูกกล่าวถึงไปแล้ว และหลังจากได้แก้ไขคำสอนผิดแล้ว บัดนี้เปาโลอยากทำการขอร้องแบบส่วนตัว-และหัวข้อของคำขอร้องนั้นก็สั้นมาก ๆ:

“พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเผื่อพวกเรา!” หลายครั้งในจดหมายฝากหลายฉบับของเปาโล เขาขอร้องพี่น้องทั้งหลายให้อธิษฐานเผื่อเขา คริสเตียนทั้งหลายถูกเตือนสติให้อธิษฐานเผื่อกันและกัน และแน่นอนว่า เปาโลต้องการคำอธิษฐานของเหล่าเพื่อนผู้เชื่อของเขา ในพระคำข้อนี้เขามีคำขอให้อธิษฐานเผื่อที่เฉพาะเจาะจงมาก ๆ: “...เพื่อว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้แม้ไปโดยไม่ถูกขัดขวาง และจะได้รับสง่าราศี เหมือนอย่างที่ได้เป็นไปกับพวกท่านแล้ว”

ใน 1 เธสะโลนิกา 1:7,8 เราได้เรียนรู้ว่าผ่านทางเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้แพร่ไปยังหมู่บ้านที่อยู่ใกล้เคียงทุกแห่งตลอดทั่วภูมิภาคนั้น “ความเชื่อที่มีต่อพระเจ้าของพวกท่าน ได้เลื่องลือไปทุกแห่งหน” บัดนี้เปาโลกำลังขอร้องผู้เชื่อเหล่านั้นให้อธิษฐานขอให้สิ่งเดียวกันจะเป็นจริงในเมืองโครินธ์ แคว้นอากายา แคว้นมาซิโดเนีย และที่ใดก็ตามที่ข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐออกไป เปาโลรู้ว่าศัตรูนั้นที่ได้ต่อสู้ชาวเธสะโลนิกาก็คงจะกำลังต่อสู้อย่างจวนตรอกเช่นกันในพื้นที่ประกาศใหม่ ๆ เหล่านี้ และเขาอยากให้ลูกทั้งหลายของพระเจ้าที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณในเมืองเธสะโลนิกาอธิษฐานเผื่องานของมิชชันนารีเหล่านั้น เพื่อที่งานนี้จะประสบความสำเร็จในคริสตจักรอื่น ๆ เหมือนกับที่มันได้ประสบความสำเร็จแล้วในเมืองเธสะโลนิกา อ่าน 1 เธสะโลนิกา 3:7,8

เปาโลเป็นผู้ที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 1:16) “ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า” (อฟ. 2:8) “ความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17) และ “ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’ แล้วเขาทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระองค์ในผู้ซึ่งพวกเขายังไม่เชื่ออย่างไร้ได้ และเขาทั้งหลายจะเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาไม่เคยได้ยินอย่างไร้ได้ และเขาทั้งหลายจะได้ยินโดยปราศจากผู้ประกาศอย่างไร้ได้ และเขาทั้งหลายจะประกาศอย่างไร้ได้นอกจากว่าพวกเขาถูกส่งออกไป” (รม. 10:13-15 วรรคต้น)

เปาโลรู้ว่าความหวังของคนบาปขึ้นอยู่กับ การได้ยินข่าวสารเรื่องการสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชา การถูกฝังและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเท่านั้น และเขารู้ว่าซาตาน ผ่านทางพวกครูสอนผิดและพวกคนชั่ว และวิปริต จะทำทุกอย่างในอำนาจชั่วร้ายของมันเพื่อขัดขวางข่าวสารนั้น เกรงว่ามันจะนำความรอดไปสู่ผู้คนในพื้นที่อื่น ๆ อย่างที่มันได้ทำแล้วแก่ชาวเธสะโลนิกาที่เคยนับถือรูปเคารพ ด้วยเหตุผลนั้น เขาจึงมีคำขอที่พิเศษมาก ๆ ให้เหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาอธิษฐานขอเพื่อที่พระวจนะของพระเจ้า “จะได้แม้ไปโดยไม่ถูกขัดขวาง และจะได้รับสง่าราศี” ในชุมชนอื่น ๆ เหมือนอย่างที่มีมันได้เป็นไปแล้วในเมืองเธสะโลนิกา

ข้อ 2: “และเพื่อพวกเราจะได้ถูกช่วยให้พ้นจากพวกคนที่ไม่มีเหตุผลและคนชั่ว เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนมีความเชื่อ”

เปาโลอาจกำลังคิดถึงพวกยิวที่เป็นคนชั่วและคลั่งศาสนาในเมืองโครินธ์ ผู้ซึ่งยืนขวางทางข่าวประเสริฐที่นั่น (กิจการ 18:5-17) เมื่อคำพิพากษาของกัลลิโอจัดเหตุที่ขัดขวางนี้ออกไปเสีย ข่าวประเสริฐก็มีเส้นทางที่เปิดโล่งและความเชื่อแบบคริสเตียนก็แพร่ไปอย่างรวดเร็วในเมืองโครินธ์ สี่ปีต่อมา เปาโลเขียนจากเมืองเอเฟซัสว่า “มีประตูกว้างขวางและน่าจะเกิดผลเปิดให้แก่ข้าพเจ้า และมีปฏิปักษ์อยู่เป็นจำนวนมาก” (1 คร. 16:9) ผมคิดว่าไม่มีมนุษย์คนใดนอกจากพระเยซูคริสต์ที่มีศัตรูทั้งหลายที่คิดอาฆาตมากไปกว่าที่อัครทูตเปาโลมี 2 โครินธ์ 11:23-33 พรรณนาถึงภัยอันตรายบางอย่างที่เขาได้สู้ทน

เปาโลกล่าวต่อไปว่า “เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนมีความเชื่อ” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ไม่ใช่ทุกคนมีความเชื่อร่วมกับเรา หลายคนเป็นศัตรูของเราและเกลียดชังเราด้วยความเกลียดชังแบบมฤตยูเพราะความเชื่อของเรา ศัตรูจำนวนมากของเราอยากเห็นข้าพเจ้าตาย ดังนั้นจงอธิษฐานขอเพื่อที่พระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากคนชั่วและวิปริตเหล่านี้”

เปาโลเป็นที่รู้จักในฐานะ “ชายที่พลิกโลกกลับหัวกลับหาง” ทุกที่ที่เขาไป สิ่งหนึ่งในสองสิ่งเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว-การฟื้นฟู หรือไม่ก็การจลาจล! เขาถูกเกลียดชังด้วยความเกลียดชังแบบรุนแรง และหากพระเจ้าไม่ได้ทรงปกป้องเขา เขาก็คงถูกฆ่าเป็นมรณะสักซีไปนานแล้วก่อนวันนั้นเมื่อเขาประทับตราคำพยานของตนจริง ๆ ด้วยโลหิตของตนในที่สุด

ข้อ 3: “แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้ซึ่งจะทรงตั้งพวกท่านให้มั่นคง และทรงรักษาพวกท่านไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย”

ตลอดทั้งหนังสือหนึ่งและสองเธสะโลนิกา เปาโลแสดงให้เห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ครอบครองและผู้ปกป้องลูก ๆ ของพระองค์ ใน 2 ทิโมธี 4:17 เขากล่าวว่า “อย่างไรก็ตามองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับข้าพเจ้า และได้เสริมกำลังข้าพเจ้า เพื่อว่าโดยข้าพเจ้า การประกาศพระวจนะจะเป็นที่รู้จักอย่างเต็มที่ และเพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน และข้าพเจ้าได้รับการช่วยให้พ้นจากปากของสิงโตนั้น”

เปาโลรับประกันคริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าที่พวกเขาได้ไว้วางใจนั้นทรงสัตย์ซื่อและไม่สามารถผิดพระสัญญาของพระองค์ได้ ถ้าผู้เชื่อทั้งหลายล้มเหลว มันก็ไม่ใช่ความผิดขององค์พระผู้เป็นเจ้า-มันเป็นความผิดของเราเอง พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าจะตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเรา พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าจะไม่ไปจากเราหรือทอดทิ้งเราเลย พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าจะคำจุนเราโดยฤทธิ์เดชของพระองค์และรักษาเราไว้ผ่านทางพระคุณของพระองค์

ข้อ 3 ปิดท้ายว่า: “...ผู้ซึ่งจะทรงตั้งพวกท่านให้มั่นคง และทรงรักษาพวกท่านไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย” ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า “ผู้ซึ่งทรงสถาปนาพวกท่านและอารักขาพวกท่านจากผู้ชั่วร้ายนั้น” คำกรีกสำหรับ “ตั้ง...ให้มั่นคง” บ่งบอกถึง “ความมั่นใจที่มั่นคงไม่คลอนแคลน” ที่เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาต้องการ นี่เป็นคริสตจักรอายุน้อย ซึ่งถูกโจมตีโดยการข่มเหงหลากหลายรูปแบบ

เบื้องหลัง “พวกคนที่ไม่ดีเหตุผลและคนชั่ว” ของข้อ 2 เปาโลเห็นศัตรูอีกผู้หนึ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่า: เขาเห็น “ผู้ชั่วร้ายนั้น” เปาโลเชื่อในพญามารที่เป็นบุคคลผู้หนึ่ง เขาไม่ได้เชื่อว่าซาตานเป็นแค่อิทธิพลที่ชั่วร้ายอย่างหนึ่ง แต่เป็นบุคคลผู้หนึ่ง ในคำอธิษฐานแบบอย่างที่ถูกให้ไว้ในมัทธิว 6:13 พระเยซูทรงกล่าวถึงผู้ชั่วร้าย

นั้น และอีกครั้งในมัทธิว 13:19 และในยอห์น 17:15 มันถูกกล่าวถึงเช่นกันใน 1 ยอห์น 2:13,14 และ 5:18 ผู้ชั่วร้ายนี้ (พญามาร) เป็นศัตรูของประชากรของพระเจ้าเสมอมาและเป็นผู้ขัดขวางงานของพวกเขา ในเอเฟซัส 6:16 เราจะต้องปกป้องตัวเองให้พ้นจากศรเพลิงของผู้ชั่วร้ายนี้ โดยสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เพื่อที่เราจะสามารถยืนมั่นได้ในชั่วโมงแห่งการทดลองและการลงใจอันรุนแรง ชีวิตคริสเตียนเป็นการสู้รบอันต่อเนื่องกับซาตาน ผู้ชั่วร้ายนั้น อ่าน 1 เธสะโลนิกา 2:18, 3:5 และ 2 เธสะโลนิกา 2:9

ในถ้อยคำปิดท้ายของข้อ 3 เปาโลสัญญาเหล่าผู้เชื่อแห่งเมืองเธสะโลนิกาว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะทรงตั้งพวกเขาให้มั่นคงจะทรงรักษาพวกเขาไว้เช่นกัน (หรือตามที่ภาษากรีกอ่านว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงอารักขาพวกท่าน”) ให้พ้นจากผู้ชั่วร้ายนั้น-พญามาร พระเยซูทรงอธิษฐานในยอห์น 17:12 ว่า “ขณะที่ข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลก ข้าพระองค์ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์พิทักษ์รักษาไว้แล้ว และไม่มีผู้ใดในพวกเขาเสียไป ยกเว้นลูกของความพินาศ เพื่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริง”

เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่าความปลอดภัยของเหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาถูกรับประกันโดยความสัตย์ซื่อขององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่ามันต้องอาศัยความเชื่อฟังของพวกเขาเองต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน- และเปาโลมีความเชื่อที่ไม่สั่นคลอนว่าพวกเขาจะเชื่อฟัง องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้สัตย์ซื่อที่ทรงเฝ้าดูเหล่าผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อจะทรงมีชัยชนะเหนือซาตานอย่างแน่นอน ไม่ว่ามันจะมีอุปสรรคหรืออำนาจใดก็ตาม

ข้อ 4: “และพวกเรามีความไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับพวกท่านว่า พวกท่านกำลังกระทำตามและจะกระทำตามต่อไปตามสิ่งทั้งหลายซึ่งพวกเรากำชับพวกท่าน”

ในพระคำข้อนี้เปาโลกำลังกล่าวว่า “ในองค์พระผู้เป็นเจ้าพวกเรามีความมั่นใจในพวกท่าน พวกเราเชื่อว่าพวกท่านอยู่ในพระคริสต์ และพระคริสต์ในพวกท่าน พวกเรามีความมั่นใจว่าพวกท่านจะวางใจ เชื่อฟัง และดำเนินตามรอยพระบาทของพระเยซูอย่างเต็มที่ และพระองค์จึงจะทรงตั้งพวกท่านให้มั่นคง พระองค์จะรักษาและปกป้องพวกท่านไปตลอดทาง คือจนถึงที่สุด” เปาโลมีความมั่นใจแบบเดียวกันต่อเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาแบบที่เขาเมื่อเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทธ. 1:12) ความเชื่อของเปาโลในชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นไม่ได้อยู่ในเนื้อหนัง แต่ “ในองค์พระผู้เป็นเจ้าพวกเรามีความมั่นใจในพวกท่าน ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าผู้ใดในพวกท่านจะตั้งคำถามเกี่ยวกับสิ่งใดที่พวกท่านอ่านในจดหมายฉบับนี้หรือคำบัญชาใดที่ข้าพเจ้ากล่าวในองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าได้ส่งมอบแก่พวกท่านแล้วซึ่งข่าวประเสริฐที่ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกท่าน พวกท่านได้ยินข่าวประเสริฐนั้นแล้ว พวกท่านได้หันมาหาพระเจ้าที่แท้จริงจากพวกเรารูปเคารพแล้ว และพวกท่านมีความสัตย์ซื่อในการรับใช้และในการเป็นพยาน อันเป็นการพิสูจน์ความเชื่อของพวกท่านว่าเป็นของแท้ และบัดนี้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าข้าพเจ้าทราบว่าคุณท่านจะปฏิบัติตามข้อปฏิบัติเหล่านั้นที่ข้าพเจ้ากำลังส่งมาถึงพวกท่าน” อ่าน 1 เธสะโลนิกา 1:3; 3:6-10; 4:1,9,10; 5:11; 2 เธสะโลนิกา 1:3,5; 2:13

ข้อ 5: “และขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำใจของพวกท่านให้เข้าไปในความรักของพระเจ้า และให้เข้าไปในการรอคอยพระคริสต์อย่างอดทน”

เปาโลกำลังวางใจชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นว่าจะฟังคำเตือนสติของเขาและปฏิบัติตามคำบัญชาของเขา แต่เขาเตือนความจำพวกเขาว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะนั้นที่ทรงนำฝูงแกะ และพวกเขาจะต้องปฏิบัติตามการนำและการนำทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำกรีกสำหรับ “นำ” บ่งบอกถึง “ทิศทางที่ตายตัว, จุดประสงค์ที่แน่นอน, ตำแหน่งที่แน่นอน” ข้อปฏิบัติที่เปาโลกำลังให้ในส่วนท้ายของพระคำข้อนี้ก็คือว่า ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นจะต้องยอมรับความทรหดของพระคริสต์ให้เป็นแบบอย่างของพวกเขา จงตั้งใจศึกษา 1 เปโตร 2:19-24; 3:17,18; 4:1,2 และฮีบรู 12:2,3 เปาโลพูดบ่อย ๆ ถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่มองไปที่พระเยซูให้เป็นแบบอย่างของพวกเขาในการทนทุกข์ เพราะว่าถ้าเราทนทุกข์กับพระองค์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์เช่นกัน (อ่าน 2 โครินธ์ 1:5 และฟิลิปปี 3:10) แต่เราต้องทนทุกข์ด้วยความอดทน พระเยซูทรงทนทุกข์ด้วยความเต็มพระทัย: “มันเป็นที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะทำให้พระองค์พกซ้ำ” และเราควรดำเนินตามแบบอย่างของพระองค์

เหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกากำลังรอคอยและตั้งตาคอยการเสด็จกลับมาของพระเยซูด้วยใจจดจ่อ (1 ธส. 1:10) แต่ในการรอคอย พวกเขาต้องไม่เริ่มท้อใจในการทำดี พวกเขาต้องอดทนรอคอยพระเยซู พวกเขาต้องไม่เริ่มหวั่นไหว และไม่พูดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงชักช้าในการเสด็จมาของพระองค์” พวกเขาต้องเต็มใจที่จะทนทุกข์หากจำเป็น เหมือนอย่างที่เราได้ทรงทนทุกข์ เปาโลกล่าวแก่ชาวโรมเหล่านั้นว่า “เพราะว่าแม้แต่พระคริสต์ก็ได้ทรงกระทำให้พระองค์เองพอพระทัย แต่ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คำติเตียนต่าง ๆ ของบรรดาคนที่ได้ติเตียนพระองค์ ได้ตกอยู่บนข้าพระองค์แล้ว’” (รม. 15:3) ดังนั้นเราจึงควรอดทนเหมือนอย่างที่เราได้ทรงอดทน พระองค์ได้ทรงสู้ทนทางเขานั้นและการไถ่แค้นของคนบาปทั้งหลาย

พระคริสต์ทรงเป็นอุดมคติที่ยิ่งใหญ่ของผู้เชื่อทุกคน พระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวแห่งความรักของพระเจ้า เพชรพลอยอันมีค่าที่สุดในสวรรค์ ตามคำตรัสของพระเยซูเจ้า การรักพระเจ้าเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ (มธ. 22:36-38) การรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของคน ๆ หนึ่งคือ จิตวิญญาณและแก่นแท้ของความเชื่อแบบคริสเตียน (รม. 8:28; 1 คร. 13:1-3) ถ้าเรารักพระเจ้าอย่างที่เราควรรัก เราก็จะเต็มใจทนทุกข์เพื่อพระองค์และเพื่ออุดมการณ์ของพระองค์และอดทนรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ เปาโลอยากให้พระคริสต์ทรงนำใจของเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาเข้าสู่ความเต็มเปี่ยมแห่งความรักของพระเจ้า และโดยการกระทำเช่นนี้ทำให้ใจของพวกเขาเปี่ยมล้นด้วยความอดทน แทนที่จะกระวนกระวายใจเกี่ยวกับการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้ายิ่งใหญ่และพระผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูคริสต์

ข้อ 6: “บัดนี้ พวกเราขอกำชับพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราว่า พวกท่านจงปลีกตัวของพวกท่านออกไปจากพี่น้องทุกคนที่ดำเนินอย่างไม่เป็นระเบียบ และไม่ดำเนินตามคำสั่งสอนซึ่งเขาได้รับจากพวกเรา”

ใน 1 เธสะโลนิกา เปาโลพบว่าจำเป็นต้องเตือนสติผู้เชื่อบางคนเหล่านั้นให้ดำเนินชีวิตแบบสงบเงียบและใส่ใจต่อหน้าที่ประจำวันของพวกเขา สมาชิกบางคนของคริสตจักรนั้นเริ่มอยู่เฉย ๆ แล้วเพราะว่าพวกเขาคิดว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึงได้ทุกเมื่อและรู้สึกว่าจะไม่มีความจำเป็นต้องขยันขันแข็งในอาชีพ

การงานฝ่ายโลกและเรื่องทางโลกทั้งหลาย พวกเขาเริ่มคิดว่าอวสานจะมาถึงเร็ว ๆ นี้และไม่มีเวลาจำเป็นที่พวกเขาจะต้องใส่ใจต่อกิจธุระใด ๆ นอกจากเตรียมตัวสำหรับการเสด็จมาของพระองค์ เปาโลรู้ว่าทางประพฤติของพวกเขาจะทำให้ทั้งคริสตจักรหมดความน่าเชื่อถือ ซึ่งจะทำลายคำพยานของผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกา เหล่าผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อในคริสตจักรนั้นที่ทำงานหนักจริง ๆ และจัดหาสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิตถูกบังคับให้ต้องดูแลคนเหล่านั้นที่ไม่ทำการทำงาน คนเหล่านี้เป็นพวก “ดื้อกระด้าง” ของ 1 เธสะโลนิกา 5:14 ความดื้อกระด้างของพวกเขา ซึ่งควรถูกตรวจสอบโดยคำตักเตือนเหล่านั้นของจดหมายฝากฉบับแรก ได้เพิ่มมากขึ้นอย่างมหาศาล

คำสอนผิดที่ได้ถูกสอนในเมืองเธสะโลนิกาได้ทำให้เรื่องต่าง ๆ เลวร้ายมากขึ้น คนเหล่านี้เข้าใจผิดคำสอนของเปาโลเรื่องการเสด็จมาได้ทุกเมื่อของพระคริสต์ พวกเขาฟังพวกครูสอนเท็จและเริ่มประพฤติตัวเกะกะมากกว่าเดิมเสียอีก พวกเขาก่อความยุ่งยากให้แก่พวกเจ้าหน้าที่ของคริสตจักรนั้น ผู้ซึ่งอัครทูตเปาโลในจดหมายฝากฉบับแรกนั้นได้คะยั้นคะยอชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นให้สนับสนุนอย่างภักดี (1 ธส. 5:12,13) นี้ได้ก่อให้เกิดปัญหาใหญ่โตทีเดียวในคริสตจักรนั้น และเปาโลตำหนิพวกเกียจคร้านเหล่านั้นอย่างรุนแรงใน 1 เธสะโลนิกา 4:11 และ 12

ในข้อ 6 ของบทนี้เขาให้คำเตือนสติและคำเตือนเพิ่มเติมแก่คนเหล่านั้นที่ยังทำตัวไม่เป็นระเบียบต่อไป และปฏิเสธที่จะทำงานหาเลี้ยงชีพ ประการแรก เขาแนะนำเหล่าผู้นำในคริสตจักรนั้นให้หลีกเลี่ยงคนเหล่านั้นที่ยินทรานที่จะทำตัวไม่เป็นระเบียบต่อไป-แต่โปรดสังเกตว่าเขายังเรียกพวกเขาว่า “พี่น้องทั้งหลาย” เหมือนเดิม ในข้อ 7 ถึง 10 เขาเตือนความจำพวกเขาอีกครั้งถึงแบบอย่างส่วนตัวและคำสอนของเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้ตอนที่เขาอยู่กับพวกเขา และในข้อ 12 ของบทนี้เขาบัญญัติว่าทุกคนที่ทำตัวไม่เป็นระเบียบควรปรับปรุงตัวและไปทำงาน โดยหาเลี้ยงชีพตัวเองและกินอาหารของตัวเอง

ข้อ 7: “เพราะว่าพวกท่านเองก็ทราบอยู่แล้ว พวกท่านควรจะทำตามอย่างพวกเราอย่างไร เพราะพวกเราเองไม่ได้ประพฤติตัวอย่างไม่เป็นระเบียบในท่ามกลางพวกท่าน” (ภาษากรีกอ่านตรงตัวว่า “เลียนแบบพวกเรา”) อ่าน 1 เธสะโลนิกา 1:6; 2:14; และข้อ 9 ของบทนี้ของเรา

เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่า “พวกท่านไม่ควรต้องให้ข้าพเจ้าเตือนความจำพวกท่านว่าข้าพเจ้าได้ดำเนินอย่างไรต่อหน้าพวกท่าน พวกท่านทราบเองอยู่แล้ว โดยไม่ต้องให้ข้าพเจ้าบอกพวกท่านอีก” พวกเขารู้ว่าเปาโลทำเต็นท์-ทำงานหนักในตอนกลางวันของเขา-เพื่อหาเลี้ยงชีพตนเอง เพื่อที่เขาจะได้ไม่เป็นภาระแก่ผู้ใด มันเป็นความจริงที่ว่าต่อมาในงานรับใช้ของเขาเขายอมรับของฝากจากคนเหล่านั้นที่เขาเทศนาให้ฟัง แต่ในคริสตจักรแรก ๆ เหล่านี้เขาปฏิเสธที่จะยอมรับสิ่งใดจากผู้เชื่อเหล่านั้น เขาทำงานหนักด้วยมือของตนเอง เขาเตือนความจำพวกเขาว่าทางประพฤติของเขาไม่ได้ไม่เป็นระเบียบในท่ามกลางพวกเขาและว่าพวกเขาควรเลียนแบบเขาในการดำเนินชีวิตและกิจกรรมประจำวันของพวกเขา-ในเรื่องทางโลกเช่นเดียวกับฝ่ายวิญญาณ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคนไม่เชื่อทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจในคริสตจักรนั้นควรรักษาชีวิตของตัวเองให้พ้นคำครหา

ข้อ 8: “และพวกเราไม่ได้ทานอาหารของผู้หนึ่งผู้ใดเปล่า ๆ แต่ได้กระทำกิจด้วยการทำงานหนักและ

ด้วยการตรากตรำทำงานทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อพวกเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน”

“และพวกเราไม่ได้ทานอาหารของผู้หนึ่งผู้ใดเปล่า ๆ” ดูเหมือนจะตอบคำถามเกี่ยวกับทางประพทิตที่ไม่เป็นระเบียบของผู้เชื่อทั้งหลาย เรื่องร้องเรียนหลักที่กล่าวโทษพวกพี่น้องที่ดำเนินอย่างไม่เป็นระเบียบก็คือ พวกเขาไม่ยอมทำงานเพื่อที่จะได้อาหารของตัวเอง...พวกเขาคาดหวังให้คริสตจักรสนับสนุนและเลี้ยงดูพวกเขา เหล่าเจ้าหน้าที่คริสตจักรต่อต้านข้อเรียกร้องนี้ โดยบอกพวกเขาให้กลับไปประกอบอาชีพของพวกเขา และทำงานเพื่อแลกกับอาหารของพวกเขาเอง ดังนั้นพวกเขาจึงเริ่มทำตัวน่าเกลียดและไม่เป็นระเบียบ

เปาโลได้สั่งผู้เชื่อเหล่านั้นแล้วว่าพวกเขาควรทำงานเพื่อเลี้ยงชีพตัวเอง (1 ธส. 4:11,12) จากข้อ 11 ในบทนี้ของเรา ดูเหมือนว่าพวกเขาบางคนไม่เพียงปฏิเสธที่จะทำงานเท่านั้น แต่ยังเที่ยวไปทั่วเมืองและโพนทนาความไม่พอใจของพวกเขาที่มีต่อคริสตจักรนั้นด้วย ดูเหมือนว่าพวกเขาเลือกอยู่ฝ่ายพวกผู้พยากรณ์เท็จ และมีความภาคภูมิใจและความชื่นบานอย่างยิ่งในการพยายามทำลายความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและการร่วมสามัคคีธรรมในท่ามกลางผู้เชื่อคนอื่น ๆ ผู้เชื่อที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มเล็ก ๆ นี้ที่ปฏิเสธที่จะทำงานและคาดหวังให้คริสตจักรเลี้ยงดูพวกเขาได้ก่อความยุ่งยากมากมาย แต่คริสเตียนชาวเธสะโลนิกาส่วนใหญ่ก็ชำระตัวให้บริสุทธิ์ อุทิศตน รักซึ่งกันและกันด้วยความรักอันบริสุทธิ์และร้อนรน จงศึกษาค้นคว้ากิจการ 2:44,45 และ 4:32-35

ส่วนตัวแล้ว ผมคิดว่าเราต้องการคนแบบอัครทูตเปาโลในสหรัฐอเมริกาวันนี้ ผมเชื่อในการช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่สมควรได้รับความช่วยเหลือ-ผมกล่าวว่าจงให้อาหารคนเหล่านั้นที่เคราะห์ดีน้อยกว่าจากจุดยืนของสุขภาพหรือเรื่องอื่น-และแน่นอนว่าคริสตจักรควรดูแลเหล่าสมาชิกที่ขัดสนของมัน แต่มีหลายพันคนวันนี้ที่มีร่างกายครบสามสิบสองและทำงานได้ แต่ยังพึ่งพาศูนย์การกุศลให้ช่วยเลี้ยงดูพวกเขา ถ้าอัครทูตเปาโลยังมีชีวิตอยู่วันนี้ ผมเชื่อว่าเขาคงจะแก้ไขบางสิ่งให้เป็นระเบียบในประเทศอันมีสุขของเรา

เปาโลทำงานหนักในการใช้แรงงานด้วยมือและวางแบบอย่างไว้ตรงหน้าคนเหล่านั้นที่เขาปรนนิบัติ ผู้คนที่ปฏิเสธที่จะทำงานเพราะว่าพวกเขาเคร่งศาสนาอาจเรียกมันว่าพระคุณ-แต่ตามที่เปาโลกล่าว มันไม่ใช่พระคุณ แต่กลับเป็นความอภัยสมากกว่า ในคริสตจักรทั้งหลายของเปาโล ใครไม่ทำงานก็ไม่ต้องกิน-และนั่นคือวิธีที่มันควรจะเป็นสำหรับคนที่มีความบกพร่องสามสิบสอง คนที่เกี่ยวข้องเกินกว่าจะทำงานก็ไม่ควรได้อาหารกิน ใน 1 ทิโมธี 5:8 เปาโลประกาศว่า “...ถ้าผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของเขาเอง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนเหล่านั้นแห่งบ้านเรือนของเขาเอง ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อที่เสียแล้ว และแยกว่าคนที่ไม่เชื่อเสียอีก”

จงขอบคุณพระเจ้า เปาโลมี “ความภาคภูมิใจแบบลูกผู้ชาย”-ความภาคภูมิใจชนิดที่ถูกต้อง เขาเป็นสุขภาพบุรุษคริสเตียน ไม่มีกระดูกที่เกี่ยวจรรยาในร่างกายของเขาและไม่มีเนื้อหนังที่เกี่ยวจรรยาเลยสักออนซ์บนกระดูกของเขา! พระเจ้าประทานชายทั้งหลายให้แก่เราซึ่งเต็มใจทำงานและรับใช้ อันเป็นการพิสูจน์ให้โลกเห็นว่าความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ทำให้ใครเป็น “เจ้าแหย” ความเชื่อแบบคริสเตียนทำให้คน ๆ หนึ่งเป็นลูกผู้ชายแท้ที่เต็มใจยอมจำนนจิตใจ วิญญาณ และร่างกายถวายแด่พระเจ้า เพื่อรับใช้พระองค์ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์และรอคอยพระเยซู อ่าน 2 โครินธ์ 11:9,10 และ 1 โครินธ์ 9:11-15, 4:12

หัวใจของข้อ 8 ในภาษากรีกแบบตรงตัวอ่านแบบนี้: “และพวกเราไม่ได้กินขนมปังโดยไม่เสียค่าจากมือของมนุษย์คนใด แต่ในการทำงานหนักและการตรากตรำ กลางคืนและกลางวัน ทำงานตลอด” ความหมายจริง ๆ แล้วก็คือนี้: “เราได้กินขนมปังมิใช่โดยไม่ได้ลงแรงเลย แต่ในการทำงานหนักและการตรากตรำ ทำงานทั้งกลางคืนและกลางวัน” โดยการทำงานหนักเปาโล สilas และทิโมธีจึงได้กินขนมปังประจำวันของตน และชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นก็ทราบเรื่องนี้ดี-พวกเขาได้เห็นมันแล้ว เหล่าสมาชิกคริสตจักรที่เกียจคร้านและจุกจิกที่คาดหวังให้คริสตจักรเลี้ยงดูพวกเขาก็เป็นความอับยศแก่คริสตจักร และเปาโลเตือนสติผู้เชื่อเหล่านั้นให้ถอนตัวเสียจากพวกเขาและไม่ร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเขา ถ้าคนที่ทำตัวไม่เป็นระเบียบเหล่านั้นบังเกิดใหม่แล้วพวกเขาก็ควรถูกปฏิบัติในฐานะพี่น้อง แต่พวกเขาไม่ควรรับการเลี้ยงดูหากพวกเขาไม่ทำการทำงาน

ผมเกรงว่าผู้นำบางคนของเราในสหรัฐอเมริกาเป็นตัวการที่ทำให้หลายคนเป็นขอทาน ผู้ซึ่งเมื่อไม่กี่ปีก่อนยังเคยเต็มใจที่จะทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อเลี้ยงดูตัวเองและครอบครัวของตนอยู่เลย ผู้นำทั้งหลายของเราเล่นบท “ซานตาคลอส” มานานเหลือเกินจนแทนที่จะช่วยเหลือผู้คนเหล่านั้น พวกเขากลับทำให้คนเหล่านั้นกลายเป็นขอทานแบบติดเป็นนิสัย! ถ้าผู้ใดมีร่างกายพิการและไม่สามารถทำงานได้ แน่แน่นอนว่ามนุษย์ที่แท้จริงควรเต็มใจที่จะมาช่วยเหลือเขาเพื่อให้อาหารเขา ให้เสื้อผ้าเขาสวมใส่และดูแลเขา แต่ขอพระเจ้าทรงโปรดเมตตาคนที่มึนงงกายครบสามสิบสองที่ไม่ยอมทำงานเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวของตน คนพรรคนั้นช่างกล้าที่อ้างว่ามีความเชื่อแบบคริสเตียน!

พระคำข้อนี้ปิดท้ายว่า “...เพื่อพวกเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งในพวกท่าน” หรือพูดง่าย ๆ คือ “ซิลาส ทิโมธี และข้าพเจ้าไม่ได้อยากเป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่านเลย”

ข้อ 9: “มิใช่เพราะพวกเราไม่มีอำนาจ แต่เพื่อทำตัวเองให้เป็นแบบอย่างแก่พวกท่าน เพื่อให้ทำตามอย่างพวกเรา”

ภาษากรีกอ่านว่า “...ไม่มีสิทธิ์” นั่นคือ “มิใช่เพราะว่าพวกเราไม่มีสิทธิอำนาจฝ่ายศีลธรรมที่จะให้คริสตจักรเลี้ยงดูพวกเรา พวกเรามีสิทธิ์ฝ่ายศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณที่จะคาดหวังการเลี้ยงดูจากคริสตจักร แต่เกรงว่าพวกเราจะถูกกล่าวหาว่าปรนนิบัติเพื่อเงิน พวกเราจึงทำงานทั้งกลางคืนและกลางวันเพื่อหาเลี้ยงตัวเองและจัดหาสำหรับการเลี้ยงชีพของเราเอง” จงศึกษาค้นคว้า 1 เธสะโลนิกา 2:6, 1 โครินธ์ 10:33, 2 โครินธ์ 12:14,15 และกิจการ 20:34,35

เปาโล สilas และทิโมธีได้เสียสละสิทธิ์ของตัวเองและความสบายแห่งชีวิตเพื่อประโยชน์สุขของคริสตจักรชาวเธสะโลนิกา โดยวางแบบอย่างที่ถูกต้องไว้ตรงหน้าพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะได้เป็นคำพยานที่ดีแก่คนไม่เชื่อทั้งหลาย อ่าน 1 เธสะโลนิกา 1:5-7 และ 2:8,9 คำกล่าวของเปาโลในส่วนท้ายของข้อ 9 “เพื่อทำตัวเองให้เป็นแบบอย่างแก่พวกท่าน เพื่อให้ทำตามอย่างพวกเรา” ไม่ได้หมายความว่าเปาโลกำลังวางตัวเขาเองและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาขึ้นเป็นเทพเจ้าองค์เล็ก ๆ เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาเดินตามรอยพระบาทของพระเยซูในทุกรายละเอียดของชีวิต พวกเขาวางแบบอย่างไว้ตรงหน้าชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้น และเปาโลบัญชาพวกเขาให้เลียนแบบเขาเหมือนอย่างที่เขาได้เลียนแบบองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่ไม่ใช่ทัศนคติแบบ “ข้าดีกว่าเจ้า” เปาโลเป็นภษณะที่ถูกเจิมของพระเจ้าไปยังพวกคนต่างชาติ และเขาคาดหวังให้ผู้เชื่อเหล่านั้น

ปฏิบัติตามแบบอย่างของเขา เหมือนอย่างที่เขาปฏิบัติตามองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา นั่นเป็นเหตุผลหลักที่เขาทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพตนเองแทนที่จะยอมรับความช่วยเหลือจากคริสตจักร

ข้อ 10: “เพราะแม้เมื่อพวกเขาอยู่กับพวกท่าน พวกเราก็ได้กำชับพวกท่านอย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากินเช่นกัน”

ในที่นี้เปาโลยืนยันในการเขียนสิ่งที่เขาได้เทศนาแก่พวกเขาโดยคำพูดไปแล้ว อ่าน 1 เธสะโลนิกา 4:11 เปาโลไม่ได้ใช้คำพูดที่อ่อนโยนและอ้อมอ้อม เขากล่าวชัดเจนว่า “ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน!” นี่เป็นกฎที่จริงจังแต่จำเป็น-เพราะการยอมให้สิ่งต่าง ๆ ดำเนินต่อไปอย่างที่พวกมันเป็น โดยที่สมาชิกบางคนฉวยโอกาสจากความรักของเหล่าผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ให้บริสุทธ์และอุทิศตนในคริสตจักร คงจะทำให้คริสตจักรนั้นสูญเสียคำพยานของมันอย่างแน่นอน

ดาวิดกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยหนุ่ม และบัดนี้ชราแล้ว ถึงอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้ง หรือเชื้อสายของเขาขอลาน” (เพลงสดุดี 37:25) จงอ่านข้อนี้ และอ่านมันซ้ำ ๆ จากนั้นจงอ่านมันอีกที-และจงฟังมัน! “ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้ง หรือเชื้อสายของเขาขอลาน” คนที่ออกไปไหนไม่ได้หรือคนที่มึนงงกายพิการที่ทำงานไม่ได้ไม่ใช่ของทาน ขอลานคือคนที่สามารถทำงานได้ ที่สามารถหางานทำได้ แต่ไม่ยอมทำงานและคาดหวังให้คนที่ใจบุญในคริสตจักร ชุมชน หรือรัฐเลี้ยงดูเขา!

ข้อ 11: “เพราะพวกเราได้ยินว่า มีบางคนซึ่งดำเนินในท่ามกลางพวกท่านอย่างไม่เป็นระเบียบ ไม่ทำงานอะไรเลย แต่เป็นคนชอบยุ่งเรื่องคนอื่น”

เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่า “มีรายงานข่าวมาถึงข้าพเจ้าว่าบางคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมทำงานและคาดหวังให้คริสตจักรเลี้ยงดูพวกเขา มีกิจธุระอย่างหนึ่ง-และกิจธุระนั้นก็คือ การเป็นคนชอบยุ่งเรื่องคนอื่น พวกเขาไม่ยอมทำงาน แต่พวกเขาใช้เวลาของตนไปกับการสนใจกิจธุระของทุกคนนอกจากของตนเอง พวกเขาไม่ใช่มือของตนทำการทำงาน แต่งานยุ่งมากด้วยลิ้นของตน พวกเขาก่อเรื่องยุ่งเหล่านี้ควรเงียบเสียง หุบปากของตน และไปทำงาน” อ่าน 1 เธสะโลนิกา 4:11 และ 1 ทิโมธี 5:13

ข้อ 12: “บัดนี้ พวกเราจึงกำชับและเตือนสติคนเช่นนั้นโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราว่า ให้พวกเขาทำงานด้วยความสงบ และกินอาหารของตนเอง”

ใน 1 เธสะโลนิกา 4:10 เปาโลแค่เตือนสติ-แต่เกี่ยวข้องกับพวกชอบยุ่งเรื่องคนอื่นเหล่านี้ที่ไม่ยอมทำงาน เขากล่าวว่า “จงกำชับและเตือนสติ” นี้เพิ่มความเข้มงวดเข้ากับคำกำชับนี้ พวกชอบยุ่งเรื่องคนอื่นที่เกียจคร้านเหล่านี้ได้กลายเป็นเรื่องอื้อฉาวและภาระต่อคริสตจักร และเปาโลกำชับพวกเขาในพระนามของพระเยซูเจ้าและโดยอาศัยความสัมพันธ์ของพวกเขาที่มีต่อพระคริสต์ ให้พวกเขาทำงานและอยู่เงียบ ๆ กินอาหารของตนเองและไม่คาดหวังให้พี่น้องที่ซื่อตรงของพวกเขาเลี้ยงดูพวกเขา

ข้อ 13: “แต่พวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย อย่าอ่อนล้าในการกระทำดี”

เปาโลเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง “แต่พวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย” กับพวกชอบยุ่งเรื่องคนอื่นที่เกียจคร้านของข้อ 11 และ 12 ผู้เชื่อส่วนใหญ่ในเมืองเธสะโลนิกากำลังดำเนินชีวิตปราศจากคำติเตียน และเปาโลหันจากฝูงชนที่ชอบยุ่งเรื่องคนอื่นในคริสตจักรนั้นไปยังพี่น้องเหล่านั้นที่ทำการดี ทำงานและรับใช้ อ่าน 1

เธสะโลนิกา 1:3 และ 4:1-10 และ 2 เธสะโลนิกา 2:17 เช่นกัน เปาโลชื่นชมเหล่าผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกาอย่างสูงที่สุดและมีใจขอบพระคุณเหลือล้นเพราะพวกเขา

“อย่าอ่อนล้าในการกระทำดี” อ้อนวอนผู้เชื่อเหล่านั้นว่า “อย่าหมดแรง และอย่าหมดความกล้าหาญ อย่าหวั่นไหวในการทำดี จงทำให้ใจของพวกท่านมั่นคง จงให้ดวงตาของพวกท่านจับจ้องที่พระเยซูต่อไป จงตำหนิพวกชอบยุ่งเรื่องคนอื่น และจงสัจย์ซื่อ ไม่ว่าพวกท่านจะกิน ดื่ม หรือทำอะไรก็ตาม จงทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า” อานาสุกา 18:1; กาลาเทีย 6:9; 2 เธสะโลนิกา 2:17 และ 1 เธสะโลนิกา 3:13 เปาโลกลัวว่าทางประพุดที่นำเกลียดของคนส่วนน้อยอาจทำลายความกระตือรือร้นและสร้างความเสียหายต่อกิจกรรมของคนเหล่านั้นที่กำลังประกาศและเผยแผ่ข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐไปยังที่สุดปลายของแผ่นดินโลกในวันนั้นโดยเฉพาะ ดังนั้นเขาจึงคะยั้นคะยอ “พี่น้องทั้งหลาย” ไม่ให้เริ่มอ่อนล้าหรือท้อใจ และไม่หมดแรงในใจของพวกเขา-แต่ให้บากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัยแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์

ข้อ 14: “และถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของพวกเราโดยจดหมายฉบับนี้ จงหมายคนนั้นไว้ และอย่าสมาคมกับเขาเลย เพื่อเขาจะได้ละอายใจ”

เปาโลคงจะไม่เป็นที่ยอมรับอย่างแน่นอนในบางแวดวงศาสนาของเราวันนี้! พวกสมัยใหม่นิยมบอกเราว่าเราจะต้องเทศนา “ความรัก ความรัก ความรัก” เราจะต้องมีใจกรุณา อ่อนโยน เห็นอกเห็นใจ-ไม่พูดถ้อยคำที่รุนแรง ไม่ตำหนิเลย แต่เปาโลกล่าวว่า “ถ้าผู้ใดในคริสตจักร-ผู้ใดในพวกชอบยุ่งเรื่องคนอื่นที่เกียจคร้านเหล่านี้-ไม่ยอมทำงาน ถ้าเขาไม่เชื่อฟังถ้อยคำของจดหมายฝากฉบับนี้ ก็จงหมายคนนั้นไว้ และอย่าสมาคมกับเขาเลย!”

พวกเขาจะต้องไม่มองคนนั้นแบบดูถูก เอาเปรียบเขาหรือปฏิบัติไม่ดีต่อเขา-แต่ต้องเมินเฉยเขาและเว้นเสียจากการร่วมสมาคมศิธรรมกับเขา “เพื่อเขาจะได้ละอายใจ” นั่นคือการลงโทษทั้งหมดที่พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงบัญชาสำหรับพวกชอบยุ่งเรื่องคนอื่นเหล่านั้น ถ้าความละอายปลุกพวกเขาให้ตื่นและพวกเขากลับใจใหม่ โดยเห็นว่าตัวเองถูกปรับโทษโดยความรู้สึกโดยรวมและสมาชิกส่วนใหญ่ของคริสตจักร ก็แน่นอนว่าประตูแห่งการกลับใจใหม่ถูกเปิดกว้างทิ้งไว้ พวกเขา ก็สามารถกลับมาร่วมสมาคมศิธรรมกับคริสตจักรและรับความรักและถูกปฏิบัติในฐานะ “พี่น้อง”

นั่นคือความเชื่อแบบคริสเตียนของจริง เราจะต้องไปถึงสองกิโลเมตร-ใช่แล้วครับ ไปถึงสามกิโลเมตร และไกลกว่านั้นอีก-เพื่อทำให้พี่น้องชายหญิงคนใดที่ปลั่งพลาดไปกลับคืนสู่สภาพเดิม แต่เราจะต้องไม่ยอมขอมกับบาปและพญามาร เราจะต้องจริงจัง หนักแน่น และยืนหยัดเพื่อความจริงนั้นทั้งหมด แต่เมื่อบุคคลใดละอายใจและกลับใจใหม่ เราจะต้องยกโทษและลืมเสีย เปาโลกล่าวชัดเจนว่าถ้าคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมทำงานไม่ใส่ใจต่อถ้อยคำที่พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงส่งมาถึงคริสตจักรโดยจดหมายฝากฉบับนี้ ก็จงหมายคนนั้นไว้ อย่าคบหาสมาคมกับเขา เพื่อที่เขาจะได้ละอายใจ ความคิดเดียวกันนี้มีต่อในข้อพระคำถัดไป:

ข้อ 15: “ถึงอย่างนั้นอย่าถือว่าเขาเป็นศัตรู แต่จงเตือนสติเขาเหมือนอย่างพี่น้องคนหนึ่ง”

เปาโลกล่าวชัดเจนว่าเหล่าผู้เชื่อแท้จะต้องไม่ปฏิบัติต่อคน ๆ นั้นอย่างไร้ความกรุณา ต้องไม่มีถ้อยคำขมขื่นต่อเขา-เพราะแน่นอนว่าการทำเช่นนั้นจะยังไม่โทษเขาแทนที่จะทำให้เขาละอายใจ และคงจะทำลายจุด

ประสงค์นั้นของการหมายเขาไว้และการปล่อยเขาไว้ตามลำพัง เปาโลมีหัวใจที่อบอุ่น และเขามีความรักในใจของเขาสำหรับพี่น้องเหล่านี้ที่ไม่ยอมทำงาน แต่เขาไม่สามารถเห็นชอบกับความเกียจคร้านของพวกเขาและถูกบังคับให้ต้องทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับมันในองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เขาไม่ยอมผลักไสพวกเขาไปเสีย เขาอยากชนะพวกเขากลับมาหากเขาทำได้ ข้อปฏิบัติของเขาจึงเป็น “อย่านับคนเช่นนั้นเป็นศัตรู แต่จงเตือนสติเขาด้วยพี่น้องคนหนึ่ง จงรักเขา-แต่อย่าเดินกับเขาหรือร่วมสามัคคีธรรมกับเขานอกเสียจากว่าเขาเต็มใจที่จะละอายใจในทางประพฤติของเขา ถ้าเขากลับใจใหม่ ก็จงยกโทษให้เขา”

ใน 1 เธสะโลนิกา 5:14 เปาโลกล่าวว่า “จงเตือนคนทั้งหลายที่ดื้อกระด้าง” ในที่นี้เขารวมทุกกรณีของทางประพฤติที่ไม่เป็นระเบียบเข้าด้วยกัน และประกาศว่าคริสตจักรจะต้องไม่คบหาสมาคมกับคนเช่นนั้น เพื่อที่จะทำให้พวกเขาละอายใจ ไม่ว่าจะทางประพฤติที่ไม่เป็นระเบียบนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม-ไม่ว่ามันจะเป็นคน ๆ หนึ่งที่ไม่ยอมทำงาน หรือความไม่เป็นระเบียบรูปแบบอื่น-คน ๆ นั้นจะต้องถูกหมายไว้โดยคริสตจักร และพวกเขาจะต้องไม่คบหาสมาคมกับเขา แต่พวกเขาจะต้องไม่ปฏิบัติไม่ดีต่อเขาหรือมีใจขมขื่นต่อเขา

ข้อ 16: “บัดนี้ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุข โปรดประทานสันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลายเสมอโดยทุกวิถีทาง ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด”

สันติสุขถูกรบกวนแล้วในคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา พวกครูสอนผิด ชาวลือที่เป็นเท็จเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า การข่มเหงอันเลวร้ายที่ได้มาสู่พวกเขา เหล่าสมาชิกของคริสตจักรที่ไม่ยอมทำงานและที่ดำเนินอย่างไม่เป็นระเบียบ อันเป็นการหว่านความแตกร้างในท่ามกลางพวกพี่น้อง-สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้รับกวนสันติสุขนั้น พญามารกำลังต่อสู้อย่างกระตือรือร้นเพราะว่านี่เป็นคริสตจักรหนึ่งที่มีใจฝึกฝนแบบมิชชันนารีและชนะจิตวิญญาณ แต่เปาโลปิดท้ายจดหมายของตนด้วยยาช่วยให้สงบฝ่ายวิญญาณ: “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุข โปรดประทานสันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลาย!”

ดังนั้นเปาโลจึงชี้ให้เห็นว่ามีผู้เดียวที่สามารถประทานสันติสุขได้ และผู้นั้นคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุข, องค์สันติราช-พระองค์ผู้ตรัสไว้ว่า “สันติสุขเรามอบให้แก่ท่าน สันติสุขของเราเราให้แก่ท่าน” อิสยาห์กล่าวไว้ว่า “พระองค์จะทรงรักษาเขาไว้ในสันติสุขอันสมบูรณ์แบบ ผู้ซึ่งความคิดของเขาพักพิงอยู่บนพระองค์ (พระเยซู)” เปาโลกำลังกล่าวแก่คริสเตียนที่วุ่นวายใจเหล่านี้ว่า “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุข โปรดประทานสันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลายเสมอโดยทุกวิถีทาง”

“เสมอ” บ่งบอกถึง “ผ่านพ้นทั้งหมด ต่อเนื่องเรื่อยไป” เปาโลกำลังกล่าวว่า “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุขโปรดประทานสันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลายอยู่ทุกเวลา ในทุกวิถีทาง ภายใต้ทุกสภาพการณ์” (ลูคา 24:53; ฮบ. 13:15)

ข้อ 16 ปิดท้ายด้วย “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด” นั่นคือ “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับพวกท่าน-ไม่เพียงในพระคุณและสันติสุขอันเป็นอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์เท่านั้น แต่ในการสถิตอยู่ด้วยและสิทธิอำนาจส่วนบุคคลของพระองค์” อานัมทิวิ 28:18-20 โปรดสังเกต: “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด-ใช่แล้วครับ แม้แต่กับพี่น้องที่ดำเนินอย่างไม่เป็นระเบียบ” พี่น้องที่ทำตัวไม่เป็นระเบียบต้องการองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน เขาจะต้องถูกตัดออกจากการร่วมสามัคคีธรรม แต่ไม่ใช่

จากองค์พระผู้เป็นเจ้า อ่าน 1 โครินธ์ 16:24; 2 โครินธ์ 13:14 และ 1 เธสะโลนิกา 5:27

ข้อ 17: “คำแสดงความคิดถึงนี้ของเปาโลด้วยลายมือของข้าพเจ้าเอง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ในจดหมายทุกฉบับ ข้าพเจ้าจึงเขียนเช่นนี้”

ในพระคำข้อนี้เปาโลให้การรับประกันแก่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นว่าเขาเป็นผู้แต่งจดหมายฉบับนี้-ซึ่งเขาถูกบอกให้เขียนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถูกบันทึกลงไปด้วยมือของเขาเอง มีบางสิ่งที่ไม่เหมือนใครและน่าสังเกตเกี่ยวกับลายมือของเปาโลอย่างไม่ต้องสงสัย ความเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ของเขาไม่อาจถูกเข้าใจผิดไปได้ ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าเขาเขียนตัวหนังสือขนาดใหญ่ (กท. 6:11) อาจเป็นไปได้ว่านามในเนื้อหาของเปาโลคือโรคตาชนิดหนึ่งที่ทำให้เขาเกือบตาบอดและทำให้เขาต้องเขียนตัวหนังสือขนาดใหญ่ อาจเป็นไปได้ว่าเขาใช้วิธีอื่นเพื่อเน้นหนักบางส่วนของงานเขียนของเขา ไม่มีความจำเป็นต้องคาดเดา-แต่เราทราบจริง ๆ ว่ามีบางสิ่งที่ไม่ธรรมดาเกี่ยวกับงานเขียนของเขา และเขารับประกันชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นว่าจดหมายฉบับที่สองนี้ถูกเขียนโดยเขาในลายมือของเขาเอง ถูกลงชื่อโดยเขาเพื่อเป็นเครื่องรับประกัน และพวกเขาจะจำได้เมื่อเห็นมัน อ่าน 1 โครินธ์ 16:21 และโคโลสี 4:18

ข้อ 18: “ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน”

คำอวยพรตรงนี้เหมือนกับคำอวยพรของจดหมายฝากฉบับแรกถึงชาวเธสะโลนิกา และถูกใช้ซ้ำในจดหมายฝากของเปาโลถึงชาวโรม (รม. 16:20) (สังเกต วิวรรณ์ 22:21 เช่นกัน)

ในข้อ 16 และ 18 ของบทปิดท้ายนี้ เปาโลขอให้พระพรของพระเจ้าจงมีแก่ “ทุกคน” เขาไม่ได้ตัดผู้เชื่อคนใดในคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาออกเลย-ไม่แม้แต่คนเหล่านั้นที่เขาได้ตักเตือนสำหรับทางประพฤติที่ไม่เป็นระเบียบของพวกเขา

ความเชื่อแบบคริสเตียนเริ่มต้นในพระคุณ: “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า” (อฟ. 2:8) ชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนังและพญามารถูกสอนโดยพระคุณ: “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว โดยสอนพวกเราว่า โดยการละทิ้งการอธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้ พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้ โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา คือ พระเยซูคริสต์” (ทิตัส 2:11-13)

พระคุณของพระเจ้าช่วยเราให้รอด พระคุณของพระเจ้าสอนเรา และเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่นี้โดยพระคุณของพระเจ้า!” มันเป็นโดยพระคุณที่พระเยซูได้ทรงขมิความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน (ฮบ. 2:9) และเมื่อเราเดินเข้าไปในประตูแห่งสง่าราศีและยืนอยู่หน้าต่อหน้ากับพระผู้ไถ่แสนประเสริฐของเรา มันจะ “มีใช้โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5) ชีวิตคริสเตียนเริ่มต้นในพระคุณและขึ้นสู่จุดสูงสุดในพระคุณ

อัครทูตเปาโลถูกเรียกและถูกมอบพันธกิจโดยพระเจ้า และถูกส่งไปโดยพระเจ้าให้เป็นผู้ปรนนิบัติแก่พวกคนต่างชาติเพื่อเปิดเผยข้อลึกลับแห่งพระคุณของพระเจ้า- “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27) เปาโลหวงแหนข่าวสารนี้เพราะเขารู้ว่าพระเจ้าได้ประทานมันให้แก่เขาโดยการเปิดเผย เขาเตือนสติชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นที่ถูกรบกวนและถูกทำให้ไม่สบายใจโดยพวกถือลัทธิตายที่ปนพระบัญญัติกับพระคุณเข้าด้วยกันว่า “แต่ถึงแม้ว่าพวกเราเอง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ ประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลาย นอกจากข่าวประเสริฐที่พวกเราได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายแล้ว ก็จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง ตามที่พวกเราได้กล่าวไว้แต่ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวดังนั้นอีกว่า ถ้าคนใดคนหนึ่งประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลายนอกจากข่าวประเสริฐซึ่งท่านทั้งหลายได้รับไว้แล้ว จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง” (กท. 1:8,9)

นี้อาจดูเหมือนรุนแรง แต่เปาโลเทศนาพระคุณของพระเจ้าแก่ชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้น-พระคุณล้วน ๆ พระคุณทั้งหมด-ไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไป ไม่ตัดสิ่งใดออกไป เขากล่าวว่า “ถ้ามนุษย์คนใดบนแผ่นดินโลก หรือแม้แต่ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในสวรรค์ เทศนาข่าวประเสริฐอื่นใด ก็ให้ผู้นั้น-มนุษย์หรือทูตสวรรค์-ตกนรกไปเลย!!!” เปาโลหวงแหนข่าวสารนั้นแห่งพระคุณ เขารู้ว่ามันเป็นข่าวสารเดียวที่จะช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด และเขามีภาระอันลึกซึ้งเพื่อจิตวิญญาณทั้งหลายที่หลงหาย เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเหมือนคนทุกประเภทเป็น เพื่อข้าพเจ้าจะช่วยบางคนให้รอดได้บ้าง...ข้าพเจ้าอยากให้ตัวเองถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์เพื่อพี่น้องของข้าพเจ้า”

เปาโลแบกภาระหนึ่ง เขาทำงานตรากตรำ ร้องไห้ ทนทุกข์และอธิษฐาน เขาถูกทุบตี ถูกเอาหินขว้าง ถูกจำคุก พร้อมกับเท้าของคนที่ถูกมัดใส่โซ่แน่น ไม่มีมนุษย์เดินดินคนใดเคยทนทุกข์เหมือนอย่างอัครทูตเปาโล พระเยซูนะหรือ? ใช่ครับ-พระเยซูทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า และพระองค์ได้ทรงทนทุกข์อย่างที่ไม่มียุคนใดเคยทนทุกข์ แต่นอกเหนือจากมนุษย์พระเจ้าองค์นี้แล้ว ไม่มีมนุษย์คนใดเคยรู้จักความเจ็บปวดและความปวดร้าวที่เปาโลได้รู้จักในร่างกายของเขาเพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีรอยเครื่องหมายเหล่านั้นของพระเยซูเจ้าฝังอยู่ในร่างกายของข้าพเจ้าแล้ว” กระนั้นขณะนั่งอยู่ในคุกใต้ดินอันเหน็บหนาว-หิวโหย เหนื่อยล้า ในความเจ็บปวดจากการถูกเขี่ยตีนและเกือบตบอด-เขาก็เขียนว่า “(ทิโมธีเอ๋ย) บัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาแห่งการจากไปของข้าพเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิงว่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อมั่นไว้แล้ว ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น...” (2 ทธ. 4:6-8)

เปาโลเทศนาพระวจนะอย่างตรงไปตรงมา เขาไม่พูดอ้อม ๆ เพื่อเอาใจมนุษย์ และเขาไม่เพลามือเพื่อหลีกเลี่ยงการติดคุก เขาเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ นี่เท่ากับเขากล่าวแก่ทิโมธีว่า “ข้าพเจ้าติดคุกอยู่ตอนนี้ และข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว ความตายของข้าพเจ้ามาถึงได้ทุกเมื่อ พวกเขาจะมาเอาชีวิตของข้าพเจ้าได้ทุกชั่วขณะ แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว การตายคือได้กำไร! ดังนั้นทิโมธีเอ๋ย ข้าพเจ้าจึงขอกำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตายในการปรากฏของพระองค์

และอาณาจักรของพระองค์ จงประกาศพระวาทะ จงตั้งใจทำตอนที่สะดกและตอนที่ไมสะดก จงตั้งเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน...ท่านจงระวังระไวอยู่ในสิ่งทั้งปวง จงสู้ทน บรรดาความทุกข์ยากลำบาก จงกระทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ จงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จ เต็มที่” (2 ทธ. 4:1-5)

เห็นได้ชัดว่าถึงแม้ว่าการประกาศข่าวประเสริฐของเปาโลทำให้เขาต้องถูกตัดศีรษะ ถ้าเขามีอีกชีวิตที่ จะมอบให้ เขาก็คงมอบมันให้ไปแล้วในการประกาศข่าวประเสริฐเดิมนั้น! บนถนนเมืองตามัสกัสวันนั้น เมื่อเขา กล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร?” เขาได้มอบถวายจิตใจ วิญญาณ ร่างกาย เวลา พรสวรรค์และพลังงาน-ทั้งหมดที่เขาเป็น ทั้งหมดที่เขา มี ทั้งหมดที่เขาเคยหวังว่าจะเป็นหรือมี นั่น คือวันที่เปาโล “ปล่อยวางและให้พระเจ้ากระทำกิจ!”

โอ ขอให้วันนี้เรามีนักเทศน์มากขึ้นเหมือนอย่างเปาโล-ชายทั้งหลายที่หวนแหวนข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ ชายทั้งหลายที่ปฏิเสธที่จะยอมขอมเพื่อเอาใจเหล่าผู้นำทางศาสนา ชายทั้งหลายที่ปฏิเสธที่จะร่วมสามัคคีธรรม กับเหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐ ชายทั้งหลายที่เทศนาความจริงแบบไร้อคติ โดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย! หลายครั้ง ชายเหล่านั้นทำงานหนักด้วยมือของตนเพื่อแลกกับอาหารสำหรับครอบครัวของตน แต่พวกเขาเองก็ป่วย ประกาศข่าวประเสริฐอย่างสัตย์ซื่อ ความต้องการใหญ่โตที่สุดในคริสตจักรชาวอเมริกันวันนี้ก็คือ ชายทั้งหลาย ในธรรมาสันที่รู้จักพระเจ้าเหมือนอย่างเปาโลได้รู้จักพระองค์ ที่ยำเกรงพระเจ้าเหมือนอย่างเปาโลได้ยำเกรง พระองค์ ที่ถวายเกียรติพระเจ้าเหมือนอย่างเปาโลได้ถวายเกียรติพระองค์ และที่เทศนาข่าวประเสริฐแห่ง พระคุณของพระเจ้าเหมือนอย่างเปาโลได้เทศนามัน

ผมขอกล่าวแก่ท่านผู้อ่านที่รักทั้งหลายของผม ในถ้อยคำของอัครทูตเปาโลว่า “ขอให้พระคุณของพระ เยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน”